

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τὰ περίεργα τῶν δακτυλικῶν ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ

Πῶς ἀνακαλύπτονται οἱ ἐγκληματίαι

Στὸ Τμήμα Δακτυλικῶν Ἀποτυπώματων τῆς Σκωτλανδ Γουάρδ ὑπάρχουν 10 ἑκατομμύρια ἀτομικὲς κάρτες μὲ ἀποτυπώματα. Κι' ὅμως, μέσα σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας μόνο, οἱ εἰδικοί μποροῦν νὰ βροῦν ἂν κάποια ἀπ' ὅλες αὐτὲς παρουσιάζει ὁμοιότητα μὲ τὰ ἀποτυπώματα τοῦ δράστου μίας κλοπῆς ἢ μίας δολοφονίας!

Τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς ἀναγνώρισεως τῶν κακοποιῶν πρωτοεφαρμόσθηκε στὴν Ἀγγλία τὸ ἔτος 1895. Σιγά-σιγά, ἐπινοήθηκαν διαφορὲς τελειοποιήσεις, π. χ. ἕνας εἰδικὸς κώδις, μὲ τὸν ὁποῖο ἡ κάθε ἀστυνομία μποροῦσε νὰ στείλῃ τηλεγραφικῶς τὰ ἀποτυπώματα ἐνὸς ὑπόπτου σὲ ἄλλες χώρες. Σήμερα, μεταδίδεται ἡ ἴδια ἡ εἰκόνα τῶν ἀποτυπωμάτων, μὲ ὑπερβάρχεια ηλεκτρικὰ κύματα. Κι' ἔτσι ἐπιτυγχάνεται ὁικονομία χρόνου — πράγμα σπουδαιότατο γιὰ τὸ κυνήγι τῶν ἐγκληματιῶν.

Γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, ποὺ ἔχουν μείνει τὸν τόπο ἐνὸς ἐγκλήματος ἢ μίας διαρρήξεως, χρησιμοποιοῦνται εἰδικὲς μέθοδοι, ἄλλοτε εὐκολώτερες κι' ἄλλοτε δυσκολώτερες. Ἄν τὰ ἀποτυπώματα βρίσκονται πάνω σὲ στερεὲς καὶ λείες ἐπιφάνειες, π. χ. σὲ γυαλί ἢ στὸ πόμολο μίας πόρτας, ἕνα ἐλαφρὸ πονδύρισμα μὲ σκόνη γραφίτου ἀρκεῖ συνήθως γιὰ νὰ γίνουν ὁρατὰ καὶ νὰ μπορέσουν νὰ φωτογραφηθοῦν. Σὲ πολλὰ εἶδη χαρτίου, ποὺ δὲν ἀπορροφοῦν τὸ φυσικὸ λίπος τοῦ δέρματος, τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα μένουν καθαρώτατα. Ἀντιθέτως, στὰ περισσότερα ὑφάσματα, εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ βρεθοῦν ἀποτυπώματα, τὰ ὁποῖα ἄλλωστε ξεθωριάζουν καὶ χάνονται ἔπειτα ἀπὸ λίγο.

Ἐκτὸς τῆς μορφῆς τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, ἔχει μεγάλη σημασία καὶ ἡ θέσις τους. Κάποτε, μιά γυναίκα βρέθηκε νεκρή στὸ κρεβάτι τῆς. Στὴν ἀρχή, ὑπέθετε ὅτι εἶχε αὐτοκτονήσει. Ἀλλὰ ἕνας διορατικὸς ντετεκτιβ ἀνακάλυψε τὸ ἀποτύπωμα ἐνὸς ἀριστεροῦ δακτύλου πάνω στὰ ράχη τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ τῆς, κι' ἔτσι ἀπεδείχθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος.

Οἱ συνήγοροι τῶν κατηγορουμένων στὰ δικαστήρια ἔχουν ἀμφισβητήσει ἀμέτρητες φορὲς τὸ ἀάθητο τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Σχεδὸν ποτὲ ὅμως δὲν ἀθώνεται ὁ κατηγορούμενος, ὅταν ὑπάρχῃ αὐτὸ τὸ στοιχεῖο ἐναντίον του. Στὰ ἀγγλικά δικαστήρια, πρέπει ν' ἀποδειχθῇ ἀπ' τοὺς ἐμπειρογόνους τὸ λιγώτερο 12 ὁμοιότητες τῶν ἀποτυπωμάτων, γιὰ νὰ παραδεχθοῦν οἱ ἔνορκοι ὅτι εἶναι τὰ ἴδια.

Πολλοὶ κακοποιοὶ ἔχουν προσπαθήσει ν' ἀλλοιώσουν τὰ ἀποτυπώματά τους, καταστρέφοντας τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων τους μὲ ὀξέα ἢ μὲ ἄλλα μέσα. Ἀλλὰ οἱ κόποι κι' οἱ πόνοι τους πηγαίνουν χαμένοι, γιατί, μόλις ἐπουλωθῇ τὸ δέρμα, ξαναεμφανίζονται οἱ χαρακτηριστικὲς λεπτὲς γραμμὲς του. Κι' ἂν ἀκόμη μεταμορφεύῃ καὶ τοιοῦτο δερμα πάνω ἀπ' τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων, καὶ πάλι οἱ ἀρχικὲς γραμμὲς βγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια. Ἡ τελευταία αὕτη μέθοδος χρησιμοποιοῦνταν, δίκως ἐπιτυχία, ἀπὸ διαφόρους γνωστὸς Ἀμερικανούς γκάνγκστερς.

» Ἕνας Γάλλος γιατρός, στὴ Λυών, εἶχε ἐπινοήσει ἕνα σατανικὸν κόλπο: Εἶχε πάρει τὸ δέρμα τῶν δακτύλων ἐνὸς νεκροῦ κακοποιοῦ καὶ τὸ εἶχε ἐφαρμόσει πάνω σ' ἕνα ζευγάρι καουτσουκένια γάντια. Φορώντας λοιπὸν τὰ γάντια αὐτά, ἔκανε διάφορα ἐγκλήματα. Κι' ἡ ἀστυνομία εἶχε σαστίσει, γιατί εὗρισκε κάθε φορά τὰ ἀποτυπώματα ἐνὸς κακούργου νεκροῦ ἀπὸ πολλὰ χρόνια!... Ἡ περίπτωση αὕτη εἶχε κλονίσει σοβαρὰ τὴν ἐμπιστοσύνη στὴ μέθοδο τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, ὡς ὅτου τέλος ὁ γιατρός-ἐγκληματίας ἐξομολογήθηκε ὅλη τὴν ἀλήθεια, λίγο πρὶν πεθάνῃ.

Ὑπάρχουν βεβαίως ἀποτυπώματα ποὺ μοιάζουν μεταξύ τους (ἰδίως τῶν διδύμων καὶ τριδύμων ἀδελφῶν). Ἐκεῖ ὅμως ὑπολογισθῇ ὅτι ἡ πιθανότης νὰ βρεθοῦν δύο ἄνθρωποι μὲ τελείως ὁμοία ἀποτυπώματα, εἶναι μόλις 1 σὲ 70 δισεκατομμύρια!

Στὴν ὑγεία τοῦ μακαρίτη...

Ἡ κηδεῖα κάποιου κατοίκου τοῦ Λόντγουορθ τῆς Ἀγγλίας ποὺ εἶναι πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων, σταμάτησε γιὰ λίγο σὲ μιά ἐξοχικὴ ταβέρνα ποὺ βρισκόταν στὸ δρόμο τῆς. Γιατὶ ἔπρεπε νὰ ἐκκληρωθῇ μιά τελευταία ἐπιθυμία τοῦ μακαρίτη: νὰ πιοῦν ὅλοι ἕνα ποτήρι «στὴν ὑγεία του»!

Ἕνας ἀσυνήθιστος γάμος

Πρωτότυπο διήγημα

Ἕνα κορίτσι ὁμορφο καὶ καλὸ, σὰν τὴν Ἄννα Πετρόβνα Ντερέμοβα, μὲ τὴν σπάνια χαρίσματα, ἔζηε ἀληθινὰ νὰ βρῇ τὸν καλλίτερο ἄντρα τοῦ κόσμου. Πραγματικὰ, τὸν βρῆκε, ἀλλὰ ὑπὸ συνθήκης κάθε ἄλλο παρὰ συνθησισμένης...

Κάποιος κομψὸς καὶ ἄστατος ἀξίωματικός τὴν εἶχε ξεμυαλίσει, τὴν εἶχε μεθύσει μὲ τοὺς ὀρκους του καὶ τὶς ὑποσχέσεις του, τὴν εἶχε κάμει δική του κι' ἔπειτα εἶχε χαθῇ. Μὰ ἡ Ἄννα τὸν ἀναζητήσε, τὸν βρῆκε σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ρεστοράν τῆς Πετροπόλεως, τριγυρισμένο ἀπὸ μιά εὐθυμὴ συντροφιά, τράβηξε ἀπ' τὸ κορσὰλ τῆς ἕνα μικρὸ ρεδόλφερ κι' ἄδειασε ὅλες τὶς σφαίρες πάνω του.

Ὁ ἀξίωματικὸς δὲν πέθανε, γιατί δὲν εἶχε πληγῇ θανάτου. Ὡστόσο ἡ Ἄννα πέρασε ἀπ' τὸ στρατοδικεῖο καὶ καταδικάσθηκε σὲ ἑκατὸ μαστιγώσεις μὲ τὸ κνούτο κι' ἐξορία στὴ Σιβηρία. Ἐπειδὴ δὲ ἦταν βέβαιον ὅτι τὸ λεπτοκαμωμένο κορμί τῆς δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀντέξῃ σὲ τέτοια ἄγρια μαστίγωσι, τὴν ἔστειλαν στὴ Σιβηρία, στὸ φρούριο Κοπάλ, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἐκεῖ ἡ ποινή τῆς, κι' ἔτσι νὰ μὴν πεθάνῃ στὴν Πετροπόλιν.

Τὸ φρούριο αὐτὸ βρισκόταν πάνω σ' ἕνα ψηλὸ βουνὸ τῆς Ἀσίας, σὲ μιά μαγευτικὴ τοποθεσία. Γιὰ νὰ φτάσῃ ὅμως κανεὶς ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ ταξειδεύῃ ὁλόκληρες βδομάδες μέσα ἀπ' τὶς ἀπέραντες στέππες.

Στὸ φρούριο Κοπάλ ἔμεναν ὁ διοικητής, οἱ ἀξιωματικοὶ του μὲ τὶς γυναῖκες τους, οἱ στρατιῶτες καὶ μερικὸι Τσερκέζοι ὑπέρτεροι τῶν ἀξιωματικῶν. Δυὸ φορὲς τὸ χρόνο, πῆγαιναν ὅλοι σ' ἕνα ἄλλο, κοντινὸ φρούριο, ὅπου γίνονταν ἱππευτικοὶ ἀγῶνες Κοζάκων. Ἐκεῖ θὰ δεχόταν τὶς ἑκατὸ μαστιγώσεις ἡ Ἄννα Πετρόβνα.

Τὴν πρώτη μέρα τῶν ἀγῶνων, τὴν ὠδήγησαν στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τοῦ φρουρίου. Ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς διέταξε νὰ γδυθῇ ὡς τὴ μέση. Ἐπειτα εἶπε σ' ἕνα πανυψηλὸ Κοζάκο:

— Κράτα τὴς καλὰ τὰ χεῖρια, Ταρμπόγκα! Τὸ νοῦ σου μὴ σὲ δαγκώσῃ!

Ἐκεῖνος ὑπήκουσε. Τῆς ἔσφιξε τὰ μικρὰ τῆς χεράκια μὲ τὰ σιδερένια δαχτυλά του. Ἡ κοπέλλα δὲν ἐπέχειρσε νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίτασι. Κῦτταξε μονάχα τὸν Κοζάκο μὲ τὰ μεγάλα μαύρα μάτια τῆς... Ὑπῆρχε στὴ ματιά τῆς μιά μαγικὴ γοητεία, μιά βουβὴ ἱκεσία, ἕνας ἀπέραντος πόνος... Ὁ τραχὺς στρατιώτης ἐνοιῶσε ἑαφνικὰ νὰ λυγρῇ ἡ καρδιά του. Καὶ φώναξε στὸν ἀξιωματικὸ, ποὺ ἐτοίμαζε τὸ κνούτο:

— Σταθῆτε! Δώστε μου ἑμένα τὶς μισὲς μαστιγώσεις!...

Ἐκεῖνος τὸν ἐκύτταξε, σαστισμένος.

— Μὲ ποῖο δικαίωμα τὸ ζητᾶς αὐτό; ρώτησε.

— Μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ συζύγου! Θὰ τὴν παντρευτῶ, ὅπως ἐπιτρέπεται ὁ νόμος... Ἐξέρετε δὲ ὅτι ὁ σύζυγος πρέπει νὰ δέχεται τὶς εὐθύνες γιὰ τὶς πράξεις τῆς γυναίκας του καὶ νὰ μοιράζεται τὴν τιμωρία τῆς!

— Ὅπως θέλεις... εἶπε ὁ ἀξιωματικὸς, ἀνσπικλώνοντας τοὺς ὤμους του. Θὰ τὸ μετανοήσῃς ὅμως... Ἐμπρός, βγάλε τὸ χιτῶνιο καὶ τὴ φανέλλα σου!

Ὁ Κοζάκος γύδθηκε κι' αὐτὸς ὡς τὴ μέση. Οἱ συνάδελφοί του τὸν ἔδεσαν μ' ἕνα γερὸ σχοινὶ πάνω σ' ἕνα πάσσαλο καὶ κρέμασαν στὰ πό-

δια τοῦ ἕνα βαρύτατο σίδερο, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὰ κινήσῃ.

Ἐπειτα ὁ ἀξιωματικὸς, μανιασμένος, σήκωσε μὲ τὰ δύο του χεῖρια τὸ κνούτο καὶ τὸ κατάφερε μ' ὅλη του τὴ δύναμι στὴ γυμνὴ πλάτη τοῦ Κοζάκου.

— Τί λές τώρα; τοῦ φώναξε σαρκαστικὰ. Ἐξακολουθεῖς ν' ἀγαπᾶς αὐτὴν τὴν ὁμορφουλά καὶ νὰ τὴ θέλεις γιὰ γυναίκα σου; Ἐπιμένεις ἀκόμα νὰ χορεύῃς τὸ χορὸ τοῦ Ἡσαΐα;...

Ὁ στρατιώτης δὲν ἀπάντησε. Δάγκωσε μόνον τὰ χεῖλη του, γιὰ νὰ πνίξῃ μὲ φωνὴ πόνου. Ἡ πλάτη του εἶχε ματώσει μὲ τὸ πρῶτο χτύπημα...

Ἡ Ἄννα, μισολιπόθυμη ἀπ' τὴν ἀγωνία, παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ ἐκείνη, περιμένοντας τὴ σειρά τῆς, μετὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε δεχθῇ τὴν δικὴ τῆς τιμωρία...

Ἀφοῦ ἔφαγε τὶς πενήντα βουρδουλίες, ὁ Ταρμπόγκα τραύλισε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Δώστε μου ἄλλες δέκα!...

— Ἀ, παριστάνεις τὸν ἥρωα; οὐρλιάσε ὁ ἀξιωματικὸς. Στάσου καὶ θὰ σὲ συγυρίσω ἐγώ!

Κι' ἔβαλε ὅλη του τὴ δύναμι, στὰ ἐπόμενα δέκα χτυπήματα.

Ἡ καρδιά τῆς Ἄννας πῆγαινε νὰ σπάσῃ ἀπὸ μιά παράξενη συγκίνηση...

— Ἀκόμα δέκα!... μουρμούρισε ὁ Κοζάκος.

Ἀφρισμένος ἀπ' τὴ λύσσα του, ὁ ἀξιωματικὸς ἄρχισε νὰ χτυπᾷ καὶ πάλι. Ἀφοῦ ἔδωσε τὶς δέκα βουρδουλίες, σταμάτησε καὶ περίμενε. Ὁ Κοζάκος γύρισε καὶ περὶ τὰς τῆς κοπέλλας γιὰ τὴν ὁποία μαρτυροῦσε... Ἀναστενάξε βαθεῖα καὶ εἶπε:

— Δώστε μου ἄλλες δεκαπέντε...

Ἀφοῦ ἔφαγε κι' αὐτὲς τὶς μαστιγώσεις, βρῆκε τὴ δύναμι νὰ τραυλίσῃ:

— Ἀκόμα πέντε!...

Ὅταν δέχθηκε τὰ πέντε χτυπήματα, δὲν μποροῦσε πιά νὰ μιλήσῃ...

— Τί λές, ἥρωά μου; τὸν ρώτησε εἰρωνικὰ ὁ ἀξιωματικὸς. Βαστάς νὰ φᾶς καὶ τὶς τελευταῖες δέκα βουρδουλίες γιὰ τὸ ὁμορφο μάτια τῆς κοπέλλας;...

Ἐκεῖνος μπόρεσε μόνον νὰ κινήσῃ τὸ κεφάλι του καταφατικὰ.

Ἐαφνικὰ, ὅμως ἡ Ἄννα τινάχθηκε ὀρθία, πέταξε τὸ σάλι μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε κρῦψει πρόχειρα τὸ γυμνὸ στήθος καὶ τὴν πλάτη τῆς, σκέπασε τὸ ματοβαμμένο κορμί τοῦ Ταρμπόγκα μὲ τὸ δικό της καὶ φώναξε στὸ δῆμιό, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα:

— Δὲν ἐννοῶ νὰ πεθάνῃ ὁ ἄντρας μου! Δώστε μου ἑμένα τὰ ὑπόλοιπα δέκα χτυπήματα!

Καὶ δέχθηκε τὶς μαστιγώσεις, χωρὶς νὰ βγάλῃ οὐτ' ἕνα βογγητὸ ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς...

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἡ Ἄννα κι' ὁ Ταρμπόγκα παντρεύτηκαν καὶ πέρασαν τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ τους ἀγαπημένοι κι' εὐτυχισμένοι στὸ φρούριο Κοπάλ.

ΜΩΡΙΣ ΤΖΟΚΑ-Ι

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ψαριῶν

Κατὰ τοὺς τελευταίους ὑπολογισμοὺς τῶν ἰχθυολόγων, μέσα σὲ κάθε τετραγωνικὸ χιλιόμετρο ἑλασάσης, ζοῦν περὶ τὰ τριάντα ἑκατομμύρια ψαριῶν.

Θεαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135-29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀπὸ τὴ μέση τοῦ δρομοῦ

Ἀνάστημα 1.63, βάρους 52 ὀκάδες, σγουρὰ μαλλιά, πρόσωπο κανονικὸ, ἡλικία 29 ἐτῶν. Τί τοῦ λείπει γιὰ νὰ κινήσῃ κι' αὐτὸς τὸ ενδιαφέρον τῆς γυναίκας; Καὶ ὅμως καμμία γυναίκα ὡς τώρα δὲν τὸν πρόσεξε.

Ἀντίκρυ στὸν καθρέπτη τοῦ ὁ ἄνθρωπος, κάνει τὸν αὐτοελεγχὸ του καὶ ρωτιέται ποῖο εἶναι αὐτὸ ποὺ τὸν κρατᾷ στὸ περιθώριό τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς; Ἄν δὲν εἶναι ὁ ὥραίος, δὲν εἶναι οὐτὲ ὁ ἀσχημος. Δὲν εἶναι πάντως ὁ ἀποκορυστικός.

Ποῖο ἄραγε τὸ ἐμπόδιο ποὺ τοῦ φράζει τὸ δρόμο; Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τὸν λείπει καὶ δὲν τὸν ἀνίει νὰ εὐδοκιμήσῃ στὴν περιοχὴ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιδόσεων;

Αὐτοελεγχεται, αὐτοαναλύεται, ἐξετάζει τὸ φυσικὸ, τὸ ψυχικὸ, τὸ πνευματικὸ ἐγὼ του καὶ βρίσκει ὅτι δὲν εἶναι χειρότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. «... Εἶμαι ἡθικός, τίμιος, εὐλκρινής... Δὲν ξέρω τί θὰ πῇ πόρνη. Δὲν ξέρω τί θὰ πῇ τσιγάρο. Δὲν ἔχω πιάσει στὰ χεῖριά μου χαρτί. Ὅταν ἴδωμαι φοιτητὴς ἀφιερώνω μὲν τὴν μελέτη. Τώρα ἀφιερώνω μὲν στὴ δουλειά. Σεμνὸς καὶ εὐπρεπὴς ἐμπρὸς στὶς γυναῖκες. Ποῖο εἶναι τὸ ἐλάττωμά μου ποὺ μὲ κρατᾷ σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ χάρα;...».

Δὲν βλέπει δὲ ὁ λαμπρὸς αὐτὸς νέος στὸν ἑρῶτα ἕνα μέσο γιὰ νὰ περνᾷ εὐχάριστα τὴν ὥρα του. Ὁ γάμος εἶναι ὁ ἀντικειμενικὸς του σκοπός. Ἡ οἰκονομία εἶναι τὸ ἰδανικόν του. Καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι εὐκαιρίες γιὰ γάμο δὲν τοῦ ἔλειψαν. Τί νὰ τὴν κάνει; Γάμος χωρὶς ἑρῶτα. Τὸν βλέπουν σὰν «καλὸ παιδί» καὶ ζητοῦν ν' ἀποκατασταθοῦν κοντὰ του. Συνοικέσια ποὺ οφείλονται στὴν πρωτοβουλία τῶν γονέων, μὲ ἀπρόθυμα τὰ κορίτσια τους. Τέτοιος γάμος νὰ τοῦ λείπῃ. Αὐτὸς θέλει νὰ προσηγηθῇ ἡ ἀγάπη. Νὰ νοιώσῃ τὸν ἑρῶτα στὴ γυναίκα ποὺ θὰ τὸν πάρῃ. Ὅσες τοῦ πρότειναν εἶναι νύμφες τῆς ἀπελπισίας. Τὸν παίρνουν ἀπὸ συμφέρον, ἢ γιὰ νὰ σκεπάσουν κάποιο σκάνδαλο ποὺ τὶς βαρύνει.

Δὲν εἶναι ἀνόητος γιὰ νὰ δεχθῇ μὲ τέτοιες συνθήκες τὴν ἐνωσί. Ἡ ἐπιθυμία του εἶναι ν' ἀγαπηθῇ. Τέτοιο προηγούμενο ὅμως στὸ βίό του δὲν ὑπάρχει.

«... Τὰ κορίτσια ποὺ ἐγὼ κυνηγῶ πέφτουν στὴν ἀγκαλιά κατωτέρων μου. Τὰ βλέπω καὶ μὲ ἀλγῆτες ἀκόμα. Τὶς ἐγκαταλείπουν οἱ ἀλητες κι' αὐτὲς ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς ἀγαποῦν. Τί περισσότερο διαθέτουν ἀπὸ μένα οἱ ἀλγῆτες; Πρέπει λοιπὸν νὰ γίνω κι' ἐγὼ αὐθάδης, ρέμπελος, τεμπέλης, μπεκρὴς, χαρτοπαίκτης, τυχοδιώκτης γιὰ νὰ προκαλέσω τὸ ἐνδιαφέρον τῶν γυναικῶν — τῆς μίας γυναίκας, τουλάχιστον, ποὺ θέλω νὰ κάνω σύντροφό τῆς ζωῆς μου.»

Τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα
ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΟΛΟΧΡΥΣΑ
ΕΞΩΦΥΛΛΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ

100

Λυρικά τραγούδια

Γι' αὐτό, Λιλή!

Γιατί, ἀγάπη μου, μὲ βλέπουν κι' ἀποροῦν ἑκατοντάκι τὰ δυὸ γαλάζια σου ματάκια; Γιατί, λοιπόν, νὰ καταλάβουν δὲν μποροῦν τὰ πιδ ἀπλούστερα τὸν κόσμον πραγματάκια; Ἡσούνα φίλη κάποιου φίλου μου, θαρρῶ, καὶ τυπικὰ σὲ χαιρετοῦσα, μὲ «φιλία», μὰ σὲ λαχτάραγα — καὶ ἦταν καθαρὸ πῶς ἴσως γύρευες κι' ἐσύ... μιά ποικιλία. Ὅταν «τὰ χάλασες» ζητοῦσα νὰ σὲ βρῶ, μὰ προτιμοῦσα νὰ συμβῇ αὐτὸ τυχαία. (Πάντα ποθοῦσα ἕνα πλάσμα ἔτσι ἄδρὸ νὰ σταματήσῃ τῆς ζωῆς μου τὴν Τροχαία!).

★

Μιά μέρα μῆλκες σ' ἕνα κέντρον μας γνωστὸ κι' ἡσούνα πιά πολὺ κι' ἀπ' ἄλλοτε ὥραια. Καὶ σοῦ τὸ εἶπα καὶ μοῦ εἶπες «φχαριστῶ» κι' ἤπιασε κατὶ καὶ γελάσαμε παρέα. Βρῆκα μιά πρόφασιν γιὰ κάποια σου δουλειὰ καὶ δώσαμε ἔτσι ραντεβὺ τὴν ἐπομένη. (Κι' ὄνειρευομουν νὰ σοῦ πᾶρω δυὸ φιλιὰ καὶ μιά ζωή, μ' ἑμᾶς τοὺς δυὸ εὐτυχισμένους...).

★

Ἡθελες νάχης «λίγη ἀγάπη καὶ στοργή» καὶ συγκινήθηκε πολὺ ὅταν μοῦ τῶπες κι' ἀπογειώθηκε ὁ νοῦς μου ἀπ' τὴ γῆ κι' ἔκαν' ἀμέσως σὰν τρελλὸς γυμνασιόπαις... Κι' ἤρθεξ ἑνὰ στὸ ραντεβὺ μας τυπικὴ — γιὰ τὴ δουλειὰ σου μιά ψευτιά εἶχα τοιμάσει — καὶ πάλι κάναμε σκευδὴν φιλική, γιατί τὸ «αἰσθημα» δὲν εἶχε «ωριμάσει»!

★

Ἀλλὰ ἐγὼ μὲ σκέψῃ, τότε σοβαρὴ μόλις ἐξυπνήσα νωρὶς τὴν ἄλλη μέρα πῆγα μὲ ὕψος ντροπισμένο καὶ βαρὺ καὶ στὴν ἀνησυχίᾳ μου εὐθὺς ἐπέστρεψα τὴ βέρα. Τῆς ὁμολόγησα πῶς ἄλλαν ἀγαπᾶ, αὐτὴ μ' εὐχήθηκε νὰ ζήσω εὐτυχισμένος, κι' ἐγὼ, χωρὶς σχεδὸν καθόλου νὰ ντραπῶ, βγῆκα στὸ δρόμο πεταχτὸς κι' ἀλαφρωμένος.

★

Τὴν ἴδια μέρα μοῦ ἀνῆγγειλες, Λιλή, ὅτι «εἰμὶς οἱ δυὸ θὰ μείνουμε δυὸ φίλοι». Κι' ἔχασα προικὰ ποὺ θὰ ζήλευαν πολλοί. (Γι' αὐτὸ καὶ σφύσκασα ἐκεῖνο τὸ σκαμπίλι!).

ΕΥ.—

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Το «ταλέντο»... αντιγράφει το βαρυσήμαντον άρθρον του.

ΟΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ «ΤΑΛΕΝΤΟΥ»

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του
συνευνάχτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Θα άφηγηθώ και σήμερα μερικά περιστατικά, σχετικά με τ' άδικημένα «ταλέντα» της δημοσιογραφίας, για τα οποία έγραφα στο προηγούμενο.

Τό 1939 προσελήφθη στην «Πατρίδα» ως δόκιμος συντάκτης ένας νεαρός φοιτητής της νομικής, προστατευόμενος του ιδιοκτήτη της εφημερίδος Σπ. Σίμου. Ήταν κι' αυτός από τα αυτόδιαφημιζόμενα «ταλέντα» που είχαν μεγάλη πεποίθησι κι' έμπιστοσύνη στην πένα τους. Ή άλληθια είνε πώς δεν μας έδωσε «δειγμα γραφής» στις πρώτες μέρες, φαινόνταν όμως δραστήριος, σοβαρός, διάβαζε με έμβριθθεια τα κύρια άρθρα των εφημερίδων και δεν συμφωνούσε με κανένα. Άλλά δεν έκανε και καμμία δουλειά, και, φυσικά, δεν μπορούσε να μένν άργόμισθος έπ' άπειρον. Μιά μέρα τόν κάλεσα και του ανέθεσα να κάνν το ρεπορτάζ του Δήμου Αθηναίων. Να περνά, δηλαδή, κάθε μέρα από το δημοτικό κατάστημα και να κυττάξη μήπως υπάρχει καμμία δημοσιεύσιμη είδησούλα. Του κακοφάνηκε.

— Μά γι' αútή την άσήμαντη δουλειά με πήρατε; μου είπε με παράπονο. Έγώ νομικά πώς θα μου αναθέτατε να γράφω κανένα - δυο άρθρα την έβδομάδα, πολιτικά ή οικονομικά... Έπίσης θα μπορούσα να σας γράφω τις θεατρικές κριτικές. Όχι όμως ρεπορτάζ του Δήμου. Μ' άδικείτε!

Έκανα μία μικρή ύποχώρησι, έπειδή, όπως είπα, ήταν προστατευόμενος του Σίμου. Του ανέθεσα να κάνν μία καμπάνια για την έπικείμενη έναρξι της χειμερινής κινηματογραφικής σαιζόν, — ήταν τέλη Σεπτεμβρίου — και ειδικά για τις καινούργιες ταινίες που έπρόκειτο να προβληθούν. Αυτή ήταν μία στερεότυπη καμπάνια που την έκαναν οι εφημερίδες κάθε χρόνο την ίδια έποχή και τη συνεχίζουν μέχρι σήμερα. Έτσι θα κατατοπιζόμουν κι' εγώ για τις ικανότητες του νέου «ταλέντου».

Μετά τρείς ή τέσσερες μέρες μου έφερε την καμπάνια. Μου έκανε εξαιρετική έντύπωσι ο πρόλογος. Ήταν καλογραμμένος κι' έδειχνε άνθρωπο που δεν ήταν ξένος προς το δημοσιογραφικό πνεύμα. Το πληροφοριακό μέρος επίσης ήταν γραμμένο με προσοχή, άν και κατά τόν καθιερωμένο τρόπο: το «Αττικόν» θα παίξη τα τάδε έργα, το «Σπλέντιτ» τα τάδε κλπ. Ή καμπάνια δημοσιεύθηκε την επομένη, αλλά ένας συνάδελφος μου επέστρεψε την προσοχή επάνω σ' ένα σημείο που δεν τό είχα προσέξει. Έγραφε το «ταλέντο»: «Γραιότατες είνε οι ταινίες που θα προβάλη τόν χειμώνα το «Ιντεάλ». Ή αΐθουσα του κινηματογράφου αυτού εύπρεπίσθηκε έντελώς. Τα αναπαυτικά κάθισματά του λάμπουν από καθαριότητα. Επί πλέον τό

«Ιντεάλ» πλουτίσθηκε με νέα μηχανήματα προβολής κλπ. κλπ.» Το «Ιντεάλ» όμως είχε... καή! Ούτε καναπαδικώτατα καθίσματα υπήρχαν, ούτε όθονη, ούτε μηχανήματα, έξω από τέσσερες μαυρισμένους τοίχους.

Αναγκάσθηκα να κάνν μία έρευνα στο παλιό σώμα της «Πατρίδος». Κι' άνακάλυψα ότι ή ίδια περιγραφή είχε δημοσιευθί επί λέξει στην εφημερίδα, ακριβώς ένα χρόνο πριν. Το «ταλέντο» άπλως αντίκατέστησε τούς τίτλους των παλαιών ταινιών με τούς τίτλους των νέων. Και γιά τήν... ακρίβεια της αντιγραφής παρέλαβε και τα όσα άνεγράφοντο περί του «Ιντεάλ». Ή έρευνα όμως απέδειξε και κάτι άλλο: ότι και ή περυσινή περιγραφή — ή κλαπείσα — ήταν κατά λέξιν αντιγραφή της προπερίσνης! Τη δουλειά την είχε σκαρώσει ένα άλλο «ταλέντο». Ή άρχική και γνησία καμπάνια άνήκει στον έκλεκτο συνεργάτη της «Πατρίδος» και ήδη ύφηγητή του Πανεπιστημίου Ι. Καποδίστρια.

Να τώρα και ένα άλλο είδους «ταλέντο»: Υπηρετούσε στην «Πατρίδα» επί ένα χρόνο περίπου ένας δόκιμος ρεπόρτερ, προστατευόμενος κι' αυτός μεγάλων πολιτικών τζακιών. Υπηρετούσε επίσης την ίδια έποχή, ως διευθύντρια του γραφείου του Σίμου και συνεργάτις της εφημερίδος ή δις Μ. Γκιόκα. Μιά μέρα ή Γκιόκα άφηκε την τσάντα της πάνω στο γραφείο της και μετά δυο ώρες άνεκάλυψε ότι κάποιος την άνοιξε κι' άφήρεσε τριακόσιες δραχμές — τρία καινούργια εκατοστάρικά. Ποσόν σημαντικό γιά την έποχή εκείνη. Ή παθούσα άνεστάτως τό σύμπαν, αλλά δεν ήταν εύκολο να βρεθί ό κλέφτης. Κι' όμως έπρεπε να είνε κάποιος από τούς ανθρώπους που βρισκόταν εκείνη την ώρα στο γραφείο. Κανείς ξένος δεν είχε έμφανισθί.

Κάνάμε συμβούλιο, δυο - τρείς συνάδελφοι, και καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να καταφύγουμε σ' ένα τέχνασμα, γιά τήν άποκάλυψι του δράστου. Συμφωνά με τό σχέδιο, έμπνευστής του οποίου ήταν ο Άν. Μ. Στρατηγόπουλος, κάλεσα στο γραφείο μου όλους όσους βρισκόταν στην «Πατρίδα» εκείνη τη στιγμή. Κλητήρες, ύπαλλήλους της διαχειρήσεως και συντάκτας. (Οι συντάκται ήσαν μεμνημένοι στο σχέδιο, πλην του «ταλέντου», που ήμασταν βέβαιοι ότι διέπραξε την κλοπή). Τους είπα τα εξής περίπου:

— Κάποιος από μας — εν όλω ήμασταν 7 ή 8 — πρέπει να κλέψει τα τρία εκατοστάρικά. Είμαι ύποχρεωμένος να δηλώσω ότι χάρις σ' ένα καταπληκτικό μέντιουμ που είδοποίησα να έλθη, ο δράστης θ' άνακαλυφθί μέσα σε μία ώρα. Το μέντιουμ αυτό έχει την ικανότητα ν' άποκαλύπτη τα όνόματα των κλεπτών, τα χαρακτηριστικά τους κλπ. Προειδοποιώ λοιπόν το δράστη ότι έχει μισής ώρας καιρό...

ΑΠ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ

άρχίζει ή νέα μας, μεγάλου ένδιαφέροντος Ιστορική σειρά:

ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΗΠΕΙΡΩΝ

Ή καταπληκτική, ή άφάνταστη σε περιπέτειες και δραματικά γεγονότα ζωή των μεγλυτέρων τυχοδιωκτών του κόσμου. Τυχοδιώκτες μεγάλης όλκης, που συντερόζαν με τη δράσι τους όλόκληρες χώρες, που έπνιζαν στο αίμα διαφόρους, λαούς, που κάθισαν σε βασιλικούς θρόνους. Βιογραφίες άπόλυτα άκριβείς που μοιάζουν, ωστόσο, με τό πλέον συνταρακτικό μυθιστόρημα ενός συγγραφέως με άκαλίνωτη φαντασία.

να βάλη στη θέση τους τις 300 δραχμές. Ή τσάντα θα μέινε επάνω στο γραφείο μου και θα περάσουμε ένας - ένας χωριστά από τό δωμάτιο. Άν ό δράστης δεν συμμορφωθί, θα ρεζιλευθί και θάξη κι' άλλες συνέπειες.

Ένας - ένας έμπαινε από τη μία πόρτα του δωματίου, κι' έδγαινε από την άλλη. Κάποιος όμως, έντεταλμένος, παρακολουθούσε πίσω από τη γρίλλια. Τελευταία μπήκε ή δις Γκιόκα, ή οποία άνοιξε την τσάντα της και βρήκε μέσα τα τρία εκατοστάρικά. Τα είχε κλέψει τό «ταλέντο». Τήν επομένη άντελήφθη ότι δεν τόν σήκωνε ή δημοσιογραφία. Παραίτηθ. Τώρα έχει παραγγελιοδοχικό γραφείο στον Πειραιά. Οι άναγνώσται θα εξηγήσουν βέβαια τό γιάτι δεν μπορώ ν' άναφέρω τ' όνομά του, όπως και τών άλλων άδικημένων «ταλέντων»...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Υ.Γ. Στις περί των πρώτων φωτορεπόρτερ άναμνήσεις μου παρέλειψα τόν κ. Γ. Α. Άλεξίου, ό οποίος ως έρασιτέχνης φωτογράφος του περιοδικού «Έλλάς» και «Παρνασσός», είχε άνοίξει τό δρόμο προς τό φωτορεπορτάζ. Αυτά πρό 35 έτών. Τα σημειώνω γιά τήν τάξι, άν και δεν έχω προσωπική αντίληψη.

Κ. Π.

Ή γυναίκα που γιάτρευε τη φαλάκρα

φαίνεται ότι κάνουν χουσές δουλειές στο Χόλλυγουντ όσοι ίσχυρίζονται πως γιάτρευνν τη φαλάκρα. Γιατί οι φαλακροί δεν έχουν θέσι στην πρωτεύουσα του φίλου...

Μεταξύ των άλλων λοιπόν, κάποια κυρία Πατρίτσια Στέντς έχει ίδρύσει μία κλινική γι' αυτό τό σκοπό. Κατά τη θεωρία της, ή φαλάκρα προκαλείται από ένα μύκητα, όπως και ή βρωμίδρωση των ποδιών. Συναντάται σε ώριμες οικογένειες, όχι γιάτι είνε κληρονομική αλλά γιάτι μεταδίδεται με τη συνάφεια απ' τόν πατέρα στο νυιό.

Ή κ. Στέντς βεβαιώνει ότι γιάτρευε τη φαλάκρα με δυο υγρά — ένα κόκκινο κι' ένα άσπρο — που έμποδίζουν την ανάπτυξι του μύκητος πάνω στο τριχωτό δέρμα. Λένε ότι, με τη μέθοδό της, γιάτρευθκαν απ' τη φαλάκρα που άρχιζαν ν' άποκτούν ήθσοποι διάσπομοι, όπως ο Τζιμν Στιούαρτ, ό Ντρκ Πόουελ, ό Τζέν Κέλλυ, κλπ.

Τώρα λοιπόν ή κ. Στέντς πρότεινε στον διευθνή της «Εφημερίδος της Άμερικανικής Ιστορικής Έταιρείας» να γίνη μία έπιστημονική δοκιμή της μεθόδου της. «Αναλαμβάνω, είπε, να κάμν να ξανσφυτρώσουν μαλλιά στο κεφάλι οποιουδήποτε φαλακρού μου ύποδειξη ή Έταιρεία κι' αυτό με συνεχί Ιστορική παρακολούθησι».

Άγνωστον άν θα γίνη δεκτή ή πρότασις της. Άν ό διευθυντής της εφημερίδος άποφασίση να πη τό ναί, είνε πιθανώτερον ότι θα διαλέξη ως... πειραματόζωο τόν έαυτό του, δεδομένου ότι έχουν άπουείνει ελάχιστες τρίχες στο φαλακρό κεφάλι του!...

Κόλπα κατασχόπων

Είνε γνωστόν ότι οι Γερμανοί έφωδίζαν τούς κατασκόπους των με μικρά μπουκαλάκια που περιείχαν κυανούχον κάλιο. Τους έδιναν δε τη ρητή διαταγή να καταπιούν τό δηλητήριο, άν κινδύνευαν να συλληφθούν, ούτως ώστε να μην εξαναγκασθούν να προβούν σε άποκαλύψεις.

Οι Άμερικανοί μυστικοί πράκτορες έχουν πάντα μαζί τους κάτι άβλαβέστερο: μπουκαλάκια με 100 γραμμάρια κοινό λάδι. Όταν λοιπόν θέλουν να μεθύσουν κάποιον, γιά να του πάρουν λόγια, καταπίνουν προηγουμένως κρυφά τό λάδι. Τό όποιο έπαλείφει τό στομάχι τους και τούς προσυλάσσει απ' τήν επίδρασι του άλκοόλ. Έτσι μπορούν να πιούν όσοδήποτε, δίχως να μεθύσουν.

Ένα άλλο σύνεργο των κατασκόπων είνε ή «πίπα της άθωότητας». Φαίνεται σαν κοινή πίπα, έχει όμως ένα κρυφό χώρισμα στο βάθος του φουρνέλου της. Ό κατάσκοπος κρύβει εκεί μέσα μικρά άλλα ένοχοποιητικά χαρτάκια, που ύπάρχει κίνδυνος να βρεθούν επάνω του κατά τη σύλληψι του. Άν βρεθί δε σε κρίσιμη θέση, πιέζει λίγο τό σωλήνα της πίπας, κι' έτσι άνοίγει τό μυστικό χώρισμα, και τα χαρτιά καίγονται.

Σε διάφορες περιπτώσεις, συνελήφθησαν κατάσκοποι που έκρυβαν συμπληκτικό μελάνι μέσα σε σωληνάρις άδοντόπαστας και πολύτιμα σημειώματα κάτω απ' τό βερνίκι των νυχιών τους ή μέσα στις κούφες άκρες των κορδονιών των παπουτσιών τους, ή στις κούφες των δοντιών τους!

Ο Άλφ Φουάτ πασάς κυριεύει στις έποικίες της Μ. Ασίας και αρπάζει όμορφες κοπέλλες για το χαρέμι του Σουλτάνου 'Αβδούλ Χαμίτ. Έτσι συναντά μία μέρα και τη Μαρία, την πεντάμορφη κόρη του Έλληνα άρχοντα Φωσάρ και την παίρνει μαζί του. Στην Πόλη όμως δεν την παρουσιάζει στο Σουλτάνο. Την κρατάει στο άρκο, κοντικό του και κατορθώνει να την κάνει να τον αγαπήσει. Έτσι γίνεται η πρώτη απ' τις γυναίκες του ή πιο αγαπημένη του, με το όνομα Μεντίε. Σε λίγο αποχτούν και μία κορούλα τη Ζεκίε. Οι Έλληνες και ιδίως η αδελφή της Μαρίας λουσούν εναντίον της. Και μία βροδιά που οι γυναίκες του Φουάτ λευθοδρομούν στο Βόσπορο την τραυματίζουν θανάσιμα κι' αρπάζουν τη Ζεκίε. Ο Φουάτ είναι τρελλός από απελπισία και παρακαλεί το νιατρό του να σώσει την λατρευτή του. Μα η σωτηρία της ψωραίας Έλληνιδας δεν είναι δυνατή. Θα πεθάνει. Και στις τελευταίες της αυτές στιγμές περνούν απ' το μυαλό της τα περασμένα, η αγάπη της για το Φουάτ τα πρώτα τους χάδια και γλυκόλογα. Τέλος παραδίνει την ψυχή της στον κύριο. 'Απελπισμένος ο Φουάτ διατάζει να βρεθούν οι δολοφόνοι. Μα δεν τους βρίσκουν ποτέ. Ο Φουάτ μοιραίνει ότι το φόνό τον έκαναν οι Φωσάρδες και διψάει εκδικηθεί. Μα οι Φωσάρδες έχουν φύγει μακριά στην 'Ελλάδα ίσως. Δώδεκα χρόνια περνούν στο μεταξύ. Ο Φουάτ δεν ζέχασε το κακό που παθε. Κι' εκδικούμενος έχει αρχίσει αγριοκορυσμάζωμα εις βάρος των Έλληνιδων για το χαρέμι του Σουλτάνου και το δικό του. Στο μεταξύ αυτό πειρατεί πιάνουν μερικές πεντάμορφες Έλληνιδες και τις πουλούν στο Φουάτ Πασά που τις εξετάζει μία - μία για να εκτιμήσει την ωμορφιά τους.

Με μία κίνηση αργή, την έπιασε πρώτα κάτω από το σαγόνι και την κύτταξε επίμονα στο πρόσωπο. "Επειτα το χέρι του γλύστρησε κάτω στο φουντωτό της στήθος. Η κοπέλλα τραντάχτηκε, αλλά δεν τόλμησε να σπάσει. Δεχθηκε παθητικά τα πρόστυχα χάδια του που ταπεινώναν την αγνή ψυχή της.

"Επειτα η ματιά του Πασά έπεσε στη Βασιλική.

— Τί έχεις έσύ; τη ρώτησε δείχνοντας το δεμένο της χέρι.

Σχεδόν πεθαμένη από φόβο κι' από πόνο της πληγωμένη κοπέλλα αποκρίθηκε: — Το χέρι μου... μου τώσπασαν!...

Της τάγγισε απρόσεκτα, σκληρά. — Ωχ! βόγγηξε η κοπέλλα, κι' έκανε να το τραβήξει.

Αυτός όμως το κράτησε και στα μάτια του πέρασε μία λάμψη πούκανε όλες τις κοπέλλες ν' ανατριχιάσουν.

— Πονάς έ; ρώτησε. Είδε τί κακό πράγμα που είναι ο πόνος; Και νάξερεις τί είναι ο πόνος στην καρδιά, μικρή μου!

Μ' αυτά τα λόγια άφησε το χέρι της δυστυχισμένης της Βασιλικής που κόντευε να λιποθυμήσει από τον πόνο.

Η Φωτεινή δεν βάσταξε. — Αυτό είναι φοβερό, ξεφώνισε. Αυτό είναι ντροπή για έναν άντρα... Δεν μπορείς να κάνεις έτσι αδικαιολόγητα τους άλλους να πονάνε. Με ποιο δικαίωμα μάς έχεις εδώ; Είσαι και σύ λοιπόν πειρατής; Ο Άλφ - Φουάτ την κύτταξε παραξένα. — Μ' έσένα, ξανθούλα, δεν τάπαμε όλα ακόμα! αποκρίθηκε και τραβήξε στη Ραλλού.

Η άρχοντοπούλα της Ρόδου τραβήχτηκε καθώς τη ζύγωσε. Τα ζωγρά της μάτια τον κύτταζαν γεμάτα φρίκη και φόβερα. — Μη μ' άγγιξης! ξεφώνισε.

Μ' ένα γέλιο σαρκαστικό την έφτασε, κι' ενώ αυτή σάδαζε, τύλιξε τα χέρια του γύρω από τη μέση της τόσο δυνατά, που αδελά της η κοπέλλα ξεφώνισε από τον πόνο.

— Κάνε τώρα την άγρια! την ερωτεύθηκε ο Πασάς σκληρά! Κουνήσου αν μπορείς.

Με φρίκη της έννοιωσε η δυστυχισμένη πως την είχε καθλώσει με χέρια άσταλμένα, πως η δύναμη της εκμηδενόταν μέσα σ' αυτά τα μπράτσα που σιδερένια.

— Δεν φαίνεται συνθιμισμένη από έρωτικά χάδια, της είπε. Τόσο το καλλίτερο. Είσαι πιο άγρια έτσι. Είσαι σαν το άσάλι, που λυγίζει χωρίς να σπάει.

Και της έσφιξε πάλι τη δαχτυλιδένια μέση.

"Επειτα την άφησε με την αναπνοή κομμένη, με το μυαλό σαλεμένο σχεδόν από την ταπεινότητα και ζύγωσε την τελευταία από τις κοπέλλες, τη Μαρία:

— Εσύ, γατούλα; τη ρώτησε, αρπάζοντας την θάνασσα από τα μαλλιά για να την αναγκάσει να τον κυττάξει. Τί λες έσύ; Έχεις νύχια;

Με μία όδυνηρή έκφραση στο πονεμένο της προσωπάκι, αποκρίθηκε η μικρή: — Εγώ ένα μονάχα σου λέω, Άλφ - Φουάτ - Πασά. Πώς ένα πράγμα ζητώ. Να πεθάνω. Δεν πιστεύω να δυσκολεύεσαι να μου κάνεις αυτή τη χάρη.

— Αχ! έκανε αυτός. Σίγουρα είσαι έρωτευμένη. Μήπως ήσουν έσύ η άρραβωνισμένη στην ανθοσολισμένη δάρκα; — Όχι... Μα δεν την θέλω τη ζωή μου. Θέλω να πεθάνω.

— Όλες μάς θέλουμε να πεθάνουμε! φώναξε με μάτια άστραφτερά η Ραλλού. — Ωραία! έκανε αυτός, κυττάζοντας τις από μακριά όλες μαζί. Πολύ καλά πιστουάκια μου. Ξέλετε να πεθάνετε. Είναι κρίμα όμως να πεθάνετε έτσι σ' αυτή την κατάσταση, σχισμένες, λερωμένες και χωρίς να χαρήτε τη ζωή σας. Μη βιαζόμαστε. Αποψε είναι πια άργα. Μπορείτε να κοιμηθείτε. Κι' αύριο θα ξαναλέμε.

Τους γύρισε απότομα τις πλάτες και τις άφισε απολιθωμένες, τσακισμένες.

Μία νύχτα, γεμάτη φέβους

Ο Μουχτάρ τις πρόσταξε να κοιμηθούν

Από το έρχόμενο πανηγυρικό τεύχος αρκίζει το συνορηστικό άστυνομικό και περιπετειώδες μυθιστόρημα του

Γάλλου συγγραφέως ΠΩΛ ΝΤΑΓΚΡΕ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

ΤΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ

Είναι η δραματική ιστορία ενός φτωχού νεαρού ήθροισιού, πού προκειμένου να κληρονομήσει έναν πλούσιο θείο του στην Αυστραλία, υφίσταται να πλάνευει και κινδυνεύει σε κάθε του βήμα από τους κοκοποιούς που θέλουν ν' αποπιάσουν την κληρονομιά.

Δραματικές περιπέτειες άγρια και σκληρά μίσση, θηριώδεις εκδικήσεις και συγκλονιστική τρυφερά είδυλεια, φλογεροί έρωτες, υπέροχες θυσίες.

Όλη η φρίκη του υποκόσμου της Αμερικής. Έγκλημα και προδοσίες.

Πρόκειται για μυθιστόρημα άριστου συντακτικού στο είδος του που θα σε συνεπάρσει, θα σε νουθετήσει.

Πρόκειται για μυθιστόρημα άριστου συντακτικού στο είδος του που θα σε συνεπάρσει, θα σε νουθετήσει.

Πρόκειται για μυθιστόρημα άριστου συντακτικού στο είδος του που θα σε συνεπάρσει, θα σε νουθετήσει.

Πρόκειται για μυθιστόρημα άριστου συντακτικού στο είδος του που θα σε συνεπάρσει, θα σε νουθετήσει.

Πρόκειται για μυθιστόρημα άριστου συντακτικού στο είδος του που θα σε συνεπάρσει, θα σε νουθετήσει.

Πρόκειται για μυθιστόρημα άριστου συντακτικού στο είδος του που θα σε συνεπάρσει, θα σε νουθετήσει.

Πρόκειται για μυθιστόρημα άριστου συντακτικού στο είδος του που θα σε συνεπάρσει, θα σε νουθετήσει.

Πρόκειται για μυθιστόρημα άριστου συντακτικού στο είδος του που θα σε συνεπάρσει, θα σε νουθετήσει.

Πρόκειται για μυθιστόρημα άριστου συντακτικού στο είδος του που θα σε συνεπάρσει, θα σε νουθετήσει.

όπου βρίσκονταν άπάνω στις ψάθες και στα ντιβάνια.

Μία γρηά υπηρέτρια τους έφερε καλό φαγητό και σκεπάσματα. Δεν φαινόταν κακία.

— Κοπελλίτσες μου, τους είπε έλληνικά, μη φοβάσαστε και τόσο.

Ξαφνίστηκαν που την άκουσαν να μιλά έλληνικά.

— Τα ξέρω αρκετά καλά, τους εξήγησε η γρηά. Η γιαγιά μου ήταν Έλληνίδα. Και χρόνια υπηρέτησα εδώ μία Έλληνοπούλα. Με λένε Περστώ.

Κάποια λάμψη έλπίδας φώτισε τα μάτια των δυστυχισμένων κοριτσιών. Την τριγύρισαν κι' αρπάχτηκαν από αυτή όπως θ' αρπάζονταν από μία σανίδα σωτηρίας σ' ένα ναυάγιο.

— Πές μας, Περστώ, τί μάς περιμένει; Πές μας! Σε όρkiζομε στην ψυχή που θα δώσης μία μέρα στο Θεό, είτε Τουρκάλα είσαι, είτε Χριστιανή.

— Ο Θεός ξέρει μονάχα τί σ'άς περιμένει. Το μόνο που σ'ας συμβολεύω εγώ είναι να φανητε καλές και ύπομονετικές, ό,τι και να σας τύχη. Μη τόν πεισματίζετε τον Πασά, τις συμβούλεψε η γρηούλα.

— Μα δεν υπάρχει νόμος εδώ; φώναξε η Ραλλού. Πώς μπορεί να μάς κάνει αυτός ό,τι θέλει; Είναι στο χέρι του;

— Νόμοι υπάρχουν. Αλλά εσ'άς σ'ας έπιασαν πειραταί. Από κείνη τη στιγμή έχετε σδυθεί από τους ζωντανούς ανθρώπους. Οι πειραταί δεν γνωρίζουν νόμους και κανέναν δεν μπορεί ν' αποδείξει ότι σωθήκατε στη συμπλοκή πούγινε για να σ'ας πιάσουν, ότι δεν σ'ας πήρε κανένα βόλι ή ότι δεν πνιγίκατε στη θάλασσα.

— Κανέναν δεν ξέρει πώς βρισκόσαστε εδώ, ούτε μπορεί ποτέ να το μάθει. Μην προσπαθήσετε άδικα να ξεφύγετε. Θα χάσετε τη ζωή σας και δεν θα καταφέρετε τίποτα. Έδώ που μπήκατε είναι σ'ά να μπηκατε σε κάστρο. Κύριος της ζωής σας τώρα είναι ο Άλφ - Φουάτ. Σ'ας το λέω εγώ αυτό και θα φανή η εξυπνάδα σας αν καταφέρετε να καταλάβετε καλά τα λόγια μου.

Οι συμβουλές αυτές της γρηάς σκλάβας μάλλον πάγωσαν τις καρδιές των κοριτσιών παρά τις παρηγορήσαν.

Όταν έμειναν μόνες, έχοντας μπροστά τους ένα τραπέζι πλούσια στρωμένο και σερβιρισμένο, κυττάχτηκαν με μάτια απελπισμένα.

Η Φωτεινή ξέσπασε ξαφνικά πάλι σε αναφυλλήτα. — Τον φοβάμαι αυτόν τον άνθρωπο! Τον φοβάμαι! ξεφώνισε.

— Δεν πρέπει να φοβόμαστε, είπε η Ραλλού.

— Να μη φοβόμαστε; ψιθύρισε άχνά η Έλένη.

— Δεν πρέπει να φοβόμαστε, έφ' όσον μάς μένει ένα σπουδαίο καταφύγιο: Ο θάνατος!

— Μα δεν θέλω να πεθάνω! βόγγηξε η Φωτεινή. Δε θέλω να πεθάνω. Ο Στέφανος μπορεί να ζή, δεν τον είδα να πεθαίνει. Ός την τελευταία στιγμή ζούσε αυτός κι ο Λάμπρος! Έπεσε στη θάλασσα. Δεν είναι άπίθανο, αδύνατο να σώθηκε. Αν ζή όπως δήποτε θα με βρή. Και θέλω να με βρή ζωντανή.

Η Έλένη κούνησε το κεφάλι της: — Πώς θα σε βρή κακόμοιρη; Άκουσε τη γρηά σκλάβά τί είχε; Πώς εδώ είναι κάστρο, τάφος ζωντανών! Πώς θα σε βρή; — Αν ζή, θα με βρή, είπε σταθερά η κοπέλλα και τα γαλανά της μάτια άστράψαν με πίστη.

— Κι' εγώ θάθελα να με βρή ζωντανή ο Λάμπρος, είπε η Ραλλού κι' η αύστηρη της φυσιογνωμία πήρε μία έκφραση γλυκειά. Θάθελα να με βρή ζωντανή, αν ζή. Αλλά δεν το πιστεύω.

— Εγώ ξέρω πώς ο Φίλιππος πέθανε! ψιθύρισε με λυπημένη φωνή η Μαρία. Και θέλω να πεθάνω... να πεθάνω...

— Τόσο πολύ τον αγαπούσε; τη ρώτησε η Έλένη, με χείλη τρεμουλιαστά.

— Τον αγαπούσα τόσο που δεν θέλω να ζήσω χωρίς αυτόν.

— Και δεν τώδεχνες.

— Περιμένα να δείξη αυτός πρώτος την αγάπη του. Ήξερα πώς μ' αγαπάει. Περι-

μένα... και δεν ο' άργουσε πια να μου το πη.

— Εγώ το ξέρω καλά πώς θα πεθάνω όπως οπωσδήποτε! βόγγηξε η Βασιλική, πού φαινόταν πολύ άρρωστη. Το χέρι μου με πεθαίνει στους πόνους, νοιάθω την καρδιά μου να σταματά.

— Πρέπει να ζήσουμε! φώναξε με ξαφνική έξαψη η Φωτεινή. Να ζήσουμε και ν' αγωνιστούμε. Έλάτε να φάμε, για νά-μαστε δυνατές. Πρέπει να ζήσουμε.

— Άρχισε να τρώη βιαστικά με πείσμα, και τη μιμήθηκαν η Ραλλού κι' η Έλένη. Η Μαρία κι' η Βασιλική ούτε άγγιξαν το φαγητό.

Έπειτα ξαπλώθηκαν κι' οι πέντε στα ντιβάνια και σε λίγο ένας ύπνος βαρύν τους έκλεισε τα βλέφαρα. Η κούραση νίκησε όλους τους φόβους, όλους τους πόνους. Και σε λίγο στην κομψή αυτή φυλακή, άκούγονταν πέντε κοριτσιστικές άναπνοές, άλλες ήρεμες κανονικές, άλλες βασιανισμένες, κομμένες.

Η Φατμά στέν ρόλο της

Την άλλη μέρα, ενώ περίμεναν οι κοπέλλες με άνησυχία, άνοιξε η πόρτα κι' έμφανίστηκε μία ψηλή, επιβλητική γυναίκα. Ήταν μελαχροινή, είχε περάσει την πρώτη νεότητά, έδειχνε όμως πώς υπήρχε καποτε εξαιρετικά όμορφη. Τα μάτια της, όλομυρα, είχαν ακόμα μία νεανική φεγγοβολή, και το κορμί της λιγερό, κυπαρισσέιο, θα μπορούσε να κάνει μία εικοσάχρονη κοπέλλα να καμρώνει.

Μπήκε μέσα μ' ένα χαμόγελο στα χείλη. Το χαμόγελο όμως αυτό πάγωσε τις καρδιές των κοριτσιών. Είχε κάτι το σκληρό και άπειλητικό.

— Λοιπόν; πώς τα περάσατε; ρώτησε. Οι κοπέλλες σηκώθηκαν και την κύτταξαν, άθελα τους, με σεβασμό, έπειδή κατάλαβαν πώς δεν μπορούσε να είναι καμμία υπηρέτρια ή επιβλητική αυτή γυναίκα. Δεν αποκρίθηκε όμως καμμία. Η Φατμά — γιατί αυτή ήταν — τους έριξε μία γρήγορη ματιά. Μόλις αντίκρισε τη Φωτεινή το πρόσωπό της κατασούφισε.

— Πώς σε λένε έσένα; ρώτησε.

— Φωτεινή.

— Κι' από πού είσαι;

— Από την Κάσο.

— Τόσο ξανθείά! Οι Δωδεκανήσιες είναι μελαχροινές.

— Εγώ είμαι ξανθείά, άπάντησε με πείσμα η κοπέλλα.

— Α, έσύ είσαι λοιπόν το άγρίμι, έ; Τα λόγια αυτά φανέρωναν πώς ο Άλφ Φουάτ της είχε μιλήσει για τη χθεσινή σκηνή.

— Κυρία, είπε η Φωτεινή, αλλάζοντας ύφος. Δεν ξέρω τί είσαστε σεις εδώ. Ξέρω όμως πώς είσαστε γυναίκα. Και σαν γυναίκα σ'ας μιλώ κι' εγώ. Είμαι άρραβωνισμένη Λατρενιώ τον άρραβωνιστικό μου. Για ποιο λόγο να ύφισταμαι αυτό το μαρτύριο; Τί έφταιξα; Πού με ξέρει έμένα ο Άλφ Φουάτ για να με βασανίζει έτσι;

— Ωραία μιλάς! είπε είρωνικά η Κιρκασία. Πολύ ωραία τα καταφέρνεις.

Ο πόνος με κάνει να μιλώ έτσι.

Την κύτταξε η Φατμά και τα μάτια της πήσαν τη λάμψη πούχουν της τίγρεως τα μάτια.

— Άκουσε, ξανθείά Ελληνίδα, της είπε κοφτά. Μην κουράζεσαι άδικα. Ούτε και να σπάς το κεφάλι σου για να βρης την αίτια και για ποιο λόγο γίνονται όλα αυτά. Υποτάξου στη μοίρα σου.

— Και ποιά θα είναι η μοίρα μας; ρώτησε η Ραλλού, τρέμοντας από θυμό.

— Πριν να σ'ας την πω, πρέπει να σ'ας δώ καλά. Γδυθήτε όλες.

Τα κορίτσια κυττάχτηκαν σαστισμένα.

— Άκούσατε; φώναξε η Φατμά. Σ'ας είπα να γδυθήτε.

— Μα πού ν' πάμε για να γδυθούμε; ρώτησε η Μαρία δειλά.

— Η Φατμά γέλασε.

— Τί σεμνότης! Έδώ να γδυθήτε άμέσως. μπροστά μου, πρόσθεσε.

— Ποτέ! φώναξε η Φωτεινή έξαλλη.

— Α, έτσι, ξανθούλα! Πολύ καλά!

Η Φατμά προχώρησε στην πόρτα.

— Μουχτάρ! φώναξε με φωνή διαπερα-

στική.

— Η λές το «ναί» Ασπασούλα μου. η τρώω ένα παγωτό και με χάνεις!...

(Σκίτσο Β Χριστοδούλου)

— Η λές το «ναί» Ασπασούλα μου. η τρώω ένα παγωτό και με χάνεις!...

(Σκίτσο Β Χριστοδούλου)

— Η λές το «ναί» Ασπασούλα μου. η τρώω ένα παγωτό και με χάνεις!...

(Σκίτσο Β Χριστοδούλου)

— Η λές το «ναί» Ασπασούλα μου. η τρώω ένα παγωτό και με χάνεις!...

(Σκίτσο Β Χριστοδούλου)

Ο ευνούχος παρουσιάστηκε άμέσως.

— Βιήθηκε τις δεσποινίδες να γδυθούνε! πρόσταξε είρωνικά η Κιρκασία. Και πρώτη - πρώτη αυτήν εδώ την ξανθείά!

Πριν προφτάσει ν' άμυνθην η κοπέλλα, την άρπαξε ο Μουχτάρ.

— Μη! ξεφώνισε αυτή. Όχι! Δεν θέλω να μ' άγγίξει ένας άντρας. Θα γδυθώ μόνη μου!

— Τώρα; γέλασε η Φατμά. Είναι πολύ άργα πια.

Με λίγες βίαιες κινήσεις, ο ευνούχος κομμάτισε τα ρούχα της κοπέλλας. Οι άλλες κύτταζαν σαν απολιθωμένες. Όσπου σε μία στιγμή η Ραλλού τους ψιθύρισε: — Καλλίτερα μόνες μας. Γδυθήτε...

Τρέμοντας γδύθηκαν όλες. Και στάθηκαν τώρα πέντε όλόγυμνα παρθενικά κορμιά μπροστά στα μοχθηρά μάτια της δεύτερης γυναίκας του Άλφ Φουάτ και στα κτηνοδύ βλέμματα του ευνούχου που δεν έδειχνε καμμία συγκίνηση γι' αυτό το θέαμα.

Οι πέντε κοπέλλες προσπαθούσαν να κρύψουν με τα χέρια τους τη γύμνια τους. Ο Μουχτάρ όμως τους κατέβαζε τα χέρια ψυχραίνοντας, σκληρός.

— Δεν μπορεί να καταλάβω αυτή τη σεμνότητα, περιστέράκια μου, τις ερωτεύθηκε η Φατμά. Αφού ντρεπόσατε τόσο να δείξετε τα κάλλη σας σε μία γυναίκα, τί θα γίνη άργότερα;

Τις κύτταξε, τέλος, με ύφος πραγματογνώμονος μία - μία και σε κάθε νεύμα της ο Μουχτάρ τις γύριζε πότε από δώ, πότε από κεί.

Οι δυστυχισμένες νέες κόντευαν να πέσουν λιποθυμένες από την ταπεινότητα και την ντροπή. Η Φωτεινή έκλαιγε νευρικά, ύστερικά, με σπασμούς, η Ραλλού έχανε τα νύχια της στις χούφτες της, ώσπου να ματώσουν. Οι άλλες φαινόταν σαν απολιθωμένες.

Η Φατμά έμεινε πολλή ώρα εξετάζοντας τη Ραλλού και περισσότερο ακόμα τη Φωτεινή.

Έπιτέλους κάποτε τελείωσε η εξευτελιστική αυτή εξέταση.

— Λοιπόν, είπε η Κιρκασία, αυτό ήταν. Δεν πιστεύω να πάβατε τίποτα.

— Μπορούμε να ντυθούμε; ρώτησε η Ραλλού.

— Γιατί βιάζεσαι, κοπέλλα μου; Έτσι θ' αντλήσεις; Θα κάνετε πρώτα ένα ωραίο μπάνιο κι' έπειτα θα το πούμε πάλι.

Έφυγε. Και την άλλη στιγμή δυο-τρεις σκλάβες ώδηγησαν τις όλόγυμνες κοπέλλες, δίπλα στο διαμέρισμα των λουτρών. Τις έλουσαν, τις άλειψαν με μυρωδιές και

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

είναι πολύ εύκολο. Μία μία θα περάσετε

τις έντυσαν με φουστάνια άραχνούφанта σαν οδολισκές.

Μόλις σκεπαζόταν η γύμνια τους. Τα ρούχα αυτά ήσαν φτιασμένα για ν' άναδεικνύουν τις μυστικές όμορφιές, τις πιο κρυφές γραμμές. Το στήθος ήσαν σχεδόν γυμνά, η μέση όλόγυμνη, οι γοφοί μόλις σκεπασμένοι με ύφασμα ψιλό σαν μαγγανάκια.

— Τί άλλο θα φορέσουμε; ρώτησε τούδικα η Φωτεινή.

Οι σκλάβες αποκρίθηκαν μονολεκτικό: — Τίποτε.

Και δίχως άλλη λέξη άποτραβήχτηκαν.

— Τώρα άρχίζει το μαρτύριό μας! είπε η Ραλλού.

Η Έλένη, γλυκειά και ύπομονητική, ψιθύρισε:

— Ίσως να μη μάς κάνουν κακό. Για να μάς λουσούν και να μάς ντύσουν σύμφωνα με τα γούστα τους δεν πιστεύω να θέλουν να μάς σκοτώσουν.

— Μακάρι ν'ό μάς σκοτώσουν! βόγγηξε η Μαρία. Ο θάνατος δεν είναι τίποτα μπροστά σ' αυτό που μάς περιμένει!

Η Φωτεινή όλο έκλαιγε.

— Δεν θέλω να πεθάνω! Δεν θέ

πρώτα από την κρεββατοκάμαρα του 'Αλφ Φουάτ.

Ένα πνιγμένο ξεφωνητό φρίκης ξεφυγε από πέντε παρθενικά στήθη.

—Οχι! Οχι! Ξεφώνισε η Φωτεινή σφάζοντας. Δεν μπορεί να γίνει αυτό.

—Ποιος θα το εμποδίσει, τρελλοκρίστο!

—Ο Θεός! αποκρίθηκε σοβαρή η Ραλλού.

Η Κιρκασία γέλασε κοφτά.

—Ίσως... να ιδούμε, είπε. Αν και δώδεκα χρόνια τώρα δεν έτυχε να το εμποδίσει.

—Δώδεκα χρόνια;

—Ακούστε, κοπέλλες μου: Είμαι γυναίκα του 'Αλφ Φουάτ.

—Είσαι γυναίκα του 'Αλφ Φουάτ; ξεφώνισε η Φωτεινή.

—Η τρίτη γυναίκα του.

—Κι όμως φροντίζεις να του προμηθεύεις κι άλλες γυναίκες;

—Τι άβωδες που είσατε! Πρώτα-πρώτα είμαι γυναίκα του 'Αλφ Φουάτ κοντά είκοσι χρόνια. Και καταλαβαίνω πολύ καλά, πως ένας άντρας βαρέθηκε είκοσι χρόνια το ίδιο φαγητό. Είναι κανονικό και φυσικό αυτό. Έπειτα, δεν κινδυνεύει καθόλου η συζυγική μου ευτυχία. Έπειδή καμιά από σας δεν πρόκειται να γίνει νόμιμη γυναίκα του. Αυτό να το βγάλετε από το μυαλό σας.

—Ακούστε, Κιρκασία, η Ραλλού περιφρονητικά, αυτή την τιμή δεν τη ζητάσμε.

—Σας προειδοποιώ! Έκανε η Φατμά, σηκώνοντας το δαχτυλό της απειλητικά και δίνοντας στα μάτια της μια λάμψη άγριου θηρίου. Σας προειδοποιώ: Αν ορκισάτε να τον θέλετε με την ελπίδα να γίνετε οι νόμιμες γυναίκες του στο παλάτι, το τέλος σας θα είναι φρικτό.

Η Φωτεινή ξέσπασε σ' ένα γέλιο ξαφνικό προκλητικό.

—Για ίδες φόβο που τον έχει η αριστοκράτισσα χανούμ.

Την έκοψε η Φατμά με μια ματιά παγερή.

—Παρά να γελάς, της είπε, καλλίτερα θα ήταν να σημειώσεις αυτό που σου λέω, ξανθούλα μου.

—Μιλάς σά να μην ακούσεις πως είμαι αρραβωνιασμένη και πως η μόνη μου επιθυμία είναι να γυρίσω πίσω, στον αρραβωνιαστικό μου.

—Μιλώ επειδή ξέρω. Κι όταν θάρη η στιγμή φρόντισε να μη το ξεχάσεις αυτό, αυθάδικο πλάσμα.

Οι άλλες κοπέλλες έκαναν νόημα της Φωτεινής να σωπάσει.

Στάθηκε τώρα η Φατμά και τις κύτταξε άλλη μια φορά. Φάνηκε να διατάζει. Έπί τέλους η ματιά της σταμάτησε στη Βασιλική.

—Εσύ! της είπε, κάνοντάς της νόημα με το δαχτυλό.

Προχώρησε η κοπέλλα.

—Έλα μαζί μου! πρόσταξε η Φατμά.

—Πού θα με πάς; φώναξε πνιχτά η πληγωμένη. Δεν με λυπάσαι; Δεν βλέπεις πόσο πνιχτά;

—Έλα μαζί μου! ξανάπε αδυσώπητα η Κιρκασία.

Η Βασιλική έπεσε στην άγκαλιά της 'Ελένης. Οι δύο αδελφούλες φιλήθηκαν, κλαίγοντας. Την αποχαιρέτησαν και τ' άλλα τα κορίτσια, σά να την ξεπροβόδιζαν για το θάνατο.

Κι όταν έκλεισε πίσω τους η πόρτα του κομφου περιπτερού, ξέσπασαν σ' ένα θρήνο πούμιοιζε σά μοιρολόι.

Μια μικρή μάστιγ

Αν και τα γονατά της λυγίζαν, ακολουθούσε η Βασιλική τη γυναίκα του 'Αλφ Φουάτ μέσα στο απέραντο κτίριο του παλατιού.

Πέρασε από σκοτεινούς διαδρόμους. Σκλάβες κι ευνούχοι στέκονταν ακίνητοι σά σκοτεινά αγάλματα στο πέρασμά τους. Έπί τέλους, κάποια πόρτα άνοιξε.

—Εδώ θα περιμένεις! πρόσταξε η Φατμά, σπατώνοντας μέσα την κοπέλλα.

Έριξε γύρω της η δυστυχισμένη ματιές τρομαγμένες ελπίδας. Ήταν ένα πολυτελέστατο δωμάτιο. Χαλιά παχιά σκέπαζαν τα πατώματα, επιπλα βαριά, σκα-

λισμένα με φίλντισι, λάμπες πολυτελέστατες. Στίς γωνίες, σέ άσημενα τσίλια, έκαigan άρώματα. Κι ένα κρεβάτι χαμηλό, στρωμένο με πλούσια στρώσιδια, φαινόνταν νό καλή γι' ανάπαυσι και για έρωτα.

Η Βασιλική ήταν δεκαεπτά χρονών. Αναθρεμμένη αψηφρά, είχε μείνει άδωα ή άμοιρη παιδούλα. Μονάχα άοριστα είχε μερικές ιδέες για τον έρωτα και το γυναικείο της ενστικτο την έκανε ν' ανατριχιάσει στο αντίκρυσμα του μαλακού κρεβατιού. Περιμένα κάμποση ώρα. Κι επί τέλους πίσω από μια βαρεία κουρτίνα παρουσιάστηκε ο 'Αλφ Φουάτ.

—Α, έσένα έφεραν; έκανε με κάποια απογοήτευσι στη φωνή του.

Η κοπέλλα τόν κύτταξε απολιθωμένη από το φόβο.

—Γιατί είσαι έτσι χλωμή; τη ρώτησε, πιάνοντάς της το σαγόνι. Φοβάσαι, ή σε πονά το χέρι σου;

—Κοι φοβάμαι και πονώ, του αποκρίθηκε με χείλη που έτρεμαν.

—Δεν πρέπει να φοβάσαι. Όσο για τον πόνο, τόσο το καλλίτερο. Η γυναίκα, όταν πονάει, γίνεται πιο έλκυστική.

Η Βασιλική, ένωσε τα χέρια της.

—Πασσά μου, τί θα μου κάνεις; Είμαι άρρωστη! Λυπητή κι με! τραύλισε.

Έκείνος την άρπαξε βανούσα από τους ώμους.

—Σώπα! έκανε με φωνή τραχεία. Όταν ακούω τη λέξη 'λυπησου με', γίνομαι θηρίο.

—Πώς να σε παρακαλέσω;

—Η καρδιά μου δεν λυγίζει, δι,τι και να μου πής. Μη χάνεις τα λόγια σου. Άσε με να χαρώ την αγάπη σου, χωρίς αντίστας, και χωρίς παρακάλη. Άλλοιώς θα σφίξω το πνεύμενο σου το χέρι... και θα πηδήσεις ως το ταβάνι από τον πόνο.

Και τότε άγγιξε το χέρι, όχι πολύ δυνατά, αρκετά όμως για να λιποθυμήσει σχεδόν η άμοιρη κοπέλλα.

Κι έτσι, κουρέλι σωματικό και ψυχικό, άφέθηκε στα φρικτά χάδια ενός σκληρού τυράννου μια κοπελλάτσα μοσαναθρεμμένη, μια σεμνή παρθένα που δεν ήξερε άκόμα το μυστικό της αγάπης.

★

Ήταν άκόμα νυχτα όταν άνοιξε ο 'Αλφ Φουάτ την πόρτα. Τα μάτια του ήσαν θολά, το χείλη του είχαν μια κακιά έκφρασι.

—Μουχτάρ! φώναξε σιγά.

Ο ευνούχος, που φρουρούσε κάπου κοντά, παρουσιάστηκε άμέσως.

Τούκανε νόημα να μπη στο δωμάτιο ο πασσάς.

Έκει, στο πλούσιο παρθενικό κρεβάτι, κοιτόταν ακίνητη μια κοπέλλα. Ήταν γυμνή σχεδόν, και το πρόσωπό της το νεκρικά χλωμό είχε μια τέτοια έκφρασι πόνου, που δάκναε και θηρίου καρδιά να ραγίσει. Ο Μουχτάρ όμως την κύτταξε με άπάθεια.

—Λιγοθύμισε; ρώτησε μονοσύλλαβα.

Εκείνη: Θά ήθελα να έβλεπα τα μούτρα της μαμάς, όταν μάθι πως το σκάσαμε κρυφά για έκδρομη!

—Οχι, πέθανε! αποκρίθηκε απλά ο 'Αλφ Φουάτ.

—Νά την πάρω;

—Πάρε την... και ξέρεις: Στο Βόσπορο. Μιλιά σε κανένα.

Ο ευνούχος πήρε στα χέρια του τη μικρή μάρτυρα και προχωρώντας ανάμεσα από τους σκοτεινούς διαδρόμους, έφτασε στην ακρογιαλιά. Εκεί έδεσε μια πέτρα στο λαιμό της άμοιρης μικρής και την πέταξε στα μαύρα νερά.

Ένας παφλασμός άντηχησε και μετά νεκρική σιγή.

Αυτό ήταν το τέλος της δεκαεπτάχρονης Βασιλικής Φίλιου.

Περιμένοντάς εκείνη που δεν θα γυρίσει κιά

Καμιά από τις κοπέλλες δεν κοιμόταν.

Όλες περίμεναν. Είχαν την ελπίδα ότι πριν περάσει πολλή ώρα, θα γυρίζε η Βασιλική. Τότε θα μάθαιναν ποιά τύχη τις περίμενε. Τότε πιά δεν θα είχαν άοριστους φόβους κι' επιληπτικές τρομάρες. Θά ήξεραν. Κι ήταν καλλίτερα να ξέρουν έστω και το χειρότερο παρά να τα φοβούνται όλα.

Το δωμάτιο όπου τις είχαν κλεισμένες είχε μονάχα ένα κοφάσι, αλλά τόσο ψηλά στον τοίχο που δεν τους επέτρεπε να βλέπουν τίποτε απ' έξω. Από κει έμπαινε ένα άμυδρο φώς, όσο φώς μπορούσε ναχη μια έσστερη νυχτα του Νοέμβρη.

Περνούσαν οι ώρες κι' η 'Ελένη σιγά-κλαιγε. Πότε-πότε καμιά λέξι φοβισμένη έκοβε τη σιγαλιά:

—Γιατί ν' άργη;

—Ποιος ξέρει! Νά κοντεύη άραγε να ξημερώσει;

—Τι άτέλειωτες που φαίνονται καμιά φορά οι ώρες!

Κι' η σιωπή έπεφτε πάλι βαρεία ανάμεσα τους. Και πάλι καμιά κομμένη λέξι ακουγόταν.

—Ποιος ξέρει... θα γυρίσει ζωντανή ή αδελφούλα μου; βόγγησε σε μια στιγμή η 'Ελένη.

—Θά γυρίσει, την παρηγόρησε η Ραλλού, που προσπαθούσε με υπεράνθρωπη προσπάθεια να κάνει τη θαρραλέα.

—Αλλά πως θα γυρίσει; φιδύρισε η Μαρία, που δεν είχε άγγιξει σχεδόν φαγητό κι' αυτή την ημέρα κι' έννοιωθε το κεφάλι της βαρύ και τ' αυτιά της να βουίζουν.

—Πότε πιά θα ξημερώσει, Παναγία μου;

—Έτσι φιδύριζαν κομμένες φράσεις γεμάτες απελπισία, όταν άκουσαν ένα βαρύ γόδου στο νερό που βρισκόταν ακριβώς κάτω από το περίπτερο. Ένα παφλασμό σάν νάπεφτε άνθρωπος στη θάλασσα!

—Αθελά τους πετάχτηκαν κι' οι τέσσερες κοπέλλες.

—Τί ήταν αυτό; ξεφώνισε πνιχτά η 'Ελένη.

—Ποιος ξέρει; αποκρίθηκε, προσπαθώντας πάντα να φαίνεται ψυχραιμή η Ραλλού. Ποιος μπορεί να ξέρη;

—Δεν σάς φάνηκε σάν νάπεσε άνθρωπος στη θάλασσα;

—Δεν άκούστηκε όμως καμιά φωνή, είπε η Φωτεινή με μάτια μεγαλωμένα από το φόβο.

—Μην κάνετε έτσι! τις μάλωσε η Ραλλού. Κλεισμένες έμεις εδώ τί μπορούμε να ξέρουμε; Όλα μάς φοβίζουν.

—Έξ άλλου, τί μάς ενδιαφέρει; είπε νευρικά η Φωτεινή. Δεν πάνε να πνιγούνε όλοι τους;

Σώπασαν τα χείλη τους. Οι καρδιές τους όμως χτυπούσαν επί πολλήν ώρα όλο και πιο δυνατά και πιο βσανισμένα.

Από το στενό κοφάσι, είδαν επιτέλους να φωτίξη η αυγή.

—Ξημερώνει! αναστέναξε μ' ανακούφισι η Φωτεινή.

—Δόξα σοι ο Θεός! είπε η Ραλλού. Είναι αληθινός εφιάλτης ή νυχτα εδώ μέσα.

—Πού είναι η Βασιλική; φιδύρισε η 'Ελένη και τη χείλη της τρεμούλιασαν. Πού είναι η Βασιλική; Πού είναι η Βασιλική;

—Απειρες φορές πρόφεραν τα χείλη της

πνευμένης αδερφούλας αυτά τα λόγια.

Στην άρχη οι άλλες την παρηγορούσαν.

Όταν πέρασε όμως ολόκληρη ή μέρα κι' απλώθηκε πάλι το σκοτάδι στο δωμάτιο που ήταν γι' αυτές φυλακή, μονάχα η Ραλλού είχε άκόμα την δύναμη να πετάη καμιά παρηγορητική λέξι. Δεν έδλεπαν και κανέναν άνθρωπο για να ρωτήσουν. Ο Μουχτάρ έρχόταν κάθε τόσο και τις επιβεωρούσε. Αλλά φαινόνταν να μη καταλαβαίνει ούτε ελληνικά, ούτε τουρκικά όταν τον ρωτούσαν. Τις κύτταζε με τα άπαθη του μάτια, κι' ενώ σ' άλλα πράγματα τους έδινε κάποια απάντησι, στην ερώτησι που τούκαναν επίμονα για τη Βασιλική, δεν άποκρινόταν.

Οι σκλάβες που έρχονταν να τις ύπηρετήσουν, είχαν, φαίνεται, τη διαταγή να κάνουν τις κωφάλες. Φαίνονταν σάν να μην άκουσαν και σάν να μη καταλαβαίνουν. Έτσι πέρασαν πέντε-έξη ήμέρες. Η 'Ελένη κόντευε να τρελλαθή από την ανησυχία.

Η Ραλλού, που ήταν είκοσι χρονών, μορφωμένη κοπέλλα και ήξερε κάτι παρά πάνω από τη ζωή, νόμισε πως βρήκε την εξήγησι.

—Μην ανησυχής για τη ζωή της, 'Ελένη, είπε. Φαίνεται πως του άρεσε του 'Αλφ Φουάτ και την κρατά κοντά του. Έτσι εξηγώ εγώ την ξεσφάνισι της. Θυμάστε τι μάς είπε η Φατμά; Μάς προειδοποίησε να μη προσπαθήσουμε να τον θέλξουμε. Αυτό σημαίνει πως το φοβόταν αυτό το πράγμα. Και για να το φοβάται θαχη συνήθει κάτι τέτοιο. Δεν άποκλείεται να του άρεσε τόσο η Βασιλική που να βέλση να την κάνει γυναίκα του.

—Και να μάς ξεχάσει έμάς! φώναξε με μια λάμψη χαράς στα μάτια η Φωτεινή.

Η 'Ελένη δεν μιλούσε, δεν ήξερε τί να εύχηθι για την αδελφούλα της.

—Η Βασιλική πέθανε!

Σάν Θεό είδαν επιτέλους την Περσετώ να μπαίνει στο δωμάτιό τους μια μέρα.

Η 'Ελένη έτρεξε κοντά της και της έπιασε τα χέρια ικετευτικά.

—Πού είναι η αδελφή μου; Πές μου τί ξέρεις για την αδελφή μου; ρώτησε.

—Η μικρούλα με το σπασμένο χέρι;

—Ναι, αυτή.

Κύτταξε η γρηά σκλάβά τις κοπέλλες, κουνώντας το κεφάλι θλιμμένα.

—Αυτή γλύτωσε, κοπελλάτσε μου, είπε. Πάνε πιά τα βάσανά της.

—Την άφσαν έλευθερη; ξεφώνισε η Φωτεινή.

—Μήπως πέθανε; ρώτησε μ' ένα κακό προαισθημα η 'Ελένη.

—Πέθανε! Την πρώτη κιόλας νύχτα. Δεν βάσταξε ή άμοιρη!

Μια σπαραχτική κραυγή ξεφύγε από το στήθη της 'Ελένης.

—Μην κάνεις έτσι, κοπέλλα μου, την παρηγόρησε η Περσετώ. Έλευθερώθηκε με το θάνατο, ή άμοιρη.

—Τί σκοτάζει ο 'Αλφ Φουάτ; ρώτησε με μάτι μεγάλο από τον τρόμο η Φωτεινή.

—Νά τη σκοτάζει με το χέρι του; Οχι! Δεν σκοτώνει. Αλλά ξέρω εγώ; Κορίτσια είσατε, ίσως να μην καταλαβαίνετε... ήταν πληγωμένη... κι' ο 'Αλφ Φουάτ δεν έχει έλεος.

Σταμάτησε, βλέποντας την έκφρασι της φρίκης και της άπορίας στα παρθενικά προσώπια που την τριγύριζαν.

—Και πού την έβαψαν; ρώτησε η Μαρία.

—Στο Βόσπορο!

—Στο Βόσπορο; Πώς;

—Ε, δεν καταλαβαίνετε; Η θάλασσα τ' άσβηνε όλα.

—Άχ!...

Μιά κραυγή φρίκης ξεφύγε πάλι απ' όλα τα στήθη.

—Αδελφούλα μου! ξεφώνισε πνιχτά η 'Ελένη. Όποτε έσένα πετούσαν στο νερό εκείνη τη νύχτα;

Λυγμοί τώρα τρανάζαν και τις τέσσερες κοπέλλες. Η λύπη για την τύχη της φίλης τους, κι' ο φόβος για τη δική τους τύχη ενώνονταν και τους σπάραζαν την καρδιά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεις

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΡΩΣ
της Μαρκησίας
ΝΤΥ ΝΤΕΦΦΑΝ

Ένα περιφημο γερμανικό είδύλλιο

Η Νιχόν ντε Λανκλό ήταν ογδόντα χρονών, όταν άρχισε το είδύλλιο της με τον Ιππότη ντε Γκεντόν, που δεν είχε συμπληρώσει άκόμη τα είκοσι. Και ή ανεκδοτογραφική Ιστορία της έποχης λείπει πως ή διαφορά αυτή της ηλικίας δεν τους έμποδισε να ζήσουν ευτυχισμένοι για ένα διάστημα...

Το είδύλλιο της μαρκησίας ντυ Ντεφφάν με τον 'Οράτιο Ουαλπόλ άρχισε υπό συνθήκες κάπως παρόμοιες.

Η μαρκησία ήταν εκείνη την εποχή έβδομηντα τριών χρονών και σχεδόν τυφή και ο Ουαλπόλ θα μπορούσε να θεωρηθι άρεκτά νέος με τα πνήντα χρόνια του.

Το πιο αξιοσημείωτο είνε ότι μια άβυσσος φαίνονταν να χωρίζει αυτούς τους δύο ανθρώπους. Η μαρκησία ήταν φύσις θερμή, είχε περάσει τη ζωή της μέσα σέ αναριθμητες περιπέτειες και είχε μάθει να περιφρονή βαθύτατα εκείνα που άποκαλούμε κοινή γνώμη. Έκανε πάντα το κεφάλι της, μιλούσε για τις έρωτικές τρέλλες της σάν για το φυσικώτερο πράγμα του κόσμου και άδιαφορούσε τελείως για τη γνώμη που οι άλλοι είχαν γι' αυτήν. Από τ άλλο μέρος, ο Ουαλπόλ, όπως όλοι οι 'Αγγλοι, ήταν φλεγματικός, συγκρατημένος και σέβονταν τους κοινωνικούς τύπους όσον καίεας άλλος.

Κι' ωστόσο, κατά τη διάρκεια μιας επίσκεψης που έκανε στο Παρίσι, νοσητεύθηκε τόσο πολύ από την εμφάνισι, τους τρόπους και το σπινθηροδόλο πνεύμα της γρηάτης μαρκησίας, ώστε ένοιώσε άμέσως ένα βαθύτατο αίσθημα γι' αυτήν.

Το ίδιο δυατή ήταν ή έντύπωσις που προκάλεσε ο 'Αγγλος ευπατρίδης στη μαρκησία.

Σέ μια συνουσία τους, ή κυρία ντυ Ντεφφάν του είπε:

—Σας προσφέρω τη φίλια μου.

—Δεν πιστεύω στη φίλια των γυναικών, απάντησε ο Ουαλπόλ.

—Δεχθήτε τότε την αγάπη μου.

Παρ' όλα της τα χρόνια, ή μαρκησία δεν είχε διατάξει να προφρήθι μεγάλη λέξι. Ένοιωθε τώρα την καρδιά της να χτυπά γιό τον αγαπημένο της και τού το έγραφε με λόγια που θα φαίνονταν γελοία στο στόμα όποιουδήποτε άλλης.

«Θά ήθελα να με πιάσετε από το χέρι γιά να με οδηγήσετε στη ζωή, τού γράφει σ' ένα της γράμμα. Θά ήθελα να ήμουν ή αγαπημένη σας μικρούλα, σάν ένα κοριτσάκι δέκα τριών χρονών.»

Έπειτα από μερικούς μήνες, ή Ουαλπόλ άναγκάστηκε να φύγη από το Παρίσι γιά να έπιστρέψη στην πατρίδα του. Κι' έπειδή ήξερε πως ή 'Αγγλική κυβέρνηση άνοιγε κρυφά τα γραμματα που άπευθύνονταν σέ έπιφανή πρόσωπα συνέστησε στη φίλη του να είνε προσωπική στις έκφράσεις της και ν' άποφείη ή κάθε ύπαινιγμό γιά το αίσθημα του. Ο δυστυχισμένος φοδότης μήπως γελοιοποιηθι, όταν οι συμπατριώτες του μάθαιναν πως ήταν έρωτευμένος με μια γρηά έβδομηντα τριών χρονών.

Άλλ' ή μαρκησία δεν λονάρισε τις συστάσεις του. Το πρώτο της γράμμα άρχισε με τις λέξεις:

«Τώρα που δεν μάς άκούει κανείς θέλω να σου πω ότι κανείς δεν μπορεί ή αγαπήσει πιο τρυφερά από ό,τι σε άνα, πώ!»

Καταστροφή!

Στην απάντησί του, ο Ουαλπόλ της ύπειθύμισε τις συστάσεις του. Η μαρκησία τού έγραψε τότε:

«Θά σου βγάλω με μεγάλη ευχαρίστησι τα μάτια, που είνε τόσον δημοφιλή μου ξαναγράψης λόγια σάν αυτά της τελευταίας σου έπιστολής. Αλλά άφω! είσαι τόσον κακός, θά σου πω πως δεν σ' αγαπώ περισσότερο από ό,τι άδίζεις. Είσαι ευχαριστημένος τώρα;... Άκούσε αγαπημένο μου: Ξαναγύρισε νρήνο στο Παρίσι...»

Οι σχέσεις τους κράτησαν δέκα πέντε ολόκληρα χρόνια. Κατό το διάστημα αυτό, ή μαρκησία ντυ Ντεφφάν έγραψε χίλια πεντακόσια γράμματα στον άγαπημένο της και αυτός τις έστειλε περί τα όκτακόσια.

Όταν ο θάνατος έκλεψε γιά πάντα τα μάτια της, ή μαρκησία ντυ Ντεφφάν δεν ήταν λιγώτερο από 88 χρονών. Και την προηγούμενη άκρωώς είχε γράψει ένα φλογερό γράμμα στον Ουαλπόλ.

«Ο 'Αγγλος ευπατρίδης έφτασε έπειτα από μερικές μέρες στο Παρίσι και πέρασε μια ολόκληρη νύχτα μέσα στο δωμάτιο της αγαπημένης του, άναπαλώντας τις εύτυχισμένες στιγμές που είχαν ζήσει μαζί.»

Ο Ουαλπόλ ήταν τότε έξιηντα πέντε χρονών.

Μερικούς μήνες άρονότερα, είχε ξεχάσει, ώστόσο, τη μαρκησία. Κι' άναπάντη μ' ένα παράφορο πάθος δύο αδελφές που ήταν έσαιρετικά όμορφες, άλλ' άνήκαν σέ μια φτωχή οικοδοτική οικογένεια.

Η μία απ' αυτές ήταν είκοσι χρονών και ή άλλη δέκα άγώ.

Ο Ουαλπόλ δεν θα μπορούσε να ήη ποιά από τις δύο άγαπούλες περισσότερο. Και το πιθανώτερο είνε ότι τις άναπαύσε με την ίδια φλόγα και τις δύο.

Άλλά, παρ' όλες τις ικεσίες του, ούτε ή μία ούτε ή άλλη δέχθηκαν να γίνουν σύζυγοι του.

Ο Ουαλπόλ, θέλοντας ν' άποδείξη στις δύο αδελφές πόσο μεγάλη ήταν ή αγάπη του γι' αυτές, τούς άφησε όλη την περιουσία του!

Και μερικές ήμέρες μετά τη σύνταξη της διαθήκης του, ξεμύχισε κρεμα στο κρεβάτι του, προσφέροντας τα δινώματά τους.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

Τι προβλέπει ένας "Αγ-
γλος αστρονόμος

Ο σέρ Τζέιμς Τζήνς, σπών όποιον όφειλεται το παρακάτω άρθρο, είνε ένας απ' τους μεγαλύτερους αστρονόμους της εποχής μας, καθηγητής στο Βασιλικό Ίδρυμα της Μεγ. Βρετανίας. Συγχρόνως, είνε ένας απ' τους γλαφυρότερους εκλαϊκευτές της αστρονομίας. Οί προβλέψεις του λοιπόν για το μέλλον της Γης έχουν θετική επιστημονική βάση.

Τα 2 δισεκατομμύρια χρόνια της ζωής της Γης αποτελούν τόσο μικρό ποσοστό της όλης ζωής του ήλιακού συστήματος, ώστε μπορούμε να πούμε ότι ο Ήλιος έμεινε σχεδόν αμετάβλητος στο χρονικό αυτό διάστημα. Από αστρονομικής λοιπόν απόψεως η Γη έχει κάθε πιθανότητα να ζήσει ασυγκρίτως περισσότερο απ' όσο έζησε ως σήμερα.

Ο πλανήτης μας άρχισε τη ζωή του σαν μια διαπυρρή μάζα αερίων, που στερεοποιήθηκε και κρύωσε σιγά-σιγά. Τώρα λοιπόν έχει καταλήξει να μην έχει σχεδόν δική του θερμότητα. Αυτή που δέχεται συνεχώς απ' τον Ήλιο, είνε ίση με όση ακτινοβολεί στο "Απειρον. Θα διατηρούσε συνεπώς για πάντα τη σημερινή θερμοκρασία του, αν δεν συνέβαιναν ώρισμένες έξωτε- ρικές μεταβολές.

Οί μεταβολές αυτές μπο- ρεί νάνε πολλών ειδών. "Ε- χει αποδειχθ ό,τι, με την ακτινοβολία του Ήλιου, έλαττώνεται συνεχώς το βά- ρος του. Επομένως, η έλ- λειψ του γίνεται άσθενεστε- ρη κι' η Γη απομακρύνεται απ' αυτόν κατά ένα περί- που μέτρο σε κάθε αιώνα. Μετά ένα τρισεκατομμύριο χρόνια λοιπόν, η Γη θα βρί- σκεται κατά 10% μακρύτε- ρα απ' τον Ήλιο ό,τι ό,τι είνε σήμερα. Κι' αν λοιπόν ακόμη υποθέσουμε ότι ο Ή- λιος θ' ακτινοβολή τόσο φώς και θερμότητα όσο σήμερα, η Γη θα δέχεται 20% λι- γότερη ακτινοβολία. "Ετσι, η θερμοκρασία της θάνε κα- τ' 15 βαθμούς περίπου χα- μηλότερη απ' τη σημερινή.

Συγχρόνως όμως, σε ένα τρισεκατομμύριο χρόνια, ο Ήλιος θα χάνει έξ αί- τιας της ακτινοβολίας τα 6% του σημερινού βάρους του. Υπολογίζεται δε ότι θ' ακτινοβολή 20% λιγότερη ενέργεια. Συνεπώς, η θε- ρμοκρασία της Γης θα κατε- βή απ' την ατμόσφαιρά της 15 βαθμούς, δηλαδή 30 εν όλω.

Ποιά επίδραση θα έχει αυ- τή η ψύξις στη ζωή του ζω- ικού και φυτικού κόσμου; "Εχει αποδειχθ ό,τι η ζωή έχει εκπληκτική ικανό- τητα προσαρμογής στο πε- ριβάλλον. Συνεπώς, είναι το πιθανώτερον ότι θα εξακο- λουθήση να διατηρηται και με τη χαμηλότερη αυτή θερ- μοκρασία. Θα υπάρχουν θα- λαυά ακόμη και τότε άν- θρωποι.

Όμολογώ ωστόσο, ότι δεν θάβελαι νάναι ένας απ' αυτούς! Γιατί θα βρίσκον- ται μέσα σ' ένα περιβάλ- λον μονότονο, χωρίς βουνά, θάλασσες, ποτάμια κι' ώ- ραία τοπία... "Ολ' αυτά θ' αναφέρονται μόνο σαν μα- κρινότατοι θρύλοι. Τα δά- ση θα έχουν λείψει τότε και τα βουνά θα έχουν μεταβληθ ό- σ' απέραντες πεδιάδες. Θά- λασσες και ποτάμια θα έχουν παγώσει μονίμως.

Οί άνθρωποι θα έχουν ά- ποκτήσει άπειρες περισ- σότερες γνώσεις απ' τις δικές μας, δεν θα νοιώθουν όμως πια τη χαρά και τη συγκίνηση του έρευνήτου που άνοίγει καινούργιους δρόμους. Οί άρρώστειες, κι' ο θάνατος ίσως, θα έχουν κα- τανικηθ. Η ζωή θάναι ά- σφαλέστερη κι' ασυγκρίτως πιο τακτοποιημένη. Θα φαί- νεται τότε άπίστευτο ότι ύπηρε ένας καιρός που οί άνθρωποι διεκινδύνευαν κι' έχαναν τη ζωή τους διασχί- ζοντας άνεξερεύνητες χώ- ρες, σκαρφαλώνοντας σ' ά- πατητα βουνά και παλεύον- τας με άγρια θηρία...

Κατόπιν, σιγά-σιγά, θα λείψη η ζωή απ' τη Γη. Η Άφροδίτη — που είναι ση- μερα κατά 60 βαθμούς θερ- μότερη απ' τον πλανήτη μας — θα παρουσιάζη τό- τε τις σημερινές κλιματο- λογικές συνθήκες της Γης, κατάλληλες για την άνα- πτυξη ζωής. Μπορούμε λοι- πόν να προβλέψουμε ότι θα πάρη τη θέση της Γης.

Άργότερα θα γίνη κα- τοικησιμος ο Έρμης. Σ' αυ- τόν όμως η ζωή θα πρέπη νάναι τελείως διαφορετική απ' τη σημερινή ζωή της Γης, γιατί δεν έχει ατμό- σφαιρα.

Ός τώρα, κάναμε προ- δλέψεις βασισόμενες μόνο στον κανονικό δρόμο των γεγονότων. Μπορεί όμως διάφορα άπροόπτα να βάλουν τέλος στη ζωή της άν- θρωπότητας πριν περάσουν 1 τρισεκατομμύριο χρόνια.

Ενδέχεται π.χ. να συγκρου- σθ ό "Ήλιος μ' ένα άλλο άστρο, ή να συγκρουθούν δυο άστρα και το ένα απ' αυτά να λοξοδρομήση και να χτυπήση τη Γη, ή να βρεθ ή κάποιο μεγάλο άστρο στο δρόμο του πλανητικού μας συστήματος και ν' ά- ναστατώση τόσο τις τροχι-ές των πλανητών ώστε να κάμη τη ζωή άδύνατη στη Γη...

Πάντως όμως, όλ' αυτά είναι πολύ άπίθανα και μπορεί να παραβλεφθούν. Ένας άλλος, σοβαρότε- ρος κίνδυνος είναι ότι ό Ήλιος διευθύνεται προς μία περιοχή του Άπειρου, όπου όλα τα άστρα συστέλ- λονται, ζαρώνουν και χά- νουν ραγδαία την ακτινοβο- λία τους. "Αν πάθ η λοιπόν μια τέτοια μεταβολή, οί ώ- κεανοί μας θα παγώσουν κι' η ατμόσφαιρά μας θα γίνη ύγρος αέρας, επομέ- νως δεν θα μπορή πια να ύπαρξη ζωή. Φαίνεται ότι περιπλανώνται στο "Απει- ρον πολλοί τέτοιοι ζαρωμέ- νοι "ήλιοι", με τους πλαν- ητες τους, πάνω στους ό- ποιους ύπηρε κάποτε ζωή.

Οί ύπολογισμοί όμως των αστρονόμων δείχνουν ότι δεν είναι πιθανόν να μη ό Ήλιος στην επικίν- δυνη αυτή περιοχή πριν ά- πό τρισεκατομμύρια χρό- νια. Επομένως, δεν αλλά- ζει η άρχική μας πρόβλε- ψις για τη διάρκεια της ζωής.

Εν σ' τρισεκατομμύριο χρόνια σημαίνει 10 δισεκα- τομμύρια αιώνας, δηλαδή 500 φορές περισσότερο απ' τη σημερινή ηλικία της Γης και 3 έκατομμύρια φορές περισσότερο απ' τη συνο- λική ζωή της ανθρωπότη- τος ως σήμερα.

Για να κάνουμε όμως μια παραστατικότερη σύγκριση, ός πάρουμε ένα νόμισμα κι' ός κολλήσουμε πάνω του ένα γραμματόσημο. Το πά- χος του γραμματοσήμου μόνον αντιπροσωπεύει άνα- λογικά τη διάρκεια της πο- λιτισμένης ανθρωπότητας (5000 χρόνια περίπου). Τώρα τοποθετούμε από πά- νω άμέτρητα άλλα γραμμα- τόσημα (που καθένα τους σημαίνει άλλα 5000 χρό- νια) ως ότου σχηματισθ ή μια στήλη ύψη σαν το Λευκό Όρος. Και πάλι λοι- πόν δεν θα έχουμε φθάσει ά- κόμη στην άναλογία της μελλοντικής ζωής της άν- θρωπότητας, όση ύπολογί- ζεται με τα άστρονομικά δεδομένα!

Μπορούμε μ' άλλα λόγια να κοιμώμαστε ήσυχoi. Γι' άμέτρητα χρόνια η ζωή πά- νω στη γή θα κυλά ήρε- μα και κανονικά ακριβώς δηλαδή όπως και στί- ή- μέρες μας.

ΣΕΡ ΤΖΕΙ-ΜΣ ΤΖΗΝΣ

Όδηγούσε το αυτοκίνη- τό του με μιά... "πένοσα"

Τό δικαστήριο του Λός Άντζελες κατέδικασε σε πρόστιμο τον Έθρετ Κλά- ιντ Μίλλερ, γιατί είχε βγά- λει το βολάν του αυτοκινή- του του και τό οδηγούσε... με μιά άπλή "πένοσα".

Ο Μίλλερ, άπολογούμε- νος, είπε στους δικαστές ό- τι τό βολάν άποτελεί κάτι τό πολύ άπροχαιωμένο και ό,τι πρέπει να έξεφανισθ ή ό,τι τό σπινερίν ή αυτοκίνητα. "Τό αυτοκίνητό μου έδ ήλω- σε, ύπακούει καλύτερα στη μικρή "πένοσα" μου, παρά άν ήταν έφωδιασμένο με βολ- άν. Χρειάσθηκε, βέβαια, να κάμη μερικές μετατροπές στη μηχανή, άλλ' αυτές εί- νε ευχερέστερες και μπο- ρεί να γίνουν από τον κα- θένα".

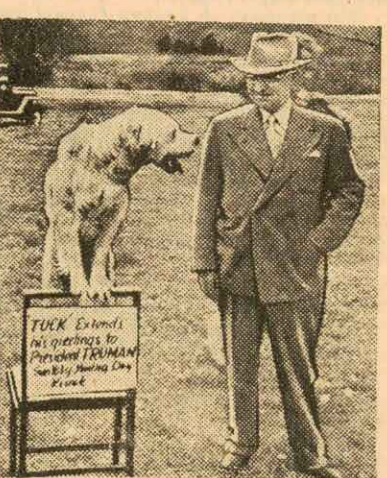
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

"Όπως άλλοι τα παιδιά παίζουν τους "αστρονομικούς και τους κλέφτες", στην Παλαιστήν το συνήθειο παι- γνίδι των πιτσιρικών είνε να μισούν- ται τίς μάχες Έθρεϊών και Άράθων.

ΤΟ "ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ"

Σε μιά έκθεση ενός μεγάλου καταστή- ματος έσφορικών του Λονδίνου, έμ- φανίσθηκε τελευταίως ό άδυνήτιστος αυτός κορσός που του έδωσαν την όνομασία "Κορίτσι της Χαράς".

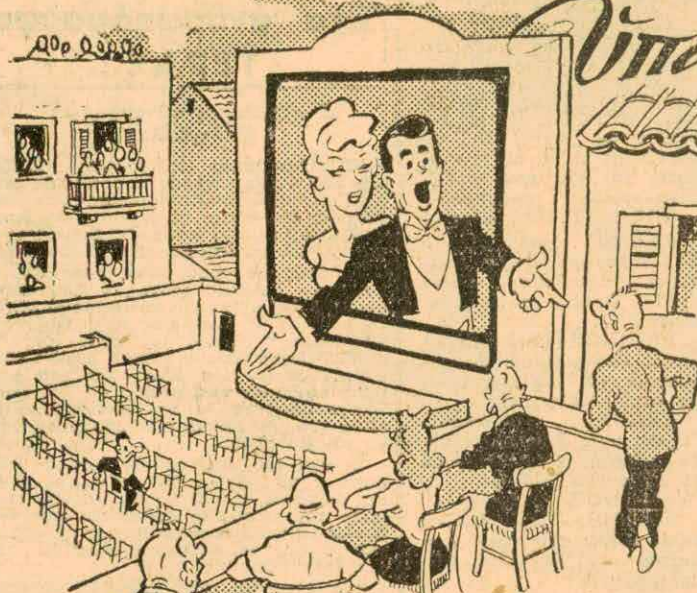

Ο "ΤΟΥΚ" ΥΠΟΒΑΛΕΙ ΤΑ ΣΕΒΗ ΤΟΥ

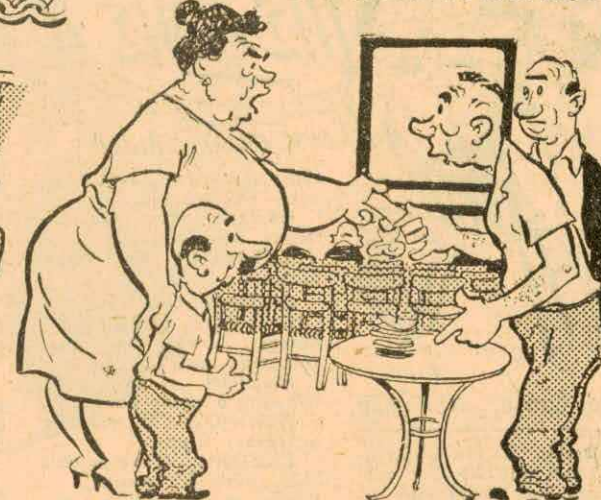
Ο "Τούκ" τετράποδος αντιπρόσωπος... των κυνηγετικών ακύλων του Σάν Βάλλεϋ, υποδέχεται τον Πρόεδρο Τρούμαν που ήγνε να περάση μιά μέρα στο έξοχικό αυτό τοπίον. Άλλά ό Τρούμαν πλήρως ακριβή την έκ- δρομή αυτή, γιατί ταξείδεψε 140 μι- λια μ' άνοιχτό αυτοκίνητο κι' έπαθε έλαφρά ήλιασι.

ΥΠΑΙΘΡΙΑ ΣΙΝΕΜΑ

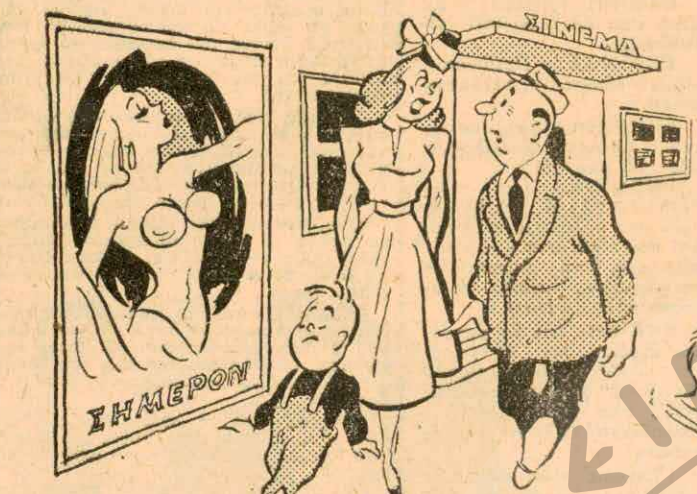
ΤΟΝ Κ. Μ. ΓΑΛΛΙΑ

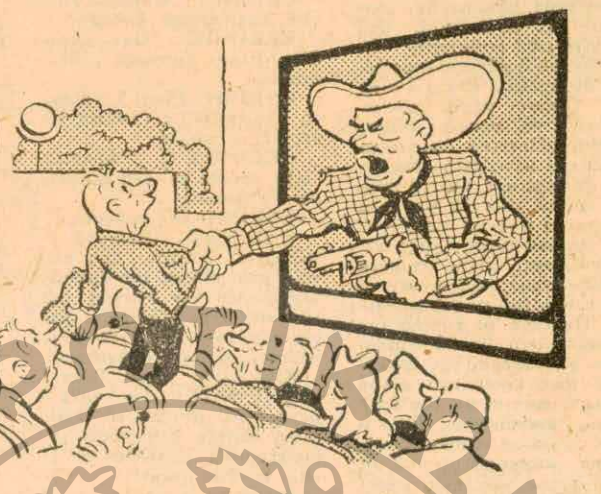
"Ο Τάβερν πάουερ: Τι θα γίνη, ρε παιδιά, αν έξακολουθήση αυτό τό βιελί, θα πατήσουμε!

— Γιατί, κύριε έπέπτα, να βγάλω διπλό εισιτήριο; "Ο μικρός δεν πιάνει καρέκλα. Κάθεται στα γόνα- τά μου...

— "Ο Γιαννάκης τη βρίσκει πολύ χυδαί!

— Τρέχα, τζαμπάζη να βγάλης εισιτήριο, γιατί σε καθάρισα!

— "Εφερα τά παιδιά μου έδω, για να μάθουν πώς θα πάρουν τό άπολυτήριο από τον καθηγητή τους...

Ένα βράδυ, στο μπάρ

(Βράδυ. Σ' ένα μπάρ από κείνα που τὰ λένε «κοσμικά» και φιλοξενούν άνευθυνα τὸν αγοραίο έρωτα πολυτελείας. Οί πελάτες ὅλοι - ὅλοι τρεῖς. «Εκείνος» «Εκείνη» κι ένας τύπος παράξενος, σιωπηλός, παγερός κι ἀγέλαστος πού μοιάζει σὰν καθηγητὴς τῆς βιολογίας ἢ κατὰσκοπος ξένων δυνάμεως. Ἐκείνη: «Ὡς εἴκοσι πέντε χρονῶν. Μελαχροινὴ, μεστὸ σῶμα, σωστὸ γλυπτικὸ ἀριστοῦργημα καὶ μεταξωτὴ σοκολατιά ἐπίδερμιδα. Μάτια μαύρα, λεπτὰ κερένια μυτίτσια καὶ χεῖλη πὺν τὰ συνθέτουν δυὸ βαθυκόκκινες ὑγρὲς περισπωμένες. Εἶναι ντυμένη μ' ἕνα φτηνὸ σκούρο ταγιέρ καὶ μιά λευκὴ σκέτη μπλούζα. Ὡς τόσο τὸ σύνολό τῆς φωνάζει στὴ βουδὴ συνθηματικὴ γλῶσσα τῆς ἀμαρτίας πὺς εἶναι μιά μικρὴ «ἀριστοκράτισσα» τοῦ ἐρωτικοῦ ὑποκόσμου. Ἐκεῖνος: «Ένας σαρανταπεντάρης συγγραφεὺς πὺς τὰ βιβλία του τὸν ἔχουν φέρει στὸ πρῶτο πλάνο τῆς πενιχρῆς τοπικῆς λογοτεχνίας. Ἀρρενωπὸς, σοδορὸς, μὲ πρόσωπο κουρασμένο. Μπαίνει μέσα, καλῶς περιζῶν τὸν μπάρμαν καὶ καθάεται δίπλα τῆς, σ' ἕνα σκαμνί».)

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Ένα οὐίσκι «σκῶτες» μὲ σόδα!... Πλήττω ἀπόψε φοβερά... (Κάνει φυσικὰ πὺς ἀποτεινέται στὸ μπάρμαν). Δὲν ξέρει κανεὶς πὺς νὰ περάσῃ τὸ βράδυ του. Κι' ὅπως ἔγινε τώρα τελευταία ἡ Ἀθῆνα, ἡ πρέπαι νὰ εἶσαι μόνιμος θεατὴς τοῦ κινηματογράφου ἢ νὰ κάνῃς «τουρνέ» στὰ μπάρ καὶ νὰ πίνῃς διαρκῶς. (Τὴν ξανακυττάει μ' ἐνδιαφέρον καὶ εἰσπράττει ἕνα ἐνθαρρυντικὸ μειδίαμα). Τί λέτε, δεσποινίς; Ἐγὼ δὲν πίνω.»

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐξαρτᾶται.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πὺς δρεθῇ κατὰ μὴν ἀπόψε.

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ δὲν εἶμαι μόνη! Εἶναι κανεὶς μόνος... ὡς τὴ στιγμή πὺς θ' ἀποκτήσῃ συντροφιά. Καὶ στὴ ζωὴ δὲν συμβαίνει, ἔτσι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Ἐπὶ τῆς ἀντιφάσεως τῆς ἀντιφάσεως: «Δὲν

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

εἶναι καὶ ντὶπ ζῶν»): Σωστά. Ἐχετε δίκιο.

ΕΚΕΙΝΗ (ξαφνικά): Εἰσάστε παντρεμένος;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πὺς; Ὁχι, δεσποινίς.

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐτ' ἐγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελῶντας): Μπορεῖ, λοιπόν, νὰ παντρευτοῦμε μαζί!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί ὄχι; Εἰσάστε ὁ τύπος μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐ, πὺς σὰς φαίνεται; Εἶμαι;

ΕΚΕΙΝΗ: Ὀπτικῶς, ναί. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν φτάνει!... (ἀπότομα): Τί δουλειὰ κάνετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐμπορος, δεσποινίς!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐμπορος; Ἐχετε κατὰστήμα, δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὁχι, ἀκριβῶς. Εἶμαι ἔμπορος... ἀλιπάστων.

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι λίγο πεζὸ ἑπάγγελμα. Ἀλλὰ θὰ κερδίζετε πολλά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀρκετά. Ἐνα κονιάκι ἢ ἕνα οὐίσκι, σὲ παρακαλῶ.

ΕΚΕΙΝΗ: Θὰ μεθύσωμε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐγὼ τὸ ἐπιδιώκω... Ὅταν ἔχῃ κανεὶς μιά τέτοια συντροφιά, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ πῇ καὶ λίγο. (Ξυπνάει μέσα του τὸ «Ἐπάγγελμα».)

Ξερετε... μ' ἔχετε ξαφνιασέ!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐγώ; Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ἐπερίμενα πὺς μπορεῖ νὰ γνωρίσῃ κανεὶς μιά τόσο ἐνδιαφερόμενη κοπέλλα σ' ἕνα... σ' ἕνα μπάρ!

ΕΚΕΙΝΗ (πὺς μπαίνει στὸ νόημα): Γιατί θέλετε νὰ μὲ μελαγχολήσετε;... Δὲν πιστεύω νὰ νομίζετε πὺς εἶμαι περήφανη γιὰ τὸν ἐαυτό μου! Ἀλλὰ τί νὰ σὰς πῶ; Ἄν σὰς πῶ τὴν πραγματικότητά, δὲν θὰ τὴν πάρετε γι' ἀληθινή!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (στον ἐαυτό του): «Ἐχει γούστο ν' ἀρχίσῃ νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ στ' ἀλήθεια»): Σὰς παρακαλῶ νὰ μοὶ πῇ τὴν πραγματικότητά. Κολακεύομαι νὰ πιστεύω πὺς νοιώθω κάτι περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄλλους στὴ ζωὴ. (Σκέπτεται μέσα του: «Τί διάβολο μοὶ ἦρθε νὰ πῶ πὺς εἰμ' ἔμπορος ἀλιπάστων!»)

ΕΚΕΙΝΗ (πίνει μονορούφι τὸ κονιάκι): Τὸ αἰώνιο δράμα! Ὁ στερεότυπος «πρῶτος» πὺς τὸν πιστεύει καὶ μ' ἐγκατέλειψε... Ὑστερᾷ ὁ «δεύτερος» πὺς ἐμφανίσθηκε γιὰ «σωτήρας» καὶ γιὰ «προστάτης» κι' ἦταν χειρότερος ἀπ' τὸν «πρῶτο»... Ἐπειτα ὁ «προστάτης» πὺς μὲ «λυπήθηκε καὶ μὲ πήρε»... Μετὰ ἡ φτώχεια, ἡ ἀρρώστεια τῆς

μάννας... κάποιο παιδί χωρίς ὄνομα... ὁ «τέταρτος», ὁ «πέμπτος»... καὶ τὸ κατακλῆμα! Βλέπετε ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ρόλοι! Ἡ ζωὴ δὲν θέλῃ νὰ κάνῃ καμμία καινοτομία στὸ δράμα μου... (ἀξάφνη). Πιστεύετε τίποτε ἀπ' αὐτὰ; Κι' ἂν πιστεύατε κι' ἂν δὲν πιστεύατε, τὸ ἴδιο μοὶ κάνει!

Ἐνα κονιάκι, σὲ παρακαλῶ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πὺς μένετε;

ΕΚΕΙΝΗ (γελῶντας): Στὸ... μέγαρό μου!! Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας!... Θέλετε νὰ μὲ συνοδεύσετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (στὸ μπάρμαν): Λογαριασμὸ, σὲ παρακαλῶ. (Σ' Ἐκείνη): Πάμε κάπου νὰ φάμε;

ΕΚΕΙΝΗ: Ὁχι, ἀπόψε. Ἐγὼ στὶς 9 1/2 ραντεβού. (Κατεβαίνει ἀπότομα ἀπὸ τὸ σκαμνί): Παρντόν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φεύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Ὁχι, θέλω νὰ τηλεφωνήσω. (Πηγαίνει στὸ βῆθος τοῦ μαγαζιῶ, στὸ τηλέφωνο).

(Ἐκείνη γνέφει ἐρωτηματικὰ στὸ μπάρμαν πὺς τ' ἀπαντρεῖ σὴν ἰσχυρὰς τὸν ἄκουσε, ἐνῶ τὰ δυὸ του χεῖρα δηλώνουν ἀγνοία: «Δὲν τὴν ξέρει».)

ΕΚΕΙΝΗ (γυρίζει): Σὲ μισὴ ὥρα θὰ ξανάρθω! Ὁρεβούρ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὁρεβούρ! Μὴ μὲ κάνετε νὰ περιμένω ἀδικά.

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὸ ἀποκλείεται! (Χάνεται ἀνάλαφρη μέσα τὸ σκοτάδι).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐνα οὐίσκι!... (Σὲ 4' λεπτά ζητούν στὸ τηλέφωνο τὸν κύριο πὺς εἶναι στὸ μπάρ καὶ περιμένει τὴ δεσποινίδα πὺς ἐφυγε). Πάινει τὸ ἀκουστικό!... Ὄριστε...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν θὰ μπορέσω νὰρθω... Μὲ συγχωρετε... Ἀλλὰ κάποιο βράδυ ἀπ' αὐτὰ θὰ συναντηθῶμ' ἐκεῖ... στὸ ἴδιο μέρος!... Καληνύχτα! (Κλείνει τὸ τηλέφωνο).

(Ἐκείνος πίνει ἀκόμη ἕνα οὐίσκι, καὶ φεύγει. Κάθε βράδυ δυὸ μῆνες τώρα περνᾷ 8 1/2 - 9, παίρνει κάτι καὶ ρωτᾷ «ἂν φάνηκε». Κι' ἕνα βράδυ περνώντας ἀπ' τὴν βιτρίνα κάποιου βιβλιοπωλείου βλέπει τὴ φωτογραφία τῆς πνιγμένης μεσ' τ' ἀντίτυπα ἑνὸς καινούργιου βιβλίου: «Ἐρωτὸς ἐπαγγελματίας». Αγοράζει τὸ βιβλίο καὶ διαβάζει στὴ σελ. 86 τὸ διάλογο «μίας τροτέζας» μ' ἕνα «ἔμπορο ἀλιπάστων»! Στὸ γραφεῖο του εἶν' ἀκόμη τὰ χειρόγραφα τοῦ καινούργιου τοῦ βιβλίου πὺς ὑπάρχει μέσα ὁ ἴδιος περίπου διάλογος μεταξύ «ἑνὸς ἐμπόρου ἀλιπάστων» καὶ «μίας ἰδιόρρυθμης τροτέζας»! Τρέχει σίτι τὸ καὶ σκίζει τὴ σελίδα. Ὑστερᾷ ἀνοίγει τὸν κατάλογο, βρίσκει τὸ τηλέφωνο τῆς καὶ γεμάτος τρελλὲς ἐλπίδες γυρίζει τὸ δίσκο μὲ μαθητικὸ «τράκ». Ἐδῶ εἶναι τὸ «Τέλος». Κι' ὅμως ἀντὶ γιὰ «Τέλος» θάπρεπε κανεὶς νὰ γράψῃ:

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ένα ἀνθρωπόμορφο ΤΕΡΑΣ

Ὁ χιμωέρος αὐτοκράτωρ Καλινούλας ὑπῆρξε μιά ἀπ' τὶς χειρότερες μορφὲς τῆς περιόδου τῆς ρωμαϊκῆς παρακμῆς καὶ διαφθορᾶς. Φαίνονται ἀπίστευτα ὅσα ἔχει γράψῃ ὁ Ρωμαῖος ἱστορικός Σουπτόνιος γιὰ τὴ σκληρότητα καὶ τὴ θηριωδία του.

Τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ τέρας παρουσιάζει διαρκῶς γιὰ... δὲν εἶχε οὐδέ καμμία μεγάλη καταστροφὴ κατὰ τὰ χρόνια τῆς βασιλείας του! Εὐχόταν νὰ μείνῃ τ' ὄνομά του στὴν ἱστορίαν συνδεδεμένο μὲ μιά γενική σφαγὴ τῶν στρατευμάτων του. Ἐνα λιμὸ, μιά φοβερὴ ἐπιδόμια ἕνα οἰοῦ... Τὸ φαινόταν ἀφόρητο ὅτι εὐμενέσθη ὁ λαὸς του, κι' ἔκανε ὅτι μπόρουσε νὰ νὰ τὸν βασανίσῃ.

Ἡ θῆρα τοῦ αἵματος τὸν ἐνέμιζε νοσηρὰ χεῖρα. Ἀκόμη κι' ὅταν γλεντούσε, διατάσσει συχνὰ νὰ ὀδηγοῦν ἐμὲς πρὸς τοὺς μερικὸς φυλακισμένους κι' ἔβαζε νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσῃ ἕνα σταντιῶν τῆς του. εἰδικευμένος στὶς θανατικές ἐκτελέσεις.

Στὰ ἐγκαίνια μιάς γεφύρας κάλεσε ἀρκετοὺς ἐγκρίτους πολίτες μέσα στὸ πλοῖο του καὶ, σὲ μιά στιγμή, διατάζει νὰ τοὺς πετάξουν ὅλους μέσα στὸ νερὸ καὶ νὰ τοὺς πνίξουν.

Σὲ μιά δημοσίᾳ νιορτῇ, στὴ Ρώμη, ἕνας δούλος εἶχε κλέψῃ μερικὰ ἀσημένια πιτὰ. Ὁ Καλινούλας τὸν παρῶσε ὡς ἀμέσως στὸ δῆμο γιὰ νὰ τοὺς κόψῃ τὰ χεῖρα, νὰ τοὺς τὰ κρεμάσῃ ἀπὸ τὸ λαμὸ καὶ νὰ τὸν περιέφῃ ἀνάμεσα στοὺς εορταστές, μὲ μιά πινικίδα στὸ στήθος του πὺς ἀνέφερε τὴν αἰτία τῆς τιμωρίας του.

Ἀλλοτε πάλι ὁ Καλινούλας, μανιαμένος γιὰ τὸν εἶχε νικήσῃ ἕνας μοναχὸς πὺς ἐξέσκετο μέσα τὸν σκότωσε μὲ μιά μαχίρι καὶ ἔπειτα ἔκαψε ἐπιδεικτικὰ μιά περιβία κρατῶντας σὲ χεῖρ τὴ δάφνη τοῦ νικητοῦ!

Στὶς θρησκευτικῆς θυσίας, ἀνελάμβανε συχνὰ τὸ ρόλο τοῦ ἱερέως - θύτου. Ἀντὶ ὅμως γιὰ τὸ θῆμα, ἔσφαζε ξαφνικὰ ἕνα ἀξιωματικὸ τοῦ πὺς οὐκ ἐτόλμα διπλοῦ τοῦ!

Ἐβαλε κάποτε νὰ μεστρώσουν ἀλύπητα τὸν τραγικοῦ Ἀπελλά, γιὰ δὲν τὸν ἀπάντισσε ἰκανοποιητικὰ ὅταν τὸν ρώτησε, ἔμπρὸς στὸ ἀνάκτορο τοῦ Διὸς: «Πὺς εἶναι μεγαλύτερος, ἐγὼ ἢ ὁ Ζεὺς;

Ἐνῶ φιλοῦσε τὸ λαμὸ τῶν φιλενάδων του, τοὺς ἔλεγε: «Αὐτὸς ὁ ὡροφὸς λαϊκὸς μπορεῖ νὰ κοπῇ ὅταν μ' ἀρεθῇ!».

Καὶ φοβέρισε κάποτε τὴν ἀνεπαισθημένη Κλοῖονια ὅτι θαζαζε νὰ τὴ βασανίσουν... γιὰ ν' ἀνσκαλίσῃ γιὰ τὴν ἀναποῦσε τόσο φλογερά!

Θνοῦσε τόσο τοὺς μεγάλους ἄνδρες, ὥστε ἐπεδίωκε νὰ ἐξαφανίσῃ ὅλα τὰ ἔργα καὶ τὴς προτομῆς τοῦ Βιρηνίου καὶ τοῦ Λιδίου. Ἀποκαλοῦσε δὲ τὸν πρῶτο «ἀγρόμματο» καὶ τὸ δεύτερο «φλύαρο» κι' ἀπόρροετο ἱστορικὸ. Ἀκόμη καὶ τὰ ποίηματα τοῦ Ὀμήρου τὰ θεωροῦσε... γιὰ πέτρες!

Ἦθελε, ἐπίσης, νὰ καταργήσῃ τοὺς νομοθετοὺς, πὺς τοὺς νομίζε ἀκαρῶς. Στὴν ἐκτέλεση τῶν πατρικῶν τῆς Ρώμης ἀπ' τὴς παλῆς τιμωρικῆς διακρίσεις καὶ τὰ προνόμια τοὺς.

Ὁς ἄνδρας ἦταν γελοῖος. Ἡ φίλη του δὲν τὸν λογαρίαζε καθόλου. Μόλις νύκτωνε ἐφευγε ἀπὸ τὸ πλάτι καὶ γυρίζε στὰ πειρὸ κακόφρωνος κέντρο ἀναζητῶντας ἐρωτικὲς περιπέτειες μὲ τοὺς πλεον ὑποποῦς βωμάνες.

Τὸ ἐπώνυμό του Καλινούλας τοῦ τὸ κόλλησαν ὅταν ἦταν στὸ στρατὸ ἀπὸ τὸ «κάλινκα» πὺς σημαίνει ἀρβύλα.

Ὅταν συναντοῦσε στὸ δρόμο ὡραίους νέους μὲ πλούσια μαλλιά διατάζει νὰ τοὺς ἐκρίνουν τὸ πῶς ἡμέρας τοῦ κεφαλοῦ, γιὰ νὰ τοὺς γελοιοποιήσῃ. Τὸ βδελυρότερο ὅμως ἐγκλημα τοῦ ἦταν ὁ φόνος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου. Τὸν εἶχε καλέσει στὴ Ρώμη, τὸν δέχθηκε μὲ μεγάλους τιμῆς... ἀλλὰ τὸν περῶσε στὸ δῆμο, γιὰ νὰ μὴ δῇ δημοσίᾳ νιορτῇ εἶχε τραβήξῃ τὴν πορροχὴ τοῦ πλῆθους μὲ τὴ λαμπρὴ πορροχὴ του!

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ὅ,τι δὲν ξέρετε γιὰ τὴν Βαρβάρα Στάνγουϊκ

«Η βασίλισσα Μελισσα», αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος πὺς ἔδωσε τὸ Χόλλυγουντ στὴν Βαρβάρα Στάνγουϊκ. Καὶ πράγματι τῆς πηγαινέται θαυμάσια. Εἶναι ἡ πῶς ἐργατική, ἡ πῶς οἰκονόμα καὶ ἡ πῶς ἀπλή στὴ ζωὴ τῆς στάρ. «Κοῦν Μπῆ» αὐτὸ εἶναι πῶς τ' ὄνομα τῆς.

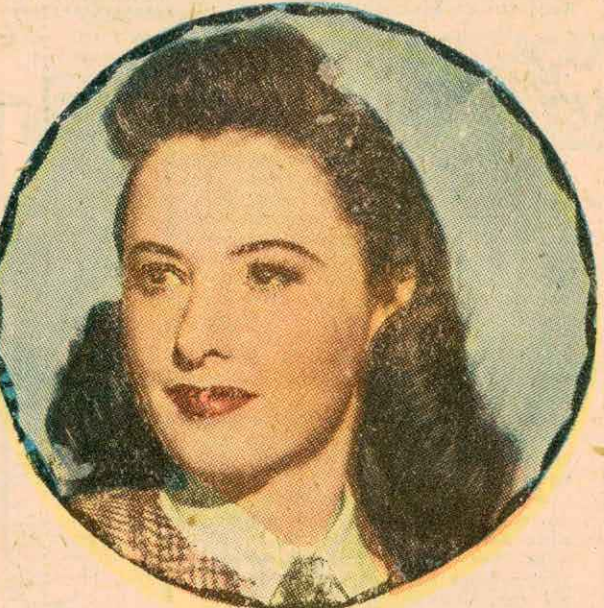
Ποτὲ τῆς δὲν ἐξουοράζεται ἡ Στάνγουϊκ. Ἄν δὲν εἶναι στὸ στούντιο, θὰ ἐργάζεται σπῆτι τῆς, ἡ θὰ σκάβῃ στὸν κήπο τῆς. Ποτὲ τῆς δὲν χάνει τὴν ὥρα τῆς γιὰ τὸν καλλωπισμὸ τῆς. Γιατὶ βρίσκει, ὅτι ἂν εἶναι καθαρὴ καὶ βάλῃ λίγο ρουζ στὰ χεῖλη τῆς εἶναι μὲ τὸ παρσπάνω περιποιημένη.

— Τὴν ὥρα πὺς θὰ χάσω γιὰ νὰ μακιγιαριστῶ μπορεῖ νὰ τὴν χρησμοποιήσω γιὰ κάτι πὺς ὠφέλιμο λείει στοὺς φίλους τῆς.

Δὲν μπορεῖ ἐπίσης νὰ φορέσῃ καπέλλο. Νομίζει πεταγμένα τὰ χόματα πὺς ἐξοδεύονται γιὰ καπέλλα.

— Ἐγὼ ἀγοράζω ἕνα καπέλλο πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν, διηγείται, γελῶντας, κι' ἀκόμη αὐτὸ ἔχω καὶ θὰ τὸ ἔχω γιὰ κάθε ἐξαιρετικὴ περίπτωση: π.χ. κάθε παραμονὴ Χριστουγέννων, ὅταν πηγαίνω τὰ παιδιὰ μου στὴν ἐκκλησία... γιὰ τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας τὸ φορῶ. Ὅταν γυρίζουμε ὅμως σπῆτι τὸ ξανακλειδώνω στὴ ντουλάπα μου καὶ τὸ ξαναφορῶ ἀκριβῶς μετὰ ἀπὸ ἕνα ἔτος.

Ὅταν ἡ Βαρβάρα ὁδηγεῖ τὸ αὐτοκίνητό τῆς, καὶ τὰ μαλλιά τῆς ἀνεμίζουν στὸν ἀέρα εἶναι χαριτωμένη, εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς ἀπλότητος. τοῦ κροφῆ. Τὸ πρῶτο ἔτος πῶς...

Βαρβάρα Στάνγουϊκ

Ἡ βασίλισσα Μελισσα

τοτε στις 5.30, είτε χειμῶνας εἶναι είτε καλοκαίρι, εἶτε ἔχει δουλειὰ εἶτε δὲν ἔχει. Ἄν δὲν ἔχῃ δουλειὰ θὰ διαβάσῃ κανένα βιβλίο. Οἱ φίλοι τῆς

λένε ὅτι ποτὲ δὲν ἔχουν γνωρίσει πῶς οἰκονόμα γυναίκα.

Πάλλωσαν τὰ ἐπιπλά τῆς; Δὲν πρόκειται οὐτε νὰ τὰ πετάξῃ. Ἀπλοῦστατα κάθετα, μόνη τῆς καὶ ράβει ὡραία κρετὸν καλύμματα μὲ τὰ ὅποια τὰ ντύνει. Καὶ δὲν ἀρκεῖται μόνον σ' αὐτὸ. Ξυλῶνει καὶ τὴν ταπεταρία ἀπὸ τὸν τοῖχο, καὶ βάζει μιά ἀνάλογη μὲ τὰ κανονίγια καλύμματα. Οἱ περισσότεροι ἀστέρες δὲν θέλουν νὰ τοὺς ἐνοχλοῦν κι' ὅταν χτεπὰ τὸ τηλέφωνο τοῦ σπιτιοῦ τοὺς διατάζουν τὴν ὑπηρεσία τοὺς νὰ λέν πὺς δὲν βρίσκονται ἐκεῖ.

Ἡ Βαρβάρα ἡ «Κοῦν Μπῆ» ἀπαντρεῖ σ' ὅλους πὺς θὰ τὴν πάρουν στὸ τηλέφωνο, ἔστω καὶ ἂν τὴν ξυπνήσουν καὶ τὴν νύχτα ἀκίμα.

Δὲν τῆς ἀρέσει νὰ τρέχῃ στὰ κέντρα καὶ στὶς διασκεδάσεις. Αὐτὸ δὲν θὰ πῇ πὺς τῆς ἀρέσει νὰ ζῇ ἀποτραβηγμένη ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ μόνη.

Κάθε ἄλλο. Ἀλλὰ εἶναι τόσο εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἀντὶ τῆς τὸ γοητευτικὸ Ρόμπερτ Τάυλορ στὸ σπῆτι τοῦς! Δὲν τῆς ἀρέσει νὰ βγαίνουν τὰ βράδια ἔξω. Τὴν εὐχαριστεῖ ἐξαιρετικὰ νὰ δέχεται στὸ σπῆτι τῆς. Δίνει θαυμάσια γεύματα τὰ ὅποια ἐτοιμάζει μόνη τῆς ἀπὸ τὸ ὅρ - ντ' - εἶθό μέχρι τῶν γλυκισμάτων. Αὐτὸ εἶναι πραγματικὴ διασκέδασις γι' αὐτήν. Ὁ στενὸς φιλικὸς κύκλος τῆς βεβαιώνει, ὅτι τῆς ὡραιότερες βραδυὲς τῆς περνᾷ κανεὶς στὴν «Βασίλισσα Μελισσα».

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὡραιότατα φανητὰ πὺς φτιάχνει ἡ Βαρβάρα εἶναι ἕξ ἄλλοι καὶ ὁ καλλιτέρας συζητητῆς πὺς ὑπάρχει. Μπορεῖ κανεὶς ἂν τὴν ἀκούῃ γοητευμένος ἐπὶ ὅσες ὁλόκληρες νὰ μιλήσῃ γιὰ ὅποιοδήποτε θέμα.

Τὴν ἀκούτε συχνὰ νὰ λέῃ: «Γεννήθηκα τὸ 1907. Εἶμαι δηλαδή 41 χρονῶν. Ἐγὼ καὶ ἀρκετὲς γκριζὲς τρίχες. Πολλὰς μοὶ λένε νὰ μὴν τὸ λέω αὐτό. Ἀλλὰ γιὰ εἶναι ντροπὴ νὰ λέῃ κανεὶς πότε ἀκριβῶς γεννήθηκε; Μήπως πρέπαι ν' αὐτοκτονήσω ἔπειθ εἶμαι 41 ἐτῶν».

Ἡ ζωὴ πρέπαι νὰ τὴν παίρνῃ κανεὶς ὅπως τοῦ ἔσεται. Τότε μόνον δὲν αἰσθάνεται, ὅτι εἶναι γέρος.

Ἐγὼ ἔχω γεμίσει τὴν ζωὴ μου καὶ προσπαθῶ νὰ νενέω νὰ τὴν γεμίσω μὲ ἐργασία, μὲ ἀγάπη καὶ κάποιο σκοπὸ.

Ὁ σκοπὸς εἶναι αὐτὸς πὺς μὰς κρατᾷ μέσα στὴ ζωὴ. Ὅταν δὲν ἔχῃς προορισμὸ γεννᾷς κι' ἂς εἶσαι 18 ἢ 22 ἐτῶν.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ Βαρβάρα εἶναι πάντοτε ἕνα εὐχνο καὶ ζωηρὸ κορίτσι, γιὰ εἶναι πολὺ πῶς κεφαλή ἀπὸ πολλὰ κορίτσια τὰ ὅποια θὰ μπορούσαν νὰ ἦταν κόρες τῆς. Καὶ αὐτὸ τὸ γεράκι στὴν ἐργασία καὶ μόνον στὴν ἐργασία χάρις στὴν ὁποία πήρε τὸν τίτλο τῆς «Βασίλισσας Μελισσας».

ΡΟΛ ΜΑΡΣ

Κινηματογραφικὰ νέα

Ὁ θρυλικὸς «Ταρζάν», ἔχει φθεῖρει ὡς σήμερον ἕνεκα ἡθοιοῦς καὶ αὐτὴ τὴ στιγμή παίρνει στὴν ἐξουσία τοῦ ἕνα δεκάτο.

Οἱ πέντε πρῶτοι ἡθοιοὶ πὺς ἐνεσάρκωσαν τὸν «Ταρζάν» ἦσαν μετὰ τὴ σειρά οἱ ἑξῆς: ὁ ἔλμο Λινκόλν, ὁ Τζέιν Πολάρι, ὁ Ντέμπερ Τάρμπερ, ὁ Γεώργιος Πῆρς καὶ ὁ Φανκ Μόρριλ (πὺς ἔχει ἀποσπασθῇ σήμερον στὴν πολιτικὴ). Ἐπειτα ἦρθεν ἡ σειρά τεσσάρων ἄλλων, πὺς κατὰ περιεργὴν συμπτῶσιν ἀναδείχθηκαν καὶ οἱ τέσσερες Ὀλυμπιονίκες. Οἱ ἡθοιοὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ ἑξῆς: Τζόννυ Βοισμύλλερ, Μπάστερ Κράμπ, Χέρμαν Μπρίς Γκλέν Μόρρις.

Η πριμαντόνα ΡΙΤΑ ΜΠΑΣΣΟ

«'Ας πάη και το παληάμπελο!»

Η Ρίτα Μπάσσο, η περίφημη «πριμαντόνα» του ιταλικού μελοδράματος που ξετρελλάνε νέους και γέροντες στο θέατρο του Σανσόνι το 1840-41, πρέπει να ήταν πολύ ωραία. Οι εφημερίδες του καιρού έκεινον έγγραφον γι' αυτήν ότι εκτός από τη θαυμαστή φωνή της είχε «φυσιογνωμία γλυκυτάτην και ευάρεστον». Αλλά τον καλύτερο χαρακτηρισμό για τη καλλονή της Ρίτας Μπάσσο (μάστιγα τότε την έγραφαν Βάσση) φαίνεται ότι τον έδωσε επιτυχέστατα και πιο παραστατικά ένας Μαλτέζος πλανόδιος φαρμάς που — αν πιστέψουμε ένα χρονολόγιο της εποχής — άμα την είδε για πρώτη φορά, φώναξε:

— Αί, ρέ, ένας μπαρμπούνιαρος!

Και από τότε δεν έλειψε ούτε αυτός, μαζί μ' όλη την άλλη Αθήνα, από καμιά παράσταση του μελοδράματος. 'Ας μη φανη ακόμα παράδοξο το ότι γενικό θέμα ομιλίας σε στίπια, σε λέσχες, σε καφενεία μεταξύ των Αθηναίων, αδιακρίτως ηλικίας και επαγγέλματος, ήταν οι τρεις γυναίκες του θεάτρου Σανσόνι, η πρωταγωνίστρια Ρίτα Μπάσσο και οι μεσόφωνες Λούλη και Ρίτσι.

Είπε επίσης γεγονός πως όταν δόθηκε η τιμητική της Ρίτας με τη «Λουκία του Λαμεριούρ», το χρηματιστήριο Αθηνών επηρεάστηκε τόσο πολύ από την αθρόα ζήτηση χρυσών νομισμάτων — με χρυσάφι θα πλήρωναν οι θαυμαστές της «σειρήνας» — οι εισιτήρια αυτή τη βραδιά — ώστε το χρυσό είκοσάφραγκο ανέβηκε κατά μία δραχμή. Ότι όλα αυτά δεν είνε διόλου υπερβολικά αποδεικνύεται κι' από ορισμένα περιστατικά με την Ρίτα και τις δυο άλλες γυναίκες και με πρόσωπα γνωστότατα στην αθηναϊκή κοινωνία όχι μόνο από τη σύγχρονη δράση τους μα και από τις θυσίες τους κατά την επανάστασι του 1821.

Να το πρώτο περιστατικό: 'Ο Λαίονος, πρεσβευτής της Αγγλίας στην Αθήνα, είχε καλέσει στην πρεσβεία μία βραδιά τη Ρίτα να τραγουδήσει — του πονούσε καθώς φαίνεται λίγο και το δόντι γιά την πρωταγωνίστρια. Και επειδή ήξερε πως είχε αντίζηλο το δήμαρχο Αθηναίων Δημ. Καλλιφρονά, που είχε πάψει τότε από άνωτόμο τον 'Αγγλο Μπλάκ (τον άντρα της Κόρης των Αθηνών που ύμνησε ο Βύρων), τον παράλειψε από τον κατάλογο των καλεσμένων του.

Τα έμαθε αυτά ο Καλλιφρονάς και γιά εκδίκηση έκοψε το νερό της πρεσβείας, άφισε σβυσμένο το φαγάρι της απέψυγε και τα σκουπίδια σωρό, στο δρόμο, μπροστά στην πόρτα!

Ο πρέσβης έστειλε να παραπονεθί στο Δήμαρχο, τον ίδιο τον γραμματέα του, που είχε κι' όλες πέσει την προηγούμενη νύχτα, μέσα στο σκοτάδι, και χτύπησε το πόδι του.

— Περίεργο, είπε ο Καλλιφρονάς στο γραμματέα της πρεσβείας, ο έξογάτος γνωρίζεις πως υπάρχει δήμαρχος στην Αθήνα;

Και παράγγειλε, ν' ανοίξουν πόλι το νερό, ν' ανάψουν το βράδυ το φανάρι και να μαζέψουν τα σκουπίδια.

Ο πρέσβης μπήκε κι' αυτές στο νόημα και μία άλλη βραδιά, που θα ξανατραγουδούσε η Ρίτα στην πρεσβεία, κάλεσε από τους πρώ-

τους και το δήμαρχο.

Ένα δεύτερο περιστατικό είνε του Δούκα Κ. Δούκα, διευθυντού της Αστυνομίας Αθηνών αργότερα, με τη μεσοφωνη Λούλη, που είχε επιδείξει τα ωραία της πόδια από τους αστραγάλους ως επάνω από το γόνατο, σε μία παράσταση, όταν παρουσιάστηκε στο κοινό φωνώντας μία ανδρική μεσαιωνική στολή. Οι «αντιμελοδραματικοί» — γιατί υπήρξαν και τέτοιοι, όπως ο σατυρικός ποιητής και βοτανολόγος Θ. Ορφανίδης, ο γυμνασιάρχης Γεννάδιος και άλλοι — είχαν έκμανη γι' αυτήν την επίδειξη της Λούλη. Απαντώντας, λοιπόν, σ' αυτούς ο Δούκας σήκωθηκε μία νύχτα όρθιος πάνω στο κάθισμά του της πλατείας και διαμαρτυρήθηκε έτσι: — Πατριώτες! φώναξε. Ζήτω το ιταλικό μελόδραμα! 'Ας πάη και το παληάμπελο!

Και το «παληάμπελο» αυτό ήταν το τελευταίο λείψανο της περιουσίας του, που όλη την έφαγε γιά χάρι της ωραίας και «τορευτάς» τας κνήμας εύουσας Λούλης. 'Από τότε, λοιπόν, έμεινε η περίφημη αυτή φράσις: «'Ας πάη και το παληάμπελο».

Ένα τρίτο ανέκδοτο, που τότε κυκλοφορούσε από στόμα σε στόμα ήταν το σχετικά με τον ένθουσιασμό και τη χαρά του Άνδρ. Λόντου — του παλαιού αγωνιστή του 21 και ύπουρου ύστερα — κάθε φορά που έδλεπε τη Ρίτα να έμφανίζεται στη σκηνή. 'Ο Λόντος, παρά τα γεράματά του, είχε φλογερά έρωτευθί την Μπάσσο και διανυκτέρευε σχεδόν στο θέατρο του Σανσόνι. Είχε, όμως, το άτυχημα να του λείπων όλα τα δόντια και να μη μπορεί να προσφίη το ρ. Συνεπαρμένος, λοιπόν, από τον ένθουσιασμό κάθε φορά που έδλεπε τη Ρίτα στη σκηνή, φώναζε χειροκροτώντας:

— Μπλάβο Λίτα!

Τόσο είχε κάνει έντύπωσι στο κοινό αυτή η έκδηλωσι της χαράς και του ένθουσιασμού του γέρου Λόντου γιά την Ρίτα ώστε κάθε φορά που πρόβαλλε από τις γωνίες των δρόμων, άκουγε απ' όλες τις μεριές να του φωνάζουν:

— Μπλάβο Λίτα!

Δεν πρέπει να παρεξηγούμε το γηραιό αγωνιστή. Οι ζένες καλλιτέχνιδες ήταν τότε γιά την Ελλάδα καινούργιο φρούτο. Και οι τραχείς αγωνιστάι τις έβλεπαν σαν ούρι του Παραδείσου κι' έννοιαν την καρδιά τους να χτυπάη δυνατά γι' αυτές.

Επί τέλους, ύστερ' από 114 παραστάσεις που έδωσε στην Αθήνα, ο μελοδραματικός αυτός θίασος έφυγε. Και τότε ο σατυρικός 'Ορφανίδης έδημοσίευσε αυτούς τους στίχους του:

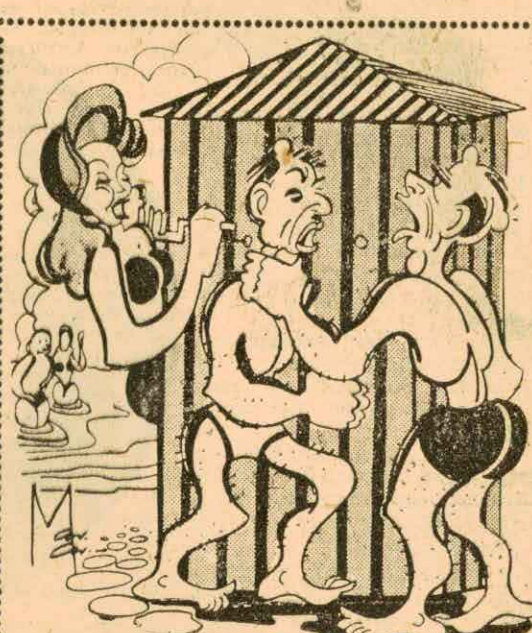
Τι να σ' είπω, ή πως θεές, και να το έκστασιω, χωρίς να αισθανθώ παλμούς, χωρίς να υψ' δοκώσω; 'Η Ρίτα Βάσσο... έφυγει!... Αί Αθηνά! σκυθρωπάζουν και πέτλασι σκοτεινόμαυροι τον ούρανόν σκεπάσουν...

'Ας μ' ήκουε, τώρα, κανείς από ε- (κείνους όσοι κινδύνευσαν κι' οι ίδιοι να δημοπρα- (τηθώ)

'Από εκείνους, οίτινες διά να στεί- (λουν δώρα τριάκοντα τοίς εκατόν δανεισθκαν, (και τώρα κρύπτονται όταν απαντούν στον (δρόμον τους κληττός.

'Από εκείνους, οίτινες μη έχοντες (εις χείρας δροχμίτες παντοδύναντες, κρυφά κ' (έν άκρα βία επώλησαν φορέματα και λύνουντες (και βιβλία...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

— Σταθήτε, κύριε, μη μαλλώνετε!... Να σ' άνοίξω άλλη μία τρύπα!... (Σκίτσο Μ. Άναστοπούλου)

Αθηναϊκά επίκαιρα

Η μόνη εύχη

Θα συνέλθουν οι Μεγάλοι, τα θεμέλια να θέσουν κι' ένα πρόγραμμα καινούργιο, της ειρήνης να συν- (θέσουν.

Θα συνέλθουν πάλι «κάπου» με προθέσεις ευμενείς κι' όπως λένε, μεταξύ τους, θα φανούν ειλικρινείς. Θα συνέλθουν οι Μεγάλοι κι' οι λαοί π' αναστε- (νάζουν

και που τόσα χρόνια άκούνε μόνο λόγους των δριμείς, με λαχτάρα τους φωνάζουν:

— Να συνέλθετε Μεγάλοι! να... συνέλθουμε κι' (εμείς!

Τα ίδια Παντελάκη μου

Παρά τις βεβαιώσεις της, η «Πάουερ» έννοει να μάς φωτίξη, έλλιπας, ήγουν ανάρια - ανάρια και μόνον έννοει

του Φιλοπάπου τα γνωστά λαθρόδια ζευγάρια! Τα ζεύγη μόνον έννοει και τέρπει κάθε βράδυ, η μάλλον τα ψυχαγωγεί τα βράδυα τ' άξιόμειντα Γι' αυτό μπορεί να πη κανείς, που ζη μέσ' στο (σκοτάδι.

ότι μάς... παρασκότησε, ο μίστερ Κέμπ τον... (έρωτα!

Κυριελεξία

Έβγηκε, μισοπράσινη, ή σουλτανά σταφίδα, πλύν, όποιος την λιμπίζεται και την επιθυμεί την βρίσκει νάνε, δυστυχώς, στη γεύσι... άγουρίδα κι' αν πητε και γιά την τιμή αφάνταστα... ζυνή! 'Εφτά χιλιάδες την όκά, αλλά κι' όχτώ κι' έννησ, ζητά κάθε κατέργαρος και κάθε λαοπλάνος... Και γιά να πάρης μία όκά... σουλτάνα ή σουλτανιά, θάπρεπε νάσαι σήμερα, τουλάχιστον... Σουλτάνος.

Τ'έ άλλοθι...

Δεκάδες μαιευτήρια, επίσημα και μη, μαμές μαθητευόμενες, γυρεύουν γραμμή, γιάτι υπάρχει έλλειψις, καθώς ανακοινούν και πέρα δεν τα βγάζουν στις τόσες που γεννούν! Κατόπιν τούτου, φίλε μου, υπάρχουν άρκεται, που λένε κι' ισχυρίζονται — έδω και χρόνια δυό- (μισ —

ότ' οι Ρωμηοί και οι Ρωμηές δεν έχουνε ριχτή εις έργα... παραγωγικά και στην... ανοικοδόμησι!

Απεδείξεις

'Απ' όλα τα ζητήματα τα φλέγοντα καθ' όλα, που γίνοντ' από φλέγοντα, πολλάκις... φλογόβολα, το του... σιδηρού ζητήμα προέχει, κατ' αυτός κι' άποσχολεί, μέσ' στη Βουλή, δεκάδες βουλευτάς.

'Επερωτήσεις γίνονται και κρίσεις κι' επικρίσεις και δός τον γιά το σίδηρο και συζητάνε μέρες... Κατόπιν τούτου δεν χωρούν, νομίζω, αντιρρήσεις, ότ' είναι γιά τα... σιδηρά του έθνους οι πατέρες.

Γ. ΘΕΣΙΟΣ

Τζών Άγκαρ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ του Χόλλυγουντ

Ο σύζυγος της Σίρλεϋ

Ο Τζών Άγκαρ, σύζυγος της Σίρλεϋ Τέμπλ, θα σταδιοδρομήση στόν κινηματογράφο; Αυτό είνε το ερώτημα που κάνουν σήμερα πολλοί στο Χόλλυγουντ. Κανείς, ωστόσο, δεν το επιθυμεί αυτό περισσότερο από τον ίδιο και φαίνεται πως ή δοκιμή που έκανε ο Τζών Φόρντ, αναθέτοντάς του ένα ρόλο στο πλευρό της Σίρλεϋ στο τελευταίο της φιλμ είχε άρκετα ένθαρρυντικό αποτέλεσμα.

Ο νεαρός αυτός γόης αγαπά τρελλά την μικρούλα Σίρλεϋ και την κορούλα που του χάρισε τελευταίως, δεν θέλει όμως και να λένε, λόγω της τεραστίας περιουσίας της συζύγου του, ότι ο έρως του είνε το καμουφλάζ του συμφέροντος. Αυτός πληρώνει από δικα του έξοδα, όλα τα έξοδα του σπιτιού, εκτός από τις τουαλέτες της διασήμου συζύγου του.

— Δεν είμαι ακόμη τόσο διάσημος ώστε να μπορώ να καλύπτω με τον μισθό μου κι' αυτό το έξοδο έδηλωσε τελευταίως σ' ένα δημοσιογράφο. 'Εξ άλλου και ή Σίρλεϋ είνε απολύτως σύμφωνη επ' αυτού και πιστεύει πως πολύ σύντομα θα μπορέσω με το εισόδημά μου να καλύψω και το έλλειμμα αυτό του προϋπολογισμού μου!

Ο Μιούνι δρχπέτης

Είνε πολλά τα παράξενα της ζωής στο Χόλλυγουντ. Αυτό όμως που συνέβη στόν Πάλ Μιούνι υπερβαίνει τά όρια.

Ένώ διέσχιζε με το άνοιγτογάλαζο αυτοκίνητό του κάποιο έξοχικό δρόμο έξω απ' το Λος Άντζελες, τόν σταμάτησαν τέσσερες αστυνομικοί φωνάζοντας με ύφος μάλλον άγριο:

— Άλτ!

— Τι θέλετε; τούς ρώτησε εκείνος παραξενεμένος, υπακούοντας στη διαταγή τους.

— Ακολουθήστε μας.

— Μα έγώ...

— Ακολουθήστε μας και να λείψουν οι δικαιολογίες.

Θελοντας και μη, ο διάσημος καλλιτέχνης άφισε να τον οδηγήσουν στην αστυνομία, αλλά κι' εκεί δεν κατάρθωσε να πείση τόν αστυνόμο ότι έπρόκειτο περί παρεξηγήσεως, δεδομένου μάλιστα ότι τα χα-

τιά του ανέφεραν το πραγματικό του όνομα: Μιούνι Βαϊσενφρόντ. Αντιθέτως, ο αστυνόμος σχημάτισε την πεποίθησι πως δεν ήταν αυτός που έλεγε και πως είχε κλέψει το αυτοκίνητο επί του όποιου επέβαινε.

Τόν έκλεισαν, λοιπόν, στο κρατητήριο μέχρις ότου γίνουν οι απαιτούμενες διατυπώσεις. Εκεί μέσα όμως ο Πάλ θυμήθηκε πως σε διάφορα φιλμ του είχε δραπετεύσει μία και δυο φορές. 'Αφού, λοιπόν, κατέστρωσε διάφορα σχέδια και παιδεύτηκε όλη τη νύχτα, κατάρθωσε στο τέλος να το σκάσει στ' αλήθεια αυτή τη φορά, απ' το χέρι της αστυνομίας.

Δεν δυσκολεύτηκε, φυσικά, κατόπιν ν' αποδείξη πως όλη αυτή ή ιστορία άφειλτο σε μία φάρσα μερικόν συναδέλφων του. Αναγκάστηκε, ωστόσο, να πληρώση ένα σεβαστό πρόστιμο γιά την δραπέτευσί του από το κρατητήριο.

Ο πρώτος έρως του Γκείμπλ

Ο Κλάρκ Γκείμπλ είνε πολύ αισθηματικός τύπος. Ο ακαταγώνιστος αυτός γόης του Χόλλυγουντ που πενθεί ακόμα γιά το χαμό της αγαπημένης του Καρόλ Λόμπαρντ, δεν μπορεί ποτέ να ξεχάσει, αν και πέρασαν πολλά χρόνια από τότε, την πρώτη του έρωτική άποτυχία.

«Όταν ήμουν ξυλοκόπος στα δάση του Καναδά, άποκαλύπτει ο ίδιος, είχα έρωτευθί με τόν πιο τρελλό και παράξενο τρόπο, την κόρη του διευθυντού του πανδοχείου όπου όλοι έμεις οι ξυλοκόποι δειπνούσαμε το βράδυ και άδειάζαμε πρίν κοιμηθούμε καμμία υποτίλεια ούτσκι.

» Την νέα αυτή την έλεγαν Πέτζυ και είχε τα ωραιότερα ξανθά μαλλιά που είδα ποτέ στη ζωή μου. Ένα βράδυ, λοιπόν, αφού ήτια πολύ ούτσκι, γιά να πάρω θάρρος, της έκανα μία φλογερή έρωτική έξιμολόγησι. Περίμενα από μέρους της αν όχι ένα φιλί, τουλάχιστον ένα γλυκόλογο ή μία τρυφερή ματιά. Κι' όμως στάθηκε πολύ άτυχος. Η Πέτζυ μου δήλωσε καθαρά πως αγαπούσε άλλον και πρόσθεσε με σκληρότητα πως ο έρως μου την έννοχούσε!

» Ε, λοιπόν, θα το πιστέψετε; Εκείνο το βράδυ έκλαψα πολύ και τα πικρά εκείνα δάκρυα δεν θα τα ξεχάσω ποτέ. Όταν πέτυχα στόν κινηματογράφο, είχα πολλές κόρη πολλές κατακτήσεις. Έν τούτοις, καμμία δεν μ' έκανε να ξεχάσω την Πέτζυ και θα έδινα εύχαρίστως σήμερα όλη μου τη στήμη γιά να κατεκτήσω την καρδιά της σκληρής εκείνης χωριατοπούλας. Μα ποιος ξέρει πού βρίσκεται σήμερα κι' αν υπάρχει πιά στη ζωή...»

Μιά ταινία που θα την διαχωμωδή

Ένας Άμερικανός, επιχειρηματίας του κινηματογράφου επρότεινε στην Γκρέτα Γκάρμπο να γυρίση μία ταινία, που, ούτε λίγο, ούτε πολύ, θα διακωμωδή την καλλιτεχνική της σταδιοδρομία. Η διάσημη βεντένα ζήτησε προθεσμία ενός μηνός γιά να σκεφθί.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Πώς έγινε πλούσιος

Μία φορά κι' έναν καιρό ή ταν κάποιος καλός παντρεμένος άνθρωπος, που ήθελε να δοκιμάση τη γυναίκα του, αν μπορεί να κρατήσει ένα μυστικό. Πήρε λοιπόν, ένα αυγό και πρηνή, πρηνή ακόμα σκωθούσαν από το κορβόβι, έκανε πως τάχα κάποιος πόνος τόν έσφιγγε. Ύστερα έβγαλε το αυγό που το είχε κρυμένο κάτω από τις κουβέρτες και είπε τρομαγμένος:

— Γιά κύπτα 'δω γυναίκα! Γέννησα ένα αυγό!

Η γυναίκα του το πίστεψε. Κι' ο σύζυγος είπε:

— Γιά το θεό μη σου φύγη κουβέντα πουθενά γιάτι θα νίνω ρεζίλι στήν κοινωνία!

— Τι λές χριστιανέ μου! τόν καθνούσε η γυναίκα του. Λέγονται τέτοια πράματα.

Μα δεν πρόφτασε να φύγη ο σύζυγος κι' εκείνη έτρεξε άμέσως σε μία γειτονισσα:

— Θα σου πω κάτι, αλλά θα μου δώσεις το λόγο σου πως δεν θα το μετρηθής σε άλλο πρόσωπο.

— Μη σε νοιάζη. Έγώ είμαι τάφος γιά τα ζένα μυστικά.

— Ο άντρας μου γέννησε δυό αυγά!... Γιά το θεό όμως υπήν πής τίποτα!

— Τι λές χριστιανή μου. Λέγονται αυτά τα πράματα.

Δεν πρόφτασε να φύγη ή έ- χέμυθη κυρία και ή γειτονισσα έτρεξε να βρή άλλη!

— Ο άντρας της Ευτέρπης γέννησε τέσσερα αυγά!

Η άλλη τα έκανε όχτώ. Κι' από στόμα σε στόμα τα αυγά όλο και πληθύναν. Και μία βραδιά αργότερα οι έφημερίδες έγραψαν γιά ένα πρωτοφανές φαινόμενο: Κάποιος άνθρωπος είχε γεννήσει χίλια αυγά!

Εγώ δεν είχα ούτε γυναίκα, ούτε αυγό, ούτε καμμία επιθυμία να δοκιμάσω αν οι άνθρωποι που τους λές ένα μυστικό σου, είνε αξιοί να το κρατήσουν. Εγώ είχα ένα μικρό χρέος. Κάπου, είχα δανεισθί μια χρυσή λίρα κι' έπρεπε γιά τη δώση πίσω, σαν καλός κρεοφειλέτης. Έβαλα, λοιπόν, στο χέρι διακόσιες τριάντα μία χιλιάδες και πήγα σ' ένα γραφείο που άγοράζουν και που λανέ λένε. Έδωσα τις δοσχ.

Την άλλη μέρα, πρίν άκούσε καλά — καλά ζυνήσω, με είδοποισαν πως κάποιος με περίμενε. Ήταν ένας άλλος φίλος μου. Το σοβόρο ύψος που είχε, μουδωσε να κταλάβω πως νιά κάποιος σοβόρο ζήτημα με ήθελε.

— Με συγχώρεις που έρχομαι σε άκατάλληλη ώρα, μου είπε, αλλά έπρεπε όπωςόποτε να σε προλάβω.

— Περί τίνος πρόκειται;

— Θέλω ένα μικρό δάνειο.

— Σέρεις ότι...

— Ναι, ξέρω, αλλά δεν είνε...

— Πάρε το γαϊδούρι σου, χριστιανέ μου και φεύγα, γιάτι δε μάς άφήνει να κοιμηθούμε με τα γκαρίσματά του!... (του Μ. Τερζή)

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Πάρε το γαϊδούρι σου, χριστιανέ μου και φεύγα, γιάτι δε μάς άφήνει να κοιμηθούμε με τα γκαρίσματά του!... (του Μ. Τερζή)

μέσ μου, πέρα τη λίρα μου και την παράδωσα στο δανειστή μου. Και πούκαας. Ούτε υπορούσα να φαντασθώ τι συνέχεια θα είχε αυτή ή άσχημη χρηματιστική πράξι.

Το είχα ξεχάσει το ζήτημα, όταν, δέκα μέρες κατόπιν, ένας φίλος μου που ήρθε να με ιδή και να τόν κεράσω καφέ, χαμογέλασε πονηρά και μου πέταξε αυτή τη φράσι:

— Εμ-θα πως πιάστικες νιά τα καλά!

— Όχι, αδερφέ. Δόλο σο, ο θεός είμαι μία χαρά στην ύγεια μου!

— Ελα τώρα, μην κάνης πως δεν καταλαβαίνεις. Θέλω να πω πως πιάστικες οικονομικές. Νταραβερίζεσαι με το χρηματιστήριο!

— Έγώ; Πού τέτοια τύχη!

— Ελα, μη μου τή στρίβης. Σε είδανε την προπερασμένη Δευτέρα σ' ένα χρηματιστικό γραφείο που άγοράζες λίρες!

Τότε θυμήθηκα και νάλ-σα.

— Μωρέ πως βγαίνει το δόνομα του ανθρώπου, είπα. Μία λίρα πήγα ν' αγοράσω, γιά να τη δώσω κάπου που τη χώσταγα. Αυτό ήταν όλο κι' όλο.

Ο φίλος μου με χτύπησε στόν ώμο με σημασία.

— Δεν υπάρχει λόγος να κρυβεσαι. Εμένα πολύ μ' εύχαριστεί που δανειστικες με τα χρηματιστήρια. Μ' άρεσει νάχω πλούσιους φίλους.

Προσπάθησα να τόν πείσω πως είχα λάθος αλλά δεν τό κατάφερα. Έφυγε με την πεποίθησι πως είχα «πιαστή».

★

Την άλλη μέρα, πρίν άκούσε καλά — καλά ζυνήσω, με είδοποισαν πως κάποιος με περίμενε. Ήταν ένας άλλος φίλος μου. Το σοβόρο ύψος που είχε, μουδωσε να κταλάβω πως νιά κάποιος σοβόρο ζήτημα με ήθελε.

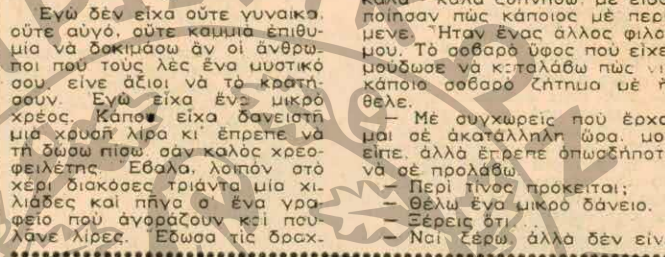
— Με συγχώρεις που έρχομαι σε άκατάλληλη ώρα, μου είπε, αλλά έπρεπε όπωςόποτε να σε προλάβω.

— Περί τίνος πρόκειται;

— Θέλω ένα μικρό δάνειο.

— Σέρεις ότι...

— Ναι, ξέρω, αλλά δεν είνε...

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Πάρε το γαϊδούρι σου, χριστιανέ μου και φεύγα, γιάτι δε μάς άφήνει να κοιμηθούμε με τα γκαρίσματά του!... (του Μ. Τερζή)

για μεγάλο ποσό. Πενήντα λίρες θέλω μονάχα.

Μου ήθελε να γελάσω.

Πενήντα λίρες μονάχα; Από πού κι ως πού;

Ελα τώρα, κυριό μου. Άχ! Λά. Τι είναι πενήντα λίρες για σένα, που πιάς και φέρνεις το χρηματιστήριο;

Δεν είσαι με τα καλά σου Γιαννάκη. Τι σκέοι έχω εγώ με το χρηματιστήριο;

Εδώ έχει βουίξει ο κόσμος έξω! Περίττον να κάνεις τόν κουτό.

Άκου να σου εξηγήσω πώς έχει το ζήτημα.

Γέλασε τάχα πώς δεν τα τρώει αυτός κάτι τέτοια και ήρθε πάλι στο σκοπό του;

Λοιπόν, θα μου δώσεις ή όχι;

Όχι!

Ετσι είδατε οεις οι πλούσιοι! Φωνάζει. Μόλις πιαστήτε, δεν γυρίζετε να κυττάτε τον άλλον! Κρίμα που σε νόμιζα για φίλο μου!

Έφυγε, κτυπώντας θυμωμένα την πόρτα.

Την ίδια μέρα το απόγευμα, παρουσιάστηκε μπροστά μου ένα παράξενο νούμερο. Ήταν ένας φηλός ξεροκιανός άνθρας, με άταχτα μαλλιά. Τα μάτια του είχαν κάποιες ανσυχτικές λάμψεις. Στα χέρια του κρατούσε ένα τριμένο καρτοφύλακα.

Ο κύριος Άχιλλεύς Τρυποκαρύδας;

Μάλιστα.

Υποκλήθηκε με σεβασμό.

Χαίρω πολύ.

Κάθισε, άνοιξε το καρτοφύλακα κι έβγαλε κάτι καρτιά με περίεργα σχέδια.

Ερχομαι να σας κάνω μία ενδιαφέρουσα πρόταση. Είμαι εφευρέτης. Έχω εφεύρει ένα νέο είδος μοτέρ, που αντί για βενζίνη, κινείται με θαλάσσιο ύδωρ.

Και τί φταίω εγώ;

Εοεις δεν φταίτε, αλλά εοεις θα χρηματοδοτήσετε την έπιχείρησή. Θα ιδρύσουμε ένα εργοστάσιο που θ' ανατρέφει τη διεθνή βιομηχανία των κινητήρων. Έχω κάνει τους υπολογισμούς. Με χίλιες πεντοκόσιες λίρες θα βάλουμε μπροστά την εφεύρησή. Τα κέρδη μισά - μισά.

Ετύλιξε τα καρτιά, του τώδωσα πίσω και του είπα πώς δεν ενδιαφέρομαι για κινητήρες. Έξ' άλλου έχω διεθέσει τα κεφάλαιά μου σ' άλλες έπιχειρήσεις. Σηκώθηκε άγριεμένος.

Κατάλαβα είπα. Είσαι κι σ' από τους έχθρους μου! Είσα μισά στη συνωμοσία των βιομηχάνων κινητήρων που με κυνηγούν για να μην κλείσουν τα εργοστάσιά τους! Αλλά δεν θα σας περάση! Εγώ θα βάλω μπρός την εφεύρησή μου και θα σας καταστρέψω!

Μουόριζε ένα θέλημα που με πόνεσε κι έφυγε...

Ετσι ή φήμη μου απλώθηκε σιγά - σιγά. Δεν πρόφταν να δεχώμια έπισκέψεις. Σε δέκα πέντε μέρες μου πρότειναν:

1) Να στείλω με ύποτροφία στο εξωτερικό ένα παιδί - θύμα. 2) Να ιδρύσω ορφανοτροφείο με το όνομά μου: «Τουπενκαρβέσιος Οίκος». 3) Να αγοράσω μία πολυκατοικία σ' καλή τιμή. 4) Να χρηματοδοτήσω έναν όμιλο για την άγνωση όλη αυτή την ιστορία, του διηγήθηκα το ανέκδοτο με τ' αυγά του είπα τον γόνο μου. Με άκουσε μ' ένα χαμόγελο δυσπιστίας, μου έδωσε το χαρτί και μου δήλωσε:

Εχουμε άσφαλείς πληροφορίες για την περιουσιακή σας κατάσταση κύριε Τρυποκαρύδη. Αν δεν καταβάλετε το ποσό εντός οκτώ ημερών, θα πάτε φυλακή!

Φυσικά δεν το κατέβαλα. Και τώρα είμαι στη φυλακή, ως κραυώτης του δήμου, ως 246 εκατομμύρια! Και το πιάστέίο είναι ότι οι άλλοι φυλακισμένοι με κυτάνε χαρούμενοι και λένε με φανερά ικανοποίησι:

Επί τέλους! Να μπούν και μερικοί μεγάλοι στη φυλακή!

Τι ήθελε να αγοράσει το λήσι; ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Δεν ενδιαφέρομαι, είπα. Προτιμώ το τράμ.

Κατάλαβα, είπα ο αντιπρόσωπος. Ιδιοτροπίες πλουσίων! Εγώ όμως θα την παραγγείλω για λογαριασμό σας και την πληρώνετε όταν θαρρή!

Άρχισαν να μου χύνουν και προσκλήσεις από μεγάλα υπήτια. Δεν τις δεχόμουν, γιατί σκεπτόμουν πώς θαπρεπε να τις ανταποδώσω, να στείλω λουλούδια και δώρα.

Σεχωριστά όμως με συγκίνησε ένα φαινόμενο που δεν το είχα ξαναδεί στη ζωή μου: Με κυνηγούσαν οι γυναίκες. Όμορφες γυναίκες, αεροδυναμικού στυλ, που τις συναντούσα πάντα μπροστά μου, να μου χαμογελούν. Δεν στάθηκαν θάλασσες. Εμεταλλεύθηκα την περιστασι. Κάθε κατάκτηση όμως δεν κρατούσε περισσότερο από μία βδομάδα. Οι κατακτήσεις μου, περιμεναν λιουζίνες, πλούσια γεύματα, υπέζου, γυναικικά μεγάλα ζώη. Κι έφαισκαν τράμ λεωφορεία, ή ποδάρδορμιο, ένα γευματάκι σ' κάποια ταβερνίτσα, ένα μπουκετάκι λουλούδια και θερινό σιγνέμα, με γκαζόζα. Στην αρχή νόμιζαν πώς ήταν ιδιοτροπία. Ύστερα έφευγαν κι έλεγαν:

Πλούσιος, αλλά σπαταλώς μένος!

Ολ' αυτά τα σπουδαία πράγματα έγιναν μέσα σε δύο μήνες. Τυχαιώς συνάντησε, ένα απόγευμα στο δρόμο, το φίλο μου τον πρώτο.

Θα μου κρυφής και τώρα; μου είπα. Έγινες ή σπουδαίω, τερη οικονομική φυσιονομία του τόπου.

Και πού είναι οι καταθέσεις μου;

Ποιός πλούσιος έχει καταθέσεις; Όλοι κάνουν τα λεφτά τους λίρες και τα κρύβουν!...

Βρέ Άντωνάκη μου, αν είχα τόσα λεφτά, θα ήπναινα με το τράμ;

Ελα, έλα τώρα! Είνε ή συνθησμένη πολιτική των εδύπνων έπιχειρηματιών. Για να μη φαίνωνται! Εγώ χαίρομαι που βλέπω την προόδό σου. Πάντα τόλωνα πώς είσαι κρυμμένη οικονομική μεγαλοφυΐα!...

Η τελευταία έπισκεψή μου ήρθε την περασμένη βδομάδα. Ήταν ένας σοβαρός κύριος, που κρατούσε καρτοφύλακα. Μυστηριακά έφευρεσι. Και δήλωσε άμεσως:

Πριν άνοιξης το φάκελλά σου άνθρωπέ μου, σου δηλώνω πώς δεν χρηματοδοτώ πλέον καμμία έπιχείρησή. Αρκέτες χρηματοδοτήσα!

Το ζέρω είπα ο κύριος, βγάζοντας κάτι καρτιά. Δεν πρόκειται για τίς νέες σας έπιχειρήσεις. Πρόκειται για τίς παλιές.

Τί είπατε, κύριε;

Οικονομικός έφάρδος. Επί τη βάση του κύκλου εργασιών σας, σας έχουν καταλογίσει το σχετικό φέρο. Διακόσια οοράντα έξη εκατομμύρια!

Μου ήρθε ένας κόμπος στο λαιμό. Προσπάθησα να του εξηγήσω όλη αυτή την ιστορία, του διηγήθηκα το ανέκδοτο με τ' αυγά του είπα τον γόνο μου. Με άκουσε μ' ένα χαμόγελο δυσπιστίας, μου έδωσε το χαρτί και μου δήλωσε:

Εχουμε άσφαλείς πληροφορίες για την περιουσιακή σας κατάσταση κύριε Τρυποκαρύδη. Αν δεν καταβάλετε το ποσό εντός οκτώ ημερών, θα πάτε φυλακή!

Φυσικά δεν το κατέβαλα. Και τώρα είμαι στη φυλακή, ως κραυώτης του δήμου, ως 246 εκατομμύρια! Και το πιάστέίο είναι ότι οι άλλοι φυλακισμένοι με κυτάνε χαρούμενοι και λένε με φανερά ικανοποίησι:

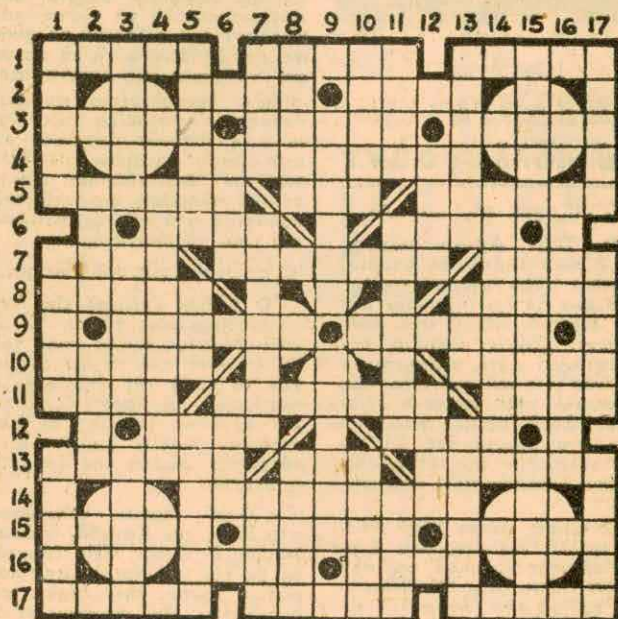
Επί τέλους! Να μπούν και μερικοί μεγάλοι στη φυλακή!

Τι ήθελε να αγοράσει το λήσι; ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 84

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Μονάς της ηλεκτρολογίας που χρωματεί το όνομά της σ' έλλο φυτό. - Αφθονούν στα ξεροφασαλάκια. - Ναυτική ιταλική βάση κατά τον πόλεμον.
- 2) Χρησιμοποιείται για την μεταφορά υγρών. - Απαραίτητος σ' ένα ανδρικό υπόδημα.
- 3) Μέρος του χεριού. - Οπτασία. - Οροσειρά της Β. Δ. Α. Φριχιά.
- 4) Μονάς των ανθρώπων. - Μένω όρθιος και άκινητος (δμ.). - Ένα έλληνικό αεροδρόμιο φέρει τ' όνομά του.
- 5) Περιοχή της Δ. Γερμανίας. - Ηπειρος.
- 6) Λύπη (μεταφ.). - Τήν πλησιάζουμε κατά τις έκλογές. - Ρυτιδωμένα, ζαρωμένα.
- 7) Εντόπιοι.
- 8) Μεγάλη εφεύρεσις που βροφεί στην ανάκαμψη έχθρου - Κοινωνικές ίδρυμα (αρχικά).
- 9) Είχαν την ίδια τύχη με τα Γόμορα.
- 10) Γυϊός του Ισαάκ. - Κινηματογράφος (γαλλικά συντομωμένο).
- 11) Όρος στο ποδόσφαιρο. - Έπιρρησι της δημοτικής: άπροσδοκία. - Αρχικά οίδημο δρόμων.
- 12) Οι πλούσιοι έχουν πολλές. - Έχουν κοινά σύννοα.
- 13) Την προσενεί ένα πολύ σοβαρό τραύμα. - Τόν άκούσε συχνά στο ραδιόφωνο.
- 14) Άθηνσιος πολιτικός γυϊός του Μιλτιάδου. - Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.).
- 15) Αφθονεί στα τουρκικά τραγούδια. - Μεγάλη πόλις των Ήν. Πολιτειών. - Τροφή κτηνών (πληθ.).
- 16) Ζών. - Βρίσκεται και όριζοντίως στην ίδια αυτή θέση.
- 17) Κατ' ευθείαν (δμ.). - Διπλάσι.
- 18) Μέρος του ποδιού (αίτ.). - Μέτρο βάρους. - Ό μοχλός του ανωτάτου άκρου του πηδαλίου (καθ. πληθ.).
- 19) Είδος κατασκέως που κάνει ένα κράτος ίδιως εν καιρώ πολέμου.
- 20) Πρωτεύουσα στην Άσία. - Εισοδος σπιτιού. - Αϊδώς, ντροπή (μεταφορικά).
- 21) Βρίσκεται μέσα στο «κα. υπαρέ». - Κάτι που βλέπουμε κοιμώμενοι.
- 22) Προκλητικά και αούδα. - Όρος του ποδοσφαίρου και άλλων παιγνιδιών (γαλλ.). - Κάτι που κάθε γυναίκα έπιθυμεί να είναι.

- 4) Μεταφέρει την φωνή μας σ' ένα μεγάλη απόσταση.
- 5) Προφήτης. - Χρονικός σύνδεσμος. - Άσχολεται με την περιποίηση μικρών παιδιών.
- 6) Κάτοικος έλληνικής περιοχής. - Έρπετο, από τα πιο μεγάλα.
- 7) Θα βρήτε μέσα της τετράδια και βιβλία. - Διαφανές και εύθραυστος. - Απόδορον.
- 8) Άρσενικό κατοίκι (δμ.). - Από τον λιμένα αυτόν ξεκίνησε ο ύπν των Άγαμέμνονα στόλος για την Τροία.
- 9) Δοχείο, αλλά και μέρος του σκελετού μας. - Μέρος του ποδιού.
- 10) Αποτελούν παράγοντα για το έλαγώνισμά μας έμπόριο. - Κινητό (ζεν.).
- 11) Προφήτης της Π. Διαθήκης. - Όργανο ακαφών. - Μας βοθάει να βρούμε στον κόσμο (θελ.).
- 12) Κατ' ευθείαν (δμ.). - Διπλάσι.
- 13) Μέρος του ποδιού (αίτ.). - Μέτρο βάρους. - Ό μοχλός του ανωτάτου άκρου του πηδαλίου (καθ. πληθ.).
- 14) Είδος κατασκέως που κάνει ένα κράτος ίδιως εν καιρώ πολέμου.
- 15) Πρωτεύουσα στην Άσία. - Εισοδος σπιτιού. - Αϊδώς, ντροπή (μεταφορικά).
- 16) Βρίσκεται μέσα στο «κα. υπαρέ». - Κάτι που βλέπουμε κοιμώμενοι.
- 17) Προκλητικά και αούδα. - Όρος του ποδοσφαίρου και άλλων παιγνιδιών (γαλλ.). - Κάτι που κάθε γυναίκα έπιθυμεί να είναι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Θα έπρεπε να έωννε δ. βοθάει στην ανάκαμψη έχθρου - Κοινωνικές ίδρυμα (αρχικά).
- 2) Είχαν την ίδια τύχη με τα Γόμορα.
- 3) Γυϊός του Ισαάκ. - Κινηματογράφος (γαλλικά συντομωμένο).
- 4) Όρος στο ποδόσφαιρο. - Έπιρρησι της δημοτικής: άπροσδοκία. - Αρχικά οίδημο δρόμων.
- 5) Οι πλούσιοι έχουν πολλές. - Έχουν κοινά σύννοα.
- 6) Την προσενεί ένα πολύ σοβαρό τραύμα. - Τόν άκούσε συχνά στο ραδιόφωνο.
- 7) Άθηνσιος πολιτικός γυϊός του Μιλτιάδου. - Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.).
- 8) Αφθονεί στα τουρκικά τραγούδια. - Μεγάλη πόλις των Ήν. Πολιτειών. - Τροφή κτηνών (πληθ.).
- 9) Ζών. - Βρίσκεται και όριζοντίως στην ίδια αυτή θέση.
- 10) Κατ' ευθείαν (δμ.). - Διπλάσι.
- 11) Μέρος του ποδιού (αίτ.). - Μέτρο βάρους. - Ό μοχλός του ανωτάτου άκρου του πηδαλίου (καθ. πληθ.).
- 12) Είδος κατασκέως που κάνει ένα κράτος ίδιως εν καιρώ πολέμου.
- 13) Πρωτεύουσα στην Άσία. - Εισοδος σπιτιού. - Αϊδώς, ντροπή (μεταφορικά).
- 14) Βρίσκεται μέσα στο «κα. υπαρέ». - Κάτι που βλέπουμε κοιμώμενοι.
- 15) Προκλητικά και αούδα. - Όρος του ποδοσφαίρου και άλλων παιγνιδιών (γαλλ.). - Κάτι που κάθε γυναίκα έπιθυμεί να είναι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Θα έπρεπε να έωννε δ. βοθάει στην ανάκαμψη έχθρου - Κοινωνικές ίδρυμα (αρχικά).
- 2) Είχαν την ίδια τύχη με τα Γόμορα.
- 3) Γυϊός του Ισαάκ. - Κινηματογράφος (γαλλικά συντομωμένο).
- 4) Όρος στο ποδόσφαιρο. - Έπιρρησι της δημοτικής: άπροσδοκία. - Αρχικά οίδημο δρόμων.
- 5) Οι πλούσιοι έχουν πολλές. - Έχουν κοινά σύννοα.
- 6) Την προσενεί ένα πολύ σοβαρό τραύμα. - Τόν άκούσε συχνά στο ραδιόφωνο.
- 7) Άθηνσιος πολιτικός γυϊός του Μιλτιάδου. - Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.).
- 8) Αφθονεί στα τουρκικά τραγούδια. - Μεγάλη πόλις των Ήν. Πολιτειών. - Τροφή κτηνών (πληθ.).
- 9) Ζών. - Βρίσκεται και όριζοντίως στην ίδια αυτή θέση.
- 10) Κατ' ευθείαν (δμ.). - Διπλάσι.
- 11) Μέρος του ποδιού (αίτ.). - Μέτρο βάρους. - Ό μοχλός του ανωτάτου άκρου του πηδαλίου (καθ. πληθ.).
- 12) Είδος κατασκέως που κάνει ένα κράτος ίδιως εν καιρώ πολέμου.
- 13) Πρωτεύουσα στην Άσία. - Εισοδος σπιτιού. - Αϊδώς, ντροπή (μεταφορικά).
- 14) Βρίσκεται μέσα στο «κα. υπαρέ». - Κάτι που βλέπουμε κοιμώμενοι.
- 15) Προκλητικά και αούδα. - Όρος του ποδοσφαίρου και άλλων παιγνιδιών (γαλλ.). - Κάτι που κάθε γυναίκα έπιθυμεί να είναι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Θα έπρεπε να έωννε δ. βοθάει στην ανάκαμψη έχθρου - Κοινωνικές ίδρυμα (αρχικά).
- 2) Είχαν την ίδια τύχη με τα Γόμορα.
- 3) Γυϊός του Ισαάκ. - Κινηματογράφος (γαλλικά συντομωμένο).
- 4) Όρος στο ποδόσφαιρο. - Έπιρρησι της δημοτικής: άπροσδοκία. - Αρχικά οίδημο δρόμων.
- 5) Οι πλούσιοι έχουν πολλές. - Έχουν κοινά σύννοα.
- 6) Την προσενεί ένα πολύ σοβαρό τραύμα. - Τόν άκούσε συχνά στο ραδιόφωνο.
- 7) Άθηνσιος πολιτικός γυϊός του Μιλτιάδου. - Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.).
- 8) Αφθονεί στα τουρκικά τραγούδια. - Μεγάλη πόλις των Ήν. Πολιτειών. - Τροφή κτηνών (πληθ.).
- 9) Ζών. - Βρίσκεται και όριζοντίως στην ίδια αυτή θέση.
- 10) Κατ' ευθείαν (δμ.). - Διπλάσι.
- 11) Μέρος του ποδιού (αίτ.). - Μέτρο βάρους. - Ό μοχλός του ανωτάτου άκρου του πηδαλίου (καθ. πληθ.).
- 12) Είδος κατασκέως που κάνει ένα κράτος ίδιως εν καιρώ πολέμου.
- 13) Πρωτεύουσα στην Άσία. - Εισοδος σπιτιού. - Αϊδώς, ντροπή (μεταφορικά).
- 14) Βρίσκεται μέσα στο «κα. υπαρέ». - Κάτι που βλέπουμε κοιμώμενοι.
- 15) Προκλητικά και αούδα. - Όρος του ποδοσφαίρου και άλλων παιγνιδιών (γαλλ.). - Κάτι που κάθε γυναίκα έπιθυμεί να είναι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Θα έπρεπε να έωννε δ. βοθάει στην ανάκαμψη έχθρου - Κοινωνικές ίδρυμα (αρχικά).
- 2) Είχαν την ίδια τύχη με τα Γόμορα.
- 3) Γυϊός του Ισαάκ. - Κινηματογράφος (γαλλικά συντομωμένο).
- 4) Όρος στο ποδόσφαιρο. - Έπιρρησι της δημοτικής: άπροσδοκία. - Αρχικά οίδημο δρόμων.
- 5) Οι πλούσιοι έχουν πολλές. - Έχουν κοινά σύννοα.
- 6) Την προσενεί ένα πολύ σοβαρό τραύμα. - Τόν άκούσε συχνά στο ραδιόφωνο.
- 7) Άθηνσιος πολιτικός γυϊός του Μιλτιάδου. - Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.).
- 8) Αφθονεί στα τουρκικά τραγούδια. - Μεγάλη πόλις των Ήν. Πολιτειών. - Τροφή κτηνών (πληθ.).
- 9) Ζών. - Βρίσκεται και όριζοντίως στην ίδια αυτή θέση.
- 10) Κατ' ευθείαν (δμ.). - Διπλάσι.
- 11) Μέρος του ποδιού (αίτ.). - Μέτρο βάρους. - Ό μοχλός του ανωτάτου άκρου του πηδαλίου (καθ. πληθ.).
- 12) Είδος κατασκέως που κάνει ένα κράτος ίδιως εν καιρώ πολέμου.
- 13) Πρωτεύουσα στην Άσία. - Εισοδος σπιτιού. - Αϊδώς, ντροπή (μεταφορικά).
- 14) Βρίσκεται μέσα στο «κα. υπαρέ». - Κάτι που βλέπουμε κοιμώμενοι.
- 15) Προκλητικά και αούδα. - Όρος του ποδοσφαίρου και άλλων παιγνιδιών (γαλλ.). - Κάτι που κάθε γυναίκα έπιθυμεί να είναι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Θα έπρεπε να έωννε δ. βοθάει στην ανάκαμψη έχθρου - Κοινωνικές ίδρυμα (αρχικά).
- 2) Είχαν την ίδια τύχη με τα Γόμορα.
- 3) Γυϊός του Ισαάκ. - Κινηματογράφος (γαλλικά συντομωμένο).
- 4) Όρος στο ποδόσφαιρο. - Έπιρρησι της δημοτικής: άπροσδοκία. - Αρχικά οίδημο δρόμων.
- 5) Οι πλούσιοι έχουν πολλές. - Έχουν κοινά σύννοα.
- 6) Την προσενεί ένα πολύ σοβαρό τραύμα. - Τόν άκούσε συχνά στο ραδιόφωνο.
- 7) Άθηνσιος πολιτικός γυϊός του Μιλτιάδου. - Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.).
- 8) Αφθονεί στα τουρκικά τραγούδια. - Μεγάλη πόλις των Ήν. Πολιτειών. - Τροφή κτηνών (πληθ.).
- 9) Ζών. - Βρίσκεται και όριζοντίως στην ίδια αυτή θέση.
- 10) Κατ' ευθείαν (δμ.). - Διπλάσι.
- 11) Μέρος του ποδιού (αίτ.). - Μέτρο βάρους. - Ό μοχλός του ανωτάτου άκρου του πηδαλίου (καθ. πληθ.).
- 12) Είδος κατασκέως που κάνει ένα κράτος ίδιως εν καιρώ πολέμου.
- 13) Πρωτεύουσα στην Άσία. - Εισοδος σπιτιού. - Αϊδώς, ντροπή (μεταφορικά).
- 14) Βρίσκεται μέσα στο «κα. υπαρέ». - Κάτι που βλέπουμε κοιμώμενοι.
- 15) Προκλητικά και αούδα. - Όρος του ποδοσφαίρου και άλλων παιγνιδιών (γαλλ.). - Κάτι που κάθε γυναίκα έπιθυμεί να είναι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Θα έπρεπε να έωννε δ. βοθάει στην ανάκαμψη έχθρου - Κοινωνικές ίδρυμα (αρχικά).
- 2) Είχαν την ίδια τύχη με τα Γόμορα.
- 3) Γυϊός του Ισαάκ. - Κινηματογράφος (γαλλικά συντομωμένο).
- 4) Όρος στο ποδόσφαιρο. - Έπιρρησι της δημοτικής: άπροσδοκία. - Αρχικά οίδημο δρόμων.
- 5) Οι πλούσιοι έχουν πολλές. - Έχουν κοινά σύννοα.
- 6) Την προσενεί ένα πολύ σοβαρό τραύμα. - Τόν άκούσε συχνά στο ραδιόφωνο.
- 7) Άθηνσιος πολιτικός γυϊός του Μιλτιάδου. - Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.).
- 8) Αφθονεί στα τουρκικά τραγούδια. - Μεγάλη πόλις των Ήν. Πολιτειών. - Τροφή κτηνών (πληθ.).
- 9) Ζών. - Βρίσκεται και όριζοντίως στην ίδια αυτή θέση.
- 10) Κατ' ευθείαν (δμ.). - Διπλάσι.
- 11) Μέρος του ποδιού (αίτ.). - Μέτρο βάρους. - Ό μοχλός του ανωτάτου άκρου του πηδαλίου (καθ. πληθ.).
- 12) Είδος κατασκέως που κάνει ένα κράτος ίδιως εν καιρώ πολέμου.
- 13) Πρωτεύουσα στην Άσία. - Εισοδος σπιτιού. - Αϊδώς, ντροπή (μεταφορικά).
- 14) Βρίσκεται μέσα στο «κα. υπαρέ». - Κάτι που βλέπουμε κοιμώμενοι.
- 15) Προκλητικά και αούδα. - Όρος του ποδοσφαίρου και άλλων παιγνιδιών (γαλλ.). - Κάτι που κάθε γυναίκα έπιθυμεί να είναι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Θα έπρεπε να έωννε δ. βοθάει στην ανάκαμψη έχθρου - Κοινωνικές ίδρυμα (αρχικά).
- 2) Είχαν την ίδια τύχη με τα Γόμορα.
- 3) Γυϊός του Ισαάκ. - Κινηματογράφος (γαλλικά συντομωμένο).
- 4) Όρος στο ποδόσφαιρο. - Έπιρρησι της δημοτικής: άπροσδοκία. - Αρχικά οίδημο δρόμων.
- 5) Οι πλούσιοι έχουν πολλές. - Έχουν κοινά σύννοα.
- 6) Την προσενεί ένα πολύ σοβαρό τραύμα. - Τόν άκούσε συχνά στο ραδιόφωνο.
- 7) Άθηνσιος πολιτικός γυϊός του Μιλτιάδου. - Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.).
- 8) Αφθονεί στα τουρκικά τραγούδια. - Μεγάλη πόλις των Ήν. Πολιτειών. - Τροφή κτηνών (πληθ.).
- 9) Ζών. - Βρίσκεται και όριζοντίως στην ίδια αυτή θέση.
- 10) Κατ' ευθείαν (δμ.). - Διπλάσι.
- 11) Μέρος του ποδιού (αίτ.). - Μέτρο βάρους. - Ό μοχλός του ανωτάτου άκρου του πηδαλίου (καθ. πληθ.).
- 12) Είδος κατασκέως που κάνει ένα κράτος ίδιως εν καιρώ πολέμου.
- 13) Πρωτεύουσα στην Άσία. - Εισοδος σπιτιού. - Αϊδώς, ντροπή (μεταφορικά).
- 14) Βρίσκεται μέσα στο «κα. υπαρέ». - Κάτι που βλέπουμε κοιμώμενοι.
- 15) Προκλητικά και αούδα. - Όρος του ποδοσφαίρου και άλλων παιγνιδιών (γαλλ.). - Κάτι που κάθε γυναίκα έπιθυμεί να είναι.

Η ήγουμένη της Κορέλλα

ΤΙ ΠΟΤΕ δεν θα μπορούσε να συγκριθ' με τα σκάνδαλα που ξέσπασαν στα ισπανικά μοναστήρια, κατά τις άρχες του 18ου αιώνας. Μία περίεργη θεωρία είχε διαδοθή τότε, που την ύποστηριζαν διαπρεπείς ιεράρχαι και φανατικοί μεταρρυθμιστά. Σύμφωνα μ' αυτή, ό περιορισμός των παθών δηλητηριάζει την ψυχή και την απομακρύνει από το δρόμο της άρετης. Για να φτάση, λοιπόν, ό άνθρωπος στην τελειότητα, δεν πρέπει να αυτοδηλητηριάζεται σ' έναν άώνα χωρίς νόημα και χωρίς άποτέλεσμα, αλλά να παραδίνεται έλεύθερα στις φυσικές παρορμήσεις του, άφου είναι άναπόσπαστες από την ύπαρξή του.

Είνε εύκολο να καταλάβη κανείς που μπορούσε να οδηγηση μία τέτοια θεωρία. Οι πύλες των περισσότερων μοναστηρίων άνοιχθηκαν διάπλατα, για να άφίσουν τον Έρωτα και τη διαφθορά να περάση μέσα στον περίβολό τους.

Ανάμεσα σε πολλές άλλες τρελλές μοναχές της εποχής αναφέρεται το παράδειγμα μιας ήγουμένης της μονής Κορέλλα, στη Ναβάρρα, που είχαν άποχτήσει έννεα παιδιά με διαφόρους μοναχούς ενός γειτονικού μοναστηρίου Δομινικανών.

Ποιά ήταν το τέλος αυτόν των παιδιών, το πληροφορούμεθα από την περιγραφή ενός από τους τοκετούς της.

Είχαν μεταφέρει την ήγουμένη σε μία εύρύχωρη αίθουσα της μονής, όπου είχαν συγκεντρωθή όλες οι άλλες μοναχές και πολλοί από τους μοναχούς του γειτονικού μοναστηρίου των Δομινικανών.

Ένα παραπέτασμα από μαύρο ύφανμα χωρίςε το κρεβάτι της από εκείνους που είχαν έλθει για να παρευρεθούν στον τοκετό της. Χρή γιατρού έκανε ένας έμπειρος μοναχός, που είχε το κεφάλι του σκεπασμένο με μία κουκούλα.

Οι έκδηλώσεις της ευλαβείας δεν έλειψαν από την περίεργη αυτή σκηνή. Κάθε φορά που η ήγουμένη ξεφώνιζε από τους πόνους, οι μοναχοί και οι μοναχές έπεφταν στα γόνατα και προσεύχονταν με κατάνυξι στο Θεό, παρακαλώντας τον να άμνη άνώδυνο τον τοκετό της.

Όταν γεννήθηκε τέλος, τό παιδί, τράβηξαν το παραπέτασμα και άντρες και γυναίκες συγκεντρώθηκαν γύρω από το κρεβάτι της ήγουμένης.

Αλλά εκείνο που έπακολούθησε ήταν άκόμη περισσότερο άνατριχιαστικό.

Σε μία στιγμή, οι μοναχοί και οι μοναχές άρχισαν να ψέλνουν με ύπόκωχη φωνή διάφορα νεκρώσιμα τροπάρια. Έπειτα, καθένας άπ' αυτούς πλησίαζε στο μέρος όπου είχαν άποθεθεί το νεογνό και έσφιγγε τα χέρια γύρω από το λαιμό του.

Στό τέλος, άφου βεβαιώθηκαν για τ' θάνατό του, η νεώτερη από τις μοναχές τό πήρε στην άγκαλιά της και ή συνοδεία άπομακρύνθηκε σιγασφώνοντας πένθιμα, ενώ η ήγουμένη εύχαιστούσε το Θεό για τήν είχε άπαλλάξει από ένα περιττό και ένοχλητικό βάρος.

Για τήν καταπληκτική και άσυνείδητη αυτή γυναίκα μαθαίνουμε έπίσης το έξης:

Ανάμεσα στις μοναχές της μονής της Κορέλλα βρισκόταν και μία άνεψιά της ήλικίας μόλις δεκατεσσάρων έτών, που την έλεγαν Έλεονώρα.

Η θεία της σκέφθηκε πώς ήταν καιρός να την κάνει μοναχή. Συνεννοήθηκε, λοιπόν, γι' αυτό με τον έφημέριο μιάς μονής Καρμελιτών και συμφώνησαν για τον τόπο και την ώρα που θα του έμπιστευόταν την άνεψιά της.

Αλλά ή μικρή Έλεονώρα αντίταχθηκε με όλες της τις δυνάμεις στις έπιθέσεις του άσυνείδητου κληρικού και λίγο έλειψε να τον πνίξη με τό χέρια της.

Η θεία της παραμόνευε, όμως, έξω από την αίθουσα. Και σε μία στιγμή, έμπηκε έξαλλη μέσα και την έυλοκόπησε με τον άγριώτερο τρόπο! Κατόπιν «άναίσθητη την παρέδωσε στον κληρικό».

Η τελευταία αυτή περικοπή βρισκεται στην έκθεση που συνέταξε ο έπίσκοπος του Λογκρόνιο για τό σκάνδαλο της γυναικείας μονής της Κορέλλα.

Ένας από τους πιο θερμούς θιασώτες της περιέργης θεωρίας, για τήν όποια μιλήσαμε στην άρχή, ήταν κατά την ίδια εποχή και ο έπίσκοπος του Όβιεντο.

Πολλές φορές, τα βράδια έφευγε από τό μέγαρό του, συνοδευόμενος από μία εύθυμη συντροφιά και γύριζε στα γυναι-

Κορέλλα βρισκόταν και μία άνεψιά της ήλικίας μόλις δεκατεσσάρων έτών, που την έλεγαν Έλεονώρα.

Η θεία της σκέφθηκε πώς ήταν καιρός να την κάνει μοναχή. Συνεννοήθηκε, λοιπόν, γι' αυτό με τον έφημέριο μιάς μονής Καρμελιτών και συμφώνησαν για τον τόπο και την ώρα που θα του έμπιστευόταν την άνεψιά της.

Αλλά ή μικρή Έλεονώρα αντίταχθηκε με όλες της τις δυνάμεις στις έπιθέσεις του άσυνείδητου κληρικού και λίγο έλειψε να τον πνίξη με τό χέρια της.

Η θεία της παραμόνευε, όμως, έξω από την αίθουσα. Και σε μία στιγμή, έμπηκε έξαλλη μέσα και την έυλοκόπησε με τον άγριώτερο τρόπο! Κατόπιν «άναίσθητη την παρέδωσε στον κληρικό».

Η τελευταία αυτή περικοπή βρισκεται στην έκθεση που συνέταξε ο έπίσκοπος του Λογκρόνιο για τό σκάνδαλο της γυναικείας μονής της Κορέλλα.

Ένας από τους πιο θερμούς θιασώτες της περιέργης θεωρίας, για τήν όποια μιλήσαμε στην άρχή, ήταν κατά την ίδια εποχή και ο έπίσκοπος του Όβιεντο.

Ζωντανές Εμμερίδες

Φωτεινή Κολοκοτρώνη

Απ' την πολυθρόνη της Κολοκοτρωνικής οικογένειας δεν βγήκαν μόνο ήρωες και σπουδαίοι άντρες. Βγήκαν και μεγάλες γυναίκες, όπως π.χ. η μάνα του στρατηγού Θεόδωρου Κολοκοτρώνη και η νύφη του, Φωτεινή Κολοκοτρώνη, γυναίκα του γιου του, Γενναίου Κολοκοτρώνη. Για την πρώτη θα γράψουμε χωριστά αλλά για τη δεύτερη πρέπει, πρώτα-πρώτα να σημειώσουμε ότι μπήκε στην Κολοκοτρωνική γενιά από το υπερήφανο δόμο των Τζαβελαίων.

Αυτή γεννήθηκε στο άθνατο Σούλι, στα άγερτα στα κι' απροσπέλαστα βουνά, όπου ο Δημιουργός, όσο είχε άρνηση τα άνθη και τους καρπούς της ύλης, άλλο τόσο είχε άσπεψει στα άνθη της ανδρείας και των ηρώων πράξων.

Ένα, λοιπόν, απ' τα ωραιότερα λουλούδια της Σουλιώτικης λεδεντιάς, που στολίζει πραγματικά την ιστορία των Έλληνιδων γυναικών, ήταν και η Φωτεινή. Γεννήθηκε στα 1811 στην Κέρκυρα, όπου η Τζαβελαϊκή οικογένεια της περνούσε προσφυγική ζωή. Πατέρας της ήταν ο Φώτος Τζαβελάς του οποίου η μάνα, η περίφημη Μόσχα, είχε πη την περίφημη ήρωική φράση:

—Το παιδί μου είναι παιδί του Σουλίου. Κι' αν τι να χαθώ το Σούλι, κάλλιο να χαθώ το παιδί μου!

Έτσι αγαπούσαν οι Σουλιώτες την έλευθερία τους και τον τόπο τους. Η Φωτεινή γεννήθηκε την ημέρα που δηλητηριάστηκε ο πατέρας της, ο Φώτος Τζαβελάς, απ' τον Άλη πασά, δασμένος στο χέρι του ως διημέρος, απ' τον πατέρα του Λάμπρο.

Από μικρό κοριτσάκι η Φωτεινή πέρασε τα παιδικά της χρόνια ανάμεσα στις φλόγες και στις δυστυχίες του απελευθερωτικού πολέμου των Σουλιωτών, που έιν έννοσσαν να ύποταγοίν σε κανένα τύραννο. Ούτε ο Άλη πασάς, ούτε η Πύλη, ούτε κανείς σερασκέσης μπορούσε να τους κάμη καλά, επί πολύ χρονικό διάστημα.

Όμως, στο τέλος λύγισαν γιατί όλοι οι έπιδρομείς τους πολιορκήσαν και τους χτύπησαν αλύπητα και οι Σουλιώτες αναγκάστηκαν να φύγουν απ' την άσπινμένη πατρίδα τους και να γίνουν πρόσφυγες στην ξενιτιά.

Η Φωτεινή, με τ' αδελφία της Κίτσο Τζαβέλα τον άρωα της Κλείσδας, τον

Γιάννο και τον Μπακατσέλλο, κατέβηκαν, τότε, στη μαχομένη Ελλάδα και έμειναν στο Μεσολόγγι, όπου, αργότερα, δοκίμασαν και όλες τις κακουχίες του άγώνος και της πολιορκίας της ιέρας πόλεως.

Έτσι πέρασαν τα πρώτα νειάτα της Φωτεινής μέσα στη φρίκη και στις περιπέτειες του πολέμου και κατά το 1827 η ήρωική Σουλιωτοπούλα βρέθηκε στο Ναύπλιο μαζί με χιλιάδες πρόσφυγες απ' τη Ρούμελη.

Στο Ναύπλιο η Φωτεινή γνωρίστηκε με την οικογένεια του στρατάρχη του Μωρηά Θεόδωρου Κολοκοτρώνη.

Ο πρώτος γιός του στρατηγού, ο Πάνος, πύχε παντρευτή την κόρη της Μπουμπουλίας, την Έλενη, είχε πρό πολλού σκοτωθεί στον έμφύλιο πόλεμο (1824) κοντά στην Τριπολιτσα. Ο δεύτερος γιός του, ο Γενναίος, πολέμησε παλληκαρίσια σαν όπλαρχηγός, σε πολλές μάχες στο Μωρηά, υπό τας διαταγές του πατέρα του, κι' ήταν το καμάρι του Γέρου.

Ο Κολίνος ήταν άμουστακό παιδί ακόμα και ο μικρός νεώτερος Πάνος μωρό.

Περί το τέλος του άγώνος ο Γενναίος Κολοκοτρώνης γνώρισε στο Ναύπλιο τη Φωτεινή και θαύμασε την όμορφη της και τα παλληκαρίσια και σταθερά αίσθημά της. Μίλησε γι' αυτή μ' ένθουςια στον πατέρα του κι' όταν του άπαριθμούσε τα προτερήματά της, ο γέρος του Μωρηά του είπε:

—Μιά Τζαβελοπούλα δεν μπορούσε να είνε διαφορετική! Σουλιώτικο σόι!

Έτσι, σε λίγο, η Φωτεινή έγινε γυναίκα του Γενναίου και μπήκε στο σόι των Κολοκοτρωνάϊων.

Αλλά μετά το γάμο, όσο να τελειώσουν τα βάσανα του άγώνος, άρχισαν καινούργια βάσανα των Κολοκοτρωνάϊων — γι' αυτό και η γνωστή λαϊκή φράση: «Αμαρτίες Κολοκοτρωνέικες»!

Φωτεινή Κολοκοτρώνη.

Νιόπαντρη, καθώς ήταν η Φωτεινή, τράβηξε κι' αυτή φουρτούνες όταν άρχισε στην άοχη της Όθωνικής βασιλείας, η καταδίωξις απ' την Αντιβασίλεια, του πεθερού της, του Γέρου του Μωρηά, που φυλακίστηκε και δικάστηκε σε θάνατο και γλύτωσε απ' την έπιμονη επέμβασι του νεαρού Όθωνος.

Απ' τη μεγάλη αυτή περιπέτεια του δοξασμένου στρατηγού, περισώθηκε μάλιστα κι' ένα χαριτωμένο ανέκδοτο. Μετά τέσσερα χρόνια απ' τη βασιλική χάρι, ο Όθων είχε δεχτή σε ακρόασι τον Κολοκοτρώνη στο Παλάτι και τον άκουγε με προσοχή και σεβασμό να του διηγείται τις περιπέτειές του. Σε μία στιγμή ο Όθων τον ρώτησε:

— Πόσων χρόνων είσαι στε, στρατηγέ;

— Τεσσάρων, Μεγαλειότατε!

— Πώς τεσσάρων; ρώτησε με άπορία ο Όθων.

— Γιατί, Μεγαλειότατε, από τότε που μου χάρισате τη ζωή τόσα χρόνια της καινούργιας μου ζωής λογαριάζω. Την παλιά μου την έσβυσαν στο δικαστήριο!

★

Στα χρόνια του Όθωνος, η Φωτεινή Κολοκοτρώνη κράτησε ψηλά το γόητρο της δοξασμένης οικογένειας της δικής της και του άντρα της, με την κοινωφελή δράσι της στα φιλανθρωπικά έργα και με την ύπηρεσία της κοντά στη βασιλίσσα Άμαλία σαν έπιτιμη ύπασπιστρια.

Ευεργέτης, τότε, η Φωτεινή, τον φτωχόκοσμο, που κατέφυγε στην προστασία της και άπειρος κόσμος άτόρων και άσθενών και όρφανών εύλογουσε τ' όνομά της γιατί φρόντιζε για όλους, για να τους ανακουφίξη στη δυστυχία τους, άλλοτε με βοηθήματα και με φάρμακα και άλλοτε με περιθαλψι στα νοσοκομεία και στα όρφανοτροφεία.

Σ' αυτά ήταν ακούραστη και δεν τα σταμάτησε ποτέ. Γι' αυτό στην φτωχολογία πολλές φορές οι παλαιοί Άθηναίοι, άκουγαν τη φράσι:

— Άς είναι καλά η κυρά-Φωτεινή! Θα πάω να με βοηθήση!

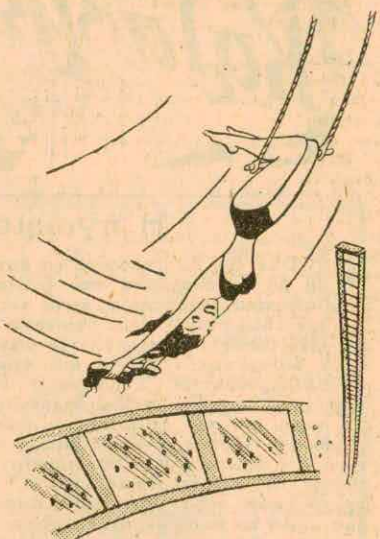
Έτσι πέρασε όλη η ζωή της ιστορικής αυτής Ελληνίδας που έζησε αρκετά χρόνια μετά το θάνατο του άνδρός της (1868) και πέθανε στην Άθήνα το Σεπτέμβριο του 1890 στο παλιό Κολοκοτρωνάϊκο σπίτι της οδού Βουλής, κοντά στη βρύση του Λέκκα.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. Μ., Πάτρας: Εύχαριστούμεν για το βιογραφικό διάγραμμα της Δάρεας Μησοπούλου Θ' άσοληθούμε προσέχως. Περιμένουμε και την εικόνα της Ροζάννας Κ. Ένταθα: Βεβαίως. Η Καλλιρόη άρρεν περιλαμβάνεται εις την εργασία μας.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Πολύ αδυνάτισες, βρέ Γιάννη, και δεν νοιώθω διόλου το βάρος σου!...

Έκείνη. Κι' όμως μου υποσχέθηκες πως θα βλέπαμε συχνά τη μαμά. Εκείνος: Ναι, όταν θα λειτουργήση η τηλεόρασις!

— Σας άπολύω, άεσποινίς, γιατί κανείς δεν κυττάζει την ταμπέλλα!...

Το Λονδίνο τις παραμονές των Όλυμπιακών άγώνων

Της άπεσταλμένης συνεργάτιδος του «Έσχαυρεψ» κ. ΕΛΛΗΣ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Ιούλιος. — Όταν μάς παρέλαβαν οι δυό χαριτωμένες συναδοί — μία Σκωτσέζα και μία Έλληνίδα — για να μάς τοποθετήσουν στις άναπαυτικές πολυθρόνες του άεροσκάφους, που θα μάς μετέφερε από το άεροδρόμιο του Έλληνικού στο Λονδίνο, ήταν άκριβώς έντεκα και είκοσι. Η Άθήνα πυρωμένη βρισκοταν βυθισμένη στην αποχύνωσι της. Δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι κυλιόνταν στις άμμουδιές προσπάθοντας ν' απολαύσουν λίγη δροσιά μέσα στα ήρεμα νερά του Σαρωνικού.

Αυτά στις 11 και είκοσι. Στις 11 και 30' άκριβώς, το τετρακινητήριο «Λιμπεραίτορ» έκανε τη βόλτα του πάνω από το Φάληρο. Λίγα λεπτά αργότερα βρισκόμαστε πάνω από την Κόρινθο. Κι' ύστερα άρχισε να ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια μας μία γοητευτική κινηματογραφική ταινία. Ένα άσύλληπτο όραμα, που όλο και μεταβάλλει τόνους στα χρώματά, στις ώμορφίες, στη μορφή των τοπίων: Πάτρα, Σάκυνθος, τα δαντελλωτά Πελοποννησιακά άκρογιάλια, ένα-δυό μεγάλο καρδιά, λίγα καΐκια, μία γαλινιαία ύψη έκτασι. Πού να προλάβης το ρολόγι σου;

Η Σκωτσέζουλα κάθεται στο τελευταίο κάθισμα του άεροπλάνου και περιφέρει μελαγχολικά το βλέμμα της πάνω στα γαλαζία νερά του Ιονίου. Κάνει την τελευταία πτήσι της. Παρέδωκε ύπηρεσία στην Έλληνίδα συνάδελφό της και γυρίζει στην πατρίδα της. Η Έλληνίδα συναδός τοποθετεί στα γόνατά της το δίσκο με το γεύμα: ψητό, ζαμπόν, αυγά, τυρί, άγγουρονοματσάλατα, σάντουιτς, σοκολάτες, φρούτα κι' άφθονο καφέ. Οι πιλότοι μάς στέλνουν το πρώτο δελτίο, και να το «πόδι» της Ιταλίας! Πιο κάτω η Σικελία, ύστερα θάλασσα, α, πόλι λίγα καρδιά, άλλες άκτες — της Κορσικής από τη μία μεριά, της Σαρδηνίας απ' την άλλη.

Όλα είνε ήσυχα στο Τυρρηνικό πέλαγος. Τόσο ήσυχα που σούρεχεται όρεξι να κοιμηθής. Μά να η Γαλλία. Νά τα λιμάνια της Τουλώνας και της Μασσαλίας, κι' ύστερα οι καταπράσινοι κάμποι πάνω στους όποιους άπλώνει ήρεμα τα ύγρα πλάκαμια του ο Ροδανός. Άνεβαίνουμε ψηλότερα. Δεν θα ίδουμε το Παρίσι. Ένα παχύτατο, βαμπακένιο στρώμα έχει καλυψεί τη γη και για αρκετή ώρα ζούμε σαν μέσα σ' ένα λευκό όνειρο που το διακόπτουν μερικά «ρεμού» καθώς άφηνουμε τη Γαλλία.

Ξεδιאלώνουμε τώρα τις Βρεταννικές άκτές. Οι Λευκοί βράχοι του Ντόβερ, πάνω στους όποιους έσπασε τα φτερά του το χιτηλεκικό όνειρο, μάς στέλνουν τον πρώτο χαιρετισμό. Λίγα λεπτά μάς μένουν για να φτάσουμε στο Λονδίνο. Οι συνεπιβάται μας, Όλλανδοί, Αιγύπτιοι, και καμιά δεκαπενταριά σκοπευταί και ποδηλάται, δένουν τις ζώνες τους για την προσγείωσι.

Η Διονυσία — αυτό είνε το όνομα της Έλληνίδας συναδός — μάς προσφέρει τις τελευταίες καραμέλες, και η Σκωτσέζα χαμογελάει. Μας δείχνει τη θαλά λωρίδα του Τάμεσι και προσπαθεί να μάς δώση τον πρώτο από... άέρος προσαντοπισμό του Λονδίνου. Μέσα στο καθαρό δροσάτο άπογευματινό, πρεβάλλει όγκωδες, βαρύ, έπιβητικό, μουρμισμένο το Λονδίνο. Άκρι-

βώς, πριν από όχτώ ώρες αποχαιρετούσαμε το Σαρωνικό. Οχτώ ώρες...

★
«Αυτές τις μέρες το Λονδίνο είνε η καρδιά του κόσμου». Μου το είπε πρώτος ο σωφέρ που με μετέφερε από το άεροδρόμιο στο Ξενοδοχείο «Ρήτζεντ Πάλλας». Ο σωφέρ; Όχι. Πρώτα το είπαν τα μάτια του ψηλού, ξερακιανού και πάρα πολύ ευγενικού τελωνειακού ύπαλλήλου. Είχαν τα μάτια του μίαν έκφρασι χαράς και ύπερηφανείας. Άσφαλώς, το Λονδίνο αυτή την έποχή είνε η καρδιά του κόσμου.

Πόσα άεροπλάνα προσγειώνονται κάθε μέρα στο Λονδίνο, μεταφέροντας τους άθλητάς, τους συναδούς των, τους δημοσιογράφους, τους φιλάθλους που φτάνουν εδώ για να παρακολουθήσουν τους Όλυμπιακούς άγώνες; Δεν είμαι τόσο γερή στα μαθηματικά ώστε να μπορώ να τα προσδιορίσω. Ένα κάθε πέντε λεπτά; ένα κάθε τρία; Ίσως.

Στις αίθουσες του άεροδρομίου βλέπω Άμερικανούς, Φιλιππίνους, Ισπανούς, Ιταλούς, Τούρκους, Νορβηγούς, Ινδούς. Ήρθαν για τους άγώνες. Πλαί μου τακτοποιεί το πανύψηλο φέσι του ένας παχύσαρκος Αιγύπτιος. Και πάρα παρά βηματίζουν σιωπηλές, μυστηριώδες, παράξενες μέσα στους ποδήρεις χιτώνες, τους, δυό Ινδές. Ήρθαν κι' αυτές για τους άγώνες. Νά και μία Κουβανέζα με κατάμαυρα γυαλιστερά μαλλιά και σαρκώδη χείλη. Σφυρίζει αλέγκρα ένα σκοπό της μακρυνής πατρίδας της, περιμένοντας να της σφραγίσουν το διαβατήριο.

★
Πριν φύγα από την Άθήνα πήρα ένα τηλεγράφημα: «Η Όλυμπιακή έπιτροπή σας κράτησε δωμάτιο στο «Ρήτζεντ Πάλλας». Φανταζόμουν πως θάταν κανένα καλό, ευπρεπές, ήσυχο, συνοικιακό ξενοδοχείο. Και να τώρα το αυτόκίνητο σταματάει μπροστά σ' ένα κτριακό όγκο με δέκα όρόφους, στην καρδιά του Πικαντίλλυ, όπου δασαυρώνονται οι κυριώτεροι δρόμοι του Λονδίνου. Και δεν είνε, καθώς μαθαίνω, το «Ρήτζεντ» παρά ένα τουριστικό ξενοδοχείο. Δεν είνε υπερταλυτελείας, όπως τρία τέσσερα άλλα. Μά είνε λαβύρινθος. Έχει περί τα 1200 δωμάτια και το κάθε δωμάτιο με ιδιαίτερο λουτρό, τηλεόφωνο με όλες τις άνεσεις του. Ξελέτε και την τιμή σε δραχμές: 35.000 περίπου την ημέρα μαζί με το πρωίνο. Κι' όταν λέγω πρωίνο έννοώ ένα δόλοκληρο γεύμα.

Στα χώλ του ξενοδοχείου κυκλοφορεί το πνεύμα και η έκφρασις της ύφης. Δεν είνε ο αριθμός των ανθρώπων που σου κάνει έντύπωσι. Είνε οι φάτσες, οι γλώσσες, τα ινδικά τουρμπάνια, τα ζωτικά μπουρνούζια των άραπαδών που ήρθαν εδώ από τις χώρες των έμιρδων, τα άνήσυχά μάτια των γυναικών της Άργεντινής, τα φιδίσια κορμιά των μικρσώμων γυναικών των Φιλιππίνων, οι μεγάλες φάτσες των εκπροσώπων της Μεσογείου, όλα αυτά τα παράξένα δείγματα που συνθέτουν μία σύγχρονη Βαβυλωνία.

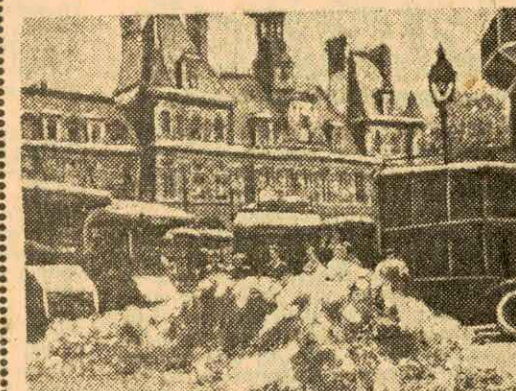
★
Μά δεν είδαμε ακόμα το Λονδίνο. Είνε Δευτέρα Βράδυ. Χτες Κυριακή, λίγο πριν από το μεσημέρι ήμαστέ στο Έλληνικό και άντικρύσαμε την Άκρόπολι από ψηλά. Το άπογευματάκι πέραμε τον κόφε μας στο «Ρήτζεντ». Το Βράδυ φάγαμε στο έλληνικό έστιατόριο «Πομπέιαν». Και σήμερα δεν είδαμε παρά την «κοινωνία» του Ξενοδοχείου. Καιρός είνε να ίδουμε και το Λονδίνο στις ώρες της όλυμπιακής γιορτής του.

ΕΛΛΗ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

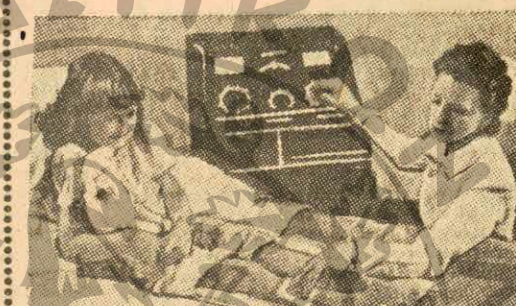
Ο ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΠΑ

Ο έξημερωμένος κροκόδειλος ενός έκκεντρικού Άμερικανού κρατάει συντροφιά στον άφεντικό του καπνίζοντας γαλήνια... την πίπα του!

ΟΤΑΝ ΑΠΕΡΓΟΥΝ ΟΙ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑΡΗΔΕΣ

Κατά τη γενική άπεργία που κηρύχθηκε τον Ιούλιο σ' όλη τη Γαλλία, οι άπεργοι όδοκαθάρσται άδειάζσαν όλα τα σκουπίδια που είχαν συγκεντρώσει στην κεντρική πλατεία του άμπαρχείου των Παρισιών!

ΜΙΑ ΝΕΑ ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ένα μηχανήμα που έχει έφευρεθί τελευταίως στην Άμερική, παράγει ειδικά ηλεκτρικά ρεύματα για τη θεραπεία των νεύρων που έχουν προσβεί από πολιομυελίτιδα. Το ρεύματο αυτό πρόκο- λούν 24 συσπάσεις των μυών σε κάθε λεπτό της ώρας.

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Το μεγαλειότερο έπιδατικό άεροπλάνο του κόσμου ήνε σήμερα το νέο «Κλιππερ» της άμερικανικής άεροπορικής εταιρείας (Πάν Άμερικαν). Στοιχίσε 1.500.000 δολάρια και άπορεί να μεταφέρει 75 έπιβάτες προσφέροντάς τους κάθε δυνατή άνεσι.

Προσμένοντας κάποιο γυρισμό

Η Χρύσα καθόταν στον έρημικό δράχο κι' άφηνε το βλέμμα της ν' αγκαλιάζει το πέλαγος που ανοιγόταν μπροστά της. Τα κύματα έφταναν άφρισμένα κι' έσπαγαν την όρμη τους στους βράχους. Ένα καράβι, περνώντας σ' ανοιχτά του νησιού, τραβούσε το δρόμο του, αφήνοντας μαύρους καπνούς από το φουγάρο του. Ένα καϊκι πάλευε με τα κύματα, και το δυνατό άερα, για να μπορέσει να μπη στο μικρό λιμάνι του νησιού. Θαλασσοπούλια πετούσαν θυμωμένα και δουτούσαν πότε-πότε για να βρουν τη λεία τους. Βαρύ και μελαγχολικό φθινόπωρο, φουρτουνιασμένη θάλασσα, συννεφιασμένος ουρανός. Κι' η Χρύσα βουδ ή και συλλογισμένη, σαν να ταξίδευε ο νους της σε άλλους κόσμους, μακρινούς, σκεπτόταν:

— Τάχα πότε θάρη το καράβι που θα τον φέρη;...

Είχε κουραστή την περιμένη...

Είκοσι χρόνια ήταν αυτά, που είχαν περάσει με τη μάταιη προσμονή κάποιου χαρούμενου γυρισμού.

Κι' ο νους της γύρισε πάλι είκοσι χρόνια πίσω...

Εδώ, στον ίδιο δράχο, ήταν καθισμένοι κι' οι δύο τους, η Χρύσα κι' ο Μηνάς και κύτταζαν το πέλαγος, φουρτουνιασμένο όπως και τώρα. Σε μία στιγμή ο Μηνάς, σαν να πήρε την απόφαση, είπε εκείνο που τριγύριζε στο μυαλό του τόσον καιρό:

— Χρύσα, αποφάσισα να φύγω.

Εκείνη ξαφνιάστηκε.

— Θα φύγεις;

— Ναι.

— Και πού θα πάς;

— Στην Αμερική!

Η Χρύσα έμεινε βουδ ή, σαν να της ήρθε μεγάλο κι' άπροσδόκητο χτύπημα. Ο Μηνάς πήρε το χέρι της στο δικό του.

— Άκουσέ με Χρύσα, της είπε. Έδώ δεν είναι ζωή αυτή. Είμαστε κι' οι δύο φτωχοί. Έσένα ο πατέρας σου δεν έχει παρά δυο χωράφια και τυραννιέται να δβάλη το ψωμί. Κι' εγώ τί έχω; Τη μικρή ψαρόβαρκα που μ' άφησε ο δικός μου. Σ' αγαπώ και μ' αγαπάς, με δεν βλέπω τί προκοπή θα κάνουμε στο φτωχόν αυτό τόπο. Φτώχεια και βάσανα θάνε η ζωή μας όλη. Έχω κάποιο συγγενή στην Αμερική, που μούγραψε να πάω. Έκει τα λεφτά βγαίνουν εύκολα. Θα δουλέψω, θα κάνω περιουσία και θάρη να σε πάρω.

— Θάρης; ρώτησε η Χρύσα, κυττάζοντας τον με δακρυσμένα μάτια.

— Μα για σένα θα πάω, Χρύσα. Ο σκοπός μου θάνε να γυρίσω να σε πάρω.

Τότε θα χτίσουμε ένα όμορφο σπίτι, το καλύτερο του νησιού και θα ζήσουμε όπως το θέλει η καρδιά μας. Θα με περιμένεις;

— Θα σε περιμένω, Μηνά. Έγώ ούτε άλλον αγαπήσα πριν από σένα, ούτε άλλον θ' αγαπήσω. Από την ώρα που θα φύγεις, άλλο καύμο δεν θάχω παρά το γυρισμό σου. Θα σε περιμένω όσο κι' αν αργήσεις, αφού θα ξέρω πως θάρης.

Φιλήθηκαν με όρμη, με την απόγνωση που δίνει ο μεγάλος χωρισμός.

Ένα μήνα αργότερα ήρθε η στιγμή του χωρισμού. Ο Μηνάς είχε ετοιμάσει τη βαλίτσα του με τα λίγα πραγματάκια που είχε. Θάφευγε με το πλοίο, της γραμμής για τον Πειραιά κι' από εκεί, με το μεγάλο καράβι για την Αμερική. Συναντήθηκαν σ' ένα απομακρυσμένο μέρος του νησιού, φιλήθηκαν πολλές φορές, με δάκρυα στα μάτια.

— Θα σε περιμένω!... είπε η Χρύσα ξανά.

— Θα ξανάρθω! είπε ο Μηνάς. Κι' έξ' άλλου θάχης τακτικά γράμμα μου.

Τ' απόγευμα η Χρύσα αποχαιρετούσε, κουνώντας το μαντήλι της, το Μηνά που έφευγε. Το καράβι ξεμάκρυνε και σε λίγο χάθηκε πέρα, στον ορίζοντα. Κι' από το δράχο η Χρύσα, ψιθύριζε μονάχη της:

— Θα σε περιμένω!...

Πόσους τέτοιους χωρισμούς έχουν τα νησιά μας...

Κι' από τότε η Χρύσα περίμενε.

Γρήγορα πήρε το πρώτο του γράμμα. Είχε φτάσει καλά, βρήκε το συγγενή του, έπιασε δουλειά σ' ένα εργοστάσιο. Δουλειά σκληρή, κόσμος ξένος... Ο νους του ήταν πάντα στο νησί και στη Χρύσα. Άς έκανε ύπομονή. Κι' ο καιρός που θα δρισκόντουσαν πάλι μαζί, για πάντα, θαρχόταν.

Της έγραφε συχνά κι' εκείνη του απαντούσε. Και ο καιρός έφευγε... Οι πρώτοι μήνες, ο πρώτος χρόνος... Ύστερα ο δεύτερος. Η Χρύσα κατέβαινε συχνά σ' αυτό το δράχο κι' άφηνε τα μάτια της να πλανηθούν στη θάλασσα που πήρε τον αγαπημένο της και θα τον ξανάφερνε...

Αλλά πότε;

Ύστερα, τον τρίτο χρόνο τα γράμματά άρχισαν ν' αραιώνουν. Ής που σταμάτησαν πιά. Στο τελευταίο γράμμα του, πολύ σύντομο, ο Μηνάς της έγραφε πως έφευγε για μιά άλλη πολιτεία, όπου είχε βρή καλύτερη δουλειά. Θα της έστελνε γρήγορα τα νέα του και την καινούργια του διεύθυνση. Η Χρύσα περίμενε... Μάταιη προσμονή. Αυτό το γράμμα δεν ήρθε. Και ύστερα κανένα πιά.

Ρώτησε κάτι ξαδέρφια του, στο νησί, μα ούτε εκείνα έπαιρναν πιά γράμμα του.

Η άελπισία της έτρωγε την καρδιά, της φαρμάκωνε την ψυχή. Μα η έλπιδα δεν της έλειψε. Της είχε πη: «Θα ξανάρθω». Και του είχε πη: «Θα σε περιμένω, όσος καιρός κι' αν περάση». Θα κρατούσε το λόγο της...

Και τα χρόνια περνούσαν. Χειμώνες και καλοκαίρια έφευγαν κι' η Χρύσα πάντα

Από του προσκευός έκτακτουσελίδου πανηγυρικού τεύχους αρχίζει η νέα σειρά του «ΒΕΡΘΕΡΟΥ»

«Ματωμένες ΚΑΡΔΙΕΣ»

Αληθινές ιστορίες, γεμάτες πόνο και δάκρυα, παρμένες από τη ζωή. Καρδιές που χτυπήθηκαν, προδόθηκαν, ιατώθηκαν, κεί, λαχταρώντας το χρυσό φως της ευτυχίας, πνίγηκαν στο σκοτάδι της άελπισίας και της απογοητεύσεως.

περίμενε, πιστή στο λόγο της και στην αγάπη της. Σ' αυτό το διάστημα την έζητησαν πολλοί να παντρευτή, γιατί ήταν όμορφη καπέλλα ή Χρύσα. Μα εκείνη άρνήθηκε.

— Περιμένω το Μηνά!... έλεγε.

— Μα ο Μηνάς χάθηκε! της απαντούσε ο γέρος πατέρας της, που ήθελε να ιδή την κόρη του αποκαταστημένη, πριν κλείση τα μάτια του. Μάννα δεν έχεις. Τι θ' απογίνης μονάχη σου;

— Θάρη, πατέρα. Έγώ θα τον περιμένω...

Κι' έτσι κύλησαν είκοσι ολόκληρα χρόνια, στην άελπισμένη αυτή προσμονή. Ο πατέρας της πέθανε. Έμεινε μόνη και δούλευε με τα χέρια της τη λίγη γη που της είχε άφισει ο γέρος. Δέκα οχτώ χρόνια είχαν χαράξει στο πρόσωπό της τις ρυτίδες που φέρνει ο καιρός. Τα χέρια της είχαν γίνει σκληρά από τη δουλειά. Τα μαλλιά της είχαν άρχισι ν' άσπρίζουν. Μα η Χρύσα πάντα περίμενε. Και πάντα κατέβαινε στο δράχο για να πη στη θάλασσα τον καύμο της...

Και να που ήρθε κι' η μέρα της χαράς. Το νέο διαδόθηκε στο νησί: «Έρχεται ο Μηνάς!».

Χαρούμενη η Χρύσα, στόλιζε το σπίτι της και στολίζονταν κι' η ίδια, για να φανή όσο μπορούσε πιο νέα και πιο δροσερή. Έρχόταν ο Μηνάς της. Δεν την είχε γελήσει...

Το καράβι φάνηκε. Άρκετη ώρα πριν η Χρύσα περίμενε με λαχτάρα κι' έβλεπε το πλοίο που έρχόταν σιγά-σιγά κι' άραζε στο λιμάνι. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Οι έπιβάτες άρχισαν να κατεβαίνουν... Το Μηνά δεν τον έβλεπε... Ύστερ' από λίγο όμως, είδε κάποιο γερασμένο άνθρωπο που τον βοηθούσαν δυο ναύτες να κατέβη τη σκάλα του καραβιού, βαστώντας τον από τις μασχάλες... Τον έβαλαν στη δάρκα.

Τον ίδιο άνθρωπο τον βοήθησαν με κόπο να βγ ή από τη δάρκα. Και τότε η Χρύσα τον γνώρισε. Ήταν ο Μηνάς. Μονάχα εκείνη στο ρυτιδωμένο και κουρασμένο πρόσωπο αυτού του ανθρώπου άναγνώρισε το Μηνά. Πήγε κοντά του.

— Μηνά μου! είπε, και τον αγκάλιασε.

— Χρύσα!... Έσύ! είπε κι' εκείνος με χύζυνη φωνή.

Και τα μάτια του δόλωσαν.

Λίγη ώρα κατόπιν, βρέθηκαν μόνοι στο σπίτι του ξαδέρφου του Μηνά.

— Δεν παντρεύτηκες, Χρύσα; της είπε εκείνος.

— Μου είχες πη πως θάρης και σου είχα πη πως θα σε περιμένω. Πώς μπορούσα να παντρευτώ;

— Κι' όμως σου τόγραφα στο τελευταίο μου γράμμα, Χρύσα. Σου έλεγα να μη με περιμένεις πιά, πως έμένα θα μ' έτρωγε για πάντα η ξενιτιά; κι' έσύ να ξεχνούσες τα παλιά και να παντρεύσου κανένα τίμιο παιδί του νησιού... Δεν τόλμας αυτό το χρώμα;

— Όχι Μηνά. Αυτό το γράμμα δεν το πήρα. Μα κι' αν τόπαιρνα, πάλι θα σε περιμένα!

— Καλή μου Χρύσα, ψιθύρισε ο Μηνάς, με δακρυσμένα μάτια. Και πού ήρθα τώρα, τί το όφελος; Είμαι κουρασμένος, γερασμένος, άρρωστος και φτωχός. Έκανα λεφτά και τάχασα... Όσα μουμειναν μου τάφαγε η άρρώστεια. Είνε σκληρή η ξενιτιά, Χρύσα... Κι' εγώ ήρθα ν' άφήσω εδώ το κορμί μου, στο χώμα του νησιού μας. Πίστευα πως θα σ' εύρισκα παντρεμένη, με πολλά παιδιά...

— Όχι Μηνά, είπε η Χρύσα. Σε περιμένα πάντα. Και τώρα που ήρθες, είνε η πιο χαρούμενη μέρα της ζωής μου. Μαζί θα ζήσουμε τα χρόνια που μας μένουν. Κι' αν δεν μπορείς να δουλέψεις έσύ, θα δουλέψω εγώ και για τους δυο μας... Θάρης στο σπίτι μου. Κι' άς πούμε πως δεν έλειψες ποτέ...

Τον πήρε από το χέρι, βοηθώντας τον να περπατήσει και τράβηξαν κι' οι δυο τον άνηφορικό δρόμο για το φτωχικό σπίτι της Χρύσας...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η γεροντοκόρη: Έδώ περίπου πονάω, γιατρέ μου!...

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

Ο ξυρωτεμένος ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

22^{ον} — Ήταν ένας γέρος, μ' εμφάνιση επιβλητική, με μακρύ αστραγάρι, με πλατειούς ώμους, που βασιλεύονταν καλά, μ' όλα τα έτη του χρόνου. Θύμιζε τους παλιούς εκείνους Ενετούς Δόγηδες, που οδηγούσαν στη νίκη τις γαλέρες της Ισχυρής Δημοκρατίας.

Στο πλευρό του είχε ένα μακρύ ξίφος, που ασφαλώς θάβρεε να το μεταχειριστή μ' επιδεξιότητα και δύναμη στην κατάλληλη περίπτωση.

Για μιά στιγμή, κάρφωσε στο Μαύρο Κουρσάρο τα μάτια του, που έλαμπαν από μιά παράξενη φλόγα. Έπειτα του είπε με φωνή αργή και σοβαρή:

— Βλέπετε λοιπόν, ιππότε, ότι η τύχη είναι με το μέρος μου; Είχα όρκησθή να σας κρεμάσω όλους, και θα μπορούσα να κρατήσω τον όρκο μου.

Ο Μαύρος Κουρσάρος άκούγοντας αυτό το λόγο, σήκωσε το κεφάλι του και, ρίχνοντας άπανα στον κυβερνήτη — γιατί αυτός ήταν — ένα βλέμμα, γεμάτο βαθεία περιφρόνηση, του απάντησε:

— Οί προδότες είναι πάντα τυχεροί σ' αυτόν τον κόσμο. Ποιος ξέρει όμως τί τους περιμένει άλλοι. Δολοφόνες των αδελφών μου, αποτελέσωτε το έργο σου. Ο θάνατος δεν φοβίζει τους αθύντες του Βαντιμιλά.

— Θελήσατε ν' αναμετρηθώ μαζί μου, επανέλαβε ψυχρά ο γέρος. Χάσατε το παιχνίδι. Θα πληρώσετε.

— Κρεμάστε με, προδότη!

— Τίποτα δεν με βιάζει!

— Τι περιμένετε λοιπόν;

— Θα επιθυμούσα να σας υποβάλω σε μαρτύρια στο Μαρακάιμπο. Άλλ' αφού οι φίλοι σας βρίσκονται σ' αυτή την πόλη, θα προσφέρω στους κατοίκους του Τζιμπραλτάρ αυτό το θέαμα. Υπομονή λοιπόν!

— Άθλιε! φώναξε ο Κουρσάρος. Ο θάνατος των αδελφών μου δεν σου έφτασε. Μιά άγρια άστρατη έλαμψε στο βλέμμα του κυβερνήτη.

— Όχι! είπε έπειτα, με χαμηλή φωνή. Είσατε ένας μάρτυρας πολύ επικίνδυνος για κείνο που συνέβη στη Φλάνδρα. Κι έτσι δεν μπορώ να σας άφισω να ζήσετε. Έπί πλέον αν δεν σας σκοτώσω, αύριο ή μίαν άλλην μέρα, θα με σκοτώσετε σεις. Ίσως να μη σας μισώ, όσο νομίζετε, αλλά, για την ψυχία μου, πρέπει ν' απαλλάγω από έναν αντίπαλο, που δεν ζητάε παρά να μ' εξοντώσει...

— Καλά λοιπόν. Απαλλαγίτε από μένα, γιατί, αν μπορούσα να σας ξεφύγω, θα ξανάρχιζα τον άγώνα εναντίον σας.

— Το ξέρω Κι' ωστόσο, αν το θέλατε, θα μπορούσα να σας απαλλάξω απ' τον άτιμωτικό θάνατο, στον οποίο σας καταδικάζει η ιδιότης σας ως φλιμπουστιέρου.

— Σας είπα ότι ο θάνατος δεν με τρομάζει, απάντησε ο Κουρσάρος περήφανα.

— Ξέρω το θάρρος των αυθεντών του Βαντιμιλά, επανέλαβε ο κυβερνήτης, που το μέτωπό του είχε ρυτίδωθη. Μπορούσα σε πολλές περιστάσεις να εκτιμήσω την αξία τους και την περιφρόνησή τους προς το θάνατο.

Ο δούκας έμεινε λίγες στιγμές σιωπηλός, κάνοντας μερικά βήματα πάνω στη γέφυρα, με το κεφάλι σκυμμένο πάνω στο στήθος του. Έπειτα, γυρνώντας κοντά στον Κουρσάρο, επανέλαβε:

— Θ' αρνηθίτε ίσως να με πιστέψετε. Άλλ' έχω κουρασθή από τον φριχτό αυτόν άγώνα, που έχετε αναλάβει εναντίον μου. Και θάμουν εύτυχης, αν μπορούσε τέλος να σταματήσει...

— Και για να τον σταματήσετε, είπε ο Κουρσάρος ειρωνικά, μου προσφέρετε την άγχονη.

Ο κυβερνήτης, σήκωσε ζωηρά το κεφάλι του και, κυττάζοντας κατάματα τον Μαύρο Κουρσάρο, τον ρώτησε:

— Αν σας πρότεινα να σας άφισω ελεύθερον, τί θα κάνατε;

— Θα ξανάρχιζα με μεγαλύτερη λύσσα, τον ίδιον άγώνα, για να εκδικηθώ το θάνατο των αδελφών μου! απάντησε εκείνος.

— Με υποχρεώνετε λοιπόν να σας θανατώσω. Σας το δηλώνω ειλικρινά, ότι για να καθυστερήσω την ταραχή, που μου φέρνουν κάποτε ώριμες αναμνήσεις, θα σας χάριζα ευχαρίστως τη ζωή, αν δεχόσαστε να μου δώσετε το λόγο της τιμής σας, ότι θα επιστρέψετε στην Εύρωπη, και θα ξεχνούσατε αυτές τις αναμνήσεις. Άλλ' έπειδή δεν φαίνεται διατεθειμένος να δεχθήτε αυτόν τον όρο, είμαι υποχρεωμένος να φερθώ και με σας όπως φερθήκα με τον Πράσινο Κουρσάρο και με τον Κόκκινο Κουρσάρο.

— Και όπως φερθήκατε, στην αρχή, στη Φλάνδρα, με τον μεγαλύτερο αδελφό μου.

— Σωπάτε! φώναξε ο κυβερνήτης, με φωνή που έτρεμε. Γιατί να θυμίζετε αυτό το παρελθόν, για το οποίο λυπάμαι όσο ίσως και σεις;

— Τελειώστε το δολοφονικό και προδοτικό σας έργο, επανέλαβε ο Κουρσάρος. Εξοντώστε τον τελευταίον από τους Βαντιμιλά. Άλλά σας προειδοποιώ πως όταν έγω πεθάνω, δεν θα εγκαταλειφθώ η εκδίκησή μου... Κάποιος άλλος που δέχτηκε τον όρκο του Μαύρου Κουρσάρου, θα το πάρο σαν καθήκον του να μ' εκδικηθώ, κι' αλλιόμονό σας όταν θα πέσετε στα χέρια του.

— Ποιός είναι αυτός;

— Ο Όλοναίος.

Η «ΙΔΕΩΔΗΣ ΚΟΠΕΛΛΑ»

Δώδεκα ώμορφα κορίτσια αντιπρόσωποι διαφόρων επαρχιών της Γαλλίας, έλαθαν μέρος στο διαγωνισμό για την ανάδειξη της «Ιδεώδους κοπέλλας» που έγινε στο Παρίσι. Οι κοίται ήσαν άκαδημικοί. καθηγητά δημοσίων σχολείων, διδάσκαλοι ήθοποιοι κλπ. Νικήτρια του διαγωνισμού άνεδείχθη η δισ Μι. ΟΕΛ ΦΡΑΝΚ.

— Θα τον κρεμάσω, όπως και τους άλλους!

— Εκτός αν, σύντομα, σας περάσει κείνος το βρόχο στο λαιμό. Φυλαχτήτε! Ίσως είναι πολύ κοντά η μέρα, που θα καταλάβετε τί σημαίνει θυμός του Όλοναίου!

— Αυτό θα το ιδούμε! Άς έρθη, και θα τον περιποιηθούμε! είπε ο κυβερνήτης.

Έπειτα, γυρνώντας προς τους ναυτες, που τους είχε βάλει ο κόμης να φυλάν τους φλιμπουστιέρους, τους διάταξε:

— Κατεβάστε τους αιχμαλώτους στο άμπάρι και προσέχτε τους καλά. Κερδίσσατε την ανταμοιβή, που είχα υποσχεθώ. Θα την πληρωθώ στο Τζιμπραλτάρ.

Κι' ο κυβερνήτης άπομακρύνθηκε. Καθώς πλησίαζε τη σκάλα, πήγε κοντά του ο κόμης.

— Κύριε δούκα, τον ρώτησε, είσατε άποφασισμένος να κρεμάσετε το Μαύρο Κουρσάρο;

— Ναί! απάντησε σταθερά ο κυβερνήτης. Όχι μόνο γιατί είναι κουρσάρος, αλλά και γιατί, μαζί με τον Όλοναίο, διήμβαναν την επίθεσι εναντίον του Μαρακάιμπο.

— Είναι ένας γενναίος εύγενής, κύριε δούκα.

— Λίγο μ' ενδιαφέρει.

— Είναι λυπηρό να πεθάνη ένας τέτοιος άνθρωπος.

— Είναι ένας έχθρος της Ισπανίας, κύριε κόμη.

— Ωστόσο, αν ήμουν στη θέση σας, δεν θα τον σκοτώνα.

— Γιατί;

— Ξέρετε, κύριε δούκα, πως έχει κυκλοφορήσει η φήμη ότι η κόρη σας έχει πέσει στα χέρια των φλιμπουστιέρων της Χελώνας.

— Αυτό το ξέρω, είπε ο κυβερνήτης, αναστενάζοντας, αλλά τίποτα δεν μας κάνει να είμαστε βέβαιοι ότι το καράβι, στο οποίο επιβιβάστηκε στη Βέρα Κρούζ, αιχμαλωτίστηκε. Έξ' άλλου, της είχα συστήσει να ταξιδεύει με ψευτικό όνομα.

— Κι' αν η φήμη, ωστόσο, ήταν αληθινή;

Ο κυβερνήτης κύτταξε τον κόμητα ανήσυχος.

— Μήπως μάθατε τίποτα; τον ρώτησε.

— Όχι, κύριε δούκα, απάντησε ο κόμης ντ'ε Λέρμ. Άλλ' αν η κόρη σας έχει πέσει πραγματικά στα χέρια των φλιμπουστιέρων, θα μπορούσατε να την ανταλλάξετε με τον Μαύρο Κουρσάρο.

— Στην περίπτωση που θα είχε συμβή ένα τέτοιο πράγμα, ένα σημαντικό ποσόν χρημάτων θα έκανε μεγαλύτερη έντύπωση, στους φλιμπουστιέρους, παρά η άπελευθέρωσις αυτού του ανθρώπου, γιατί είναι άπληστοι. Άλλ' έχουν ληφθί όλες οι προφυλάξεις για την κόρη μου, που ταξιδεύει με ψευτικό όνομα. Ο πολύχρονος άγώνας, που είχα μ' αυτόν τον κουρσάρο και με τους αδελφούς του, πρέπει να πάρο ένα τέλος. Άλλ' ως άφισουμε αυτά, κύριε κόμη. Συγκεντρώστε το πλήρωμα σας και ξεκινήστε για το Τζιμπραλτάρ.

Ο κόμης ντ'ε Λέρμ υποκλίθηκε. Καί, καθώς διευθυνόταν προς την πλώρη, μουμούρισε:

— Ο εύγενής θα κρατήση την υπόσχεσή του.

Εκείνη τη στιγμή, ανέβαιναν στο καράβι τρία άτομα, που είχαν λάβει μέρος στην άνωφελή επίθεσι εναντίον του λόφου.

Όταν επιβιβάστηκε κι' ο τελευταίος, ο κόμης διάταξε ν' ανέβουν τα πανιά. Ωστόσο, πέρασαν πολλές ώρες, ως που ά διατάξη ν' ανέβασουν την άγκυρα. Καί πειδή ο κυβερνήτης άπόρησε γι' αυτή την άργοπορία, του δικαιολογήθηκε πως η καραβέλλα είχε άραξει πάνω σ' έναν ύφαλο κι' έπρεπε να περιμένουν τ'ε φουσκοβλασσία για να ξαναοιχτούν.

Μόνο κατά τις τέσσερες το άπόγεμα ξεκίνησαν, και το καράβι τραβήξε για την έκβολή του Κατακόιμπο, μπροστά στην οποία στάθηκε, σε άπόσταση τριών μιλίων από την άκτι.

Ο κυβερνήτης, που βιαζόταν να φτάση στο Τζιμπραλτάρ, ανέθηκε πολλές φορές στη γέφυρα και ρώτησε τον κόμητα αν δεν θάπρεπε, μιά που δεν φυσούσε άνεμος, να συμβουλευθουν την καραβέλλα με τις βάσεις.

— Άλλ' ο κόμης προφασίστηκε πως το πλήρωμα ήταν πολύ κουρασμένο, κι' ότι ύπρχαν πολλοί ύφαλοι σ' εκείνο το μέρος, κι' έπρεπε να προχωρούν με μεγάλη προσοχή.

Κατά τις έφτά, είχε νυχτώσει, ο άνεμος φύσηξε δυνατώτερα, και το ίστιοφόρο μπόρεσε να συνεχίση την πορεία του, αλλά χωρίς ν' άπομακρύνεται πολύ από την άκτι. Ο κόμης, αφού δειπνήσε με τον κυβερνήτη, πήγε να κρατήση ο ίδιος το τιμόνι κι' εκεί κουδέντισσε πολλή ώρα, σιγανά, με τον πιλότο, που είχε μείνει κοντά του. Θα πίστευε κανείς πως είχε πολλές οδηγίες να του δώση, για την κυβερνήσι του πλοίου, κατά το διάστημα της νύχτας.

Η συζήτησις βάσταξε ως τις δέκα το βράδυ. Έπειτα, ο κόμης, άφινοντας το τιμόνι κι' έπωφελομένος από το βαθύ σκοτάδι, που βασιλευε πάνω στο καράβι, κατέθηκε στο άμπάρι. Όταν έφτασε εκεί, άναψε ένα κλεφτοφάναρο και διηύθυνε το φως του σ' έναν άνθρωπο, που φαινόταν να κοιμάται ήσυχος.

— Ιππότε! είπε με χαμηλή φωνή.

Ο Κουρσάρος άνασηκώθηκε, μ' όλο που τα χέρια του ήσαν σφιχτά δεμένα.

— Τί θέλετε; ρώτησε.

— Να ξεπληρώσω το χρέος μου. Μου χάρισατε άλλοτε τη ζωή. Θα κάνω κι' εγώ το ίδιο.

Και, λέγοντας αυτά τα λόγια, ο κόμης ντ'ε Λέρμ έκοψε τα δεσμά του Κουρσάρου, του έδωσε τα έχειρίδια, του σφίξε το χέρι κι' άπομακρύνθηκε με βήμα γρήγορο.

Ο Μαύρος Κουρσάρος ύπνησε τους δυο συντρόφους του, τους ξήγησε με λίγα λόγια τί είχε συμβή, κι' αφού τους ελευθέρωσε από τα δεσμά τους, πήδησαν κι' οι τρεις από τις μπουκαπόρτες στη βάρκα.

Σε λίγο, αφού έκοψαν το σχοινί, είδαν την καραβέλλα ν' άπομακρύνεται προς το Τζιμπραλτάρ.

Φανόντας στην άκτι, άναψαν μιά μεγάλη φωτιά, για να τους δουν από το στολίσκο του Όλοναίου, που περιέπλεε τα παράλια της λίμνης.

Ο Όλοναίος

Κατά τις δύο μετά τα μεσάνυχτα, τέσσερες μεγάλες βάρκες πλησίασαν στο μέρος εκείνο της άκτης, όπου είχε άναψή η φωτιά. Ήσαν εκατόν είκοσι φλιμπουστιέροι, μ' έπικεφαλής τον Όλοναίο.

Ο διάσημος Άδελφός της Άκτής έμεινε κατάπληκτος, βλέποντας μπροστά του τον Μαύρο Κουρσάρο.

— Αυτή τη φορά δεν μας γλυτώνει! Θα τον κρεμάσουμε αν μπόυσε στο Τζιμπραλτάρ! είπε ο Όλοναίος, όταν άκουσε από το φίλο του τη διήγησι των περιπέτειών του.

— Φοβάμαι ότι δεν θα τον βρούμε εκεί πέρα! ψιθύρισε ο Μαύρος Κουρσάρος. Είναι πονηρός και θα το σκάση... Που είναι τώρα το καράβι μου;

— Τόσπειλα στην είσοδο του κόλπου, μαζί με δυο του Χάρης, για να έμποδίσουν τα Ισπανικά πλοία να μπόυν μέσα.

— Πόσους άντρες έχεις μαζί σου;

— Εκατόν είκοσι μονάχα. Άλλ' ο Βάσκος που θάρρη άπόψε, έχει μαζί του τετρακόσιους. Αύριο θα χτυπήσουμε το Τζιμπραλτάρ.

— Ελπίζεις να πετύχεις;

— Γ' αυτό είμαι σίγουρος, κι' ως έχουν όχτακόσιους στρατιώτες οι Ισπανοί.

— Είμαι έτοιμος να σ' ακολουθήσω.

— Το ξέρω και σ' εύχαριστώ. Έλα τώρα στη βάρκα μου ν' αναπαυθής.

Στο άναμεταξύ, έστειλαν μερικούς φλιμπουστιέρους να εξερευνήσουν την τριγύρω περιοχή, κι' όταν εκείνοι γύρισαν πίσω άνήγγειλαν ότι βρήκαν όλους τους δρόμους φραγμένους με οδοφράγματα και κανόνια, και τ' χωροφία πλημμυρισμένα, τόσο, ώστε αναγκαζόταν κανείς να χωθή ως το γόνατο στο νερό, για να προχωρήση.

Κατά τα μεσάνυχτα, έφτασαν τα καράβια του Μιχαήλ Βάσκου, που είχε μαζί του πάνω από τετρακόσιους άντρες. Μόλις άποβιβάστηκαν, ξεκίνησαν όλοι μαζί, μ' έπικεφαλής τον Μαύρο Κουρσάρο, τον Όλοναίο και τον Βάσκο, αφού άφισαν καμιά είκοσαριά φλιμπουστιέρους να φυλάν τα καράβια.

Ο Καρμώ κι' ο Βαν Στίλλερ πήγαν μαζί με τον Κουρσάρο.

Φίλε μου Στίλλερ, έλεγε ο Καρμώ, ως έλπίσουμε πως, αυτή τη φορά, θα μπόρουμε να βάλουμε χέρι σ' αυτόν το ληστή τον Βαν Γκούλντ.

— Μόλις πάρουμε το Τζιμπραλτάρ, θα κυττάσουμε να τον βρούμε, προτού μας ξεφύγη όπως στο Μαρακάιμπο. Άλλωστε κι' ο Καταλανός μας υποσχεθήκε να τον επιβλέπει.

— Ασφαλώς! άκούστηκε εκείνη τη στιγμή να λήμ μιά φωνή πλαί τους.

Στράφηκαν και είδαν το Μόκο.

— Έσύ, κουμπάρε μαύρε; φώναξε κατάπληκτος ο Καρμώ. Από πού διάβολο ξετρυπώσας;

— Είναι δέκα ώρες τώρα που ψάχνω να σας βρώ, απάντησε ο πιστός μαύρος.

— Τί έγιναν οι πληγωμένοι;

— Πέθαναν κι' οι δυο χτές το πρωί.

— Οι καύμενοι! Κι' ο Καταλανός;

— Έφυγε να πάη στο Τζιμπραλτάρ.

— Κι' οι δικοί μας; Η Ίνδιαν;

— Ο Υδόνικ κι' ο Πιέρ ήρθαν μαζί μου. Είναι τώρα με τους ανθρώπους του Βάσκου. Την Ίνδιαν την άφισαμε σ' ένα σίγουρο μέρος. Θα πάη να την βρή ο Υδόνικ όταν τελειώσουμε τη μάχη.

Οι φλιμπουστιέροι, μοιρασμένοι σε τέσσερες ομάδες, προχώρησαν προς το Τζιμπραλτάρ.

Όταν πλησίασαν στην πολιτεία, σταμάτησαν, περιμένοντας να ξημερώση.

Εκεί, άποφασισαν να χωριστούν. Έπειδή η πόλις ήταν προφυλαγμένη με πυργούς, ο Μαύρος Κουρσάρος με τον Μιχαήλ Βάσκο και με τους περισσότερους φλιμπουστιέρους θα περνούσαν μέσα από τα έλη, για να επιτεθούν, ενώ ο Όλοναίος, με τους υπόλοιπους Άδελφούς της Άκτής, θα προσπαθούσε, μέσα απ' το δάσος, να πλησιάση άπαράτητος.

Στο Τζιμπραλτάρ

Το σώμα του Μαύρου Κουρσάρου και του Μιχαήλ Βάσκου το άποτελούσαν τριακόσιοι τριάντα φλιμπουστιέροι, άπλισμένοι με σπάθες και πιστόλια και με τριάντα φυσίγγια ο καθένας. Τουφέκια δεν είχαν, γιατί, σε τέτοιου είδους μάχες, κορμί με κορμί, τα τουφέκια περισσότερο έμποδίζουν παρά ώφελουν.

Άρχισαν να προχωρούν, ρίχνοντας μπροστά τους μεγάλα κλαδιά δέντρων, για να μπόρουν να περτατούν πιο σίγουρα. Άμέσως τους χτύπησαν, από το Τζιμπραλτάρ, με τα κανόνια.

— Φλιμπουστιέροι, έμπρος! φώναξε δυνατά ο Μαύρος Κουρσάρος.

Τα κανόνια των Ισπανών τους θέρizαν και πολλοί χώθηκαν μέσα στα Βαλτόνερα, χωρίς να μπόρουν να ξεκολλήσουν.

Άλλ' οι άλλοι προχωρούσαν άπτόητοι κι' έπειτα, με τα σπαθιά στα δόντια, με τα πιστόλια στα χέρια, πήδησαν πάνω στο...

πυρσοβολία, σκοτώσαν τους πυρσοβολητές και κυριεύσαν τα κανόνια, που δυστυχώς όμως γι' αυτούς οι Ισπανοί τα είχαν άχρηστεύσει.

Πίσω απ' αυτό το πρώτο όχυρό, ύπρηκε ένα μικρό δάσος, όπου παραμόνευαν οι Ισπανοί. Ωστόσο, οι φλιμπουστιέροι κατάρθωσαν να περάσουν από μικρά μονοπάτια, χωρίς άπώλειες.

Βρέθηκαν όμως τότε μπροστά σε μίαν άλλην όχυρωματική γραμμή, με τάφρους και τείχη, που την υπεράσπιζαν όχτώ κανόνια, έτοιμα να σκορπίσουν το θάνατο!

Η επίθεσις άρχισε λυσσαλέα, ενώ συγχρόνως κι' ο Όλοναίος ριχνόταν με τους δικούς του άντρες, από την άλλη πλευρά.

Ο Μαύρος Κουρσάρος, έπικεφαλής δώδεκα πιστών συντρόφων του, έσπευσε να τον συναντήση.

— Που είναι οι άλλοι; τον ρώτησε ο Όλοναίος, μόλις τον είδε.

— Χτυπητοι τις όχυρώσεις, απάντησε ο Μαύρος Κουρσάρος, άλλ' έχουμε πολλά θύματα.

— Έννοια σου κι' έλπίζω να καταφέρω τους Ισπανούς να βγούν από το φρούριο.

— Πώς;

— Προσποιούμενος ότι υποχωρώ. Έχω πη στους ανθρώπους μου τί πρέπει να κάνουν.

Πραγματικά, ύστερα από μιά άγρια επίθεσι εναντίον του φρουρίου, ο Όλοναίος φώναξε δυνατά:

— Φλιμπουστιέροι, πίσω!

Οι Άδελφοί της Άκτής, σαν να είχαν κυριευτή από ξαφνικό πανικό, άρχισαν να τρέχουν άτακτα. Οι Ισπανοί, πιστεύοντας πως τους είχαν νικήσει, άνοιξαν τις πύλες του φρουρίου κι' έτρεξαν να τους καταδιώξουν.

Αυτό άκριδώς περίμενε κι' ο Όλοναίος. Οι φλιμπουστιέροι, σ' ένα σύνθημα του όχηγού των, γύρισαν ξαφνικά πίσω, και ρίχτηκαν με λύσσα πάνω στους Ισπανούς.

Μπροστά στις άνοιχτες πύλες του φρουρίου άρχισε μιά φοδερή συμπλοκή, με σπαθιά και πιστόλια, με άρκεβούζια, ενώ οι Ισπανοί, που είχαν μείνει στίς έπάλξεις, πυροβολούσαν συνεχώς, χτυπώντας έχθρους και φίλους μαζί...

Τέλος, οι υπερασπιστάι του φρουρίου, πιεζόμενοι απ' όλα τα μέρη, μπήκαν μέσα, ακολουθούμενοι από τους φλιμπουστιέρους.

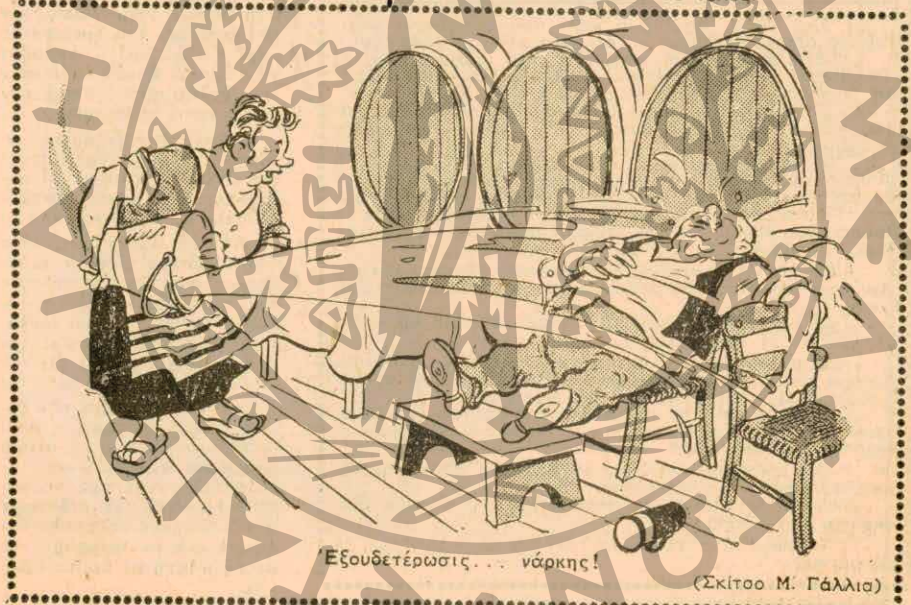
Ο Μαύρος Κουρσάρος, έπικεφαλής των ανθρώπων του, μπήκε μέσα σε μιά μεγάλη αύλη, όπου ύπρχαν καμιά εκατοστή Ισπανοί που πολεμούσαν με λύσσα.

Ξαφνικά, άκουσε μιά φωνή δυνατή:

— Προφυλαχθήτε, ιππότε, γιατί θα σας σκοτώσω!

Σείε, κόμη! φώναξε ο Μαύρος Κουρσάρος, αναγνωρίζοντας τον κόμη ντ'ε Λέρμ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος

Εξουδετέρωσις... νάρκης!

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

Για να αμύνονται κατά των εχθρών των

Τα φυτά είναι αξιοθαύμαστα χημικά εργαστήρια, που παράγουν χίλιες διάφορες ουσίες — λάδια, αρώματα, χρώματα, δηλητήρια, τροφές, φάρμακα... Όρισμένες απ' τις ουσίες αυτές χρησιμεύουν για να τραβούν τα έντομα και να διευκολύνουν την αναπαραγωγή τους, ενώ άλλες αποτρέπει αμυντικά όπλα των φυτών. Στην τελευταία κατηγορία ανήκει το δηλητήριο που περιέχουν οι λεπτές βελόνες των φύλλων της τσουκνίδας.

Έχουμε γράψει άλλοτε για το δηλητήριο αυτό και το αποτέλεσμα του. Στις τροπικές όμως χώρες, όπως στην Ιάβα και στις Ινδίες, υπάρχουν τσουκνίδες πολύ ισχυρότερες, που προσβάλλουν τα μάτια και το στόμα με τις αναθυμιάσεις τους μόλις 3-4 βδομάδες, κάποτε δε και το θάνατο ακόμην.

Αλλά και ώρισμα ζωά έχουν στις σάρκες τους δηλητηριώδεις ουσίες που τα προφυλάσσουν απ' τους εχθρούς των. Παλλά έντομο π. χ. παράγουν άδηλατικές ύλες, για να μη τρώνε τα πουλιά κι' οι σαύρες. Επίσης ο φρύνος κι' η σαλαμάνδρα έχουν στο ύγρο δέρμα τους ένα θανατηφόρο δηλητήριο, που αναγκάζει τα ζώα να τα φτύνουν όταν τα βάζουν στο στόμα τους, και να πληρώνουν ακριβά κάθε προσπάθειά τους να τα καταπιούν. Το

κίτρινο και μαύρο χρώμα της σαλαμάνδρας — όπως και της σφήκας — αποτελεί μια προειδοποίηση, την οποία έχουν μάθει να λογαριάζουν τα άλλα ζώα. Όταν βλέπουν δηλαδή αυτούς τους χρωματισμούς, αποφεύγουν μ' επιμέλεια να εστιάσουν...

Στις θαλάσσιες τίγρεις Ιαπωνίας και των Ινδών υπάρχουν ψάρια με ζωηρά χρώματα, με σφαιρικό σώμα και με σάρκα ποικίλα δηλητηριώδη. Αν φάει κανείς έστω και μια μικρή μπουκιά απ' αυτά, παθαίνει όξεία και θανατηφόρα εντερικά, με συμπτώματα σαν της χολέρας. Το δηλητήριο τους μοιάζει χημικώς με τις τοξίνες των μικροβίων της σήψης.

Συχνά το γλοιώδες επίστρωμα του δέρματος ή τα υγρά του σώματος ενός ζώου είναι δηλητηριώδη αν εισαχθούν απ' ευθείας μέσα στο αίμα, π. χ. αν εισαχθούν σε μια πληγή, ενώ όταν τα πη κανείς δεν παθαίνει τίποτα. Αυτό συμβαίνει επί παραδείγματι με το αίμα του χελιού, που είναι δηλητηριώδες για τα άνωτερα ζώα αν εισαχθεί με ένεση κάτω απ' το δέρμα τους, αλλά αβλαβές απ' το στομάχι. Την ίδια ιδιότητα έχει το υγρό του στόματος μερικιών ψαριών και μιάς αμερικανικής σαύρας που το δάγκωμά τους είναι δηλητηριώδες.

Το περίεργο είναι ότι — όπως ανέκαυσε ο Παστέρ — το σάλιο ενός υγιούς βρέφους δλίγων εβδομάδων προκαλεί σπασμούς σ' ένα

ζουνέλι, αν εισαχθεί στο σώμα του.

Στα ζώα, το δηλητήριο δεν είναι μόνον αμυντικό όπλο, όπως στα φυτά, αλλά κι' ένα μέσον για να επιτίθενται και να παραλύουν τη λεία τους. Σε τέτοια περίπτωση, έχουν ένα δόντι ή ένα κεντρί, για να διοχετεύουν μέσα στο σώμα του θύματός των το δηλητηριώδες υγρό που παράγουν ειδικοί αδένες. Το υγρό αυτό μοιάζει πολύ μ' εκείνο που περιέχουν οι τρίχες της τσουκνίδας.

Όταν εισάγεται στο σώμα ενός ζώου σε πολύ μικρές δόσεις, που μεγαλώνουν σιγά-σιγά, προκαλεί το σχηματισμό αντίδοτων, που καθιστούν το ζώο απρόσβλητο πιά απ' το δηλητήριο. Απ' το αίμα δε αυτό το ζώο μπορεί να παρασκευασθεί ένας ορός εναντίον του δηλητηρίου. Οι μελισσοκόμοι συνηθίζουν πια να μην παθαίνουν τίποτα απ' το τσίμπημα των μελισσών, γιατί σχηματίζονται μέσα στο σώμα τους τέτοιες αντίδοτες. Το ίδιο συμβαίνει με ώριμα άτομα ανθρώπων, που έχουν ως επαγγελμα να κυνηγούν ξιχίδες.

Αλλά και τα φείδια ή οι σκορπιοί είναι απρόσβλητοι απ' το δικό τους δηλητήριο, γιατί απορροφούν συνεχώς στο αίμα τους μικρές ποσότητες του δηλητηριώδους υγρού που παράγουν οι αδένες τους, κι' έτσι συνηθίζουν στην επίδρασή του. Να γιατί οι σκορπιοί, στις άγριες μονομαχίες μεταξύ τους, χρησιμοποιούν μόνο τις δαγκάνες τους, κι' όχι το κεντρί τους, το οποίο ζέρουν πως δεν θάφερνε αποτέλεσμα.

Σημειώτεον ότι οι αντιτοξίνες είναι χημικές ουσίες πολύ όμοιες με τα δηλητήρια που προκαλούν το σχηματισμό τους. Κι' όμως η ελάχιστη διαφορά που έχουν απ' αυτά, αρκεί για να τα εξουδετερώνουν τελείως.

Οι μέδοσες κι' άλλα θαλάσσια ζώα έχουν στο σώμα τους αμέτρητες μικροσκοπικές βελόνες, που εισχωρούν στο δέρμα των λουομένων και ξεχνούν ένα ερεθιστικό υγρό. Αλλά και τ' αγκάθια των αχινών ή των «σταυρών της θαλάσσης» περιέχουν ένα δυνατό δηλητήριο.

Μεταξύ των εντόμων, υπάρχουν πολλά δηλητηριώδη, όπως οι σφήκες, οι μέλισσες, οι σαρανταπόδαροι, οι άραχνες, κλπ.

Απ' τα θηλαστικά, μόνο δυο κατώτερα είδη, ο «ορνιθορυγός» της Αυστραλίας και η «έχιδνα» (όχι το όψιμο φείδι) έχουν δηλητηριώδεις αδένες και κεντρί στο πόδι τους, που ξεχνούν ένα γαλακτώδες υγρό.

Για το τσίμπημα των δηλητηριωδών εντόμων, συνιστάται επάλειψη με μίγμα καμφοράς και φαινικού όξος. Ο πόνος που προκαλεί το κεντρί της μέλισσας ή της σφήκας, ελαττώνεται σημαντικά αν τρίψουμε τη μικρή πληγή με άραια άμωνια.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΦΥΤΑ!

Τα τελευταία «θύματα» των τεχνικών

Οι τεχνικοί του Κέντρου Γεωργικών Έρευνών, στο Μπέλντσλ των Ηνωμ. Πολιτειών, έχουν κατορθώσει αληθινά θαύματα στην κτηνοτροφία τη λαχανοκηπουρική, τη δένδροκομία...

Επειτα από πολλών ετών διαστροφών και δοκιμών, παρήγαγαν π. χ. μια ράτσα γάλων, που αποτελούνται σχεδόν ολόκληροι από άσπρο κρέας.

Διατρέφοντας τις κόττες με ώριμες τροφές, τις κάνουν να γεννούν χρωματιστά αυγά. Δημιουργούν επίσης κόττες που γεννούν αυγά αποτελούμενα σχεδόν τελείως από άσπρα.

Ένα πρόβλημα που απασχολούσε πάντοτε τους πτηνοτρόφους, ήταν το να μπορούν να διακρίνουν από νωρίς το φύλον των κλωσοπούλων, ούτως ώστε να μεγαλώνουν με περισσότερο ενδιαφέρον τις πουλάδες. Στο Κέντρο Γεωργικών Έρευνών λοιπόν δημιουργήθηκε μια ειδική ράτσα, στην οποία όλα τα πετεινάκια έχουν στο σώμα τους μια μαύρη λουρίδα ενώ οι κόττες δεν έχουν αυτό το σημάδι.

Οι μελισσοκόμοι ήθελαν πάντοτε να είχαν μέλισσες με μακρύτερες προδοκίδες, ούτως ώστε να φτάνουν βαθύτερα μέσα στα μεγάλα λουλούδια και να ρουφούν περισσότερο νέκταρ. Οι ειδικοί του Μπέλντσλ εργάζονταν ήδη προς την κατεύθυνση αυτή, για να δημιουργήσουν μέλισσες που θαδουν μακρύτερη προδοκίδα, δεν θα τσιμπούν, δεν θα έπρεζαν απ' το κρύο, θα φτιάχνουν μεγαλύτερες κερήθρες και θαδουν πάνω στα φτερά τους ένα διακριτικό σημάδι που θα τις ξεχωρίζει απ' τις κοινές.

Μια άλλη επιτυχία αφορά τη χοιροτροφία. Δημιουργήθηκε δηλαδή μια νέα ράτσα «υπερ-χοίρων», που δίνουν πολύ κρέας, χοντρά χοιρομέρια κι' ελάχιστα λίπος. Το κρέας των ζώων αυτών είναι κόκκινο αντέχουν δε στο δυνατώτερον ήλιο, χωρίς να ενοχλούνται καθόλου.

Τώρα γίνονται πειράματα για τη δημιουργία χοίρων... ψυχραιμών, ευδιάθετων και στωικών! Γιατί έχει αποδειχθεί ότι οι νευρικοί κι' ευερέθιστοι χοίροι δεν αναπτύσσονται αρκετά...

Όταν οι αμερικανικές ντασιές προσεβλήθησαν από ιών αρρώστια που τις κατέστρεψε, οι ειδικοί του Μπέλντσλ έστρεψαν την προσοχή τους προς μια μικρή αγριοντοματιά που φυτρώνει στο Περού. Το φυτό αυτό είναι απρόσβλητο από ασθένειες παράγει όμως καρπούς τριχτούς, μικρούς και όχι φαγωσίμους. Με κατάλληλες λοιπόν διασταυρώσεις, κατορθώθηκε ώστε η ανθεκτική αυτή αγριοντοματιά να παράγει ντομάτες μεγάλες, λευκές και ποτισιμώτατες. Χρειάσθηκαν όμως 40.000 πειράματα, ως ούτο επιτεύχθηκε αυτό το αποτέλεσμα.

Προσθέτοντας στο νερό του ποτίσματος μια μικρή ποσότητα φυτικών ορμονών οι ειδικοί του Μπέλντσλ έκομαν τις μπλιές ικανές να συγκρατούν καλύτερα τα φρούτα τους. Κι' έτσι έλειψε το δίλημμα των παραγωγών, που ήσαν αναγκασμένοι ή να κόβουν άγουρα τα μήλα, ή να τα φάνουν να ώριμασουν να πέσουν και να καταστραφούν. Με τις ορμόνες, τα μήλα δεν πέφτουν ποτέ. Μπορεί να μείνουν πάνω στο δέντρο ακόμη κι' ως τον Ιανουάριο, μονολότι έχουν ωριμάσει τελείως.

Τώρα οι τεχνικοί του Κέντρου Γεωργικών Έρευνών προσπαθούν να δημιουργήσουν ροδάκινα χωρίς κουκούτσι, καρπούζια αρκετά για να χορτάσει ολόκληρη οικογένεια, καρυδιά που δεν θα κάνουν να κλαίει όποιος τη καθαρίζει κλπ.

Μικχέρια δολώματα

Η δημοτική άρχη του Σάθανα, στις Ηνωμένες Πολιτείες, με μια προκήρυξη που εξέδωσε τελευταία απαγορεύει στους ψαράδες να ανοίγουν τρύπες στο νεκροσκάφη της πόλεως για να προσελθύνονται οχλητικά, που τα χρησιμοποιούν κατόπιν ως δολώματα.

Ο αθλητής που θα μείνει αθάνατος στην ιστορία του σύγχρονου αθλητισμού είναι ο Σπύρος Λούης, ο Αμερικανός εκείνος αγαθός χωριάτης που με το κατόρθωμά του ζαναζωνάναψε τον άθλο του ανγέλου της νίκης των Ελλήνων και των Περσών. Όσα χρόνια και αν περάσουν οι νικηττές θα διηγούνται πάντα στα έθνη-νάκια τους πως ένας Έλληνας που ποτέ δεν υπήρξε αθλητής αναγκάστηκε πρώτος να ανασταθεί στους καλύτους του ο κόσμου. Ολυμπιονίκης των πρώτων, ύστερα από 1500 χρόνια διακοπή σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων. Μα πως θα ρωτάνε έγινε αυτό το θαύμα;

Και ο θρύλος θα παίρνει το Λούη στα φτερά του και θα τον ζωνάζωντανε ύστερα βέβαια πάντα και κατ' απ' τη φύση, απ' την παράδοση, απ' τη φαντασία. Μα η ιστορική αλήθεια για το ήρωικό κατόρθωμά του Λούη θα είναι πάντα αυτή:

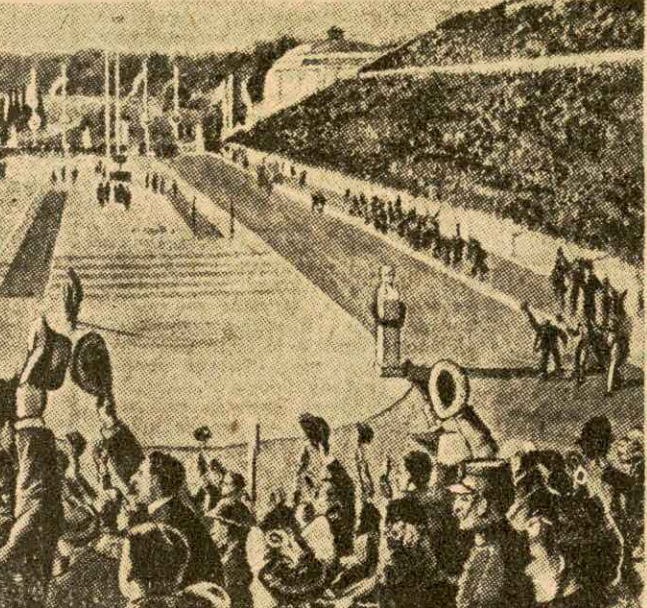
Ήταν Πέμπτη της 28ης Μαρτίου του 1896 και τετάρτη ημέρα των αγώνων. Η Ελληνική βασιλική οικογένεια, ο βασιλεύς της Σερβίας, Αλέξανδρος Οβρένοβιτς, ο Ρώσος δούκας Γεωργίος Μιχαήλοβιτς και οι λοιποί έπισημοι είχαν έρθει από τις 2½ μ.μ. στο Στάδιο. Τόση σημασία είχε δοθεί από τους Αθηνάιους στο Μαραθώνιο που η πόλις είχε έρημη από το μισή ώρα και ο λαός είχε πλημμυρίσει κυριολεκτικά το Στάδιο.

Σ' όλα τα μήκος του δρόμου, από το Μαραθώνα ως τα πρόθυρα των Αθηνών οι χωρικοί των γύρω χωριών με τις γυναίκες και τα παιδιά τους είχαν παραταχθεί για να έθαυρωνουν και ενθουσιάζουν με φωνές και... κρασί τους αθλητές. Μερικοί μάλιστα από ληστικοί παπάδες είχαν και τα... θυμαρίστια μαζί τους ψάλλοντας εύχες για την τελική νίκη των δικών μας.

«Σε καμιά ίσως, λέει ο Χρυσάφης, από τις πιο κρίσιμες στιγμές της εθνικής μας ζωής από την αποκατάστασή μας ο έλευθερο Κράτος, δεν συνέβησε ή εθνική θέληση να εκδηλωθεί τόσο ενιαία και άοκνη όσοσαν την ημέρα εκείνη». Όλοι οι Έλληνες ήθελαν να νικήση οπωδήποτε Έλληνας στο Μαραθώνιο. Γι' αυτό, ενώ παρακολουθούσαν με πραγματικό ενδιαφέρον οι θεαταί τα αγωνίσματα του Σταδίου μόλις η παραμικρή κίνηση παρεμπόδιζε τη γέφυρα του Ιλισσού έστρεφαν άναυχοι όλοι τα βλέμματα προς τα εκεί μήπως φάνηκε κανείς επιτηρητής του δρόμου για να αναγγείλν την σειρά που έχουν οι δρομείς.

Εικοσιπέντε περίπου δρομείς περπατάχθηκαν στην αφετηρία για το Μαραθώνιο. Μεταξύ αυτών ήταν ο νικητής των 800 και 1500 μ. Αυστραλός Θάκ, ο Γάλλος Λερμίσω, ο Αμερικανός Μπλάκ και ο Ούγγρος Κέλνερ. Από τους Έλληνες μετείχαν οι νικηταί των Πανελληνίων Αγώνων Βασιλάκος Μπελόκας, Δηλιγιάννης Χριστόπουλος, Γρηγορίου και Γερσάκης. Δεκαπέντε περίπου άλλοι Έλληνες και μετεξέ τους αρκετοί χωρικοί απ' το Μερουσί που έσημίζοντο για άριστοι πεζοπόροι λάβαιναν επίσης μέρος.

Όλοι οι δρομείς είχαν μεταφερθεί απ' την προηγουμένη ημέρα μ' άμαξιο στο Μαραθώνι. Τα μέλη της εφορευτικής επιτροπής ήταν και αυτοί εκεί από την Τετάρτη. Διευθυντής του αγώνος είχαν οριστεί ο τότε ταμειάρχης του μηχανικού Γ. Παπαθωμαντόπουλος. Είχε μαζί του ολόκληρο έπιτελείο από έμπειρους αθλητικούς και ποδηλάτες για την τήρηση της τάξεως και την παρακολούθηση των δρομίων.

Η θοισο-θευτική άφιξη του Σπύρου Λούη στο Στάδιο...

Η θρυλική νίκη του Σπύρου Λούη

Ο Μαραθώνιος στους Ολυμπιακούς αγώνες του 1896

Ο Σπύρος Λούης την εποχή της θρυλικής νίκης του...

Επί τέλους! Στις 2 ή 3 ώρες διενεγεί η εκκίνηση. Αμέσως μπαίνει επί κεφαλής ο αμερικανός Γάλλος Λερμίσω. Τον ακολουθεί ο Αυστραλός Θάκ με διασκελισμό μεσημερικά υπολογισμένο, όπως έγραψαν τότε οι κοϊτικοί. Τρίτος ο Άμερ. Τέταρτος ο Ούγγρος Κέλνερ. Τελυταίοι οι Έλληνες.

Μέχρι το Πικέρι μιλ. 22 περίπου χιλιόμετρα από το Μαραθώνα έσκαλούσαν να προσεγγιστεί ο Λερμίσω με διαφορά περί τα 3 χιλιόμετρα από το δεύτερο Θάκ και με τον ώραίο χρόνο των 55 λεπτών έφθον Λίγο μετά το Πικέρι, ο Μπλάκ έγκασε, απ' την κόουρα, τον άναυχο έω αντίθετο ο Λερμίσω προηγείτο μέχρι το Στάδιο, δηλ. το 22ο χιλιόμετρο κι' ο Θάκ τον ακολουθούσε.

Στο Πικέρι οι χωρικοί είχαν υψώσει τιμητικήν αψίδα και πλέει στα αριστερά για τον πρώτο δρομιά που έφθονε απ' εκεί. Ο Λερμίσω περνούσε το σταθμό έσκαλούσε το δρόμο. Οι δυνάμεις του όμως άρχισαν να τον έγκαταλείπουν. Στο 32ο χιλιόμετρο δηλ. λίγο προ της Αγίας Παρασκευής έγκασε και

αυτός τον άγωνα ενώ ο Θάκ τον είχε προσπεράσει προ πολλού. Αλλά ενώ προηγείτο ο Θάκ, ένας Έλληνας, που είχε ξεφύγει απ' τον όμιλο των δρομίων που ακολουθούσαν άρχισε λίγο-λίγο να τον πλησιάζει. Στο 33ο χιλιόμετρο τον προσεγγνά και υπολεί απ' κεφαλή. Ήταν ο Αμερικανός Σπύρος Λούης. Ύστερα απ' αυτόν έκατολούσαν ο Θάκ, ο Κέλνερ, ο Βασιλάκος και ο Μπελόκας.

Απ' εδώ ο άγώνας παίρνει για τους Έλληνες ξεχωριστό ενδιαφέρον. Ο Θάκ στο 37ο χιλιόμετρο, στα πρόθυρα περ. των Αθηνών, έφθονε και πέφτει άναίσθητος. Ο Λούης έπιταχύνει το βήμα του.

Όταν οι δρομείς έφθασαν στους Άμπελοκούς είδοντοίχαν μ' ένα κανονιστικό έπιθετό του Σταδίου. Σε λίγο ο άφθνης Παπαθωμαντόπουλος που παρακολουθούσε τη διαδρομή υπήκει στο Στάδιο και ανήγγειλε στο άδείο και στο Βασιλέα πως Έλληνας δρομής έκοταν πρώτος.

Σε λίγα λεπτά στ' αλήθεια φαίνεται ο Λούης. Το τι νίκησε τη στιγμήν αυτή δεν περιγράφεται. Ο Έλληνας άσος βλεπόντας το όνειρό του να γίνεται πραγματικότητα συγκινείται, σηκώνεται όρθιος. Άλλοι δακρύζουν, άλλοι χειροκροτούν, κλαίει, ξεσπάνε σε ζητωκραυγές. Μερικοί πετάνε τα καπέλλα τους άλλοι αγκυλιάζουν ο ένας τον άλλον, άλλοι φιλιούνται. Το έσας είναι πραγματικά συγκινητικό για τη μεγάλη Έλληνική νίκη.

Ο Λούης ακολουθώντας το δεξί σκέλος του Σταδίου στάνει στο τέρας, ενώ στον ιστόν υψώνεται η Έλληνική σημαία.

Η έπίδοσις του Λούη ήταν 2 ώρ. 28.50 για τα 40 χιλιόμετρα. Ικανοποιητική για την εποχή εκείνη, γιατί έγινε σε δρόμο με πολλές εσθικές ανωμαλίες. Δεύτερος μετά το Λούη, έτερμίσεν ο Έλληνας Βασιλάκος σε 3 ώρ. 06.3 και τρίτος πάλιν Έλληνας ο Μπελόκας σε 3 ώρ. 06.30. Τέταρτος ήλθεν ο Ούγγρος Κέλνερ σε 3 ώρ. 06.35 και κατά σειράν ύστερα οι Βρεττός, Περασμής, Δηλιγιάννης, Γερσάκης, Μασούσης και Λαγουδάκης.

T. S.

«Ο Ανδροκλής» ΜΕ ΤΙΣ 20 ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Το ναυτικό μας είναι το καμάρι μας Λεβεντιά, ευγένεια και υποδειγματική αλληλεγγύη δίνει το πλρωμα ενός καραβιού, ή τους άνδρες μιας ναυτικής υπηρεσίας και τους κάνει να ζούν σαν μία οικογένεια. Μη πηξ κακό για ναύτη, γιατί θα βρής αντιμετώπιση στο ναυτικό. Φαντάζεστε λοιπόν την έκπληξη του υπαστυνόμου κ. Ηλιάδη, όταν μιά μέρα, στη Γενική Ασφάλεια του φέρανε έναν «άνθυποπλοίαρχο» καλοντυμένο κι εξαιρετικά ευγενή. Ο κ. Ηλιάδης τον κύτταξε από κορυφή μέχρι τα νύχια κι ύστερα του είπε:

— Κάπου, σέ ξέρω εμένα! Δεν παντρεύτηκες ακόμα;

Και πράγματι με την κουβέντα τον θυμήθηκε, παρά τις διαμαρτυρίες του και τις φωνές του.

— Βρέ Νίκο, του φώναξε, για... νύφη με πέρασες; Ξέχασες πώς κρατάμε πάντα κάτι χαρτιά για μερικούς πελάτες σαν και σένα; Τί έκανες πάλι και σέ βάλανε στα βάσανα;

— Αυτή τη φορά μου την σκάσανε, κύρ αστυνόμη. Μου την έσκασε η γυναίκα μου. Πας να κάνης καλό και βγάξεις το μάτι σου, απάντησε ο «άνθυποπλοίαρχος» εγκαταλείποντας το αυστηρό ύφος του.

— Και πού την οικονομήσες την καινούργια στολή; Έσύ έχεις αλλάξει όλα τα σώματα και τα όπλα της ξηράς. Τώρα τὰ έβαλες και με τη θαλάσσια;

— Τό δόλωμα είναι καλό. Τιμπάνε οι κοπέλλες, όταν φορές στολή του ναυτικού. Ο ναυτικός είναι ανοιχτοχέρης, καλόκαρδος, χιλιοταξιδεμένος κι έμπειρος. Είναι λοιπόν να μην τον προτιμήσης; Έπειτα στο ναυτικό μας πάνε τα πλουσιόπαιδα...

Ο κ. Ηλιάδης κύτταξε τη δικογραφία του «άνθυποπλοίαρχου». Επρόκειτο για τον Νίκο Κ. παλόν και σεσημασμένον άπατεώνα. Τώρα παρουσιαζόταν ως αξιωματικός του ναυτικού και γιός συμπαθούς πολιτευτού μας. Ο άπατεώνας, χωρίς να τον ρωτήση καθόλου τον διάλεξε για πατέρα του κι έτσι παρουσιάζόταν στον κόσμο των θυμάτων του, που υπερβείβαιναν τα είκοσι (άρθρ 20)!

Ο πολιτευτής ήταν πλούσιος και γνωστός στην Αθήνα. Όπου λοιπόν ο νεαρός άπατεώνας έλεγε, ότι ήταν γιός του, άνοιγανε όλες οι πόρτες. Έτσι κατοικούσε στην Κηφισιά ή στη Γλυφάδα το καλοκαίρι, έκανε τα μπάνια του στη Μύ-

κονο και στις Σπέτσες και το χειμώνα σύχναζε στα καλύτερα κέντρα. Ήταν αξιοπρεπής, προσεκτικός στις σχέσεις του, μορφωμένος και γλυκομίλητος. Οι γυναίκες του είχαν αδυναμία και πιο πολύ απ' όλες οι μανάδες, που θέλανε να καλοντρεύουν τα κορίτσια τους.

— Δεχόμαστε κάθε Πέμπτη κ. Νίκο. Θα ευχαριστηθούμε να σάς ίδουμε στη συντροφιά μας!... του έλεγαν.

Θύματά του, φυσικά, ήταν κάτι αγαθές νοικοκυρές που είχαν αποκτήσει οι άντρες τους λεφτά και τώρα αγωνιζόντουσαν να μπουνε στην καλή τάξη. Ο γιός του πολιτευτού, νέος, όμορφος, κομψός, πλούσιος, ήταν ο ιδεώδης σύζυγος για την κόρη τους. Και οι προσκλήσεις έπεφταν βροχιδόν. Δεν ήξερε ο δαιμόνιος άπατεώνας πού να πρωτοπάη και τί να πρωτοδιαλέξη: ξανθές, μελαχρόινες, καστανές, χοντρές, αδύνατες!

Μα ο Νίκος Κ. ποτέ δεν ήταν βιαστικός. Άφηνε τα θύματά του να πέσουνε μόνο τους στην παγίδα. Να τον έρωτευθούν, να κάνουν λόγο στο σπτή τους, να συμφωνήσουν οι «γέροι» και τέλος μιά ημέρα να του «σκάσουν το μυστικό»:

— Θα ήθέλαμε να σέ κάνουμε παιδί μας. Η Λέλα είναι φοβερά έρωτευμένη μαζί σου. Βέβαια η πρόκα της δεν είναι σημαντική, μα δεν θα την αφήσουμε κι έτσι, Ξερούμε ποιόν θα κάνουμε γαμπρό!...

Κι ο «πεθερός» ο δυστυχής «κατέβαινε» μιά γενναία προγαμιαία δωρεά, για να «γλυκάνη» τον «γαμπρό» που τον θεωρούσε σπουδαίο κελεπούρι!

Ο Νίκος Κ. με το «κόλπο» της προγαμιαίας δωρεάς, με κάτι μικρές οικονομικές διευκολύνσεις, με κάτι απρόοπτα ταξίδια κι έξοδα παραστάσεως «μάσσαγε» από τους γονείς της υποψηφίας νύφης σημαντικά ποσά.

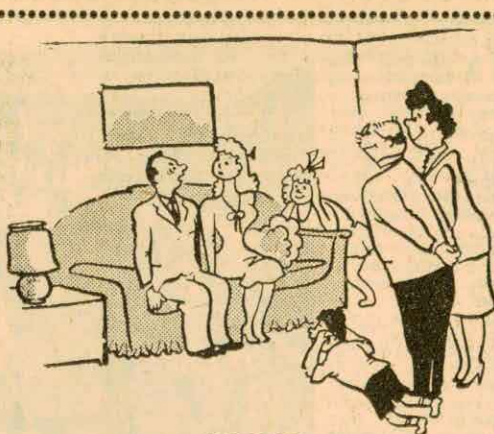
Ποτέ όμως ο Νίκος δεν είχε μιά άρραβωνιαστική. Πάντα ήταν άρραβωνιασμένος δυο τρεις κομψές κι όμορφες Αθηναίες. Τέλος ήρθε η σειρά του να την πάθη κι αυτός. Μιά Κωνσταντινουπολίτισσα από τη Ν. Φιλαδέλφεια τον έμπλεξε στα δίχτυα της. Ήταν σωστή διαδόλισσα. Πριν να το καταλάβη καλά καλά ο άσος της απάτης, βρέθηκε παντρεμένος μαζί της κι αυτή τη φορά «με παπά και με στεφάνι». Έζησαν μαζί καλά όσο της έτρωγε τα λεφτά της. Έπειτα άρχισαν οι γκρίνιες. Ο Νίκος Κ. έφτιαξε τότε μιά κομψή στολή άνθυποπλοίαρχου την φόρεσε κι άρχισε τις παλές απάτες του.

Η γυναίκα του προσπάθησε να τον συμμορφώση, να τον πείση να γυρίση στη συζυγική στέγη, μα στάθηκε αδύνατο. Στην απελπισία της τον κατήγγειλε στην Αστυνομία κι απέκαυσε τα «κόλπα» του που είχε την ανοησία να της εξομολογήθη.

Αυτό υπήρξε η καταστροφή του γόητος. Γιατί πρέπει να ξέρη να κρατά κανείς τη γλώσσα του, όταν μάλιστα έχει να κάνει με γυναίκες. Έτσι ο πολύγαμος βρήκε το μαστορά του.

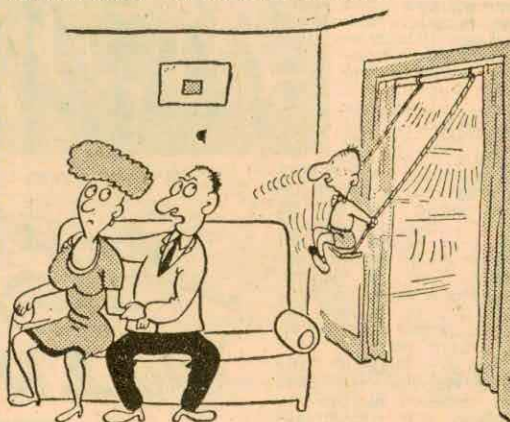
Κατόπιν αυτού εξεδόθη ένταλμα συλλήψεως κατά του Νίκου Κ. και μιά ημέρα τον φέρανε στη Γενική Ασφάλεια. Ο «γόης» όμως δεν ήταν διόλου ίππότης. Με την σειρά του κατήγγειλε την γυναίκα του επί διαγμία, αποκαλύπτοντας ότι είχε παντρευτεί την περίοδο της κατοχής έναν Ιταλό και χωρίς να πάρη διαζύγιο, παντρεύτηκε κι αυτόν. Έτσι συνελήφθη κι εκείνη και κλείσθηκε στη φυλακή.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

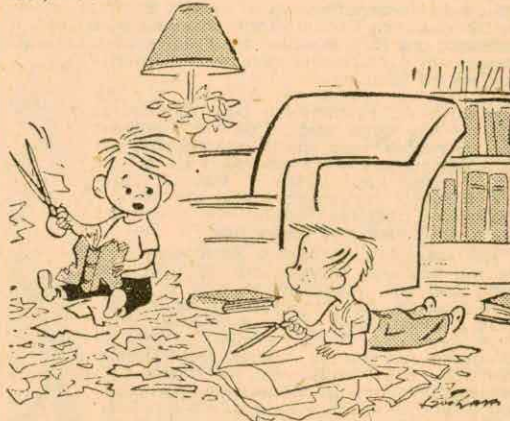

ΚΑΡΑΟΥΛΙ

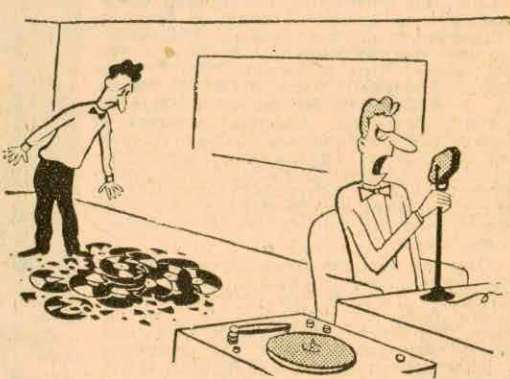
— Τί θα γίνη, βρέ κοπέλλα μου; Θα φύγουν καμιά φορά; "Η να φύγω εγώ;...

— Άσχημα κάναμε, πού δεν του δώσαμε το δεκαχίλιάρο πού μας ζήτησε για να μās άφίση μόνους!...

— Εγώ όταν αρχίζω ένα βιβλίο δεν σταματάω ούτε λεπτό, προτού να το τελειώσω!...

Ο σπήκερ: Έξ αιτίας του θορύβου πού ακούσατε, δεν θα σάς μεταδώσουμε το πρόγραμμα των «εκλεκτών δίσκων»!...

ΤΙΣ άπεράντες έπαρχίες της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας τις διοικούσαν οι άνθυπατοι, πού είχαν άπερίοριστη έξουσία πάνω στους υπηκόους των. Ένας απ' αυτούς, ο άνθυπατος της Αφρικής, πού φημιζόταν για τη σκληρότητά του, είχε πολυάριθμους δούλους, ανάμεσα στους όποιους κι' ένα νεαρό Έλληνα, από καλή οικογένεια, τον Ανδροκλή.

Κάποτε, πού ο Ανδροκλής αυτός έπρόκειτο να ύποστή μιάν άδικη τιμωρία, κατώρθωσε να σπάση την πόρτα του κελλιού του, να βγη στον κήπο, από κεί να κατέβη στο δρόμο, και, μ' ένα μακρύ σχοινί, πού είχε φροντίσει να πάρη μαζί του, να κατέβη από τα τείχη της πόλεως.

Η νύχτα ήταν χωρίς φεγγάρι, σκοτεινή, κι' ο δραπετής κατώρθωσε ν' απομακρυνθί από την πολιτεία, χωρίς να τον αντίληφθ κανείς. Βιαζόταν, άλλως τε, να ξεμακρύνη όσο μπορούσε περισσότερο, γιατί ήξερε τί τον περίμενε, αν τον έβρισκαν: Θα τον σταύρωναν πάνω στα τείχη της πόλεως και θα τον άφιναν εκεί να πεθάνη από τη δίψα, τον ήλιο και την αίμορραγία...

Όρες δολόκληρες περπατούσε. Είχε ξημερώσει, βγήκε ο ήλιος — ο φοβερός ήλιος της Αφρικής — κι' ο Ανδροκλής έτρεχε, με τα πόδια καταπληγωμένα, λαχανιάζοντας, ρίχνοντας, κάθε τόχο, φοβισμένα βλεμμάτα πίσω του, για να ιδί αν τον κυνηγούν...

Τέλος, αποκαμωμένος πιά από τη δωδεκάωρη σχεδόν πορεία και τυφλωμένος από τον καφερό ήλιο, μπήκε σε μιά σπηλιά, πού βρήκε στο δρόμο του, και σωριάστηκε στο χώμα, μισοπεθαμένος από την εξάντληση.

Άλλά δεν πρόφτασε να πάρη ανάσα, και πάγωσε από τον τρόμο του: Ένας φοβερός βρυχηθμός άντηχησέ στην είσοδο της σπηλιάς κι' ένα μεγάλο λιοντάρι μπήκε μέσα κουτσάινοντας. Ο δυστυχισμένος σκλάβος νόμισε πώς έφτασε πιά η τελευταία του ώρα. Άλλά, σε λίγο, πρόσεξε ότι το λιοντάρι δεν έδειχνε καμμία έχθρική διάθεση εναντίον του. Είχε χαλάρει πάνω στο χώμα της σπηλιάς, είχε απλώσει το πληγωμένο του πόδι, από το όποιο έτρεχε μαύρο αίμα, και μούγγριζε λυπητέρα, σαν να ζητούσε έλεος. Τα μεγάλα του μάτια είχαν καρφωθεί πάνω στον Ανδροκλή, κι' η χαίτη του άνατάραζόταν, σαν νάνοιωσε ρίγη.

Ο σκλάβος, πού είχε πικρή πείρα από πόνο κι' έγκατάλειψη, λυπήθηκε το άγριμι και πήγε κοντά του. Έπιασε το πόδι του λιονταριού, το εξήτασε, κι' είδε πώς ένα χοντρό άγκάθι είχε μπηχτεί βαθεία πλάι στο νύχι του, κι' είχε σχηματίσει μιά μεγάλη πληγή, από την όποια έτρεχε κατάμυρο το αίμα. Το λιοντάρι, σαν να καταλάβαινε πώς ο άνθρωπος εκείνος ήθελε το καλό του, είχε μείνει άκίνητο, εξακολουθώντας μόνο να μούγκριζε από τον πόνο.

Ο Ανδροκλής έπιασε τότε το πληγωμένο ποδάρι μέσα στα χέρια του και το πίεσε μ' όλη του τη δύναμη, για να βγάλη το άγκάθι και το σπασμένο αίμα. Έπειτα κατέβηκε στη διπλανή πηγή, πήρε μέσα σ' ένα πλατύ φύλλο, πού τσάρπιφε σαν χωνί, δροσερό νερό, και γύρισε να ξεπλύνη την πληγή. Αφού την έπλυνε καλά, μάζεψε λίγα φύλλα από χόρτα, τάβαλε άπάνω και την έδεσε, σχίζοντας ένα κομμάτι από το χιτώνα του.

Τό λιοντάρι, σ' όλο αυτό το διάστημα, μ' όλο πού φαινόταν να πονάη φριχτά, δεν έδειξε καμμιάν έχθρική διάθεση. Έπειτα, αποκαμωμένο από την κόυρσι και τους πόνους, άπλωσε το βαρύ του κεφάλι πάνω στα πόδια του σκλάβου, έκλεισε τα μάτια του και κοιμήθηκε.

Ο Ανδροκλής ήθελε να φύγη, αλλά φοδόταν να μετακινηθί, για να μην ξυ-

Τό Λιοντάρι του Ανδροκλή

πνήση το λιοντάρι και του έπιτεθή. Έμεινε λοιπόν άκίνητος στη θέση του, ως πού ο ύπνος βάρυνε...

Ξύπνησε, νιώθοντας ένα χλιαρό χαδί στα χέρια του. Ήταν το λιοντάρι, πού του τάγγυφε, σά νάθελε έτσι να του έκφραση την εύγνωμοσύνη του.

Ο Ανδροκλής κατάλαβε τότε πώς δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο από το άγριο θηρίο, κι' αποφάσισε να μείνη σ' εκείνη τη σπηλιά. Έφαγε λίγο ψωμί, πού είχε πάρει μαζί του, και λογάριάζε, την άλλη μέρα, να ξερευνήση την τριγύρω περιοχή, για να ιδί πώς θ' αντιμετώπιζε το πρόβλημα της τροφής.

Άλλά, το ίδιο εκείνο βράδυ, άντελήφθη πώς κι' αυτό το πρόβλημα είχε λυθί: Τό λιοντάρι, πού κουτσάινε ακόμα, αλλά δεν ένοιωθε πιά τόσο δυνατούς πόνους, μόλις νύχτωσε, βγήκε από τη σπηλιά. Όταν, ύστερα από δυο-τρεις ώρες ξαναγύρισε, έφερε, κρατώντας την με τα δόντια του, μιά σκοτωμένη αντίλοπη, πού την έριξε μπροστά στα πόδια του Ανδροκλή. Ο σκλάβος ένοιωσε δυο καυτερά δάκρυα να κυλάν στα μάγουλά του: Είχε βρή ένα φίλο, ένα πιστό σύντροφο, στην έρημία εκείνη, μακριά από τους ανθρώπους...

Όταν ξημέρωσε, έβαλε ένα κομμάτι αντίλοπης πάνω σε μιά πλατεία πέτρα, πού την έκαιγε ο ήλιος, και τ' άφισε εκεί να ψηθί. Ήταν ένα φαγητό βασιλικό γι' αυτόν, πού, σαν σκλάβος του άνθυπατου, δεν έτρωγε παρά ξερό ψωμί και, καμμία φορά, κανένα ζυνισμένο λάφγι...

Τρία χρόνια βάσταξε αυτή η παράξενη ζωή. Ανθρώπος και θηρίο είχαν συνδεθί με μιάν αλλόκοτη φιλία, κι' ως μην είχαν τρόπο να έκφρασουν με λόγια τα αισθήματά τους...

Ένα βράδυ όμως, το λιοντάρι βγήκε

Ένα μεγάλο λιοντάρι μπήκε μέσα στη σπηλιά κουτσάινοντας...

να κυνηγήση, και δεν ξαναγύρισε. Του κάκου το περίμενε ο Ανδροκλής.

Μιά μέρα, τέλος, πού πλανιόταν αναζητώντας τροφή, έπεσε σε μιά ένεδρα Ρωμαίων στρατιωτών, πού είχαν βνη για να κυνηγήσουν. Τον αναγνώρισαν άμέσως, γιατί άνήκων στη σωματοφυλακή του άνθυπατου. Τον έπιασαν, λοιπόν, τον έδεσαν γερά και τον ώδηγησαν στον άφέντη του, πού, μοζί μ' άλλους κατάδικους, τον έστειλε στη Ρώμη.

Όταν έφτασαν εκεί, τους έκλεισαν στις φυλακές του Ιπποδρόμου, άπαισία υπόγεια, υγρά και άνήλια, όπου στίβάζονταν κατά χιλιάδες τα ύποψηφα θύματα.

Μιά ημέρα «γιορτή», ώπλισαν και μιά τρακοσαρία από αυτούς με άσπίδες και κοντάρια και τους έβγαλαν στον Ιπποδρόμο, όπου είχαν συγκεντρωθί χιλιάδες Ρωμαίοι, κι' ο Αυτοκράτορας με τους συγκλητικούς, για ν' απολαύσουν το θέαμα. Έπειτα εξαπόλυσαν στον στίβο λιοντάρια και τίγρεις, με τα όποια οι κατάδικοι ήσαν ύποχρεωμένοι να πολεμήσουν.

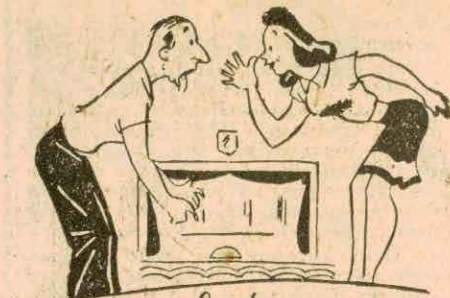
Ο Ανδροκλής, εξαντλημένος καθώς ήταν από τις κακουχίες, κι' απογοητευμένος από τη σκληρή του μοίρα, πέταξε το κοντάρι και την άσπίδα και έαπλώθηκε καταγής, περιμένοντας το θάνατο.

Τό πλήθος των θεατών άρχισε να ούρλιαχί από άγανάκτηση. Πώς τολμούσε ο κατάδικος εκείνος νάναι τόσο δειλός;

Άξαφνα, οι φωνές κι' οι αλαλαγμοί έκόπασαν άπότομα: Ένα λιοντάρι είχε πηδήσει πάνω στον εξαπλωμένο κατάδικο, κι' έτοιμαζόταν να τον κατασπαράξη. Άλλά τότε συνέβη κάτι το καταπληκτικό: τό λιοντάρι άρχισε να γλύφει τα χέρια του κατάδικου. Εκείνος άνοξε τα μάτια του, και, βλέποντας από πάνω του το τεράστιο κεφάλι του αγριμιού, το άγκάλιασε, κλαίγοντας με συγκίνηση. Τό λιοντάρι ήταν εκείνο της σπηλιάς, κι' είχε αναγνώρισει τό φίλο του Ανδροκλή.

Χάρης! Χάρης! άκούστηκαν από παντού μυριόστομες κραυγές.

Ο Αυτοκράτορας έκαμε ένα νόημα κι' οι φύλακες του Ιπποδρόμου έβγαλαν από τον στίβο τον Ανδροκλή, αποδίδοντας του την έλευθερία. Άλλά τό λιοντάρι τό σκότωσαν...

Η καρμωδισία μας

Ανδρώπινη άχαριστία

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΠΙΕΡ ΖΙΒΕΡΝΤΕ: 46 ετών ΜΑΡΙ-
ΝΑ ΖΙΒΕΡΝΤΕ: 40 ετών ΔΟΚΤΩΡ
ΖΕΛΑΤΕΝ: 48 ετών.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στην κρεβατοκάμαρα του ζεύγους Ζιβερντέ, ο γιατρός Ζελατέν εξετάζει το σφυγμό του Πιέρ που βρίσκεται στο κρεβάτι).

ΠΙΕΡ (κυττάζοντας με αγωνία το γιατρό): "Ε, λοιπόν;
Δρ ΖΕΛΑΤΕΝ: Έκατον έντεκα, εκατον δώδεκα σφυγμοί! Πρέπει όπωσδήποτε να γίνω έγχείρσις.

ΠΙΕΡ: Έγχειρσις;... Βρίσκομαι, λοιπόν, σε κίνδυνο;... "Ω, γιατρέ μου, τι θα γίνουν η δυστυχισμένη γυναίκα μου και τα παιδιά μου, αν πάθω τίποτε;

ΖΕΛΑΤΕΝ: Μην έννευρίζεσθε... "Αν γίνω έγκαίρως ή έγχειρσις δεν διατρέχετε κανένα κίνδυνο.

ΠΙΕΡ (με αγωνία): Θα με σώσετε, δεν είν' έτσι, γιατρέ; Ξερετε βέβαια πώς δεν είμαι πολύ πλούσιος. Ωστόσο δεν είμαι άχαριστος και θα σας δώσω τα μισά απ' όσα έχω.

ΖΕΛΑΤΕΝ (χαμογελώντας): Δεν θα δεχθώ ποτέ τόσο πολλά. Είμαι πίν' απ' όλα φίλος σας και έχετε όλη μου την άφοσιωσι... Μην φοβάσθε λοιπόν.

ΠΙΕΡ: Δεν φοβάμαι... Πότε θα γίνω ή έγχειρσις;

ΖΕΛΑΤΕΝ: Αύριο το πρωί. Δεν υπάρχει λόγος να καθυστερούμε.

ΠΙΕΡ (στενάζει τρομαγμένος): Αύριο κιόλας... "Α, η υγεία είνε το πολυτιμότερο αγαθό!

ΖΕΛΑΤΕΝ: "Ησυχάστε... "Ησυχάστε και προσπαθήστε να κοιμηθήτε.

(Ο γιατρός βγαίνει συνοδευόμενος από την κυρία Ζιβερντέ, η οποία στο διάδρομο των ρωτάει).

ΜΑΡΙΝΑ: Πώς τον βρίσκετε;

ΖΕΛΑΤΕΝ: Πολύ άσχημα, οί πιθανότητες είνε μισές και μισές... Μην κλαίτε, δεν πρέπει ν' αντιληφθώ τίποτε γιατί μ' ενδιαφέρει να μη χάσω το θάρος του... Χαίρετε, κυρία.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ύστερα από έξη μήνες στο σαλονάκι του σπιτιού των Ζιβερντέ, Ο Πιέρ κεφα-τος με το καπέλλο στραβά και το πούρο στο στόμα ετοιμάζεται να βγύ).

ΜΑΡΙΝΑ: Πού πρόκειται να περάσεις το απόγευμά σου;

ΠΙΕΡ: Θα κάνω έναν περίπατο, θα πάω για καμμία ώρα στη λέσχη κι ύστερα θα ξαναγυρίσω.

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν νομίζεις ότι θα ήταν επί τέλους σωστό να περάσεις και από τον δόκτορα; Είνε τέσσερες μήνες που είσαι στο πόδι κι ούτε πάτησες ακόμη στο στί-τι του.

ΠΙΕΡ: Ξεχνάς πώς του έκανα μια εύ-χαριστήριο επίσκεψι;

ΜΑΡΙΝΑ: Μιά επίσκεψι! Μα αυτό δεν είνε νομίζω αρκετό. Πριν σου κάνω την έγχειρσις ο γιατρός έτρωγε εδώ κάθε μέ-ρα και τώρα φαινόμαστε πώς τον άποφεύ-γουμε... Μή ξεχνάς στο κάτω-κάτω πώς σ' έσωσε!...

ΠΙΕΡ: Μή λές υπερβολές! Μου ώμολό-γησε ο ίδιος την παραμονή της έγχειρή-σεως πώς το πράγμα ήταν ευκολώτατο.

ΜΑΡΙΝΑ: Έμένα όμως μου έμπιστεύ-τηκε ιδιαίτέρως πώς η κατάσταση σου ή-ταν κρίσιμωτάτη.

ΠΙΕΡ: Στο είπα αυτό γιά να σου δεί-ξη πώς κάτι θα έκανε.

ΜΑΡΙΝΑ: Είσαι άδικος. Ο δόκτωρ ύ-πηρες πάντοτε ειλικρινής και καλός μαζί μας... Έσύ ό ίδιος του υποσχέθηκες την μισή σου περιουσία αν σ' έσωζε.

ΠΙΕΡ: Το είπα αυτό σε μία στιγμή δει-λίας. Αυτό το παθαίνει ο καθένας όταν είνε άρρωστος... Πάντως αυτό ακριβώς με στενοχωρεί, γιατί πρέπει φυσικά κάτι να του δώσω... Τι λές κι' έσύ. Είνε αρκετές πενήντα χιλιάδες φράγκα;

ΠΙΕΡ: Το είπα αυτό σε μία στιγμή δει-λίας. Αυτό το παθαίνει ο καθένας όταν είνε άρρωστος... Πάντως αυτό ακριβώς με στενοχωρεί, γιατί πρέπει φυσικά κάτι να του δώσω... Τι λές κι' έσύ. Είνε αρκετές πενήντα χιλιάδες φράγκα;

ΜΑΡΙΝΑ: Έφόσον ο γιατρός είνε φί-λος μας, θα μπορούσαμε ν' αντικαταστή-σωμε τα χρήματα μ' ένα έργο τέχνης...

ΠΙΕΡ: Λαμπρά!... Έτσι θα κάνωμε τη δουλειά μας με καμμία είκοσαριά χι-λιάδες... Θα φάξω κιόλας να βρω κανένα άγαλμα.

ΜΑΡΙΝΑ: Καλύτερα να τον βολιδοσκο-πήσης πρώτα γιά να δής τί θα προτι-μούσε. Μπορεί όμως να νομίσω πώς το δώρο αυτό είνε άσχετο με την άμοιβή του και να περιμένη και τα χρήματα.

ΠΙΕΡ: Έχεις δίκιο, πρέπει να του δώ-σω να καταλάβη πώς δεν έχει να περιμέ-νη τίποτε άλλο.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Το ίδιο βράδυ, στο ίδιο σαλονάκι).

ΠΙΕΡ (μπαίνοντας σαν άνεμοστρόβι-λος): Τάμαθες;... Πέθανε ο δόκτωρ Ζε-λατέν!

ΜΑΡΙΝΑ (σαστισμένη): Πέθανε;
ΠΙΕΡ: Ναι, σήμερα το πρωί, ξαφνικά, μέσα στο άμαξί του, ενώ έκανε τις επί-σκεψεις του.

ΜΑΡΙΝΑ: Τόν καυμένο!... Ένας τόσο καλός άνθρωπος.

ΠΙΕΡ: Τίμιος, άφοσιωμένος, άφιλοκερ-δής και λαμπρός έπιστήμων... Δεν θα ξεχάσω ποτέ πώς του χρωστάω τη ζωή μου.

ΜΑΡΙΝΑ: Ο θάνατός του άποτελεί με-γάλη άπώλεια... Άφήνει οικογένεια;

ΠΙΕΡ: Όχι, ήταν κατάμονος στον κό-σμο.

ΜΑΡΙΝΑ: Τότε ποιός θα συνοδέψω την κηδεία του;

ΠΙΕΡ: Οί φίλοι δεν θα λείψουν... Όλο το Παρίσι τον έκτιμούσε.

ΜΑΡΙΝΑ: Σκέπτομαι, ξέρεis την όφει-λή μας απέναντί του... Τώρα πιά ούτε γιά άμοιβή μπορεί να γίνεται λόγος, ούτε γιά έργο τέχνης.

ΠΙΕΡ: Γι' αυτό, συλλογίστηκα να του καταθέσω ένα ύπεροχο στέφανο.

ΜΑΡΙΝΑ: Αυτό ετοιμαζόμουν να σου προτείνω κι' εγώ.

ΠΙΕΡ: Αυτό είνε καθήκον μας... Τρέχω κιόλας να παραγγείλω το στέφανο.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Στο άνθοπωλείο).

ΑΝΘΟΠΩΛΗΣ: Μπορούμε, κύριε, να σας φτιάξουμε ένα πρώτης τάξεως στέφανο με χίλια φράγκα.

ΠΙΕΡ: Χίλια φράγκα;... Μα δεν τρελ-λάθηκα...

ΑΝΘΟΠΩΛΗΣ: Και όμως άφού πρόκει-ται περί του πιο καλού σας φίλου, πρέπει να είνε κάτι έκλεκτό.

ΠΙΕΡ: Του πιο καλού μου φίλου;... Ποιός σας το είπα αυτό;... "Ηταν ά-πλώς ένας φίλος, ένας γνώριμος.

ΑΝΘΟΠΩΛΗΣ: Τότε να σας φτιάξω ένα στέφανο των πεντακοσίων φράγκων...

ΠΙΕΡ: "Α, όχι, δεν θέλω συνηθισμένο στέφανο... Μήπως έχετε κανένα από τε-χνητά λουλούδια;

ΑΝΘΟΠΩΛΗΣ: Έχω ένα, αλλά... δεν τολμώ να σας τόν δείξω... είνε χαλία!...

ΠΙΕΡ: Τότε σταθήτε να πάω να συμ-βουλευτώ μία στιγμή τη γυναίκα μου. (Ά-πομακρύνεται μονολογώντας): Άκούς έ-κει, ένα σωρό λεφτά πεταγμένα γιά ένα στέφανο... Έξ' άλλου θα του στείλουν ένα σωρό λουλούδια... Ένα στέφανο περισ-σότερο, ένα λιγώτερο δεν θα φανή... Μπορώ κάλλιστα να κάνω μία προσευχή γιά την άναπαυσι της ψυχής του... Αυ-τό είνε το προτιμώτερο... Δεν χρειάζε-ται στέφανο... Το αληθινό πένθος το κρατάει κανείς μέσα στην καρδιά του!...

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝΣ

Καλές συστάσεις

Ο πατέρας της νέας υπηρέτριας πρὸς τὸ άφεντικό:

—Νά τὸ ἰδῆτε. Θά μείνετε πολὺ εὐχα-ριστημένος μετὰ τὴν κόρη μου.

—Θέλω πρὸ παντὸς νὰ εἶνε τίμια.

—Τίμια; Τίς ἄλλες πηγὰ νὰ πάρω κάτι λεπτὰ ἀπὸ τὸ σακκάκι τοῦ άφεντι-κοῦ της καὶ μοῦ εἶπε: «Πρόσεχε, γιατί μου φαίνεται πὼς τὰ μεταάει».

—Νά κυττάξω ἢ νὰ μὴ κυττάξω;

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ του βρέφους

Πώς πρέπει να γίνεται γιά να είναι ωφέλιμη

Η γυμναστική είνε απαραίτητη και στα βρέφη, γιατί μπορεί να προλάβη, σε ώριμους περιπτώ-σεις μερικές ελαττωματικές τάσεις του οργανισμού (ραχιτιζμό μυϊκή άτονία, παχυσαρκία, άναπνευστική ανεπάρκεια, σκολίωσι, βαθύλωμα του στήθους, παρα-μορφώσεις των κάτω άκρων κτλ.).

Γιά τη γυμναστική αυτή του βρέφους μερικές προφυ-λάξεις είνε απαραίτητες:

1) Πρὸ παντός είνε απαραίτητο νὰ τηρῆτε μία αυ-στηροτάτη υγιεινή: Τὸ βρέφος θά τοποθετηθῇ πάνω σ' ένα τραπέζι σκεπασμένο μ' ένα καθαρό σεντόνι. Μετα-ξυ τοῦ σεντονίου καὶ τοῦ τραπεζιοῦ μπορεῖτε νὰ βάλε-τε ένα κάρπας σκληρὸ μαξιλάρι.

2) Ἡ βία στὴν προκειμένη περίπτωση μπορεῖ νὰ ἐκρ-ολεθρίσῃ ἀποτελέσματα. Οἱ κινήσεις πού θά κάνει τὸ παι-δάκι μετὰ τὴ βοήθεια σας νὰ εἶνε ἁπλές καὶ ἡρεμες.

3) Τὸ δωμάτιο μέσα στοῦ οποίου θά κάμετε τίς ἀσκή-σεις πρέπει νὰ εἶνε καλά ἀερισμένο καὶ νὰ ἔκῃ θερμο-κρασία 18-20 βαθμῶν.

4) Ἡ γυμναστική θά γίνεται πρὸ τοῦ φαγητοῦ.

5) Ἡ διάρκεια τῆς γυμναστικῆς δεν πρέπει νὰ εἶνε μεγαλύτερη ἀπὸ δέκα λεπτά. Θά κάμετε στὴν ἀρχὴ ἀπὸ δύο φορές κάθε μυϊκὴ άσκησι. Κατόπιν θά αὐξη-σετε τὸν ἀριθμὸ σε ἑξή. Μετὰ τὴν άσκήσων εἶνε καλὸ νὰ γίνονται μερικές ἀναπνευστικές κινήσεις.

Άναπνευστικές κινήσεις

1. Εἰσπνοή: Βάλετε τίς παλάμες σας στὸ κατώτερο μέρος τῶν πλευρῶν, χωρὶς νὰ ἀσκήτε, ὅμως και-μιά πιέσι. Αὐτὴ ἡ ἐπίθεσις θά σας ἐπιτρέψῃ ν' ἀντιλη-φθῇτε τὴ διεύρυνσι τοῦ θώρακος ἀπὸ τὴν εἰσαγωγή ἀε-ρος μέσα στοὺς πνεύμονες καὶ νὰ ἐλέγξετε ἀν ἡ εἰσ-πνοὴ εἶνε πλήρης ἢ ὀχι.

Εκπνοή: Ἀρχίστε νὰ ἀσκήτε μία ἐλαφρὴ πιέσι στὶς πλευρές γιά νὰ βοηθήσετε τὴν ἐξοδο τοῦ ἀέρος.

Κατὰ τὸν ἑβδομο μῆνα

2. Περᾶστε τὸ ένα χερί σας κάτω ἀπὸ τὴ ραχὴ τοῦ μικροῦ. Κατόπιν ἀνισκώστε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι τοῦ καὶ ἀφήστε τὸ νὰ ξαναπέσῃ ἀργά στὴν κανονικὴ του θέση.

Δύο ἢ τρεῖς παρόμοιες άσκήσεις εἶνε ἀρκετές.

Απὸ τὴν ἡλικίᾳ τῶν 8 μέχρι δώδεκα μῆνων

3. Τὸ παιδάκι θά εἶνε ἐκπλωμένο σὲ ὑπὸ στάσι. Λυ-γίστε τὰ χεῖρά του στοὺς ἀγκῶνες, γιά νὰ φέρετε τίς παλάμες πρὸς τοὺς ὤμους. Κατόπιν τεντώστε τὰ πρὸς τὰ πίσω.

Ἡ ἰδίᾳ στάσις. Τὰ χεῖρά τεντωμένα στὰ πλάγια.

4. Λυγίστε τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ στὰ γόνατα καὶ φέρε-τε τὰ πρὸς τὸ στήθος. Κατόπιν θά τὰ ἐπαναφέρετε στὴν ἀ-κικὴ τους θέση τεντώνοντας τὰ ὅσο μπορεῖτε πρὸς τὸ πρῶν.

Ἡ ἰδίᾳ στάσις. Τὰ χεῖρά τεντωμένα πρὸς τὸ πρῶν.

5. Μετὰ τὴν κατὰλληλὴν κίνησι τῶν χερῶν σας ὑποδεί-ζετε στὸ παιδάκι νὰ σπκώσῃ ἀργά τὰ δύο πόδια του πρὸς τὰ ἐπάνω. Τὰ πόδια θά ἐκπλωτῶνται στοὺς ἀστρογάλους.

Απὸ ἑνὸς μέχρι δύο ἐτῶν

6. Κρατῆτε τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ μετὰ τὸ δεξι χερί. Ἀ-νισκώστε τὸ κεφάλι τοῦ μετὰ τὸ ἀριστερό χερί σὲ τρόπο πού νὰ τὸ ἀναγκάσετε νὰ νείσῃ ἐλαφρὰ τὸν κορμὸ πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὑποβιβᾶστε τὸ κατόπιν μετὰ τὸ ἀριστε-ρό σας χερί νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν ἀρχικὴ του θέση.

7. Θά κάμετε τὴν ἰδίᾳ κίνησι. Ἀλλὰ ταυτόχρονα θ' ἀ-νισκώσετε τὰ δύο ποδάρκια τοῦ κρατώντας τὰ μετὰ τὰ χεῖρά σας. Νὰ κρατᾶτε τὸ παιδάκι ἀπὸ τὰ χεῖρά ἢ νὰ τὸ στηρίζετε, μετὰ τὰ χεῖρά σας στὸν τράχηλό του.

8. Ἡ ἰδίᾳ κίνησις. Κρατῆτε τὸ παιδάκι νὰ λυγίσῃ τὰ πόδια του. Τὰ χεῖρά θά εἶνε τεντωμένα πρὸς τὰ ἐμπρός.

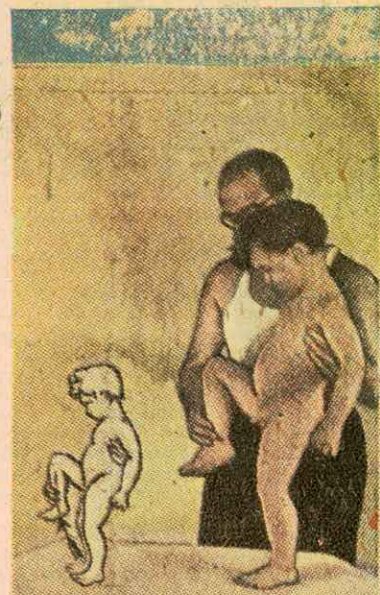
9. Βάλετε τὸ παιδάκι νὰ περᾶ μπροστὺ. Κατόπιν κρατῆτε τὰ ποδάρκια τοῦ μετὰ τὸ ένα χερί καὶ μετὰ τὸ ἄλλο ἀνισκώστε ἐλαφρὰ τὸ στήθος τοῦ.

Μετὰ τὰ δύο χρόνια

Κρατῆτε τὸ παιδί ἀπὸ τίς ἱσυχάσεις καὶ ἀνισκώστε πρῶτα τὸ ένα τοῦ ποδὶ καὶ ὕστερα τὸ ἄλλο. (Πρῶτη εἰ-κόνα δεξιά).

Τεντώστε πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ ἐπάνω τὸ ἀνασκημένο ποῦδι. (Δεύτερη εἰκόνα).

Τεντώστε τὰ χεῖρά τοῦ παιδιοῦ οριζόντια καὶ κατό-πιν κατεβάστε τὰ, ἐνῶ τὸ μικρὸ θά σπκώσῃ τὸ ποῦδι τοῦ πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἡ κίνησις αὕτη θά γίνῃ πρῶτα μετὰ τὸ ένα καὶ κατόπιν μετὰ τὸ ἄλλο ποῦδι. (Τρίτη εἰκόνα).

‘Η περίεργη ζωή ΤΟΥ ΤΖΙΤΖΙΚΑ

Το έντομο που κατασκευαστήθηκε από τον Αίσωπο

Από την εποχή που ο Αίσωπος έγραψε τον περίφημο μύθο του, ο τζιτζίκας θεωρείται σαν πρότυπο αφροντισίας και απρονοησίας, ενώ, αντίθετα, το μυρμηγκί σαν πρότυπο φιλεργίας και προνοητικότητας. Κι όμως, τα πράγματα συμβαίνουν με έναν τρόπο ολότελα διαφορετικό.

Πρώτα-πρώτα, η χαρά του τζιτζίκου κρατάει πολύ λίγο. Και εδώ δεν είναι καθόλου σωστό πως το χειμώνα, λόγω της απρονοησίας του, βρίσκεται στην ανάγκη να χτυπήσει την πόρτα του μυρμηγκιού για να του ζητήσει ελεημοσύνη. Ο λόγος είναι απλούστατος. Στο τέλος του καλοκαιριού ο τζιτζίκας πεθαίνει. Και συνεπώς άνοιξη τί είναι χειμώνας.

Ο Αίσωπος ήταν, βέβαια, ένας απαράμιλλος μυθολογιστής. Άλλα δεν είχε ιδέα από έντομολογία. Διαφορετικά, θα ήξερε πως ο τζιτζίκας δεν έχει λόγο να ζητήσει τίποτα από το μυρμηγκί, ενώ, αντίθετα, βρίσκει πολλές φορές την ευκαιρία, κατά τη διάρκεια της σύντομης ζωής του, να φανεί χρήσιμος σ' αυτό.

Κατά τις θερμές μέρες του καλοκαιριού, π. χ. όταν ο ήλιος πυρπολή τη γη με τις ακτίνες του, τα μυρμηγκία και διάφορα άλλα έντομα αναζητούν του κακού μια σταγόνα νερού για να δροσισθούν. Τα άνθη έχουν εξαφανισθεί από τη γη και οι κοίτες των ρυακιών έχουν στερέψει.

Τη στιγμή αυτή ακριβώς ο τζιτζίκας φαίνεται χρήσιμος σ' όλα αυτά τα έντομα. Γιατί και αυτός επίσης αισθάνεται την ανάγκη να δροσισθεί. Τι κάνει λοιπόν; Με το όξύ και σκληρό ρύγχος του, τρυπάει το φλοιό του κλαδιού του δέντρου, όπου είναι ανεβασμένος και απομυζά τον θρεπτικό και δροσιστικό χυμό του, που αποτελεί, άλλωστε, την τροφή και το ποτό του μαζί. Μικρές σταγόνες απ' αυτό το χυμό τρέχουν ολόγυρα. Τα μυρμηγκία και τα άλλα έντομα, οδηγούμενα από το ένστικτό τους, τρέχουν τότε και αυτά για να πιουν απ' τη δροσερή πηγή.

Αλλά τα μυρμηγκία είναι άγνομα. Και αρχίζουν άμέσως έναν άγριο αγώνα, για να εκτοπίσουν τον τζιτζίκά από τη θέση του. Του τραβούν τα φτερά, τον κεντούν με την προδοσίδα τους, ανεβαίνουν πάνω στο σώμα του και τον βασανίζουν με χίλιους τρόπους. Στο τέλος, ο τζιτζίκας αναγκάζεται να φύγει και πηγαίνει να εγκατασταθεί σ' ένα άλλο κλαδί. Όσο για τους σφετεριστές του πλούτου του, δεν χαιρόνται και πολύ την κατάκτησή του. Γιατί η δροσερή πηγή στερεύει σύντομα. Οι προδοσίδες των μυρμηγκιών και των άλλων εντόμων δεν έχουν ούτε το απαιτούμενο μέγεθος, ούτε τη σκληρότητα που χρειάζεται, για να εισχωρήσουν κάτω από το φλοιό, όπου βρίσκονται οι θρεπτικοί και δροσεροί χυμοί του δέντρου.

Όπως είναι γνωστό, το ιδιότυπο τραγούδι του τζιτζίκου γεμίζει κατά τους καλοκαιρινούς μήνες τις έσοχες. Ωστόσο, εκείνο, που τραγουδάει είναι μόνον ο άρσενικός. Η θηλυκιά είναι ολότελα άφωνη. Και αυτός είναι ο λόγος που έκαμε έναν Έλληνα φιλόσοφο να πη: «Ευτυχισμένη είναι η ζωή των τζιτζικιών, γιατί οι θηλυκές είναι άφωνες».

Το τραγούδι του τζιτζίκου είναι

μια έρωτική πρόσκληση προς τη θηλυκιά. Είναι άγνωστο, όμως, με ποιο τρόπο φτάνει σ' αυτή. Οι έντομολόγοι δεν κατορθώσαν ν' ανακαλύψουν κανένα ακουστικό όργανο σ' αυτό το ζώο.

Είναι αναμφισβήτητο, όμως, ότι η θηλυκιά αισθάνεται με κάποιο τρόπο την έρωτική πρόσκληση του άρσενικού. Γιατί τρέχει άμέσως κοντά του. Ο γάμος τους γίνεται χωρίς πολλές διατυπώσεις. Μερικές ώρες κατόπιν, ο άρσενικός πεθαίνει, αφού έδωσε στην αγαπημένη του την πεμπτούσια του είνε του. Όσο για τη θηλυκιά, θα ζήσει με μερικές εβδομάδες ακόμη, ως που να γεννήσει τα αυγά της.

Τι γίνονται τώρα αυτά τα αυγά; Μόλις βγουν στο φως, σκάζουν άμέσως και βγαίνουν τότε απ' αυτά μικροσκοπικά έμβρυα, που μοιάζουν σαν σκουλήκια. Άλλα φαίνεται ότι το φως της ημέρας δεν τα ευχαριστεί. Και χωρίς να χάσουν καιρό σκάβουν το έδαφος με τα πτενά τους πόδια και χώνονται μέσα σ' αυτό, ολόενα και πιο βαθιά.

Εκεί μέσα θα μείνουν τέσσερα ολόκληρα χρόνια, σκάδοντας υπόγειες στοές σε μήκος πολλών μέτρων και τρεφόμενα από τους χυμούς, που περιέχονται μέσα στις ρίζες των δέντρων.

Κατά τις πρώτες ημέρες του καλοκαιριού του τετάρτου έτους, το μικρό σκουληκάκι βγαίνει, τέλος, στην επιφάνεια, μετασχηματισμένο σε νύμφη.

Αυτή η νύμφη ανεβαίνει τότε σ' ένα κλαδί και αρχίζει να κινείται ρυθμικά. Σε μία στιγμή, η μεμβράνη που την καλύπτει σχίζεται και το μικρό έντομο τινάζεται έξω. Είναι πια ένας τελείος τζιτζίκας. Το περικάλυμμα του πορασυρεται από τον αέρα και κυλάει στη γη.

Ο άρσενικός τζιτζίκας αρχίζει άμέσως το τραγούδι του, που θα τελειώσει μόνο με τη ζωή του. Το προαίσθημα της μικρής διαρκείας της τον κάνει ίσως να τραγουδάει ακατάπαυστα, σαν να φοβόταν, ληπως δεν προφτάσει ν' αποτελειώσει το ρεπερτόριό του.

Ο τζιτζίκας όταν φυσάει αέρας ή ο ούρανος είναι σκεπασμένος με σύννεφα, μένει σιωπηλός.

Ο τζιτζίκας πεθαίνει με το τραγούδι στο στόμα. Ο θάνατος τον βρίσκει ξαφνικά, τη στιγμή που, ξένοιαστος σκορπίζει τις όσείες και διαπραστικές νότες του μέσα στη θερμή ατμόσφαιρα του καλοκαιριού.

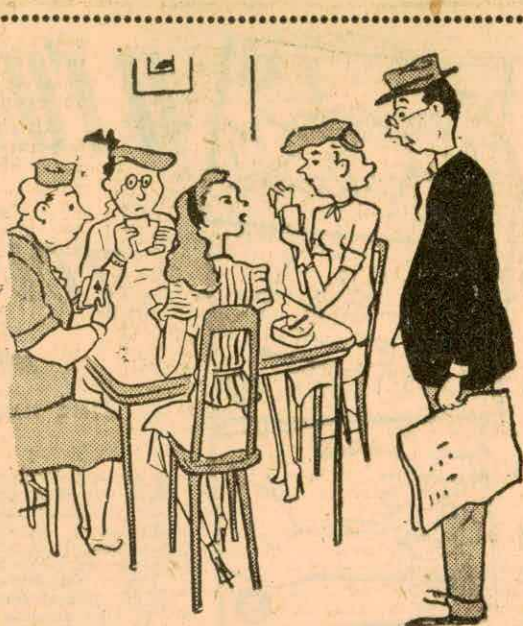
Και μία τελευταία λεπτομέρεια: Η μοίρα του τζιτζίκου είναι να γίνη βορά των μυρμηγκιών, που τεμαχίζουν το πτώμα του και το μεταφέρουν στη φωλιά τους, για να αξιοποιούν τις προμήθειές τους για το χειμώνα.

Όπως βλέπετε, η ζωή του τζιτζίκου δεν είναι πολύ αξιοζήλευτη. Άλλα παρουσιάζει πολύ περισσότερο ενδιαφέρον από ό,τι φαντάσθηκε ο καλός Αίσωπος.

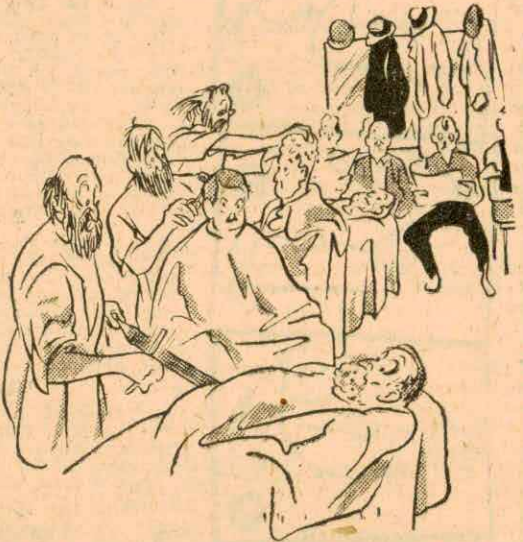
Για να παρηγορευντάς

Για να παρηγορευντάς μερικοί από τους κακούς μωθούς της εποχής μας:

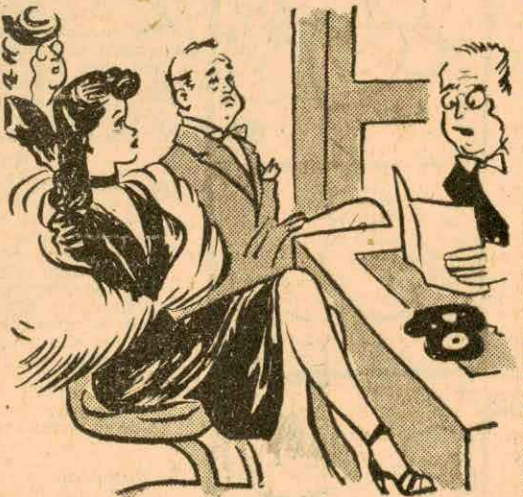
Ο Τσάρλι, όταν ήταν δέκα χρόνων, έκριθη από τους καθηγητές του «ανεπιτήδεος για την εκμάθησι της λατινικής». Ο Αϊνστάιν απερίφραστη κατά τις εισιτηρίους εξέτασεις στο λύκειο γιατί δεν κατώρθωσε να πάρη τη βασι στα μαθηματικά. Και ο Μπαλζακ βλέποντας κάποτε ένα σχολικό τετράδιο εκθέσεων είπε: «Είμαι βέβαιος ότι ο μαθητής που έγραψε αυτές τις απαντήσεις δεν θα κατώρθωσε να μάθη ποτέ να συντάσσει ούτε μια απλή επιστολή». Κι' ωστόσο αυτό το τετράδιο ήταν... δικό του, απ' την εποχή που φοιτούσε στο λύκειο.

— Πάλι άργα έρχεσαι για φαί! Άλλα εύτυχώς που δεν έβαλα ακόμη το φαί στη φωτιά... —

Όταν οι μπαρμπέρηδες έχουν πολλή δουλειά!...

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΗ

Ο συμβολαιογράφος (διαβάζοντας): «Στον αδελφό μου αφήνω τη γραμματέα μου που έχει όλα τα λεφτά μου, το αυτοκίνητό μου και τα σπιτία μου...»

Η Άρσμπέλλα Στούαρτ και ο σύζυγός της Ουίλλιαμ Σέυμουρ.

Ο λόγος που κατέστρεψε τη ζωή της λαίδης Άρσμπέλλας Στούαρτ, ήταν ότι καταγόταν από βασιλικό αίμα κι' ότι θα μπορούσε να διεκδικήσει το θρόνο της Αγγλίας. Μία μεγάλη μερίδα του αγγλικού λαού τη θεωρούσε ως τη νόμιμη διάδοχο της μεγάλης βασιλείας Έλισάβετ. Κι' αυτό υπήρξε η καταδίκη της, που δεν την άφισε να χαρή τη ζωή και τον έρωτα.

Είχε γεννηθεί στο Τσάιγουορθ, το έτος 1575, όταν δηλαδή η Έλισάβετ ήταν ακόμη 42 ετών. Όσο μεγάλανε, γινόνταν μία κοπέλλα τόσο διαλεχτή, ώστε θα μπορούσε, αν ήθελε, να παντρευτεί κόμητες, δούκες, πρίγκηπες, ακόμη και το βασιλιά της Πολωνίας ή τον Έρρίκο Δ' της Γαλλίας. Μά η ρωμαντική καρδιά της δεν ένοιωσε το γάμο χωρίς έρωτα.

Στην αρχή, όλα ι.ήγαιναν καλά γι' αυτήν. Η βασίλισσα την καλούσε στην Αύλη και της έδειχνε ξεχωριστή εύνοια. Μά κι' όλοι τη συμπαθούσαν, γιατί ήταν έξυπνη, γλυκιά και μ' εξαίρετική μόρφωση — ασυνήθιστη για την εποχή της. Την έδωλε όμως μία μερίδα αυλικών που υπεστήριζαν ότι έπρεπε να διαδεχθή την Έλισάβετ στο θρόνο, γιατί είχε περισσότερα δικαιώματα απ' τον Ιάκωβο της Σκωτίας.

Όταν λοιπόν η Άρσμπέλλα έγινε 27 ετών, η γρήη βασίλισσα άρχισε να τη ζηλεύει. Θύμωσε δε όταν έμαθε ότι σκόπευε να παντρευτεί χωρίς τη συγκατάθεσή της.

Ο σύζυγος που είχε διαλέξει, ήταν... ένα αγόρι 15 ετών, ο Ουίλλιαμ Σέυμουρ! Είχε κι' αυτός δικαιώματα στο θρόνο. Ο γάμος του λοιπόν με την Άρσμπέλλα αποτελούσε κίνδυνο. Έξ' άλλου, η Έλισάβετ αντιπαθούσε τον παππού του, τον κόμητα του Χέρφορντ, γιατί είχε παντρευτεί άλλοτε από έρωτα, παρ' όλη την απαγόρευση της. Για τους λόγους λοιπόν αυτούς, έθεσε υπό περιορισμό την Άρσμπέλλα.

Όταν, στις 23 Μαρτίου 1603, πέθανε η Έλισάβετ, ανέβηκε στον αγγλικό θρόνο ο Ιάκωβος της Σκωτίας. Ο λόρδος Ουάλτερ Ράλεϊ διωργάνωσε τότε μία συνωμοσία για να κάμει βασίλισσα την Άρσμπέλλα, αλλά απέτυχε και καταδικάστηκε είνε θάνατον.

Η Άρσμπέλλα δεν είχε ανακατευθ' αυτή την κίνηση, κι' έτσι ο καινούργιος βα-

σιλιάς, αφού δίστασε λίγο, της απέδωσε την έλευθερία της. Η Αύλη μαγεύτηκε και πάλι απ' την ωμορφιά της και το πνεύμα της.

Δεν άργησε όμως να ξαναπέσει σ'ε δυσμένεια, για τον ίδιο λόγο και πάλι: γιατί ήθελε να παντρευτεί τον Ουίλλιαμ Σέυμουρ. Η αγάπη τους είχε γίνει ακόμη βαθύτερη. Την ενίσχυε η κλίσις και των δυο τους προς τη λογοτεχνία. Το 1609 — όταν ο Σέυμουρ ήταν πιά 22 ετών — αρραβωνιάστηκαν κρυφά, και σ'ε λίγους μήνες έκαναν μυστικά τους γάμους των.

Άλλα ο βασιλιάς το έμαθε και διάταξε άμέσως να φυλακίσουν το Σέυμουρ στον Πύργο του Λονδίνου και την Άρσμπέλλα σ' ένα σπίτι του Λάμπεν. Φαίνεται ωστόσο ότι οι δεσποφύλακες τους ήσαν καλόκαρδοι και τους επέτρεπαν, όχι μόνο ν' αλληλογραφούν, αλλά και να συναντώνται κάπου-κάπου!

Αυτό ήταν πάρα πολύ για τον βασιλέα Ιάκωβο, που ένοιωσε πως δεν καλοστεκόταν στο θρόνο του. Έλαβε λοιπόν μέτρα δραστήρια: Διάταξε δηλαδή τον επίσκοπο του Ντύνρχαμ ν' πάρη μαζί του την Άρσμπέλλα στο βορρά.

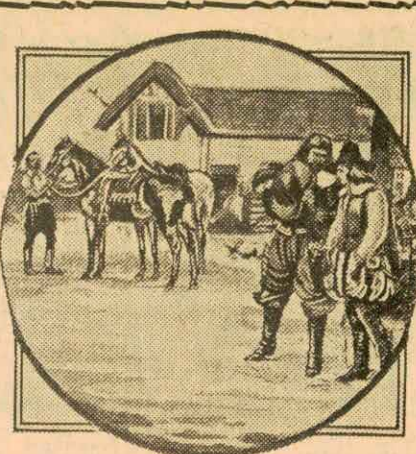

Υπέφερε γιατί δά μπορούσε να γνη βασίλισσα!

για να την απομακρύνη απ' το σύζυγό της.

Η Άρσμπέλλα ήταν τώρα 36 ετών. Η υγεία της είχε κλονισθεί. Το μακρινό ταξίδι απέτρεψε μία επικίνδυνη δοκιμασία γι' αυτήν — τόσο ώστε ο επίσκοπος, μολονότι έτρεπε το βασιλιά, έστειλε επανειλημμένως αναφορές παρακαλώντας τον ν' αλλάξ' απόφασι. Άλλα ο Ιάκωβος έμενε αλύγιστος.

Αδικά η Άρσμπέλλα έγραψε στο Λόρδο Αρχιδικαστή, τονίζοντας ότι δεν επέτρεπε να φυλακισθ' κανείς Αγγλος πολίτης χωρίς δίκη. Δεν κατώρθωσε τίποτε μ' αυτό το διάδημά της. Και τελικά έφτασε στις ακτές του Κέντ, στην πόλι όπου επρόκειτο να μείνη φυλακισμένη. Η απομακρύνει της απ' τον ά-

Η Άρσμπέλλα μεταμφιεσθηκε σε ιππότη για να συναντήσει τον άντσα της...

γαπημένο της τσάκισε ολότελα την κλονισμένη της υγεία. Έπειτα από λίγο καιρό, η θεία της, κόμισσα του Σριούσμπουρ, διωργάνωσε τη δραπέτευσι των δυο συζύγων. Διέθεσε γι' αυτό το σκοπό 1.400 λίρες, ποσόν τεράστιο για την εποχή εκείνη. Σύμφωνα με το σχέδιο, η Άρσμπέλλα κι' ο Ουίλλιαμ επρόκειτο να συναντηθούν σ' ένα χωριό των ανατολικών ακτών της Αγγλίας κι' από εκεί να φύγουν με πλοίο για την ευρωπαϊκή ήπειρο.

Ο Σέυμουρ δραπέτευσε πρώτος απ' τον Πύργο και κρύφτηκε κάπου στο Λονδίνο. Έπειτα η Άρσμπέλλα μεταμφιεσθηκε σε ιππότη και, μαζί με μερικούς πιστούς υπηρέτες της, έφτασε στο παραλιακό χωριό. Μά ο Σέυμουρ άργούσε να φανή. Κάθε λεπτό της ώρας ήταν πολύτιμο... Τέλος, η Άρσμπέλλα αναγκάστηκε να φύγη μόνη μ' ένα πλοίο για τη Γαλλία. Άλλα η δραπέτευσί της είχε ανακαλυφθ'.

Ένα πολεμικό πλοίο κυνήγησε το ιστιοφόρο που τη μετέφερε, το κανονιοβόλησε και το ανάγκασε να σταματήσει. Η Άρσμπέλλα οδηγήθηκε στο Λονδίνο και φυλακίσθηκε στον Πύργο.

Εν τώ μεταξύ, ο Σέυμουρ είχε καταφύγει στην Οσάνδη της Ολλανδίας.

Εκεί έμαθε την ατυχία της αγαπημένης του. Μά τότε ήταν αδύνατον να κάμει κάτι για να τη γλυτώσει. Δεν του δόθηκε άλλωστε ο καιρός, γιατί η Άρσμπέλλα πέθανε στη φυλακή της, το Σεπτέμβριο του 1615, σ' ηλικία 40 ετών. Λέγεται ότι το σώμα της θαλασσοβόηκε κι' ότι βρίσκεται ακόμη στον ίδιο τάφο με την τραγική βασίλισσα Μαρία Στούαρτ.

Πάντως, η κηδεία της έγινε μυστικά, δίχως κανένα επίσημο, και δεν έγραψε κανένα όνομα ή επιγραφή στον τάφο της γυναίκας που υπέφερε μόνο για να μπορούσε να γίνη βασίλισσα — κι' ως μ'η το ήθελε καθόλου...

Για τον περιορισμό των διαζυγίων

Υπολογίζεται ότι σ' όλη την Αγγλία εκδίδονται 50.000 περίπου διαζύγια το χρόνο. Η αγγλική κυβέρνηση βρίσκει πως αυτός ο αριθμός είναι υπερβολικός. Και γι' αυτό συνέστησε έναν ειδικό οργανισμό από γιατρούς, πάστορες και δικηγόρους, που θα προσπαθούν να συμβιβάσουν τα άντρώνα που επιθυμούν να χωρίσουν. Ο οργανισμός αυτός θα έχη παραρτήματα στις περισσότερες των αγγλικών πόλεων. Άς περιμένουμε να ιδούμε τ' αποτελέσματα.

Ο πύργος του Λονδίνου, όπου φυλακίσθηκε ο Σέυμουρ και η βασίλισσα Έλισάβετ.

Ντυθείτε για τον άνδρα σας

Τι συμβουλεύει η 'Αμερικανική συγγραφέας Ντένζελ

Η 'Αμερικανική συγγραφέας Βερόνικα Ντένζελ, που το βιβλίο της «Κρατήστε τον άντρα σας», προκάλεσε τελευταία ζωηρή εντύπωση, σ' ένα πρόσφατο άρθρο της για τη γυναίκα αμείσι, γράφει μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Χρόνια δολοκλήρα εμείς οι γυναίκες, πολλά ακόμη για τα φορέματά μας. Άλλοι λένε ότι τα διαλέγουμε για να αρέσουμε στον εαυτό μας, άλλοι, για να προκαλέσουμε εντύπωση στις άλλες γυναίκες και άλλοι, για να ελκύσουμε τους άντρες.

Κατά τη γνώμη μου είναι άνοητο να νομίζει κανείς ότι μία γυναίκα, ντύνεται μόνον για να κάνει τις άλλες γυναίκες να την προσέχουν και να την ζηλεύουν. Νομίζω, ότι ντυνόμαστε για να αρέσουμε στους άντρες και, φυσικά, όταν το επιτυγχάνουμε αυτό, αρέσουμε και στον εαυτό μας.

Μ' αυτή την προϋπόθεση, κάθε γυναίκα, πρέπει να διαλέγει τα φορέματά, που «συμπληρώνουν» την προσωπικότητά της. Για κάθε γυναίκα υπάρχει ένα «μέτρο», που όταν το τηρήσει, διακρίνεται και ταυτοχρόνως, έλκει, σαν μαγνήτης, τους άντρες.

Στο σημείο αυτό, πολλά μπορεί να διδαχτεί κάθε γυναίκα, από τις ηθοποιούς. Σε κάθε σκηνή ενός θεατρικού έργου, εκφράζεται και μια ψυχική κατάσταση. Και καθενιά ηθοποιός, για να εκφράσει καλύτερα την κατάσταση αυτή, ντύνεται και με ανάλογο τρόπο.

Το γεγονός αυτό πρέπει να έχετε πάντα υπ' όψιν σας, αν θέλετε να αρέσετε στον άντρα σας, ή σε οποιοδήποτε άλλον άντρα. Το σπίτι σας, είναι κι' αυτό μια σκηνή θεάτρου, όπου είστε υποχρεωμένες να παίξετε το ρόλο σας αλλάζοντας κάθε τόσο άμφιοι.

Μία καθαρή φόρμα στην κουζίνα, είναι πιο έλκυστική, από κάθε άλλο φόρεμα. Τα προκλητικά νεγκλιζέ ή τις φανελλένες ρόμπες, που βρωμίζουν εύκολα, πρέπει να τα αποφεύγετε. Για τον άντρα σας, όταν του σερβίρετε το πρόγευμα, δεν υπάρχει πιο έλκυστικό φόρεμα, από ένα καθαρό

ροστόμιο, που μοσχοβολάει φρέσκο καλό πλύσιμο.

Μέσα στο σπίτι πολλοί άντρες, θέλουν να βλέπουν τη γυναίκα τους με μία ειραία ρόμπα. Άλλοι, όταν κινή το νοίκιό της, προτιμούν να φορή πενκάμισο και πανταλόνια. Μία «τοδιά», που μπορεί να πεταχτεί, μόλις χτυπήσει το κουδούνι, είναι επίσης χρησιμώτατη.

Στο καθαρώς οικογενειακό γούστο, ένα καλοκαιρινό φόρεμα, κάτω από μία καθαρή ποδιά, κάνει πιο άνεκτο... το φαγητό. Αν έχετε καλεσμένους, πρέπει να είστε ανάλογα και με αυτούς ντυμένη. Ένα φορεμάκι με απαλό χρωματισμό, είναι πάντως πιο έλκυστικό, από ένα βαρύ μύθο φόρεμα. Όπωςδήποτε, δεν πρέπει ποτέ να είστε πιο «έπισσημα» από τους προσκαλεσμένους σας ντυμένη, γιατί έτσι τους προσβάλλετε.

Όταν βγαίνετε, έξω πρέπει να είστε και ανάλογα με την κάθε περίπτωση, ντυμένη. Στο γραφείο σας, πρέπει να προτιμάτε τα ταγίερ και τα σπορ φορεμάκια, που να τα συναλλάσσετε, αν δεν θέλετε να πλήττει ο κόσμος με την ίδια καθημερινή εμφάνισή σας.

Όταν βγαίνετε έξω με τον άντρα σας, το άπογευτινό σας φόρεμα ή η βραδυνή σας τουαλέτα, πρέπει να είναι προσεκτικά διαλεγμένα. Στις χοροεσπερίδες, προσέχετε περισσότερο το πίσω μέρος του φορέματος, γιατί αυτό περισσότερες ώρες βλέπει και προσέχει ο κόσμος.

Το βράδυ, στην κρεβδωτοκάμαρά σας, ένα διαφανές νεγκλιζέ, είναι ό,τι χρειάζεται.

Προσέξτε τώρα μερικά πράγματα, που πρέπει να κάνετε ή να αποφεύγετε, αν θέλετε να είστε έλκυστικές.

Αρμονία χρωμάτων. Ένας μόνον χρωματισμός είναι άρκετος. Συνδυασμοί τριών χρωμάτων, είναι περιττοί. Αποφεύγετε τα πολύ χτυπητά χρώματα, γιατί κατά βάθος, δεν αρέσουν σε κανένα άντρα και δυσχεραίνουν ιδιαίτερα τον άντρα σας, που νομίζει ότι μαζί σας κατάντα «δακτυλοδεικτούμενος» κι' ο ίδιος.

Ταιριασμένα φορέματα. Αποφεύγετε τα ψηλά τακούνια με απλά φορέματα, τα βέλα με σπορ φορέμα, τα παπούτσια περιπάτου με βελούδινα φορέματα, τις βραδυνές κομμώσεις κατά τα πρωινά. Το απλό αρέσει στους άντρες, ενώ δεν αρέσει το παράταιρο.

Η καθαριότης.

Οι άντρες την λατρεύουν περισσότερο από την ομορφιά. Απεχθάνονται τα λερωμένα ρούχα, τους λοιμούς με τις άσκουπιδες πουδρες, τα σκονισμένα ή στραβοπατημένα παπούτσια. τα φαγωμένα τακούνια, τις στραπατσαρισμένες τσάντες. Θέλουν να βλέπουν τα χέρια σας καθαρά, μαλακά, με νύχια περιποιημένα.

Τα κοσμήματα. Όλοι οι άντρες, θέλουν να βλέπουν τη γυναίκα στολισμένη με ωραία κοσμήματα, που κολλοκούν την ομορφιά της. Δεν τους αρέσουν όμως τα εξζητημένα ή τα κομψήματα που κροτούν καθώς κινείσθε ή όταν περπατάτε.

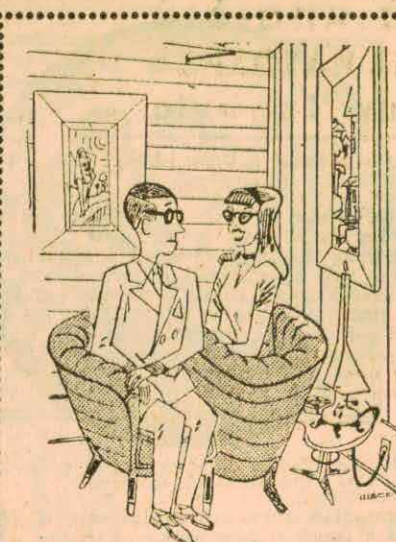
Θηλυκή εμφάνιση. Στους άντρες αρέσουν οι διαφανείς γιακάδες και τα όχι υπερβολικά ντεκολτέ. Τους είναι εξ' άλλου άπρεπτα τα τρανσπαράν φορέματα, που δείχνουν τα κομπινάζον. Δεν τους αρέσουν επίσης τα μακριά φουστάνια. Τα προτιμούν κοντά, όχι όμως και τόσο, ώστε να φαίνεται το γόνατο ή η πίσω κλείδα του, γιατί αυτό τους απεχθάνεται. Τους αρέσουν τα γυμνά μπαστά, χωρίς όμως να έχουν τρίχες. Και τα ανοιχτά παπούτσια τα δέχονται, υπό την προϋπόθεση όμως, ότι δεν θα προβάλλουν έξω, στραβά ή με κάλους, άπεριποίητα δάχτυλα.

Η γυναικεία γραμμή. Μην προσπαθήτε να καταστρέψετε τη γυναικεία γραμμή του σώματος σας, με σφιχτούς κορσέδες. Μοιάζετε σαν «θαλασσομαλάκι», πράγμα, που διώχνει τον άντρα. Φυσικά κάποια μορφοποίηση του στήθους και της μέσης, με ελαφρά λαστέξ, είναι χρησιμη και έλκυστική. Προσοχή ιδιαίτερη στην κάλτσα σας, γιατί εκεί πέφτει πρώτα το ανδρικό μάτι. Και το καλύτερο ποδι, ασχημίζει με μία άσχημη ή κακοβαμμένη, με στραβά τη ραφή, κάλτσα.

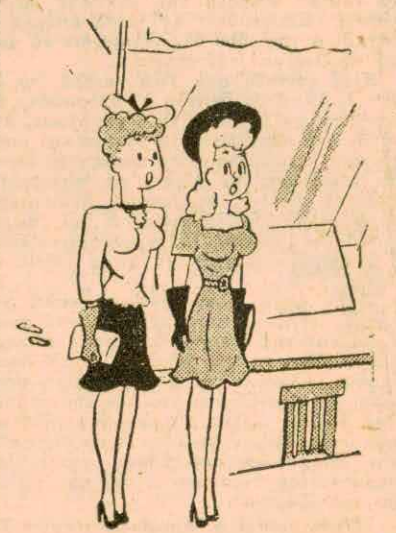
Συντηρητικότητα. Μη φορήτε ποτέ εξζητημένα μοντέλλα. Μη σπεύδετε να φορέσετε πρώτη, κάτι της καινούργιας μόδας, αν δεν είστε από πριν βέβαιη, ότι θα σας ακολουθήσουν κι' άλλες γυναίκες σ' αυτό. Προσέξτε το αυτό, ιδιαίτεως στα κάπτελλα, αν δεν θέλετε να γελοιοποιηθείτε στα μάτια των αντρών.

Ακολουθήστε τις συμβουλές αυτές — καταλήγει η Ντένζελ — και δεν έχετε να χάσετε. Όχι μόνο οι άλλοι άντρες, θα σας προσέχουν περισσότερο, αλλά — το κυριώτερο — και ο έλεγκτος της καρδιάς σας, είτε σύζυγος είτε αυτός είτε φίλος, θα σας προσέχει περισσότερο και θα ρίχνει πολύ λιγότερα αδιάκριτα βλέμματα σ' άλλες, έστω και ωραιότερες από σας γυναίκες.

Υπό την προϋπόθεση φυσικά, ότι η καλή σας εξωτερική εμφάνιση, θα καθαρεψτεί και ανάλογη εσωτερική ψυχική αρμονία.

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΓΑΜΟΥ
Ο δειλός έρωτευμένος: Σας αρέσουν, δεσποινίς, τα κουφέτα;...

ΣΚΛΗΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
—Εσύ μπορείς να περιμένεις όσο θέλεις, εγώ θα σηκώσω και φύγω, αν δεν έρθουν σε δυό ώρες!...

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΩΣΤΕΙΩΝ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΚΡΙΤΙΚΟΣ

—Πιο χαριτωμένη απ' όλες είναι η τρίτη δεξιά!...

Τα «παιδιά της κατοχής» στην 'Ιαπωνία

Ένα σεβαστό κοινωνικό πρόβλημα

Είνε άγνωστον πόσα ακριβώς «παιδιά της κατοχής» υπάρχουν σήμερα στην 'Ιαπωνία, έπειτα από 3 χρόνια που δρίσκονται εκεί τα αμερικανικά στρατεύματα. Πάντως, πρόχειροι υπολογισμοί ανεβάζουν σε 3—4 χιλιάδες τους ζωντανούς αυτούς κορπούς των σχέσεων των 'Αμερικανών στρατιωτικών με τις 'Ιαπωνίδες.

Κι' αν ακόμη ήθελε κάποια υπερέσσει να μετρήσει τα παιδιά αυτά, δεν θα το κατάρθωνε γιατί πολλές μητέρες κρύβουν την πατρότητά τους, θεωρώντας τα σαν ένα εξευτελιστικό στίγμα. Άλλες πάλι τα σκοτώνουν πριν ή μετά τον τοκετό, ή τα εγκαταλείπουν σε σιδηροδρομικούς σταθμούς, στο πάρκο αντίκρου στο αυτοκρατορικό παλάτι, στα δημόσια λουτρά... Έχει συμβεί επανειλημμένως η άφιξη μίας μητέρας το παιδί της στο αποδυτήριο ενός δημόσιου λουτρού και, στο διάστημα της απουσίας της, να της το αλλάξουν μ' ένα άλλο, άσπρο ή μαύρο—καρτό των ερώτων κάποιες άλλες 'Γιαπωνέζες μ' ένα λευκό ή νέγρο 'Αμερικανό στρατιώτη.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι 'Γιαπωνέζες δεν θεωρούσαν ποτέ ντροπή τη γέννηση ενός νόθου παιδιού. Το υιοθετούσε η οικογένεια της μητέρας ή το έβαζαν σ' ένα ιδιωτικό ορφανοτροφείο. Άλλα τα «παιδιά της κατοχής» είναι ιδιαίτεως ανεπιθύμητα, γιατί αποτελούν ζωντανά σύμβολα της πανωλεθρίας και της ταπεινώσεως της 'Ιαπωνίας.

Οι αμερικανικές αρχές κατοχής δεν μπορούν να κάνουν τίποτε, για να περιορίσουν αυτή την κατάσταση. Ο στρατιωτικός νόμος απαλλάσσει τους στρατιώτες και τους αξιωματικούς από κάθε ευθύνη για τα παιδιά τους που θα γεννηθούν σε μία κατεχομένη χώρα. Είναι άδύνατον λοιπόν στις 'Γιαπωνέζες να ζητήσουν δικαστικώς την αναγνώριση της πατρότητος.

Άλλωστε είναι γεγονός ότι έπασαν μόνες τους, αμόνητα, στην άγκαλιά των 'Αμερικανών, γιατί έθηκαν περιποίησι και σπογγή εκ μέρους των, ενώ ήταν συνθιμισμένες να τις θεωρούν οι συμπατριώτες τους όχι ανώτερες απ' τα ζώα. Επιπλέον, οι 'Γιαπωνέζες είχαν πάντα μία άπιστευτη άγνοια των

Παρακολουθήστε από το ερχόμενο να παννυχικό τεύχος τη νέα σειρά ιστορικών αφηγήσεων:

«ΙΕΡΕΙΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ»

Η αίσθηματική ζωή των γυναικών που έμμεσοι ανδρικοί στο στερώνιο της τέχνης και έγιναν ινδάλματα της εποχής των

Τρυφερά αισθηματικά είδύλλια φλογεροί έρωτες ηφιστοειδής πάθος, υπέροχες αυτοθυσίες, συγκλονιστικά δράματα, σπαρτακτικές τραγωδίες των μεγάλων ηθοποιών των περασμένων εποχών. Μέσα από τις άσπρησες αυτές περνά με την ξεχωριστή και απαραιτήτως νοητική της ή συνειδησιακή ζωή του θεατού με την ιδιομορφία και τις χαρακτηριστικές αντιθέσεις της σε μία σειρά αναλύσεων εικόνων γεμάτων από ρεαλισμό και ζωντανία.

σεξουαλικών ζητημάτων. Μόνο την ημέρα του γάμου τους τις κατένοτιζε σχετικώς η μητέρα τους. Συχνά δε ήταν εξ' ίσου αμάχητος κι' ο γαμπρός!

Απ' τα βρέφη που δρίσκονται εγκαταλελειμμένα εδώ κι' εκεί, όσα δεν πεθαίνουν από πνευμονία, παραδίδονται σ' ένα απ' τα ιδιωτικά ορφανοτροφεία του τόπου. Εδώ πρέπει να εξηγήσουμε ότι η φιλανθρωπία δεν ήταν ποτέ οργανωμένη απ' το Κράτος στην 'Ιαπωνία. Κάθε οικογένεια ή όμως γειτονικών οικογενειών φρόντιζε όσο μπορούσε για την ανακούφιση των δυστυχισμένων του κύκλου της.

Σήμερα υπάρχουν αρκετά ορφανοτροφεία που επιχορηγούνται απ' την Κυβέρνηση, καθώς κι' από δωρεές διαφόρων πλουσίων. Άλλα τα κρήματα είναι λίγα σήμερα και τα νοθα παιδιά είναι πολλά... Εξ' άλλου, οι διευθυντές πολλών ορφανοτροφείων θεωρούν το έργο τους, όχι σαν εξυπηρέτηση προς την ανθρωπότητα, αλλά σαν μία κερδοσκοπική επένδυση. Όλα αυτά λοιπόν ξεσπάζουν εις δόρυ των παιδιών.

Τελευταίως, συνελήφθησαν οι διευθυντές δύο ορφανοτροφείων, γιατί είχαν άφισει να πεθάνουν της πείνας περισσότερα από 100 παιδιά—ως επί το πλείστον «παιδιά της κατοχής». Σ' ένα απ' αυτά τα ιδρύματα, 15 βρέφη ήταν στοιβαγμένα μέσα σ' ένα μικροσκοπικό δωμάτιο χωρίς παράθυρα και με 3 μόνον κρεβάτια!

Εξ' ίσου ανθυγιεινό κι' ακάθατο είναι ένα ορφανοτροφείο του Τόκιο, όπου ώστόσο μερικοί 'Γιαπωνέζοι έπιστημονες κάνουν ψυχολογικές παρατηρήσεις και πειράματα πάνω στα «παιδιά της κατοχής». Έχει εξακριβωθεί ήδη ότι τα παιδιά αυτά έχουν πολύ όξυτερη αντίληψη απ' τα καθαροαίμα 'Γιαπωνέζοι. Δείχνουν π. χ. πολύ πιο ένωρίς προσοχή στο χτύπημα ενός κουδουνιού κοντά σ' αυτά τους. Οι έπιστημονες του ορφανοτροφείου το αποδίδουν στο ότι οι πατέρες τους είναι συνηθισμένοι... με τη μουσική της τζάζ!

Στο ίδιο ορφανοτροφείο έγινε κι' ένα πείραμα διατροφής των βρεφών με ζωικά ή φυτικά λίπη, αντί για γάλα! Κι' ένας μεγάλος αριθμός παιδιών το πλήρωσαν με τη ζωή τους.

Τι θα γίνουν όλ' αυτά τα «παιδιά της κατοχής», όταν θάχουν φύγει απ' τη χώρα τους οι 'Αμερικανοί; Πώς θα μεγαλώσουν ανάμεσα σ' ένα έχθρικο περιβάλλον;

Μερικοί φρονούν ότι θ' αποτελέσουν στο μέλλον ένα στερέο και χρησιμο σύνδεσμο 'Ιαπωνίας και 'Αμερικής. Άλλοι πάλι έχουν τη γνώμη ότι τα παιδιά αυτά δεν αποτελούν καθόλου πρόβλημα, γιατί οι 'Γιαπωνέζοι δεν υπήρξαν ποτέ μία γησία και καθαροαίμη φυλή, αλλά ένα μίγμα Κινέζων, Κορεατών, Μαλαισιών κλπ.

Όπωςδήποτε, οι πατέρες των «παιδιών της κατοχής» αδιαφορούν πια γι' αυτά, όταν φεύγουν για την πατρίδα τους. Έλάχιστα μόνον φροντίζουν να τους στείλουν από κεί τρόφιμα και ρούχα. Ένας απ' αυτούς, νέγρος απ' τις νοτιες πολιτείες, έστειλε επί ένα χρόνο δέματα στη μητέρα του παιδιού του. Εκείνη όμως είχε παραδώσει εν τώ μεταξύ το παιδί σ' ένα ορφανοτροφείο... και πούλησε τα δέματα στη μαύρη αγορά! Σαφνικά, για κακή της τύχη, ο νέγρος ξαναπήγε στην 'Ιαπωνία. Η νέα τάχα—τότε και προσπάθησε να βρή ένα άλλο παιδί, σοκολατένιο χρώματος, και να το παρουσιάσει ως δικό της... Άλλα δεν τα κατάφερε, κι' έτσι έχασε για πάντα τα δέματα!

Ο... ΝΤΡΟΠΑΛΟΣ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΗΣ

Όταν συνελήφθη τελευταίως στην πόλη Ρεθερε της Μεσοαμερικής, ο δημοτικός σύμβουλος Αντρίου Κατάλντο, κατηγορούμενος για κηπάχρησέ εκμε, ότι μπορούσε για ν' αποφυγή το φοκό των φωταρεπότερ. Μετξύ των άλλων προφυλάξεων σκέπασε το κεφάλι του και το πρόσωπό του με το σκακάι του, την ώρα που υπέγραφε στα βιβλία της άστυνομίας. Παρ' όλες όμως τις προφυλάξεις του, η κωμική αυτή φωτογραφία του δημοτικού «ο» όλες τις αμερικανικές εφημερίδες και προκάλεσε το ενδιαφέρον του κοινού. Οι άνογνωστες τους ζήτουσαν επίμονως να γνωρίσουν το πρόσωπό του και η έπιθυμία τους αυτή δεν άσχησε να ικανοποιηθεί με μία άλλη φωτογραφία.

Ο «ΦΩΝΙΣΤΗΣ»

Η αμερικανική έταιρία «Ιντερνέσιοναλ Μότορ Κόμπανυ» κατασκεύασε τελευταίως το μ. ροσκοπικό αυτό αυτοκίνητο, που στοικίζει μόνο 595 δολάρια. Αναπτύσσει ταχύτητα 50 περίπου μιλίων την ώρα και καταναλώνει ένα γαλόνι βενζίνης στα 45 μίλια. Στο μπροστινό μέρος του αυτοκινήτου υπάρχει άρκετος χώρος για τα φανία. Γι' αυτό το λόγο, μάλιστα, η έταιρία που το κατασκεύασε το ώνόμασε «φώνιστή»!

ΤΑ «ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ» ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Στο ορφανοτροφείο των καθολικών μοναχών, στο Τόκιο, τα «παιδιά της κατοχής» βρίσκουν περισσότερη περιποίησι και σπογγή από παντού άλλοι. Σχετικό άρθρο παραπλευρώς

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Θ αποκτούμε νέα δόντια!

Πώς γίνεται ή μεταφύτευση

Σε προηγούμενο φύλλο του «Θησαυρού» γράψαμε ότι ο δρ. Χάρλντ Άπφελ, στο Σάν Πεντρο της Καλιφόρνιας, κατόρθωσε να επιτύχει μεταφύτευση δοντιών. Η επιτυχία αυτή του δρος Άπφελ, έχει μία περιέργη και ενδιαφέρουσα προϊστορία.

Για πρώτη φορά έγινε δημοσιογραφικός θορύβος γύρω από τη δυνατότητα της μεταφύτευσης των δοντιών, πρό πολλού καιρού, εξ αφορμής των σχετικών πειραμάτων, που έκανε ένας Μεξικανός, ο Άλφρεντό Μπασούλτο Μπουσταμέντε. Ο Μεξικανός αυτός δεν ήταν οδοντογιάτρος ούτε απλώς γιατρός, αλλά ένας έμπειρος τεχνίτης... ραδιοφώνων!

Τώρα τί σχέση μπορεί να έχουν τα ραδιοφώνια με τα δόντια; Ένας Θεός μόνο το ξέρει. Όπως θα έχετε ήδη διαπιστώσει, ο Μπουσταμέντε καταπίστευε με τα δόντια και τη μεταφύτευσή τους. Ξεκίνησε από μία αλλόκοτη ιδέα χαρακτηριζόντας το φυτόμα των δοντιών ως... ζωική «ακτινοβολία» και κατέληξε σ' ενδιαφέρουσες διαπιστώσεις και επιτυχή πειράματα σε ζώα. Τού έκανε προπαντός έντυπωση, γιατί το τρακτικό, όσο κι αν γράσουν, έχουν πάντα τη δύναμη να ανακτούν την καταστρεφόμενη αδμαντήνη ουσία, το σμάλτο των δοντιών και ως πού να ψηφίσουν έχουν πάντα γερά δόντια, ικανά να ροκανίζουν και το πιο σκληρό ξύλο.

Φυσικά, ο έμπειρος αυτός, ούτε ιδέα είχε της διαφοράς των δοντιών στους ανθρώπους και στα τρακτικά. Πειραματιζόμενος όμως σε μία δωδεκάδα ποντικών και ινδικών χοιριδίων και μελετώντας με ακρίβεια «X» και με το μικροσκόπιο την οδοντοφυΐα, σε μικρά ζώα και την καταβολή των δοντιών σε έμβρυο διαπίστωσε ότι το δόντι, πριν πάρη την οριστική του σύσταση και μορφή, με τη ρίζα, την οδοντίνη (την εσωτερική ύλη του) και το σμάλτο, είναι ένα ενιαίο σύνολο κυττάρων, που μοιάζει με σπόρο, πριν ανοίξη ο καλύκας του. Σκέφτηκε λοιπόν ότι αν πάρη ένα τέτοιο «σπόρο» δοντιού από ένα έμβρυο ή νεογένητο και τον «φυτέψει» στο φαντίο ενός μεγάλου ζώου, δεν μπορεί παρά και εκεί ο «καλύκας» του σπόρου ν' ανοίξη και να φυτρώσει ένα κανονικό δόντι με ρίζα και σμάλτο.

Με ακτίνας «X» παρακολουθούσαν κατόπιν την εξέλιξη και διαπίστωναν ότι το «σπέρμα» αναπτυσσόταν σ' ένα καινούργιο δόντι.

Σήμερα πλέον ο δρ. Άπφελ, εφαρμόζει τη μεταφύτευση σε ανθρώπους. Στηρίζεται κι αυτός στην αρχή του Μπουσταμέντε ότι το δόντι πριν βγεί έξω από το ούλος είναι ένας «σπόρος» που φυτρώνει. Γι' αυτό παίρνει φρονιμίτες, πριν «σκάσουν» από το ούλος και τους μεταφύτευει σε φαντία βγαλμένων τροπικών.

Κατά τους Αμερικανούς ειδικούς, η επιτυχία του δρος Άπφελ, είναι εξαιρετικής σημασίας. Ανοίγει το δρόμο στην απαλλαγή των ανθρώπων από τα χαλασμένα δόντια τους, που προκαλούν ταυτοχρόνως και πολλές άλλες ασθένειες.

Οι ειδικοί πιστεύουν, ότι σύντομα ίσως, οι άνθρωποι θα

θινού επιστήμονας και στο τέλος τελειοποιώντας τη μέθοδο του επέτυχε. Στη θέσι των βγαλμένων δοντιών, είδε κάποτε να φυτρώνουν τα καινούργια, που ο ίδιος είχε φυτέψει. Πάλιν όμως δεν ενθουσιάσθηκε με την επιτυχία του. Σκέφτηκε μήπως οφείλεται αυτό στην ιδιαίτερη ιδιοσυμπασία των οστών των ποντικών και όχι στη δική του επένδυση. Γι' αυτό π... ατίστηκε και σ' ακύλους, που όπως κι ο άνθρωπος, όταν χάνουν τα δόντια τους, δεν υπάκουε έλλιπν να τα ανακτούν.

Καθάρισε πλέον το εργαστήρι από τα ποντίκια και γέμισε με ζώα που σκυλιά, γατιά, κ... Τελικά σ' ένα σκυλί, φύτεψε καινούργιο δόντι, και έπειτα το σκυλί ψόφησε από μόνυ.

Οι επιστήμονες δεν ήθελαν να παραδεχτούν την αξία των πειραμάτων του Μπουσταμέντε. Φαίνεται όμως ότι μυστικά, έκαναν και οι ίδιοι ανάλογα πειράματα και άρχισαν να ανακοινώνουν τα συμπεράσματά τους, σε στενούς επιστημονικούς κύκλους.

Το 1941, οι δρος Λαβίνσκυ και Μαλινόφσκυ, ανακοίνωσαν ότι επέτυχαν τη μεταφύτευση «σπερμάτων» δοντιών, από κουταβάκια, στα φαντία των σιαγόνων μεγάλων σκυλιών. Έπειτα οι δρος Χάρρυ Χ. Σαπίρο, της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου της Κολούμπια και Μπέρνις Λ. Μάκ Λην, της Σχολής του Χάντερ, έκαναν ανάλογα πειράματα σε γάτες. Πήραν 14 γάτες ηλικίας 1 1/2 μηνός μέχρι ενός έτους. Από τα γατάκια αυτά έπαιρναν «σπερματα» δοντιών και τα φύτευαν σε φαντία από δόντια που έβγαζαν από μεγάλες γάτες. Έρραβαν δε πάνω από το φυτευμένο δόντι το δέρμα με τους μαλακούς ιστούς στο ούλος.

Με ακτίνας «X» παρακολουθούσαν κατόπιν την εξέλιξη και διαπίστωναν ότι το «σπέρμα» αναπτυσσόταν σ' ένα καινούργιο δόντι.

Σήμερα πλέον ο δρ. Άπφελ, εφαρμόζει τη μεταφύτευση σε ανθρώπους. Στηρίζεται κι αυτός στην αρχή του Μπουσταμέντε ότι το δόντι πριν βγεί έξω από το ούλος είναι ένας «σπόρος» που φυτρώνει. Γι' αυτό παίρνει φρονιμίτες, πριν «σκάσουν» από το ούλος και τους μεταφύτευει σε φαντία βγαλμένων τροπικών.

Κατά τους Αμερικανούς ειδικούς, η επιτυχία του δρος Άπφελ, είναι εξαιρετικής σημασίας. Ανοίγει το δρόμο στην απαλλαγή των ανθρώπων από τα χαλασμένα δόντια τους, που προκαλούν ταυτοχρόνως και πολλές άλλες ασθένειες.

Οι ειδικοί πιστεύουν, ότι σύντομα ίσως, οι άνθρωποι θα

Οά μένουν χωρίς δόντια όταν γράζουν, δεν θα βάζουν μαρσέλες από καουτσούκ και γέφυρες από μέταλλα και ψευτικά δόντια αλλά θα μπορούν να αποκτούν καινούργια φυσικά δόντια.

☉☉

Ο μεγαλύτερος γερανός

Στο Σαν Φραντσκο δοκιμάσθηκε ήδη η επιτυχία ο ισχυρότερος γερανός του κόσμου, που απαιτεί 3 έτη εργασία κι είναι ικανός ν' ανυψώσει ένα όγκο μετάν 630 τόνων. Ωστόσο είναι τόσο πειθώνιο κι εύκολο μεταχειρίσιμο το πελώριο αυτό μηχανήμα ώστε άρκουν δυο μηχανικοί για τη λειτουργία του. Το περιεργότερο πείραμα ήταν το εξής: Έβαλαν ένα αυγό κάτω απ' τον όγκο του μετάν 630 τόνων, που τον κρατούσε κρεμασμένο το βαρούλκο. Έπειτα άρχισε να λειτουργεί το μηχανήμα, κι ο όγκος κατέβηκε σιγά-σιγά, με κινήσεις τόσο λεπτές και ακριβείς, ώστε έσπασε το τσόφι του αυγού αλλά ο κρόκος έμεινε άθικτος!

Η κατασκευή του τεραστίου γερανού στοιχίζει 2 1/2 εκατομμύρια δολάρια. Έξ' άλλου, χρειάσθηκε για την εγκατάστασή του ένα ειδικό κορπίδιωμα του λιμένος, που κόστισε άλλα 9 εκατομμύρια δολάρια.

Ο ηλεκτρικός έλεγχος των αυγών

Απ' τα 55 εκατομμύρια αυγά, που αποτελούν την έτησια παραγωγή των Ηνωμ. Πολιτειών, τα 50 εκατομμύρια περίπου υποβάλλονται κανονικά σε έλεγχο της φρεσκάδας τους. Ο έλεγχος αυτός γίνεται με ταχύτητα και μ' ασφάλεια χάρις σ' ένα ηλεκτρονικό μηχανήμα που επενένοσε ο καθηγητής Άλεξνς Ρωμάνοφ.

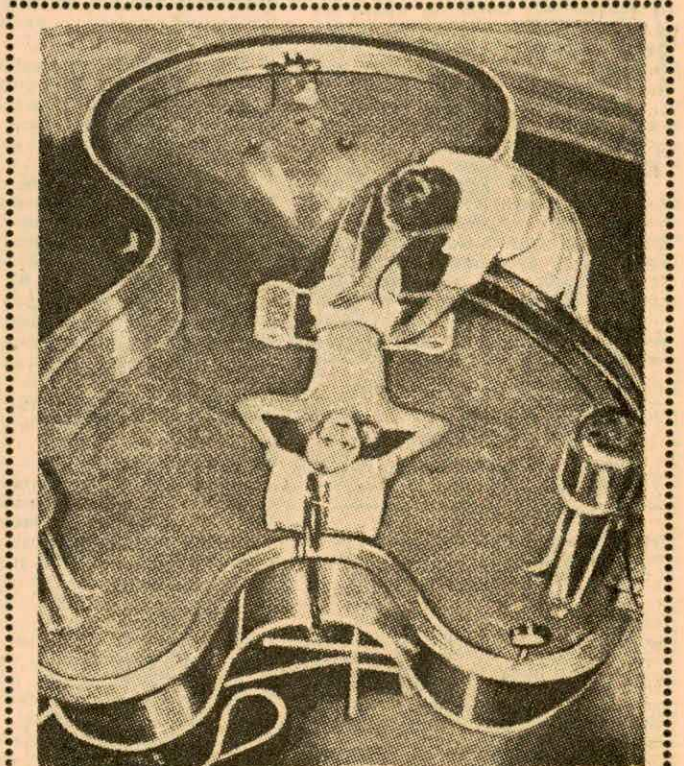
Το αυγό τοποθετείται σ' ένα ειδικό ηλεκτρομυνητικό πεδίο που δημιουργείται από υ-

φίκουνο ηλεκτρικό ρεύμα 5 βατ. Η βελόνη ενός γαλβανόμετρου δείχνει πόση ενέργεια απορροφά το αυγό, κι έτσι υπολογίζεται η ηλικία του, γιατί τα φρεσκάτερα αυγά έχουν μεγαλύτερη ηλεκτρική ανγωμότητα.

Όσο για το βάρος των αυγών - που πείζει κι αυτό πόσο στην ευρωπαϊκή αξία τους - βρίσκεται με άλλες συσκευές. Σε μία απ' αυτές, το αυγό πιέζει ένα ελατήριο και προκαλεί έτσι τη μετατόπιση του «βραχιονός» μιας μεταβλητής ηλεκτρικής αντίστασης. Έτσι προκαλείται μια μικρή μεταβολή της αντίστασης, που σημειώνεται από ένα γαλβανόμετρο. Άλλοτε πάλι, αναλόγως του βάρους του αυγού, ανάδον η ηλεκτρικά λαμπάκια διαφόρων χρωμάτων.

Όλα με ρεμπότ

Προβλεπεται ότι, πολύ γρήγορα, οι Αμερικανοί θα κάνουν όλα τα φώνα τους από καταστήματα χωρίς υπαλλήλους εφωδιασμένα με «πλητάς-ρομπότ». Τα σημερινά μηχανήματα αυτού του είδους δεν μπορούν να συνκρίθουν ούτε κατ' ιδέαν με τα προπολεμικά. Έχουν «ηλεκτρικά μάτια» και «ηλεκτρικά αυτιά», εξυπηρετούν τέλεια τους πελάτες, δίνουν ρεστά, αναγνωρίζουν τα κάλπηκ χρημάτα... Υπάρχουν ήδη αυτόματα μηχανήματα που παρέχουν στο κοινό τα πιο διάφορα πράγματα από ένα ζεστό γεύμα ως ένα ασφαλιστήριο συμβόλαιο... Σε πολλούς Αμερικανικούς οδοντοδρμικούς δεν αναγκάζονται να περιμένουν στην ουρά για να βγάλουν εισιτήριο. Ένα μηχανήμα τους εξυπηρετεί ταχύτατα, τους δίνει το εισιτήριό τους και τα ρεστά τους, χωρίς να κάνει ποτέ το παραμικρό λάθος. Τώρα κατασκευάζεται ένα ρομπότ, που θα φτιάχνει διάφορα κοκταϊλ αναλόγως του γούστου κάθε πελάτου και θα υπολογίζει αυτόματως την αξία τους.

Η ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΔΟΣ

Στην πρώτη Διεθνή Διάσκεψη κατά της Πολιομυελίτιδος, οι γιατροί που έλαβαν μέρος, παρακολούθησαν αυτή την επίδειξη υδροθεραπείας για την αποκατάσταση της λειτουργίας των προσβεβλημένων μυών των αρρώστων.

ΝΙΚΗΘΗΚΕ

ο «κηλιδωτός πυρετός»

Ο ήρωισμός δύο γιατρών

Μία αρρώστεια, άγνωστη εύτυχώς στην Ευρώπη, αλλά πολύ διαδεδομένη σ' όλη την περιφέρεια των Βραχωδών Όρεων της Αμερικής, είναι ο λεγόμενος «κηλιδωτός πυρετός». Μεταδίδεται μ' ένα είδος τσιμπουριών, που κολλούν στο δέρμα των άγροτών, των βοσκών, των κυνηγών, των εκδρομικών... Κι όσοι προσβάλλονται απ' αυτήν, έχουν ελάχιστες πιθανότητες να επιζήσουν.

Στα χέρια και στους άστραγάλους των εμφανίζονται κάτι κόκκινες κηλίδες, σαν εξάνθημα, που σκουραίνουν κατόπιν κι απλώνονται σ' ολόκληρο το σώμα. Ο πυρετός είναι μεγάλος. Παρ' όλη την εξάντληση, ο αρρώστος δεν μπορεί να κοιμηθεί. Έπειτα παθαίνει παραληρημα, και σε 10 μέρες περίπου βυθίζεται σ' ένα είδος νάρκης, απ' την οποία περνάει στο θάνατο.

Πέντε γιατροί, που προσπάθησαν άλαστε να καταπολεμήσουν τη φοβερή αυτή αρρώστια, το πληρώσαν όλοι με τη ζωή τους. Ωστόσο, αυτό δεν εμπόδιζε τους δόκτορες Σπένσερ και Πάρκερ ν' αφοσιωθούν σ' αυτοθυσία στον αγώνα κατά του κηλιδωτού πυρετού. Μάζεψαν εκατομμύρια τσιμπουρία, σ' ένα εργαστήριο που είχαν ιδρύσει στη Μοντάνα, για να μελετήσουν τον τρόπο μετάδοσής της ασθένειας. Ήξεραν, ωστόσο, καλά ότι θα ήσαν χαμένοι, αν τους τσιμπούσε ένα απ' αυτά...

Τρεις βοηθοί τους μολύνθηκαν και πέθαναν. Αυτοί όμως συνέχισαν αδιάτακτα τις έρευνές τους πάνω σε πειραματόζωα. Έξακριβωσαν έτσι ότι τα πεινασμένα ακόμη τσιμπουρία, που μόλις τα είχαν μαζέψει, είχαν μικρή μολυσματικότητα. Όταν όμως χορταίναν με αίμα, το τσιμπημά τους έφερνε το θάνατο.

Οι δυο γιατροί δεν τολμούσαν να επιχειρήσουν την παρασκευή προληπτικού εμβολίου από ζωντανό ιόν, τόσο θανατηφόρο. Ήξεραν όμως, εξ άλλου, ότι τα εμβόλια που γίνονται από νεκρούς ιούς, δεν είναι ποτέ αποτελεσματικά. Έπειτα από επικίνδυνες έρευνες ενός έτους, βρήκαν επιτέλους μία λύση του προβλήματος: να έλασθενίζουν τον ζωντανό ιόν με μία διάλυση φανικού οξέος.

Έτσι παρασκεύασαν ένα εμβόλιο και το δοκίμασαν στους εαυτούς των. Κατόπιν διαπίστωσαν ότι δεν πάθαιναν πια τίποτε απ' τα τσιμπήματα των τσιμπουριών. Όταν έγινε γνωστή η είδηση, χιλιάδες βοσκοί, κτηματίες κτλ., έτρεξαν να εμβολιασθούν. Υπολογίζεται ότι υπεβλήθησαν στον προληπτικό αυτό εμβολιασμό μισό εκατομμύριο άνθρωποι. Μερικοί απ' αυτούς έπαθαν κατόπιν την ασθένεια, αλλά η θνησιμότης μεταξύ τους περιορίσθηκε μόλις σε 8% (έναν για τους μη εμβολιασμένους υπερβαίνει τα 80%).

Έν τώ μεταξύ, η φοβερή αρρώστια άρχισε να εμφανίζε-

ται, όχι πια μόνο στα Βραχωδή Όρη, αλλά και σε μεγάλες πόλεις, στη Βαλτιμόρη, στην Ουάσινγκτον... Τα μολυσμένα τσιμπουρία είχαν φθάσει εκεί κατά διάφορους τρόπους (ιδίως είχαν μεταφερθεί από σκυλιά) κι είχαν τσιμπήσει τα θύματά τους. Η ασθένεια διαδόθηκε σιγά-σιγά σ' όλες σχεδόν τις Αμερικανικές πολιτείες.

Ο προληπτικός εμβολιασμός ήταν πρακτικός αδύνατος, για τόσα εκατομμύρια Αμερικανών. Έξ' άλλου, απέτυχαν οι προσπάθειες εξόντωσης των τσιμπουριών. Γιατί κάθε τέτοιο έντομο, θηλυκό, γεννάει έως 5000 αυγά, και τα τσιμπουρία που βγαίνουν απ' αυτά, είναι τόσο μικροσκοπικά, ώστε δεν διακρίνονται σχεδόν με γυμνό μάτι.

Όταν είναι νησικά, τα τσιμπουρία έχουν μέγεθος μόλις τεσσάρων χιλιοστούμετρων. Έγκάτεστημένα πάνω στα κλαδιά των δέντρων, περιμένουν να πέσουν σ' όποιον θα περάσει από κάτω. Διαλέγουν τότε μία θέσι, όπου μπορούν να κρυφθούν και να το ρουφήξουν το αίμα. Συνήθως προτιμούν τα τριχωτά μέρη του σώματος. Καθώς δε τα τσιμπήματα τους είναι ανώδυνα, δεν τ' αντιλαμβάνεται κανείς, προτού μεγαλώσουν και φουσκώσουν πολύ απ' το αίμα που ήσαν. Τότε όμως είναι πια πολύ αργά, γιατί - όπως είπαμε και πιο πάνω - έχουν αποκτήσει μεγάλη μολυσματικότητα.

Ο κίνδυνος που απειλούσε όλους τους Αμερικανούς, έκαμε έναν άλλον επιστήμονα, το δόκτορα Νόρμαν Τόππινγκ, ν' αναζητήσει, όχι πια ένα προληπτικό μέσον, αλλά ένα τρόπο θεραπείας της αρρώστιας - γιατί το εμβόλιο των Σπένσερ και Πάρκερ ήταν ανώφελο για όσους είχαν ήδη μολυνθεί.

Δοκίμασε δίχως επιτυχία τις σουλφαμίδες, καθώς κι έναν όρρο απ' το αίμα θεραπευμένων ασθενών. Κατόπιν πειραματίσθηκε, μολύνοντας κουνέλια με μικρές δόσεις ιού. Σιγά-σιγά μεγάλωνε τις δόσεις. Έπειτα παρασκεύασε ένα όρρο απ' το αίμα αυτών των ζώων και τον χρησιμοποίησε μ' επιτυχία για τη θεραπεία της ασθένειας σε ινδοχίρους και πιθήκους. Για πρώτη φορά στην ιστορία θεραπευόταν ο κηλιδωτός πυρετός!

Έμενε ακόμη η δοκιμή του νέου όρρου σε ανθρώπους. Τότε ακριβώς, έτυχε να προσβληθεί απ' την ασθένεια ένα αγοράκι 5 ετών. Η κατάστασή του ήταν απελπιστική. Οι γιατροί το είχαν ξεγράψει. Είχε αρχίσει ήδη το παραλήρημα.

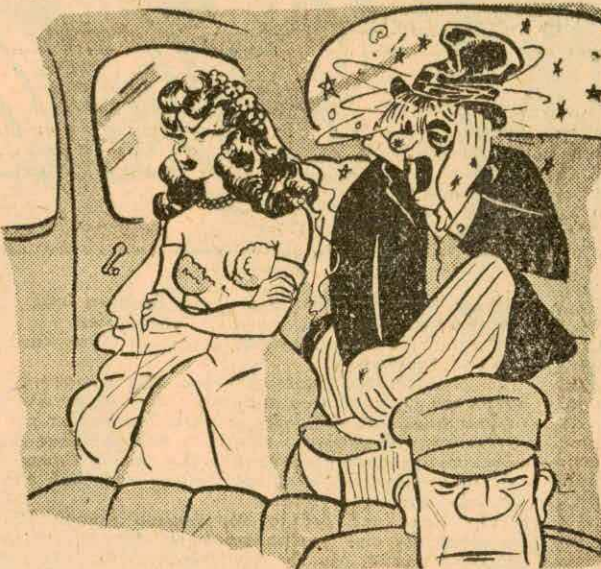
Ο δόκτωρ Τόππινγκ έκαμε στο μικρό μιά ένεση του όρρου του, και τον έσωσε απ' το θάνατο.

Κατόπιν, δοκίμασε τον όρρο και σ' άλλους αρρώστους. Κι έβεβηξε ότι η θεραπεία είναι βεβαία, έφ' όσον η ένεση γίνεται εγκαίρως, αμέσως μόλις εκδηλωθεί η ασθένεια.

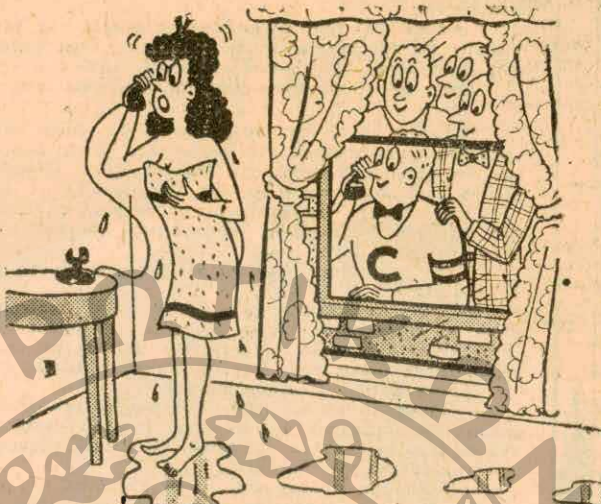
Έτσι, οι Αμερικανοί γιατροί κατέφεραν αποτελεσματικά πλήγματα εναντίον μιας ακόμη απ' τις θανατηφόρες αρρώστιας που μαστίζουν την ανθρωπότητα.

Πρέπει να θεωρηθεί αναμφισβήτως κι αυτό μία ακόμη σημαντική πρόοδος της επιστήμης.

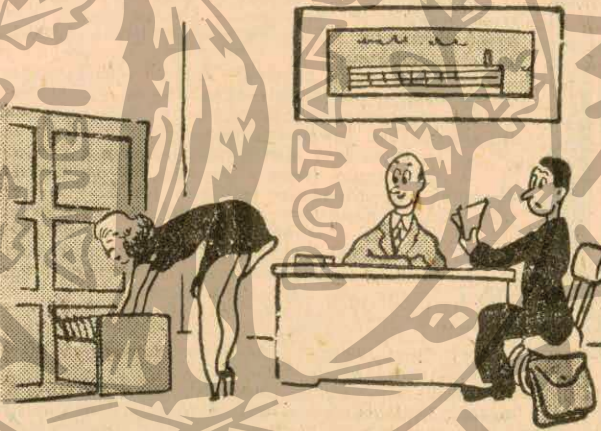
Τελωτοθεραπεία

— Έσύ, βρε κοπέλλα μου, αδικήθηκες που δεν έγινες πυγμαχός!...

— Όχι κύριε! πάλι κάνατε λάθος στον αριθμό!...

— Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί της λες να βάζει όλα τα έγγραφα στα τελευταία συρτάρι...!

Ερωτικό δαιμόνιο

Η ΓΙΟΛΑ, όρθη στη μικρή βεράντα της καμαράς της, σφυρίζει χαρούμενα. Τί ώραία, συλλογίζεται, να είσαι ξανά ένα άγνωστο κορίτσι.

Πολλές φορές η Γίολα είχε όνειρευτή αυτήν την ευτυχία και να τώρα που είχε φύγει απ' τη μεγάλη πολιτεία, είχε αφήσει πίσω της τις δοξές και τις ιδιοτροπίες της μεγάλης καλλιτέχνιδας, τα στούντιο και τους πολυαίθμιους θαυμαστές της, μόνο με μία επιθυμία: να μην είναι πιά η Γίολα, παρά η μικρή Εντίθ Γιολάντε, ο αληθινός έαυτός της, που τον έκρυβε πίσω απ' τη μάσκα της «στάρ».

Γι' αυτό στο βιβλίο του ήσυχου μικρού ξενοδοχείου όπου κατέλυσε δεν είχε γράψει παρά το πραγματικό όνομά της. Την Εντίθ Γιολάντε δεν την ήξερε κανείς: δεν ήταν καλύτερα έτσι; Πέντε χρόνια έπαιζε στον κινηματογράφο, τρία χρόνια είναι αστέρας πρώτου μεγέθους και το παίξιμό της συγκινεί τα πλήθη. Πριν ήταν μία νεαρή άγνωστη, κόρη μιας Πορτογαλίδας κι ενός Γάλλου ταγματάρχη, ως που κάποια μέρα την ανακάλυψε ένας ακηνοθέτης.

Κανένας απ' τους αναρίθμητους φίλους της δεν θα την αναγνώριζε αν την έβλεπε να ξεκουράζεται, έτσι απλά ντυμένη, δίχως φτιασίδια, χαλαρωμένη στη σαίτ-λόγκ.

Ήταν πάντα μοναχή, ανένοχλητη, ώσπου μία μέρα...

Η Γίολα γύριζε απ' το δάσος μ' ένα απλό ρόζ φουστάνκι, κρατώντας παπαρούνες στα χέρια της. Έτσι, δροσερή και όμορφη, σταμάτησε μπροστά στο Ματίας Βέντ. Ήταν ψηλός, μελαγχρινός, με μάτια καστανά, όλο καλωσύνη.

Γνωρίστηκαν. Έκαναν περιπάτους μαζί στ' ανθισμένα χωράφια, άκουγαν το τραγούδι του άπιδονιού και σιγά-σιγά η αγάπη φούντωνε στις ψυχές τους.

Όταν ο Ματίας ήθελε να μιλήσει για τον έαυτό του, η Γίολα του έλεγε:

— Όχι, αγαπημένε μου. Δεν θέλω ν' ακούσω τίποτα. Δεν θέλω να ξέρω ποιος είσαι. Συχώρα με, μα δεν μ' ενδιαφέρει. Εγώ είμαι ένα απλό κορίτσι, δεν μοιάζω με τίς άλλες, είμαι ευτυχισμένη κοντά σου. Κι' εσύ είσαι... αυτός που είσαι.

Έλεγε ψέμματα χαμογελώντας.

— Τί ώραία τα λες, της απαντούσε ο μελαγχρινός νέος. Δεν ήξερα πως υπάρχουν και σήμερα τέτοιες γυναίκες. Χρόνια ψάχνω να βρω μία τέτοια σύντροφό. Οί επιτηδευμένες γυναίκες είναι κάτι το φριχτό, δεν βρίσκεις;

— Γνώρισες πολλές απ' αυτές; ρώτησε η Γίολα.

— Όχι, είπε ο Ματίας (Μά έλεγε ψέμματα). Ούτε θέλω να τις γνωρίσω. Το ιδανικό μου είναι μία απλή, μία αληθινή γυναίκα, που δε θέλει νάναι τίποτ' άλλο παρά σύζυγος.

Τι γρήγορα που κυλούν οι μέρες. Είναι δειλινό. Οί δυο έρωτες κεινούνται στο δάσος. Η ατμόσφαιρα είναι γεμάτη μευστικά άρώματα. Ο Ματίας λέει κάτι στη Γίολα, που να την κάνει να φοβάται.

— Είσαι τόσο όμορφη, Εντίθ. Έχεις μία σπάνιο χάρι. Πότε-πότε — κι' ο Ματίας στυλώνει το βλέμμα του πάνω της — μου φαίνεται πως μοιάζεις με τη μεγάλη Γίολα, την περίφημη στάρ του κινηματογράφου.

— Τη γνωρίζεις; ρωτάει τρομαγμένη η Γίολα.

— Όχι προσωπικά. Την έχω δει σε ταινίες, είναι μεγάλη ηθοποιός και θαυμάσια καλλονή, μα δεν είναι γυναίκα! Λυπούμαι αυτά τα πλάσματα, μου θυμίζουν μαριονέτες.

— Κι' εγώ τα λυπάμαι, λέει η Γίολα θλιμμένα.

Ο Ματίας δεν είδε πως τα μάτια της βούρκωσαν. Αλήθεια συνεχίζει η νέα, μία στάρ όπως κι' ένας διάσημος άντρας, είναι κάτι το ενοχλητικό.

— Ναι, μα ποιά είναι το δικό σου ιδανικό; ρώτησε περίεργος ο Ματίας.

— Ένας άντρας καλός και τρυφερός. Όχι καμιά προσωπικότητα, ψιθύρισε η νέα.

«Πόσο την αγαπάω» συλλογίστηκε ο Ματίας, ο διάσημος συγγραφέας, που τα ρομάντζα του διαβάζονταν και στις πέντε ήπει-

Αισθηματικό διήγημα

ρους. Είπε η γυναίκα που όνειρευόμουν. Θα λένε ψέμματα, ώσπου γίνη πιά δική μου και μπορώ να μού ξεφύγει».

Και πήρε το δειλό και όμορφο κορίτσι στην αγκαλιά του δίχως να ξέρη πως φιλούσε τη Γίολα...

Ακόμα, μία τελευταία φορά, βρίσκονται στο δάσος. Ο Ματίας είναι χαλαρωμένος κοντά της.

— Σε λίγο θα είσαι δική μου, δεν είν' έτσι; τη ρωτάει τρυφερά εκείνος.

— Σε λίγο θα είμαι δική σου, ψιθυρίζει η Εντίθ Γιολάντε στ' αυτή του.

Και γυρίζουν ευτυχισμένοι στο ξενοδοχείο.

Την άλλη μέρα το τραίνο τους πήρε και τους δυο για να τους πάει στις συνθησισμένες ασχολίες τους. Στο σταθμό της προτείνουσας οι δημοσιογράφοι και οι άνθρωποι του κινηματογράφου περιμέναν να φωτογραφίσουν τη διάσημη Γίολα, ύστερα απ' τις διακοπές της, και να τους πη δυο λόγια.

— Κανείς δεν θα με γνωρίσει, συλλογίζεται η μικρή Εντίθ Γιολάντε χαρούμενη, ενώ το τραίνο πλησιάζει στο σταθμό, κανείς δεν φαντάζεται πως θα τολμούσα να εμφανιστώ δροσερή, φυσική, δίχως φτιασίδια. Θα φύγω πεζή απ' το σταθμό. Στην ανάγκη θα κρυφτώ πίσω από τους πλατείς ώμους του Ματίας.

Μέσ' στο διάδρομο του τρένου περπατάει ένας ξένος άνθρωπος με γυαλιά. Όταν ο Ματίας Βέντ βγαίνει κι' αυτός στο διάδρομο, η Γίολα ακούει τον ξένο να του λέη:

— Άλλο, Φρέντ Μάτισεν! Ξεκουράστηκες καλά; Ή ψη σου είναι εξαιρετική. Και τώρα περιμένουμε το καινούργιο σου ρομάντσο. Έλπίζω πως θάναι περίφημο!

«Ο Φρέντ Μάτισεν!» Η Γίολα χαμογελάει έκπληκτη. Δεν ήταν λοιπόν μονάχα αυτή που έλεγε ψέμματα! Ήξερε τα βιβλία του. Ήξερε τώρα και τον έρωτά του. Τον έρωτα όμως αυτόν θα μπορούσε να τον ακολουθήση ο γάμος; Είναι μοιραίο να χωριστούν. Κι' όμως αγαπιούνται!

Ξαφνικά της έρχεται στο νου να πάρη το δαλιτζάκι της με τις πούντρες και τα κραγιόνια και να γίνη πάλι η Γίολα, η στάρ. Και η Εντίθ Γιολάντε κλείνεται στην τουαλέττα του τρένου.

Ο Ματίας μπαίνει στο διαμέρισμα και την περιμένει. Σε πέντε λεπτά το τραίνο θα μπη στον κεντρικό σταθμό.

Η πόρτα του διαμερίσματος ανοίγει. Ο Ματίας βλέπει τη διάσημη Γίολα να στέκεται μπροστά του, γελαστή, γεμάτη ώμορφια. Τότε μόνο ο Ματίας καταλαβαίνει πως είχε δώσει την καρδιά του στη διάσημη «Γίολα» κι' όχι στην Εντίθ!

— Είμαστε τώρα πάτσι, Φρέντ Μάτισεν, του λέει η νέα με κάποια θλίψη.

— Κρίμα! ψιθυρίζει ο Φρέντ, που δεν μπορεί να μείνεις η Εντίθ Γιολάντε.

Το τραίνο φτάνει στο σταθμό. Σμήνος από φωτογράφους και δημοσιογράφους περιμένει τη «θεία Γίολα». Κι' αυτή ξέρει πως δεν μπορεί να τους αποφύγει.

Η Γίολα προχωρεί ανάμεσα στους ανθρώπους που την υποδέχονται. Και η καρδιά της χτυπάει χαρούμενα. Ο Φρέντ την ακολουθεί και τάζει λίγα χαμένα. Μα οι δημοσιογράφοι και οι φωτογράφοι τον αναγνωρίζουν κι' αυτόν. Τώρα τους έχουν πολιορκήσει και τους δυο. Τους είναι αδύνατον να προχωρήσουν ελεύθερα. Περιμένουν ν' ακούσουν κάτι απ' το στόμα τους.

— Τί να σας πω, λέει η Γίολα, χαμογελώντας και κυττάζοντας τρυφερά τον ένα, το μόνο άντρα που αγαπάει. Παντρεύομαι.

— Με ποιόν; ρωτούν οι δημοσιογράφοι.

— Μ' αυτόν! απαντάει η Γίολα αγκαλιάζοντας με πάθος τον Ματίας.

Οί δυο νέοι, αδιάφοροι για το πλήθος, φιλιούνται φανερά αποθανατίζοντας το φιλί τους.

ΦΕΛΙΞ ΡΑΪΝΕΡ

ANDY ZERMAIN

Απόκληροι ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

22^{ον} Με μία γρήγορη ματιά, άντε-
λήφθη τι έκαναν ή φυλακισμένη
κι ή φυλακή της.

Ο Κουνάβης, καθισμένος κά-
τω από τη λάμπα, που κρεμόταν από την
όροφη, ήταν βυθισμένος στο διάβασμα της
εφημερίδας του.

Στο βάθος, πάνω στο κρεβάτι της, ή
Βασίλισσα των Λιβαδιών είχε ανακαθί-
σει, παραξενεμένη για τη μυστηριώδη α-
φίει εκείνου, που τον θεωρούσε ως κύριο
της τύχης της.

Ο τυχοδιώκτης πρόσεξε άμέσως την ω-
χροΐτητα της νέας, το αδυνάτισμα του
προσώπου της.

Ο Κουνάβης είχε σηκωθεί κι έσκυψε
στο αυτό του.

Ξέρετε, του ψιθύρισε, είναι στα χέ-
ρια μας τώρα... Σας περιμένα, άλλωστε,
άνυπόμονα.

Γιατί; ρώτησε ή Ζύλ.

Γιατί ή πουλακίδα μας είναι άρρω-
στη.

Από πότε;

Από προχθές κιόλας δεν ήταν κα-
λά. Χθές ή κατάστασή της είχε χειροτε-
ρέψει. Μου ζήτησε, μάλιστα, να σας είδο-
ποιήσω.

Γιατί δεν τή έκανε;

Ήθελα να τρώω ως άποψη. Εί-
χα το προαίσθημα πως θα γινόσατε. Τώ-
ρα μου φαίνεται πως είναι καιρός ν' α-
σχοληθώ με αυτήν, αν δεν θέλετε να τή
τινάξετε μέσα σ' αυτόν τον τάφο.

Καλά, θα ιδώ. Υπάρχει τίποτα νε-
ώτερο;

Όχι.

Λοιπόν, μπορείτε να φύγετε τώρα. Θα
με περιμένετε στο σταθμό, όπως συνήθως.
Πιθανόν να σου δώσω καινούργιες οδηγίες.

Σύμφωνοι, αφεντικό. Ωρνούαρ.

Κι ή Κουνάβης, έτοιμάστηκε γρήγορα
να φύγει. Σέ λίγο, είχε εξασφαλίσει πίσω
από το μυστικό πέραςμα.

Ο Ζύλ πλησίασε τη Βασίλισσα των
Λιβαδιών. Εκείνη καθισμένη πάνω στο
κρεβάτι της, τον κυττούσε τρομαγμένη.

Φαίνεται πως είσατε άρρωστη, κό-
ρη μου; της είπε με ύφος πατρικό.

Ναι, νοιώθω πως δεν είμαι καλά, α-
πάντησε ή νέα με φωνή αδυνατισμένη.

Το βλέπω και λυπάμαι πολύ. Θα σας
περιποιηθώ όσο μπορώ. Θα σας στείλω
φάρμακα. Δυστυχώς, δεν μπορώ να σας
φέρω γιατρό εδώ...

Αφίστε με ελεύθερη! Αυτό θα με
ιατρέψει καλύτερα από κάθε άλλο...

Αδύνατον, όμορφούλα μου.

Λοιπόν, θέλετε να μ' αφήσετε να πε-
νάω μέσα σ' αυτή τη φριχτή φυλακή;

Όχι, όχι! Σας αγαπώ πάρα πο-
λύ!... Αλλά υπάρχουν, σας το είπα ήδη,

ώρισμένα συμφέροντα, που διακυβεύονται
σ' αυτή την περίπτωση, ώστε δεν μπορώ
ν' άκούσω τα προσωπικά μου αισθήματα,
μ' όλο που λυπούμαι γι' αυτό. Α! Αν
είχατε δεχθί τις προτάσεις μου, όλα θα
ήσαν διαφορετικά... Ελάτε, δεχθήτε να γί-
νετε γυναίκα μου, με τους όρους που σας
έθεσα, και, σε πέντε λεπτά, θα έχετε φύ-
γει από δω μέσα.

Ποτέ! είπε ή Βασίλισσα των Λι-
βιδών.

Ε, λοιπόν, σταθήτε, θα σας άπο-
δείξω μέχρι ποιού σημείου τα νεύατα σας
κι ή όμορφιά σας μ' έχουν συγκινήσει.

Θα θυσιάσω τον έρωτά μου, όλα μου τα
όνειρα για μίαν ευτυχισμένη ζωή, αν δε-
χθήτε, έγγραφως, τη νέα πρόταση που θα
σας κάνω. Σας προσφέρω άμέσως την έ-
λευθερία σας κι' αναλαμβάνω να σας με-
τρήσω, μέσα σε πέντε μέρες, εκατό χι-
λιάδες φράγκα, αν θελήσετε να μου μετα-
διδάσετε όλα σας τα δικαιώματα επί της
κληρονομίας που σας είπα...

Εκατό χιλιάδες φράγκα! είπε ή Βα-
σίλισσα των Λιβαδιών σκεπτική.

Ναι. Σκεφθήτε καλά, ή πρότασή μου
είναι δελεαστική για μιά φτωχή κοπέλλα
όπως εσείς. Εκατό χιλιάδες φράγκα θα
είναι μιά περιφήμη προίκα, για τον άρρα-
δωναστικό σας, που μου είπατε...

Αυτά τα λόγια φάνηκαν να προκαλούν
μιά δαβειάν έντυπωση στη Βασίλισσα των
Λιβαδιών.

Σταθήτε, συνέχισε ή Ζύλ. Δεν θέλω
να σας άποσπάσω άπότομα την ύπόσχεσή
σας. Σας άφινω τρεις μέρες για να σκε-
φθήτε. Μετά θα ξανάρθω με μίαν έγγραφη
δωρεά, έτοιμη. Δεν θα χρειασθώ παρά να
βάλετε την υπογραφή σας και θα πάρετε
ένα τσέκ εκατό χιλιάδων φράγκων. Σκε-
φθήτε...

Ο Ζύλ διεκόπη άπότομα, κατατρομαγ-
μένος. Η Βασίλισσα των Λιβαδιών είχε
πέσει ξαφνικά πάνω στο κρεβάτι της,
με τα μάτια κλειστά, τα χείλη κατώχρα,
την άναπνοή άκανόνιστη.

Διάβόλε! Άσχημα πάει ή δουλειά!
ψιθύρισε ή τυχοδιώκτης. Αυτή πνίγεται!

Και, σκυδόνοντας ζωηρά πάνω από τη
Βασίλισσα των Λιβαδιών, της έσφίξε το
κορσάκι της.

Άμέσως άρχισε να τρέμει κι' έσκυψε
περισσότερο. Είχε διακρίνει στο λαιμό της
Βασίλισσας των Λιβαδιών, ένα λεπτό, άσ-
πρόστα...

Το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

«Μάκ "Αρθουρ»

Σύνελθε, Φρόσω, μιά σταλιά
και τα «Μάκ - Αρθουρ» τα γυαλιά
άπ' το μυαλό σου βγάλ' τα,

γιατί είμαι ρέστος και ταπί
κι' αυτό το «ψώνιο» σου θα πη
στομαχί μου... «ά γ ά ν τ α».

★
"Ήγουν το πράμα πάει πολύ
και θάνα και κοροϊδία —
στα τόσα μου κεσάτια —
να δώσω μονοκοντυλιά
εκατόν είκοσι χιλιά —
άπλως και «για τ ά... μ ά τ ι α».

★
"Άσε, λοιπόν, τέτοιο γυαλί,
μέ... σκελετό πολυτελεί —
και με φιγούρα φίνα,
γιατί θα γίνη πατιρντί,
σάν... σκελετό ι ή θα καταντή —
εμείς άπό την πείνα!

★
Κι' όταν μεθαύριο κι' (έσώ
θα λές πως έμεινες μι-
(σή,
άπ' τόν ξελιγισμό σου,
θα σ' άπάντη — μιά
(και καλή:

— Πάρε, Σουσού, έ-
(να... γ υ α λ ί
και κόψε τ ά... λ α ι μ ό
(σου!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Συνελθε, Φρόσω, μιά σταλιά
και τα «Μάκ - Αρθουρ» τα γυαλιά
άπ' το μυαλό σου βγάλ' τα,

γιατί είμαι ρέστος και ταπί
κι' αυτό το «ψώνιο» σου θα πη
στομαχί μου... «ά γ ά ν τ α».

★
"Ήγουν το πράμα πάει πολύ
και θάνα και κοροϊδία —
στα τόσα μου κεσάτια —
να δώσω μονοκοντυλιά
εκατόν είκοσι χιλιά —
άπλως και «για τ ά... μ ά τ ι α».

★
"Άσε, λοιπόν, τέτοιο γυαλί,
μέ... σκελετό πολυτελεί —
και με φιγούρα φίνα,
γιατί θα γίνη πατιρντί,
σάν... σκελετό ι ή θα καταντή —
εμείς άπό την πείνα!

★
Κι' όταν μεθαύριο κι' (έσώ
θα λές πως έμεινες μι-
(σή,
άπ' τόν ξελιγισμό σου,
θα σ' άπάντη — μιά
(και καλή:

— Πάρε, Σουσού, έ-
(να... γ υ α λ ί
και κόψε τ ά... λ α ι μ ό
(σου!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Συμπλεκή

"Ενα άδύνατο βογγητό τόν σταμάτησε
ξαφνικά Στράφης έκπληκτος, ταραγμέ-
νος.

Η Βασίλισσα των Λιβαδιών, που είχε
συνέλθει, άνακάθισε άργά πάνω στο στρώ-
μα της. Με μίαν άδέβαιη χειρονομία, πέ-
τασε τα χέρια της στο μέτωπό της, σάν

προ μετάξινο κορδόνι άπό το όποιο κρε-
μόταν ένα μικρό χρυσό μενταγιόν.

— Ω! ψιθύρισε μέσα άπό τα δόντια
του. Νά είναι άραγε αυτό το περίφημο
πρωτότυπο, του όποιου αντίγραφο προμή-
θευσα στο συμβολαιογράφο;... Πρέπει
να το ιδώ άπό κοντά...

Άμέσως έβγαλε άπό την τσέπη του έ-
να σουγιά, έκοψε προσεχτικά το κορδόνι
και πήρε το μενταγιόν για να το εξετάσει
προσεκτικά.

Ναι! Ναι! ψιθύρισε, αυτό είναι. Νά
τα άρχικά! Διάβόλε! Αυτή ή λιποθυμία
ήρθε στην καταλήληλη στιγμή. Μου έπι-
τρέπει να βάλω στο χέρι ένα στοιχείο πολ-
ύ ενδιαφέρον και πολύ επικίνδυνο έξ άλ-
λου!

Και, γλιστρώντας γρήγορα το μεντα-
γιόν μέσα στην τσέπη του, πρόσθεσε, κυτ-
τώντας τη νέα με βλέμμα ειρωνικό:

— Ούτε γάτα, ούτε ζημιά, μικρούλα
μου... Αλλά για στάσου! Δεν είναι αυτό
μονάχα... Αυτή ή όμορφη νέα έπρεπε νά-
χει έπίσης και μερικά γράμματα, που
χρειάστηκε να τα πλαστογραφήσω κατά
φαντασίαν. Λες να τόχη πάρει μαζί της
κατά τύχη;

Κι' ή Ζύλ έπλησίασε τη δύστυχη νέα,
πάντοτε λιπόθυμη, και ξανάσκυψε άπάνω
της. Ψαχούλεψε έλαφρά τη φούστα της
κι' άνακάλυψε μιά τσέπη.

Τότε, μ' όλη την έπιδεξιότητα ενός πορ-
τοφολά, έχωσε τα μακρά άδύνατα δακτυ-
λά του μέσα στην τσέπη και τραβήξε
διάφορα αντικείμενα: ένα κλειδί, ένα μαν-
τήλι, ένα σουγιάκι, ένα άφάκελλο τσα-
λακωμένο...

Τα ξανάβαλε προσεκτικά μέσα στην
τσέπη, κρατώντας μόνο το σουγιά και
το γράμμα.

Επειτα, χωρίς να σκεφτή ν' άπασχο-
ληθί με τη δύστυχη νέα, πήγε κάτω ά-
πό τη λάμπα, την κρεμασμένη άπό το θά-
λο, και έδεϊπλωσε το κιτρινωμένο γαρτί,
που ήταν μέσα στο άφάκελλο.

Το βλέμμα του έξήτασε πρώτα - πρώτα
την υπογραφή. Άμέσως έμεινε σάν άπο-
λιθωμένος. "Ενα όνομα χόρευε μπροστά
στα μάτια του, που είχαν μεγαλώσει άπό
την κατάπληξη.

— Πέτρος!... Πέτρος!... ψιθύρισε με
άτονη φωνή. Είναι, άραγε, μιά όμοιότης
ονομάτων, ή μιά σύμπτωση τόσο παράξε-
νη όσο κι' άπειλητική για μάς; Ωστόσο,
τί άποκάλυψε, αν ήταν εκείνος; Εκεί-
νος, ή άρραβωνιαστικός της Λουίζας Ντα-
νέρ!... Κι' έχω τή διεύθυνσι... Αυτό εί-
ναι πραγματικά θαυμάσιο!

Το βλέμμα του είχε άνακαλύψει, πραγ-
ματικά, πάνω - πάνω στο έπιστολόχαρτο,
αυτή την έντυπη επιγραφή:

«ΜΠΑΡΟΥΑ - ΝΤΥΝΑΝ, μηχανικός Όδου
Φετιλό - Λεδαλουά Περέ».

Η φυσιογνωμία του, ή άνησυχη στην
άρχη, είχε πάρει τώρα μίαν έκφραση θρι-
άμβου.

— Έτσι λοιπόν, κρατούμε, ή μάλλον
κρατάω, όλα τα άτού!... Αυτός ή κληρο-
νόμος του Ζάκ ντε Σαμπρεβέρ, που μά-
ταια τον άναζητήσαμε κι' ή μητέρα του κι'
μείς, είναι εδώ, στα χέρια μου... Είναι
άνηκουστο, καταπληκτικό!... Αλλά άς μη
κάνω το μυαλό μου, γιατί ή χρόνος είναι
καλύτιμος. Πρέπει πρώτα - πρώτα να σκε-
φτώ τα δικά μου συμφέροντα...

Κι' ή συνέταιρος του Ζωρζ ντε Σαμ-
πρεβέρ έκρυψε το γράμμα μέσα στην τσέ-
πη του. Επειτα πλησίασε τη Βασίλισσα
των Λιβαδιών, την έξήτασε ένα λεπτό με
μεγάλη προσοχή, και ξανάκλεισε προσε-
κτικά το κορσάκι της.

— Μπα! Θα συνέλθω μόνη της! ψιθύ-
ρισε. Είναι προτιμότερο να μη με ξαναί-
δη πιά, πριν άπό την ημέρα που θα έχη
άποφασιστή όριστική ή τύχη της.

Και, αθόρυβα, ή τυχοδιώκτης, διεύθυν-
θηκε προς τή βάση της αιδούσης, όπου
βρισκόταν ή μυστική έξοδο.

Συμπλεκή

"Ενα άδύνατο βογγητό τόν σταμάτησε
ξαφνικά Στράφης έκπληκτος, ταραγμέ-
νος.

Η Βασίλισσα των Λιβαδιών, που είχε
συνέλθει, άνακάθισε άργά πάνω στο στρώ-
μα της. Με μίαν άδέβαιη χειρονομία, πέ-
τασε τα χέρια της στο μέτωπό της, σάν

για να διώξη το σκοτάδι άπό το μυαλό
της, και κύτταξε το δημό της.

— Ωστε, είσατε άκόμα εδώ; του είπε.

— Αφάλας, παιδί μου. Δεν θάβηλα να
σας έγκαταλείψω σε μιά τέτοια στιγμή...

— Ε, λοιπόν, σας ίκετεύω, κύριε, σώ-
στε με! Μη μ' αφήσετε να πεθάνω, μέσα σ'
αυτή τη φριχτή φυλακή!

Και, καθώς μιλούσε, ή νέα σηκώθηκε
και, κλονιζόμενη, με τα μάτια ύγρα άπό
τα δάκρυα, σφίγγοντας τα χέρια με άπελ-
πισία, παρακαλούσε το δημό της.

Ο τυχοδιώκτης φάνηκε πραγματικά
συγκινημένος άπ' αυτή την ίκεσία.

— Πόσο είσατε όμορφη! της είπε πιά-
νοντας τα χέρια της και σφίγγοντάς τα
με πάθος! Α! Γιατί δεν θέλετε να δεχθή-
τε να γίνετε γυναίκα μου, με τους όρους
που σας πρότεινα;

— Γυναίκα σας;

— Ναι! Θα ήμουν τόσο εύτυχής να μπο-
ρέσω να σας άποδώσω την έλευθερία, να
σας εξασφαλίσω μίαν άνετη ζωή, πολυτε-
λή, άνεξάρτητη. Σκεφθήτε, είναι άκόμη
καιρός...

Η Βασίλισσα των Λιβαδιών έμεινε μιά
στιγμή σιωπηλή, με το κεφάλι σκυμένο,
τα χαρακτηριστικά άλλοιωμένα... σάν ά-
πό μιά φοβερή έσωτερική πάλη.

— Ε, λοιπόν, είπα, άνασκηκώνοντας το
κεφάλι άποφασιστικά, πιθανόν να δέχθώ.

— Άληθεια; Είναι δυνατόν; Θα μου δώ-
σετε αυτή τη χάρη;

— Ναι, γιατί θέλω να ζήσω, να ζήσω
με κάθε θυσία... Είμαι πολύ νέα για να
πεθάνω...

— Πολύ νέα και πολύ όμορφη!

— Αφίστε με μονάχα μερικές ώρες για
να σκεφθώ άκόμη, για να συνήθισω στην
ιδέα!

— Ω! Βεβαίωτατα. Δεν θέλω καθόλου
να εκδίσω μιά τέτοια άπόφασι. Θα σας
άφίσω τρεις μέρες... Τρεις ατελείωτες μέ-
ρες για σας, αλλοίμονο, γιατί είσατε τό-
σο άσχημα εδώ! Για μένα θα είναι τρεις
αιώνες σκληρής άγωνίας...

— Γιατί τόσο πολύ;

— Θα με συγχωρήσετε, έλπίζω, γιατί δεν
μπορώ να κάνω αλλιώς. Πρέπει, προτού
σας πάρω άπό δω, να σας εξασφαλίσω
μιά διαμονή άσφαλή, άξια για σας. Άλ-
λοίμονο! Έχετε έχθρους δυνατούς, τρο-
μερούς, εναντίον των όποιών θα χρειασθώ
ν' άγωνισθώ. Θα προσπαθήσω ν' άπαλλα-
γώ άπ' αυτούς, να τους υποχρεώσω να δε-
χθούν τη νέα κατάστασι... Λοιπόν, μι-
κρούλα μου, ώρνούαρ. Θα σας στείλω αύ-
ριο ένα κρασί δυνατό, που θα σας δυνα-
μώσει. Ωρνούαρ, ώρνούαρ!

Και κατεβουσιασμένος για την έπιτυ-
χία του, ή τυχοδιώκτης, άνοιξε τη μυστική
πόρτα και βγήκε με τη ζωηρότητα ενός
νεαρού.

★

Ενώ αυτή ή σκηνή διαδραματιζόταν στο
εσωτερικό των έρειπίων, ή Φρεντερικ Μαν-
τέλ κι' ή Ξεκοκκαλισμένος εξακολουθού-
σαν να τριγυρνούν μέσα στο δαίδαλο των
σκοτεινών διαδρόμων, χωρίς να κατορθώ-
σουν ν' άνακαλύψουν την είσοδο, που ως
τόσο ύποψιάζονταν πως ύπήρχε.

Ήσαν ήδη άσκητά μακριά άπό το ση-
μείο άπ' όπου ξεκίνησαν, όταν ή Φρεντε-
ρικ άκουσε έναν έλαφρό θόρυβο. Σήκωσε
το κεφάλι και σφίκισε, διακρίνοντας, ξα-
φνικά, τή σιλουέττα ενός ανθρώπου, που
πρόβαλε άπό τη γή, σε πηνήχτα μέτowan
άπόστασι. Ο άγνωστος άνασκηκνόνταν
άργα, προσφυλακτικά.

— Ζιλό! Ζιλό! ψιθύρισε ή ψευδοκόμης.
Νάτος!

— Γρήγορα! Νά τόν φτάσουμε! άπάν-
τησε ή Ξεκοκκαλισμένος.

Και, ύπολογίζοντας πως θάχαναν πολ-
ύτιμο καιρό κι' οι δύο τους, αν έβγαζαν
να βρουν το μονοπάτι, που έβγαζε στόν
κάμπο, ή πρώην άκροβάτης πήρε φόρα
και «
» ένα πήδημα βρέθηκε πάνω στόν τοί-
χο. Ξάπλωσε τότε με την κοιλιά και, ά-
πλώνοντας τα χέρια του, τραβήξε το φί-
λο του.

Πηδώντας τότε τους τσίχους των δια-
δρόμων, βρέθηκαν σε λίγο στόν κάμπο.

Όρμηξαν άμέσως προς τή διεύθυνσι ό-
που είχαν ιδή τή σιλουέττα του άγνώστου.

Εκείνη τή στιγμή ή Κουνάβης βάδιζε
ήσυχα προς το μεγάλο δρόμο, όπου κόν-
τευσε να φτάσει. Ο θάουρος που έβγαζαν

οι δύο φίλοι τρέχοντας, μ' όλο το παχύ
χιόνι, έφτασε ως το έξασκημένο αυτό του.
Στράφηκε άπότομα, είδε καθαρά τους δύο
άντρες κι' άνατρίχιασε, κατάπληκτος και
τρομαγμένος συγχρόως. Τόν παρακολού-
θούσαν!

— Η άστυνομία ίσως! ψιθύρισε με ά-
γωνία.

Άποφάσισε άμέσως να ξεφύγει όπως
δηποτε άπό τους άγνώστους εκείνους. Έ-
ψαξε στην τσέπη του, για να πάρη το πε-
ρίστροφο, που κρατούσε πάντοτε άπάνω
του. Ο Φρεντερικ Μαντέλ κι' ή Ξεκοκκα-
λισμένος έτρεχαν ίσια άπάνω του. Σε
μερικά λεπτά θα τόν είχαν φτάσει.

— Στάσου!... Στάσου!... του φώναζε ή
Φρεντερικ για να τόν τρομάξει.

Αντί ν' άπάντηση, ή Κουνάβης σήκωσε
το όπλο του κι' έριξε τρεις πιστολιές,
τη μιά πάνω στην άλλη. Μιά κραυγή πό-
νου άκούστηκε άμέσως. Ο Φρεντερικ Μαν-
τέλ κλονίστηκε κι' έπεσε στην άγκαλιά
του φίλου του.

— Κανάγια!... Ληστή!... φώναζε εκεί-
νος σάν τρελλός.

Κι' ενώ ή Κουνάβης, όρμούσε προς
το δρόμο, ή Ζιλό γονάτισε καταγής, ύπο-
στηρίζοντας το κεφάλι του Φρεντερικ, που
είχε γίνει κάτωχρος.

— Φτώχ' μου φίλε, πληγώθηκες βαρεία;
τόν ρώτησε.

— Δεν ξέρω άκόμα. Ζιλό.

— Πού σε βρήκε;

— Στο δεξί πλευρό.

— Πονάς πολύ;

— Ναι, σά να με καίνε.

— Τι να κάνω. Θέε μου, τί να κάνω;
βόγγησε ή Ξεκοκκαλισμένος. Τέτοιαν ώ-
ρα, τόσο μακριά άπ' όλους...

— Πρέπει να δοκιμάσουμε να φτάσουμε
στο Ναντέρ, είπε ή Φρεντερικ, κάνοντας
μιά προσπάθεια για ν' άνασκηκώ.

— Θα μπορέσεις να περπατήσεις ως έ-
κεί;

— Πιστεύω... Θα δοκιμάσω... Θα με
κρατάς... Θα πάμε σιγά...

— Α! Έχεις θάρρος, φίλε μου!

— Πρέπει...

Και, κατακίτρινος, με τή χαρακτηρι-
στικά άλλοιωμένα, ή πληγωμένος, ύποθα-
σταζόμενος άπό το φίλο του, κατάρθωσε
τέλος ν' άνασκηκώ.

— Πάμε! είπε με αδύνατη φωνή.

Επειτα, άκουμπώντας στόν ώμο του
Ξεκοκκαλισμένου, άρχισε να περπατά
άργα, βογγώντας άπό τόν πόνο.

Καθώς προχωρούσαν, ή Ζιλό έψαχνε γύ-
ρω του με το μάτι, άναζητώντας του κα-
κού τόν άγνωστο που τους είχε γυμεί.

— Πόσα; ρώτησε λακωνικά ή Φρεντερικ,
που βιαζόταν να συμφωνήσουν.

★

Μιά άπό τις πιο όμορφες γόσσες του άγγλικού κινηματογράφου, ή Γκρέτα Γκύντ,
που τήν είδαμε έφετος σε δύο άστυνομικά φίλμ έλαβε έσάχτως άπό έναν βαθύ-
πλουτο θαυμαστή της ως δώρο ένα πολυτελές γιγώτ. Μ' αυτό δε το πραγματικό
βασιλικό δώρο περνάει τις έποχές της στις άγγλικές άκτές.

ΤΟ ΓΙΩΤ ΕΝΟΣ «ΑΣΤΕΡΟΣ»

Μια άπό τις πιο όμορφες γόσσες του άγγλικού κινηματογράφου, ή Γκρέτα Γκύντ,
που τήν είδαμε έφετος σε δύο άστυνομικά φίλμ έλαβε έσάχτως άπό έναν βαθύ-
πλουτο θαυμαστή της ως δώρο ένα πολυτελές γιγώτ. Μ' αυτό δε το πραγματικό
βασιλικό δώρο περνάει τις έποχές της στις άγγλικές άκτές.

★

Μια άπό τις πιο όμορφες γόσσες του άγγλικού κινηματογράφου, ή Γκρέτα Γκύντ,
που τήν είδαμε έφετος σε δύο άστυνομικά φίλμ έλαβε έσάχτως άπό έναν βαθύ-
πλουτο θαυμαστή της ως δώρο ένα πολυτελές γιγώτ. Μ' αυτό δε το πραγματικό
βασιλικό δώρο περνάει τις έποχές της στις άγγλικές άκτές.

★

Μια άπό τις πιο όμορφες γόσσες του άγγλικού κινηματογράφου, ή

— Τριάντα φράγκα, ούτε μιά δεκάρα λιγώτερο.

Ο ψευδοκόμης ντε Κολέσκο πήρε μέσα από την τσέπη του παλτό του, κάτω από τη μπλούζα, ένα πορτοφόλι, τράβηξε από μέσα ένα χαρτονόμισμα εκατό φράγκων και τώσε στον ξενοδόχο. Έκείνος, ησυχος πιά, αλλά και παρανεμένος, υποκλίθηκε.

— Θα δώσω διαταγή, είπε. Σε δέκα λεπτά θα φύγετε.

— Υστερα από λίγο, οι δυο σύντροφοι επιβιβάζονταν σ' ένα κλειστό αμάξι κι έφευγαν για το Παρίσι.

Στο άναμεταξύ, ο Ζυλό, μη βλέποντας πιά τίποτα το ύποπτο στα περίχωρα των ερειπίων, έσπευσε προς το σταθμό του Ναντέρ. Εκεί, του κάκου αναζήτησε τον Κουνάδη. Ο χαρακτήρας είχε εξαφανιστεί.

Ανήσυχος κάπως απ' αυτή την ανεξήγητη απουσία, ο τυχοδιώκτης ανέθηκε στο τραίνο που έφευγε για το Παρίσι.

Μέσα στο μοναχικό διαμέρισμα της πρώτης θέσεως, όπου εγκαταστάθηκε, άρχισε να σκέπτεται την παράξενη αλλαγή της Βασιλίσσας των Λιβαδιών.

— Μ' όλα ταυτα, σκεπτόταν με υπερηφάνεια, δεν με βρίσκει και τόσο άσχημο...

Αλλά, ό,τι και να συνέβαινε, έπρεπε τώρα να παίζει έναν καινούργιο ρόλο απέναντι στον Ζωρζ ντε Σαμπρενέ, προετοιμαζόντας τον με τρόπο για μιά προσεχή ρηϊ. Έπρεπε επίσης να φροντίσει να βρη ένα ευχάριστο διαμέρισμα, κομψό και κάπως μοναχικό, για την ξανθή κοπέλλα, που σε λίγο θα γινόταν άρραβωνιαστική του.

Λικνιζόμενες απ' αυτές τις ευχάριστες σκέψεις, δγήκε στο σταθμό του Σαιν-Λαζάρ και διευθύνθηκε προς την όδο Βινιόν.

Την άλλη μέρα το πρωί, κατά τις δέκα συναντήθηκε με τον Ζωρζ ντε Σαμπρενέ, μέσα στο Γραφείο Διευθύνσεως της Τραπεζής.

— Ναι, αγαπητέ μου, τόν είπε. Το συμπέρασμά μου είναι ότι δεν έχωμε πιά να φοβόμαστε τίποτα τώρα απ' αυτή τη Βασιλίσσα των Λιβαδιών. Την ρώτησα, την ψάρεψα καταλλήλως. Αγνοεί απολύτως πως θα μπορούσε να πάρη την κληρονομιά για την οποία της μίλησα. Λοιπόν, καθώς είναι άρρωστη κι αδυνατισμένη, δεν βλέπω τί μας εμποδίζει να την αφήσουμε ελεύθερη.

— Τι θάκανε αν αφιόνιταν ελεύθερη; Δεν σου είπα;

— Ναι. Θέλει να γυρίση στο Άνζού, στους θετούς γονείς της.

— Και πιστεύεις πως δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα απ' αυτούς; Δεν θα μπορούσαν να μας υποβάλουν μήνυση, όταν τους πη ή ψυχοκόρη τους τί τράβηξε εδώ πέρα;

— Εναντίον ποίου θα μπορούσαν να υποβάλουν μήνυση; Δεν έχουμε μείνει εντελώς άγνοιστοι στη Βασιλίσσα των Λιβαδιών; Ο συμβολαιογράφος Λακάς, της όδου Σωσέ Νταντέν, κι ο συμβολαιογράφος Παρντώ, της όδου Ρισελιέ, δεν είναι ποσάμπα φανταστικά; Όχι, όχι, ήσυχασε, αγαπητέ μου Ζωρζ, αυτή η κοπέλλα έχει αποβή άμελητά προσότης κατά τη γνώμη μου. Δεν μπορεί να κάνη τίποτα εναντίον μας. Σκέψου, έξ άλλου, ότι, εκεί κάτω, θα της είναι αδύνατο νάρη σ' επαφή με τον πυργο.

— Γιατί;

— Γιατί η αξιοσεβάσθη μητέρα σου είναι σε κατάστασι εντελούς αναισθησίας, αν πιστέψουμε το τελευταίο γράμμα που έλαβες από τον έμπιστό της.

— Ω! Αυτό θάνοι αλήθεια. Ο Λεόν δεν θα είχε κανένα συμφέρον να με κοροϊδέψη με μίαν είδησι τόσο σοβαρή.

— Επομένως, ούτε η Βασιλίσσα των Λιβαδιών ούτε οι δικοί της δεν είναι πιά επίφοβοι. Κι' έτσι, αγαπητέ μου, απαλλαγόμαστε από ένα βάρος.

— Αυτό θα ήταν εύχρημα, παραδέχτηκε ο Ζωρζ ντε Σαμπρενέ, που είχε πεισθή από τη βεβαιότητα, με την οποία μιλούσε ο συνέταιρός του.

Κι' εξακολούθησε ύστερα από λίγο:

— Ελπίζω πως θα καθήσουμε, πολύ σύντομα, να πείσουμε τον κ. Ζολιμπού...

— Μη βιάζεσαι, αγαπητέ μου. Αυτό εί-

ναι πολύ κακή τακτική. Όλα τα πετυχαίνει κανείς, όταν ξέρη να περιμένη. Η αναγνώρισι της Λουίζας Νταβέρ θα γίνη άσφαλως στην ώρα της, γι' αυτό να είσαι βέβαιος.

Αυτή η φράσις, με το διπλό νόημα, έλέχθη μ' ένα ύφος αινιγματικό από τον τυχοδιώκτη, που δεν μπόρεσε να συγκρατήση την ειρωνεία αυτή...

Αποχαιρέτησε, τέλος, τον συνέταιρό του, κοροιδεύοντας από μέσα του την απλοϊκότητά του και συγχαιρώντας τον έαυτο του για την εξυπνάδα του.

Την ίδια μέρα, έψαξε στο Νείδυ για να βρη ένα μικρό μοναχικό σπιτάκι, επιπλωμένο, όπου θα μπορούσε να κρύψη εκείνη που ήλπιζε πολύ σύντομα να γίνη γυναίκα του. Βρήκε, τέλος, αυτό που ζητούσε, στην όδο Καρνό, κοντά στο δάσος. Έπειτα γύρισε σπίτι του.

Καθώς έμπαινε μέσα στο διαμέρισμά του, διέκρινε, ριγμένο κάτω από την πόρτα, ένα φάκελλο χωρίς επιγραφή και χωρίς γραμματόσημο.

— Τι είναι αυτό; ψιθύρισε έκπληκτος, παίρνοντάς τον.

Κι' αφού εξέτασε πρώτα την ύπογραφη, φώναξε κατάπληκτος:

— Ο Κουνάδης! Τι θέλει πάλι αυτός; Και διάβασε τις ακόλουθες γραμμές: «Μερικές ένδειξεις με κάνουν να πιστεύω ότι γίνονται έρευνες, που άφορούν τα έρεϊπια. Πρέπει να παίρνετε περισσότερες προφυλάξεις, στο μέλλον, όταν πηγαίνετε εκεί, προς αποφυγήν πιθανών απροόπτων. Κουνάδης»

Είς αναζήτησιν του Πέτρου

Ήταν περίπου δεκάμιση το πρωί, όταν ένα πολυτελές αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στην είσοδο του Οίκου Μπαρουά.

— Ντυνάν, στο Λεδαίου Περέ.

Ο κόμης ντε Κολέσκο κατέβηκε, αφιόνοντας στο αμάξι το φίλο του Ζυλό, και μπήκε μέσα στο εργοστάσιο.

Ρώτησε τον θυρωρό κι' εκείνος του έδειξε το γραφείο του υποδιευθυντού.

Αφού έστειλε το έπισκεπτήριό του με το δόκσιμο, σημειώνοντας απάνω, με μολύβι: «Εκ μέρους του κ. Μαντέλ», τον άδηγασαν μέσα στο γραφείο.

Έδωσε πρώτα ένα ανοιχτό γράμμα, που έγραφε τα εξής:

«Συνιστώ θερμότατα εις τον κ. υποδιευθυντήν του Οίκου Μπαρουά-Ντυνάν τον κ. κόμητα Στανιολάς ντε Κολέσκο, προσμένεν μισο φίλον. Θά επιθυμούσε ώρισμένες έμπιστευτικές πληροφορίες, οι όποιαι, έλπίζω πως θα του δοθούν. Μ' είν θερμάς μου ευχαριστίας Μαντέλ»

ΑΦΗΡΙΜΑΔΑ

— Στάσου, καϊμένε, μιά στιγμούλα να πάω στην κουζίνα, γιατί μου φαίνεται πως κάτι καίγεται!...

— Κύριε, είπεν ο υποδιευθυντής, αφού διάβασε τη συστατική έπιστολή, είμαι στη διάθεσί σας. Περί τίνος πρόκειται;

— Για ένα πρώην υπάλληλο του οίκου σας.

— Το όνομά του;

— Πέτρος!

— Α! Πολύ καλά! Αυτός ο νέος έφυγε για το εξωτερικό. Το ξέρατε;

— Το έμαθα τελευταίως. Ωστόσο, άγνοώ για ποιά χώρα έφυγε, κι' αυτό ακριβώς ήρθε να σας ρωτήσω.

— Δυστυχώς μου είναι εντελώς άδύνατον να σας πληροφορήσω γι' αυτό.

— Είναι μήπως μυστικό;

— Ένα μυστήριο μάλλον, γιατί άγνοούμε απολύτως τί απέγινε ο κ. Πέτρος.

— Κρίμα! είπε ο κόμης απογοητευμένος. Ένδιαφέρομαι πολύ να βρώ αυτόν τον νέο. Σοβαροί οικογενειακοί λόγοι, παρουσιαστικοί μάλλον, με υποχρεώνουν να κάμω αυτό το διάδημα. Δεν μπορείτε, κύριε, να μου δώσετε καμμία πληροφορία που να μπορη να με θέση επί τα ίχνη του;

— Καμμία, πρὸς μεγάλη μου λύπη. Θά ήμουν πολύ εύτυχης αν μπορούσα να φανώ χρήσιμος στον κ. Μαντέλ. Αλλά θα σας πω κάτι, που θυμήθηκα αυτή τη στιγμή: Πρὸ ημερών κάποιος άλλος αναζήτησε επίσης τον κ. Πέτρο...

— Αλήθεια; Ποιός;

— Ένας φτωχός άνθρωπος, κάποιος εργάτης προφανώς. Τον έδεχθηκα εγώ ο ίδιος, είναι περίπου τρεις έβδομάδες τώρα... Φαινόταν να ενδιαφέρεται πολύ για να μάθη τη διαμονή του πρώην υπαλλήλου μας. Κι' όπως και σεις, παρανεύτηκε που δεν μπόρεσε να τη μάθη. Έφυγε συγκινημένος.

— Δεν ξέρετε το όνομα αυτού του ανθρώπου;

— Ναι, τον είχα ρωτήσει.

— Και το θυμόσαστε; Μπορείτε να μου το πητε;

— Κάνοντας αυτές τις ερωτήσεις, ο κόμης ντε Κολέσκο φαινόταν ανήσυχος. Μιά παράξενη ιδέα είχε περάσει από το μυαλό του.

Ο άνθρωπος αυτός δεν θα μπορούσε, άραγε, να ήταν ο Ζακ ντε Σαμπρενέ, που ύστερα από ώρισμένες περιστάσεις, ανεξήγητες πρὸς το παρόν, είχε ανακαλύψει τα ίχνη του γιου του;

Μά την πίστι μου, απάντησε ο υποδιευθυντής. Τ' όνομά του... δεν το καλοθυμάμαι... τ' όμοιό μ' εμοιάζει σαν Λαβίλ... Πρεβίλ... κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Δεν είμαι σίγουρος. Σας λέει τίποτε αυτό το όνομα;

— Καθόλου. Δεν ξέρω κανένα μ' αυτό το όνομα.

Κι' ο ψευδοκόμης φάνηκε απογοητευμένος.

— Ας δούμε!... ψιθύρισε στο άναμεταξύ ο υποδιευθυντής. Δεν ήταν έτσι; Ντανβίλ... Λουαρδύλ... όχι... Α! Ναι! Τώρα θυμάμαι! Ντορβίλ!

— Ντορβίλ; επανέλαβε ο κ. ντε Κολέσκο, καταπληκτος. Ντορβίλ... Έχω ακούσει αυτό το όνομα, αλλά πού... Α, θυμάμαι... Ξέρω τώρα...

Είχε, πραγματικά, θυμηθί ξαφνικά: Ντορβίλ ήτανε το όνομα ή το ψευδώνυμο της γυναίκας που είχε παντρευτή ο Ζωρζ ντε Σαμπρενέ. Του το είχε πη ή κ. Αντρέ, όταν του ανήγγειλε το γάμο του κουνιάδου της.

— Τι ηλικίας ήταν αυτός ο άνθρωπος; ρώτησε περίεργος.

— Καμμία πενήνταριά χρονών, πιθανόν.

— Δεν ήταν, λοιπόν, ο πατέρας του;... ψιθύρισε ο ψευδοκόμης με χαμηλή φωνή.

Κι' εξακολούθησε δυνατώτερα:

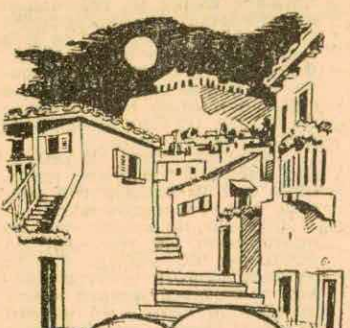
— Αυτός ο άνθρωπος σας έδωσε τίποτε άλλα στοιχεία; Σας είπε πού μένει;

— Όχι. Μου είπε απλώς ότι το όνομά του δεν θα μπορούσε να ενδιαφέρη τον κ. Πέτρο, αν το μάθαινε, γιατί δεν τον ήξερε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κυκλοφόρησε το «Μοντέρνο Τραγούδι» του Κώστα Μάνεση με όλα τα τελευταία θεατρικά τραγούδια και όλες τις εφευρεμένες επιτυχίες.

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΠΙΝΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΑ ΝΕΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ του Κώστα Κρυστάλλη

Η πνευματική ζωή της Παλῆς Αθῆνας (1885-1910) έχει πολύ πλούσιο περιεχόμενο που, ως τώρα, δεν ξαναχί φανή. Θά ξαναγίνη, ίσως, με νέους ανθρώπους, σαν ήσυχα και ξεκουραστή ο κόσμος, ωστόσο, όμως, η προσοχή του έρευνητή περιστρέφεται στις φαιτεινές διανοίες της εποχής εκείνης, ανάμεσα στις όποιες έλαμψε το λαμπρό ποιητικό φῶς του άθανου τραγουδιστή του χωριού και της στάνης, του Κώστα Κρυστάλλη.

Ας παρουσιάσουμε, λοιπόν, στους νεωτέρους αναγνώστες μας τα νεανικά του — γιατί μόνο αυτά, ήσαν, δυστυχώς, όλη-όλη η ζωή του.

Έδωσε κι' αυτός μία από τις ωραιότερες σελίδες της Παλῆς Αθῆνας από τότε που ήρθε, για πρώτη φορά, κατατρεγμένος από τα Τουρκοκρατούμενα, τότε, Γιάννενα, την εποχή που ήταν ακόμα μαθητής.

Έμειζε τα μαθητικά του τετράδια με στίχους γεμάτους από άρωμα θυμωριών των Ηπειρωτικών βουνών. Κάποιο από τα πατριωτικά μαθητικά του τριήματα τυπώθηκε με θεωρήθηκε ύποπτο. Καί ο νεαρός ποιητής ζητήθηκε απ' τις τουρκικές αρχές.

Αυτός, όμως, πρόφθασε και έφυγε κι' απόφυγε έτσι, τη μεγάλη περιπέτεια.

Σε λίγον καιρό έφτασε στην Αθήνα, άγνωστος, άπροσπάτευτος και φτωχός, πικρῶς, μικρῶς, με βαθουλωμένα μάτια, αλλά με βέλημα ζωηρό, τσοπάνικο, ξάστερο και με πρόσωπο άσθενικό και αναιμικό.

Για να βγάλη το ψωμί του, δούλεψε στην αρχή τυπογράφος. Έτσι, πέρασε, τότε, δύο χρόνια με τριάντα δραχμές το μήνα, δηλ. μιά λίρα και κάτι. Στο μεταξύ έδιδάζε και έγραφε. Έπλαθε, ζωνάνευε τον τσοπάνικο στίχο.

Σε λίγο καιρό, κατάρθωσε να τον πάρουν συνεργάτη στην «Έβδομάδα» που την διηύθυνε αρχικά (1884-86) ο Δημητράκης Καμπούρογλου και έπειτα (1887-1890) ο Γιάννης Δαμβέρης.

Απ' την εποχή εκείνη, αρχίζει ν' ακούεται διάφανο και γοητευτικό το ωραίο τραγούδι του Κρυστάλλη. Πολύ σύντομα μπήκε, με το σπαθί του, κι έγινε συμπάθεστος στους κύκλους των καλύτερων λογίων της Παλῆς Αθῆνας. Ο

Γαβριηλίδης, με χωριστό ένθουσιασμό, χαιρέτισε την κρυσταλλική ποιήσι.

Ήταν τακτικός έπισκέπτης, ο Κρυστάλλη, στο σπίτι του Μητσάκι, στην όδον Άλκαπης.

Ο Λάμπρος Άστέρης (Δημήτρης Καραχάλιος) μᾶς έδωσε το πιο χαρακτηριστικό πορταίτο του: Ταπεινός, ήσυχος, με το σαγόνι σηκωτό και με την γκλίτσα στο χέρι, στεκόταν πάντα με τα δημοτικά τραγούδια στο στόμα. Κάποτε πήγε στην κάμαρά του και έδειξε του Άστέρη τη φλογέρα του.

— Αυτή, του είπα, δεν τραγῶδαι μονάχα, μιλάει τη λαλιά της ψυχῆς μου!

Και την έβαλε στο στόμα και ή όφι του άλλαξε. Τα μάτια του πέταγαν φωτιές και έλεγες πως ανασηκώθηκε ως τις κορφές του Παρνασσού.

Όταν δούλευε στο τυπογραφείο, έβγαίνε τελευταίος με τη γκλίτσα. Τον περίμενε ο Μητσάκης και πήγαιναν περίπατο πρὸς το Ζάππειο και την Ακρόπολι. Κάποτε, κοντά στο μνημείο του Φιλοπάππου, απάντησαν μιά παρία από δυοφες κοπέλλες κι' ο Μητσάκης φώναζε του Κρυστάλλη:

— Σαλάγα τες, όρε τζομπάνο, τις γίδες! Σαλάγα τες!

Κι' ο Κρυστάλλη, ντροπαλός καθώς ήταν, του είπα σιγανά:

— Δεν πάει, ρε Μίχου! δεν πάει!

— Αμέ τί πάει, ρε Κώστου, τί πάει; του απάντησε με προσποιητή ρομελιώτικη προφορά ο Μητσάκης, χωρατεύοντας μαζί του.

Στο σπίτι του Μητσάκη ο Κρυστάλλη πρωτογνωρίστηκε με το Δημήτρη Ταγκόπουλο. Μόλις μπήκε ο Ταγκόπουλος, ο Μητσάκης του είπα:

— Να σου συστήσω τον αρχιτέλιγκα του στίχου! Έχει κοτάδια στίχους και τους σαλαγάει στα ποιητικά του μαντριά!

Σε λίγες μέρες, εκεί, τους απαγγείλε, για πρώτη φορά, το περίφημο ποιήμα του, το «Σταυραετό» που τον έγραψε άρρωστος και κατέληγε:

«Παρκελώ σε σταυραπέ νιά κομψή σου λίγο και όδες μου τις φτερούγες σου και πάρε με μαζί σου πάρε με πάνω στα βουνά τί θα με φάν ο κάμπος!»

Ο Μητσάκης καταγοητεύτηκε με το ποιήμα αυτό και τον άγκάλιασε και του φώναζε:

— Όρε Κώστου, έσύ ύψωσε το δημοτικό τραγούδι ίσαμε τα χρυσόθρονο της Τέχνης!

Τους στίχους αυτούς είχε υπ' όψιν του κι' ο αλυσμένος Καμπύσης όταν έγραψε το περίφημο δράμα του «Το Δαχτυλίδι της Μάνας», ήρως του οποίου είναι ο δυστυχος Κρυστάλλη.

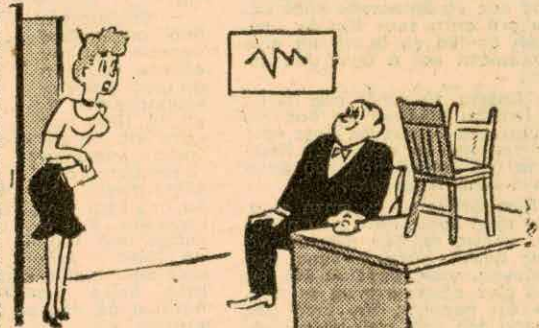
Κάποτε μίλησε στον «Παρνασσό» για το έργο του Κρυστάλλη ο Κωστής Παλαμάς και είπα ότι «το τραγούδι του Κρυστάλλη έβγαίνε απ' τον καθαρό, σαν άβολο γάλα, τσοπάνικο χαρακτήρα που κι' απ' της ψυχῆς του τον βουνισίο αγέρα».

Αυτός ο χαρακτηρισμός του μεγάλου ποιητή μου έμεινε και το καλύτερο μνημείο του τραγουδιστή του χωριού και της στάνης, γιατί το μνημα του στην Αρτα κανείς δεν φρόντισε να κρατηθί και να περισωθί έτσι το σημάδι της γῆς που τον έκλεισε (1894), ύστερα από βασιανισμένη ζωή εικοσιέτη μόνον Απρίληδον.

Δ. ΓΑΤ.

Τὰ τρομερά παιδιά!

ΗΘΕΛΕ ΡΩΤΗΜΑ: Η νέα δακτυλογράφος: Πού θα κάθεται εγώ;

Μά τί πράγματα είναι αυτά που μου λες, βρε γυναίκα... Σου όρκίζομαι ότι βρίσκομαι στο συμβούλιο της εταιρίας!...

Κουβεντούλες

Είπε πράγματι πολύ περιέργη η δική σας περιήγηση. Έχω κι εγώ, όπως είπατε, αλλά τώρα καταλαβαίνετε ότι ο ας στοιχίζει πολύ που αποχωρισθήκατε το παιδάκι σας και σκέπτεσθε να ζητήσετε από τον πρώην σύζυγό σας να σας επιτρέψει να πνιγείτε κάθε μέρα στο σπίτι του για να παρακολουθήτε τη ζωή του παιδιού σας; Τι τρώει, πώς γνύνηται, πώς κοιμάται κτλ.

Θα μου επιτρέψετε να σας πω, καλή μου φίλη, ότι όλα αυτά έπρεπε να τα είχατε σκεφθεί, πρώτου χωρίστού γιατί όταν μια γυναίκα είναι υπέροχη, πρέπει να ξέρει ότι αναλαμβάνει ωριμότητες υποχρεώσεις, οι οποίες είναι ίσως κι' έχει καθήκοντα που δεν μπορεί να τα παραμελή. Τώρα εκκαθαρώστε το κακό που έκαμπε και θέλετε να το επανορθώσετε. Αλλά για σκεφθείτε, φίλη, αυτό που προτείνετε. Είναι ποτέ δυνατόν να δεχτεί ο πρώην σύζυγός σας να βρισκόσθε κάθε μέρα στο σπίτι του; Και αν υποθέσει ότι θα το δεχτεί θα είναι ευχάριστη και η δική σας θέσις;

Επειτα το παιδί σας τι θα σκέπτεται βλέποντάς σας να πνιγίνετε ωριμότητες κοντά του και να φεύγετε; Νομίζετε ότι ψυχικά θα του κάνει καλό αυτή η ιστορία;

Πιστεύετε με, άνοστη μου, δεν είναι λύσις αυτή που πνιγίνετε, άλλως δε δεν πιστεύω να την δεχτεί ούτε ο νέος σας σύζυγος, γιατί βεβαίως δεν θα του είναι ευχάριστο να σκέπτεται ότι περνάτε την μισή σας ημέρα στο σπίτι του πρώην συζύγου σας. Το μόνο που μπορεί να γίνεται είναι μία συνεννόηση από καιρό σε καιρό για να κανονίζετε τα της διατροφής και της ανατροφής του παιδιού σας. Τίποτε άλλο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Όσο πάει άναυδος πιο πολύ την μακριά φούστα και εξοικειωνόμαστε με αυτήν γιατί είναι παρατηρημένο ότι συνήθιζαν πολύ εύκολα σε κάθε τι που λανσάρε η μόδα. Τώρα παρασκευάζονται όταν ιδούσες φούστα κοντή και την κυττάζουμε, περίεργα. Πώς θα μπορούσαμε να φαντασθούμε ένα τέτοιο πράγμα περνούσι;

Εκείνο όμως που χαρακτηρίζει ιδιαίτερα την φετινή μόδα είναι η απλότητα στη γραμμή. Φαίνεται πως λυποκα τα φουστάνια μας και όμως η γραμμή τους είναι απλή και όλα τους η ομορφιά συνίσταται σ' αυτή την απλότητα. Τα κορσάζ είναι ίσια, εφαρμοστά με μανίκια ζαпонό ή ραγκλάν, με νιακόδακι μικρό ή μεντόλο στρουγγυλό, με χωρίς διάλογο νικά με κοντά μανίκια τρουά και ή χωρίς διάλογο μανίκια.

Μερικά κορσάζ είναι δλο πιατικά τα οποία συνεχίζονται και στη φούστα. Άλλα σχηματίζουν σαν ζακέττα με τη βοήθεια μιας υπέρσας, και άλλα έχουν στο στρουγγυλό ανοιγμό του λαιμού μία

στρογγυλή κολιέρη σουρωτή που καταλήγει σε δαντελλίτσα. Το είδος αυτό του κορσάζ είναι πολύ νεανικό. Η φούστα είναι κλός και καταλήγει κι' αυτή σε βολανάκι και δαντελλίτσα.

Άλλες φούστες έχουν έντελως τη φόρμα του κλασσικού ρομπι ντε στυλ και άλλες γίνονται πλαιο, σε τρόπο που να πλαταινούν πολύ προς τα κάτω.

Αυτά όλα που αναφέραμε έχουν πολύ μακριές φούστες ως τον αστραγάλο και φοριούνται φυσικά τα βράδια. Άς μην ξεχνούμε όμως ότι τα απογευματινά φορέματα δεν έχουν τόσο μακριές φούστες. Θα σας περιγράψω μερικά από τα τελευταία μοντελάκια που παρουσίασαν τα Παρισιάνικα οπί-
— Φορεματάκι από σκωτσέζικο ύφασμα με την φούστα κομμένη αν μπροστά και ντεκουαρισμένη από τη μέση και κάτω με τριγωνικές ντεκουές. Ο μπουστός δεν έχει μανίκια αλλά στη θέση των μανικιών δ' ο ρεβέρ από λευκό πικέ. Από πικέ επίσης είναι και μινιό ένα φίλο δροχίο νιακόδακι. Ζώνη πέταινη σε πλάτος 2 - 2½ δακτύλων.

— Ντε πιές από «σιντόν» μονόχρωμο ή έμπριμε που αποτελείται από φούστα και καζόκα. Η φούστα έχει τρεις κουμπόπιτες έμπρός.
— Κορσάζ και φούστα που σχηματίζονται δλο με πιστες και διακόπτονται μόνον από ένα μικρό κορσέ που έχει τέσσερα κουμπόκια έμπρός.
— Μπολερό ριχτό με μανίκια ζαпонό, φούστα κλός και μπλουζα χωριάτικη σε χρώμα που να ταιριάζει με το σύνολο.
— Μπλουζες αμέτρητες με μανίκια ζαпонό, με μανίκια σαγκλάν ή με μανίκια κολλητά. Ανολήσες της ώ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Τα λινζέρι σας

Κάτι που παρουσιάζει τις μενολιέρες εκ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Είχαμε τις τόσο πρα-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Διάφοροι λινζέρι που γίνονται να φορούνται από τον ήλιο.

παράξενο να ιδούσε και την χαριτωμένη χειρονομία που έκαναν οι γυναίκες μας κι' έσπικαν λίγο τις φούστες τους όταν διέσχισαν κάποιο δρόμο-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

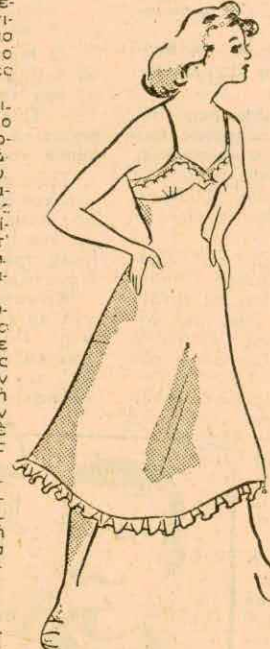

Δύο φορεματάκια άπονεύ. Μεταξύ το ένα από μπλε ντινέ λινό το άλλο από βατίστα κίτρινο.

Σαν ήλιο

Δεν είναι μό-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

πους. Τα συμπληρώνα με έ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Κουμπιναιζόν που μπο-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

χρώμα. Ένιότε με πολύχρωμη φούστα φοριέται μπλουζα άσπρη ή μπλουζα μονόχρωμη σε ένα από τα χρώματα της φούστας. Οι μπλουζες αυτές δεν γίνονται σε φόρμα σμιζί αλλά σε σχήμα χωριάτικη που να θυμίζει δηλαδή τις Ρουμάνικες Σερ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Η Άλληλογραφία μου

Ένα δασυ χιμ μέν ο πα γώνι: Πρώτ' απ' όλα πώς φερόσθκατε πώς θα πετάξω το γράμμα σας και θα άσπασω; Αυτό δεν γίνεται ποτέ για καμιά μου άναγνώστρια. Απ' όσα γράφετε βγάζω το συμπέρασμα ότι θα πάσχετε από έλαφράν φλεβίτιδα και θα ώφεληπτε πολύ αν τυλίγετε τα πόδια σας με μία μπάντα. Υπάρχουν μπάντες έπίπδες στα φαρμακεία που έχουν κάποια ελαστικότητα. Το τυλίγμα θα γίνεται ούτε πολύ σφιχτό, ούτε άναλυτο — καλά θα ήταν να σας έδειχνε μία νοσοκόμος. Θα γίνεται την ημέρα την δε νύχτα να κοιμάσθε με τα πόδια ψηλά. Το κεφάλι όμως όχι κυ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Ελλην Χρονιά: Για το πρόσωπο δεν μπορώ να σας συστήσω άπορριπτικό διότι ό-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

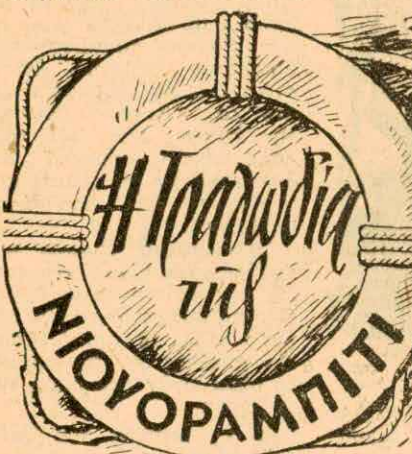
Κ. Ε. Ρίμινι: Μη ένοχλη-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Άνοστη μικρή: Χρησι-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

ΣΤΙΣ 17 Δεκεμβρίου 1891, η γολέττα «Νιουοραμπιτι» ξεκίνησε από την Πατείτη, τον κυριώτερο λιμένα της Ταίτης, με κατεύθυνση προς τις Καρολίνας.
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Όσο για τις κυρίες που θα προτιμήσουν για την πλάτ το παντελόνι θα μάθουν ότι τα παντελόνια αυτά γίνονται μάλλον πλατύ και άρκετα κοντά με γύρισμα κάτω — το ντυστό γύρισμα: «Βρέχει στο λονδίνο» — για ύφασμα δε διαλένομε άνοϊτόχρωμο λινό.

Αν ήσυχος για την τύχη του, ο πρίγκιπας Νινί, άρχισε να ρωτά τούς ναύτες των διαφόρων πλοίων που έφταναν στον λιμένα της Πατείτης. Άλλά το μόνο που έμαθε ήταν ότι, κατά το πέρασμα του πλοίου από το Κάου Κά-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Το άνατριχιαστικό έγκλημα δύο αδελφών

ριών σ' αυτή την πόλη.

Στις 6 Μαρτίου, τέλος, οι Ισπανικές άρχες το Πονάπ, πρωτεύουσας των Καρολίνων, έπιασαν ένα πλοίο, που το έλεγαν «Πόι» και που πολλά πράγμα-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Κατά τις άρχες Μαρτίου, το «Πόι» έφτασε στο Πονάπ, όπου οι δύο άδελ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

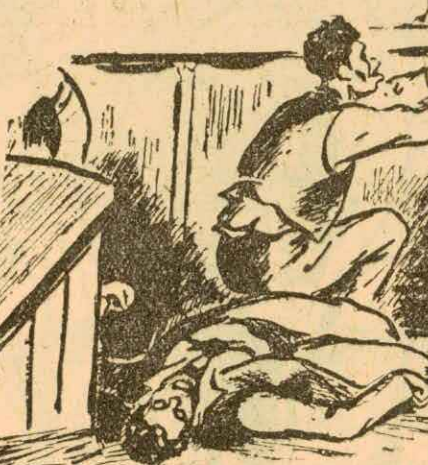
Μία μέρα, είχαν βγή από το πλοίο μαζί με τον Ίππόλυτο Μιρέ και γε-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

— Έγώ δεν ξαναγυρίζω στο πλοίο! Θά μου πληρώσετε άμέσως χίλιες πιά-

στρες και θα στείλετε έξω τα πράγ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Ό Ισπανός αξιωματικός έτρεξε ά-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Ό τελευταίος άφηγήθηκε τότε την έξής καταπληκτική ιστορία:
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

— Μη με σκοτώνετε και θα κάμω ό,τι θέλησετε, φώναζε ο Μιρέ στους δύο άδελφούς...

νήσου Μούρεα, άκούσθηκαν δύο πυρο-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Ό Μιρέ και ο Τζίμπσον, που βρί-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Ό Μιρέ έπεσε τότε στα γόνατα.
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

— Θά μείνης μαζί μας. Πήγαμε τώ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Οι ναύτες, όμως, βλέποντας τα πτώματα του πλοίαρχου και του αντι-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

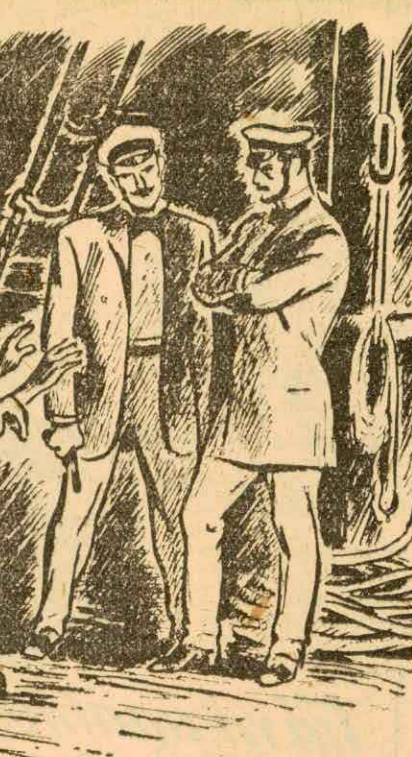
Και οι δύο πέθαναν μερικές ώρες άργότερα, με φοβερούς πόνους.

Οι τρεις άλλοι ναύτες και ο δεύτε-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Όταν πέρασε η τρικυμία, το «Νιου-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Η άποκαλύψις αυτή έκαμε τον πρό-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Το πλοίο διευθύνθηκε κατόπιν στη Σαρατόγκα κι' από εκεί στο Πονάπ, όπου έγινε η σύλληψις των δύο Ρορίκ και του Μιρέ, έπειτα από τις συνή-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

— Μη με σκοτώνετε και θα κάμω ό,τι θέλησετε, φώναζε ο Μιρέ στους δύο άδελφούς...

Η δίκη αυτών των τριών ανθρώπων έγινε έπειτα από ένα χρόνο στην Του-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Η εκτέλεσις των δύο Ρορίκ έπρό-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Ο οικογένειά των είχε ξεπέσει από καιρό. Ό Ευγένιος και ο Λεόντιος ντε Γκράβ έγκατέλειψαν τότε την πατρίδα τους, αφήνοντας εκεί τη γρηά μητέρα τους και έφυγαν για την Άπω Ανατολή. Είχαν και οι δύο στο άνεργητικό τους ένα σωρό αξιωματικές πρά-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Οι άποκαλύψις αυτή έκαμε τον πρό-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Όταν πέρασε η τρικυμία, το «Νιου-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Η άποκαλύψις αυτή έκαμε τον πρό-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Το πλοίο διευθύνθηκε κατόπιν στη Σαρατόγκα κι' από εκεί στο Πονάπ, όπου έγινε η σύλληψις των δύο Ρορίκ και του Μιρέ, έπειτα από τις συνή-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-
— Άσας που θα φορεθί ή κάθε μπλουζα διαλέ-

Τὰ ξημερώματα, ἡ μαρτυρική πολιτεία ἦταν ἀκόμη μισοκοτεινή. Ἡ συννεφιά κι' ἡ παγωμένη θροχή σχημάτιζαν μιὰ θαρεῖα κουρτίνα, σάν νά-θελαν νά κρύβουν τὸ δράμα ποὺ εἶχε συμβῆ. Ἀπὸ μακριὰ ἀκουγόταν μιὰ ὄχλοση, οὐρλιάσματα νίκης ἢ θανάτου καὶ τουφεκιές κάπου-κάπου.

Ὁ Ζάν Ντεσανσιέ προχώρουσε ψηλαφητὰ στὸ στενὸ δρομάκι, μουσκεμένος ἀπ' τὴ νεροποντὴ. Δὲν εἶχε βρῆ τὴ δύναμι νά μείνῃ μὲ τοὺς συντρόφους του. Τὴν παραμονὴ — 12 Δεκεμβρίου 1793 — εἶχε μπῆ, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους ἄνδρες τοῦ κυβερνητικοῦ στρατοῦ, στὸ προάστειο αὐτοῦ τοῦ Πονλιέ. Εἶχαν πολέμησῃ ὅλη τὴ νύχτα, καὶ τώρα οἱ δρόμοι ἦσαν στρωμένοι ἀπὸ πτώματα τῶν δύο παρατάξεων. Οἱ ν-

σε ἔαφνικά, εἰδοποιώντας τον γιὰ κάποιο κίνδυνο... Πεταχτικὴ πάνω καὶ τράβηξε τὴν ξιφολόγη του.

Μιὰ γυναίκα στέκοταν ἐμπρὸς του, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τοῦ κρεββατιοῦ, κρατώντας ἕνα μαχαίρι γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ! Τὰ μαλλιά της ἦ-

μοῦγκριζα ἀπὸ λύσσα κι' ἀπελπισία, ἐνῶ τὰ κτήνη ἐκείνα ξεθύμαιναν πάνω στὸ παιδί μου! Πήγαινα νὰ τρέλλα-θῶ... Στὸ τέλος, τὴν τράβηξαν ὡς τὸ παράθυρο. Ἡ μικρὴ μου δὲν ἐφώναζε πιά, ἦταν μισοπεθαμένη. Τὴ σή-

ἔκλεινε τὸν κύτταξε, σα-σιωμένη, κι' ἔπειτα χώθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα τεράστιο σωρὸ καυσόξυλων. Πέντε στρατιῶ-τες μῆλκαν στὸ δωμάτιο. Ἀναγνώρισαν τὸ Ντεσανσιέ.

— Μπα! Τί κάνεις ἐδῶ; φώναξαν μὲ ἐκπληξί.

— Ἐφαχνα νὰ βρῶ ἕνα κρεβάτι γιὰ νὰ ξεκουραστώ.

— Κι' ἐμεῖς ἀναζητούσαμε κανένα παλητομάρο, γιὰ νὰ τὸ σουβλίσομε!

— Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἐδῶ, βεβαίως ὁ Ντεσανσιέ.

— Πάμε λοιπὸν ἄλλοῦ... Γεῖά σου, συιάδελφε! Καλὸν ὑπν...

Κι' οἱ στρατιῶτες ἔανα-ζήκαν. Ὅταν ἐπαῖψαν ν' ἀκούγαντα τὰ βήματά τους, ὁ Ζάν φώναξε στὴ γυναίκα νὰ βγῇ ἀπ' τὴν κρύπτη της. Ἐκείνη παρουσάσθηκε. Ἦταν ἄσπρη σάν παῖ, μὲ μάτια γουρλωμένα.

— Ἐγὼ φεύγω, τῆς εἶπε ὁ Ζάν. Μείνε ἐδῶ, περιποιήσου τὴν πληγὴ σου. Εὐχομαι νὰ μὴν ἔρθουν ἄλλοι στρατιῶ-τες...

Γύρισε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Τότε ἡ γυναίκα ἔσκυψε γρήγορα κι' ἄρπαξε μὲ τὸ γερό χέρι της μιὰ βαρεῖα τσιμπίδα πού βρισκόταν καταγῆς, κοντὰ στὸ τζάκι καὶ χύπησε πάνω στὸ Ζάν. Ἐκείνος μάντεψε τὴν ἐπιθεσί, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Δυὸ ἀλλεπάλληλα χτυπήματα στὸ μῆλγυι τὸν ἔαπλωσαν κάτω, ἀναισθητό.

Ἡ γυναίκα ἔσκυψε καὶ τράβηξε τὴν ξιφολόγη του. Μὲ μιὰ φρικτὴ κραυγὴ χά-ρας, τὴ βύθισε ὅλη στὴν κοι-λιά του, ὡς τὴ λαθὴ! Ὅταν τὴν τράβηξεν ἀπ' τὴν πληγὴ, τὸ αἷμα τινάχτηκε πάνω της μὲ δύναμι...

Εἶνε κρατήσῃ τὸν ὄρκο της!

Τὰ χέρια της ἦταν κατα-κόκκινα. Ξαναγύτησε κι' ἄλλη, κι' ἄλλη φορὰ... Τὴν εἶχε κυριεύσει μιὰ μανία, δὲν μπορούσε πιά νὰ σταμα-τήσῃ. Τὸ αἷμα ἔβαφε τὸ πρό-σωπό της, τὸ φόρεμά της. Καί, σὲ κάθε χτύπημα, ἡ ἱ-δια κραυγὴ ἔβγαλε ἀπ' τὸ λαιμὸ της, ἀνεβαίνοντας ἀπ' τὰ βάθη τοῦ εἶνε της, γεμά-τη ἀπ' ὅλη τὴν ἡδονὴ τῆς ἐκδικήσεως καὶ τοῦ θαιά-του!

— Ἐκδικήθηκα!... Ἐκδι-κήθηκα!...

ΜΑΞ ΜΕΡΙΕΛ

Τιὰ νὰ κρατήσῃ τὸν ὄρκο της

κηταὶ εἶχαν σφάζει ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους, καθὼς κι' ὅσους ὄρθηκαν ζωντανούς στὰ σπιτία γύρω ἀπ' τὴν πλατεία. Τότε εἶχε ἀπομακρυνθῇ ὁ Ζάν. Αὐτὲς οἱ συνθησιμένες ὁμαδικὲς ἐκτελέσεις τὸν ἀπ-δίαζαν—μολοντὶ ἤξερε πὼς θάῤῥισκε κι' αὐτὸς τὴν ἴδια τύχη, ἀν ἔπιεφε στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ.

Ἦταν κατακουρασμένοι κι' ἀναζητοῦσε ἕνα μέρος γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Καθὼς προχώ-ρουσε στὰ τυφλά, σκονάτι-θοντας σὲ πτώματα, διέκρι-νε ἕνα ὀλόγυμνο γυναικεῖο σῶμα, μέσα στὴ λάσπη τοῦ ρείθρου. Ἐσκυψε καὶ κύττα-ξε ἀπὸ κοντὰ. Ἦταν μιὰ μι-κρὴ κοπέλλα, ὡς 15 ἐτῶν, μὲ μιὰ φοβερὴ πληγὴ ξιφολόγ-ης στὴν κοιλιὰ. Τ' ἀνοιχτὰ καὶ σδυσμένα μάτια της δια-τηροῦσαν μιὰν ἔκφραση ἀκα-τονόμαστης φρίκης.

Ὁ Ζάν ἐνοιωσε ἕνα οἶκτο νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά. Κύτταξε γύρω του. Ἡ πόρτα ἐνὸς σπιτιοῦ ἔχασκε, ὀρθά-νοιγτη. Ἀπὸ κεῖ θάχαν πε-τάξῃ ἔξω τὴν κοπέλλα...

Ἦταν λοιπὸν ξεκαθαρισμέ-νο τὸ μέρος ἀπ' τοὺς ἐχ-θρούς, γιὰτὶ ἀπὸ ὅπου εἶ-χαν περάσει οἱ νικηταί, δὲν εἶχαν ἀφίσει ψυχὴ ζωντανή.

Ὁ στρατιώτης ἀνέβηκε ψηλαφητὰ τὴν στενὴ σκάλα καὶ μῆκε σ' ἕνα δωμάτιο ἀδειανό κι' ἀναστατωμένο. Ἐπείσε στὸ κρεβάτι καὶ βυ-θίστηκε σὲ βαθύ ὕπν...

Ὁσο-τόσο ἕνα ἐνστικτο ἀγρυπνοῦ-σε μέσα του. Καὶ τὸν ξύπνη-

Ἄρπαξε μιὰ βαρεῖα τσιμπίδα καὶ χτύπησε τὸν Ζάν...

σαν γκριζὰ κι' ἀκατάστατα, τὸ φόρεμά της ξεσχισμένο καὶ ματωμένο στὸ ἀριστερὸ μέρος.

Ὁ Ζάν ὥρμησε καὶ τῆς πῆρε τὸ μαχαίρι. Ἐκείνη ἔ-θγαλε ἕνα οὐρλιασμό πόνου. Ὁ στρατιώτης μάντεψε πὼς ἦταν πληγωμένη στὸ μπράτσο.

— Ἦθελες νὰ μὲ σκοτώσης σκύλα! μούγκρισε.

— Οἱ κυβερνητικοὶ σκότω-σαν ἀπόψε τὴν κόρη μου! μουρμούρισε ἐκείνη.

Ὁ Ζάν πρόσεξε τότε πὼς ἐμοιάζε μὲ τὴ νεκρὴ γυνὴ κοπελλίτσα. Ἦταν σίγουρα ἡ μητέρα της... Ἐβαλε τὴν ξιφολόγη του στὴ θήκη της καὶ πρόσθεσε:

— Ἄλλος στὴ θέσι μου δὲν θά στὸ χάριζε. Ἦθελες νὰ ἐκδικηθῇς σὲ μένα γιὰ τὸ κακό πού σοῦκαναν οἱ ἄλ-λοι;

Ἐκείνη τὸν κύτταξε μ' ἔκ-πληξί καὶ μῖος. Ἐπειτα ἄρ-χιζε νὰ λὲ, βραχνά:

— Ἐπείσε τὴν πόρτα, τὴ νύχτα, μετὰ τὴ μάχη... Ἦ-ταν ἀποκτηνωμένοι. Ρίχτη-καν στὴν κόρη μου... Προσ-πάθησα νὰ τὴ γλυτώσω, τοὺς δάγκασα, τοὺς γρατζούνισα. Μὲ πέταξαν κάτω, μὲ γρο-θιές καὶ κλωτσιές. Θέλησε ἕ-νας νὰ μὲ σφάξῃ. Ἀλλὰ ἕ-νας ἄλλος τὸν ἐμπόδισε. Εὐ-ρισκε διασκεδαστικώτερο νὰ παρευρεθῶ στὴ σκηνὴ πού θ' ἀκολουθοῦσε... Καὶ εἶδα!

κωσαν καὶ τὴν πέταξαν στὸ δρόμο!

Ἄκουσα νὰ πνίξω ἕνα ἀπ' τοὺς κακούργους. Μὰ δέχθη-κα μιὰ πληγὴ ξιφολόγης στὸν ὦμο κι' ἔπεσα ἀναισθη-τή... Ὅταν συνήλθα, εἶχαν φύγῃ ὅλοι. Σύρθηκα τότε ὡς τὸ δρόμο καί, στὴ λάμψη μιᾶς κοντινῆς πυρκαϊᾶς, δι-έκρινα τὴν κόρη μου, νεκρή, ξεκοιλιασμένη... Τὴν ἄφισα ἐκεῖ, μέσα στὴς λάσπες, γι-ατί, μὲ τὴν πληγὴ μου, δὲν μπορούσα πιά νὰ τὴ φέρω ὡς ἐδῶ...

Ἡ γυναίκα σταμάτησε, σάν νὰ πνιγόταν. Ἐπειτα πρόσθεσε, μὲ παλμούς μί-σους στὴ φωνή της:

— Νὰ γιατί ὀρκίσθηκα στὴν ψυχὴ της νὰ σκοτώσω τὸν πρώτο στρατιώτη πού θά συ-αντοῦσα!

Ὁ Ζάν δὲν πρόλαβε ν' ἀ-ταγήσῃ, γιὰτὶ ἀκούστηκαν ἀπ' ἔξω θῆματα καὶ φωνές. Κάποιοι ἄρχισαν ν' ἀνεβαί-νουν τὴ σκάλα. Ἦσαν στρα-τιῶτες τοῦ κυβερνητικοῦ στρατοῦ. Ὁ Ζάν δίστασε μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα εἶπε:

— Κρύψου... Ἐκεῖ ποὺ εἶχες κρυφτῇ ὅταν ἦρθα, καὶ δὲν σὲ εἶδα. Δὲν θά σὲ προ-δώσω.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε, σα-σιωμένη, κι' ἔπειτα χώθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα τεράστιο σωρὸ καυσόξυλων. Πέντε στρατιῶ-τες μῆλκαν στὸ δωμάτιο. Ἀναγνώρισαν τὸ Ντεσανσιέ.

— Μπα! Τί κάνεις ἐδῶ; φώναξαν μὲ ἐκπληξί.

— Ἐφαχνα νὰ βρῶ ἕνα κρεβάτι γιὰ νὰ ξεκουραστώ.

— Κι' ἐμεῖς ἀναζητούσαμε κανένα παλητομάρο, γιὰ νὰ τὸ σουβλίσομε!

— Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἐδῶ, βεβαίως ὁ Ντεσανσιέ.

— Πάμε λοιπὸν ἄλλοῦ... Γεῖά σου, συιάδελφε! Καλὸν ὑπν...

Κι' οἱ στρατιῶτες ἔανα-ζήκαν. Ὅταν ἐπαῖψαν ν' ἀκούγαντα τὰ βήματά τους, ὁ Ζάν φώναξε στὴ γυναίκα νὰ βγῇ ἀπ' τὴν κρύπτη της. Ἐκείνη παρουσάσθηκε. Ἦταν ἄσπρη σάν παῖ, μὲ μάτια γουρλωμένα.

— Ἐγὼ φεύγω, τῆς εἶπε ὁ Ζάν. Μείνε ἐδῶ, περιποιήσου τὴν πληγὴ σου. Εὐχομαι νὰ μὴν ἔρθουν ἄλλοι στρατιῶ-τες...

Γύρισε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Τότε ἡ γυναίκα ἔσκυψε γρήγορα κι' ἄρπαξε μὲ τὸ γερό χέρι της μιὰ βαρεῖα τσιμπίδα πού βρισκόταν καταγῆς, κοντὰ στὸ τζάκι καὶ χύπησε πάνω στὸ Ζάν. Ἐκείνος μάντεψε τὴν ἐπιθεσί, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Δυὸ ἀλλεπάλληλα χτυπήματα στὸ μῆλγυι τὸν ἔαπλωσαν κάτω, ἀναισθητό.

Ἡ γυναίκα ἔσκυψε καὶ τράβηξε τὴν ξιφολόγη του. Μὲ μιὰ φρικτὴ κραυγὴ χά-ρας, τὴ βύθισε ὅλη στὴν κοι-λιά του, ὡς τὴ λαθὴ! Ὅταν τὴν τράβηξεν ἀπ' τὴν πληγὴ, τὸ αἷμα τινάχτηκε πάνω της μὲ δύναμι...

Εἶνε κρατήσῃ τὸν ὄρκο της!

Τὰ χέρια της ἦταν κατα-κόκκινα. Ξαναγύτησε κι' ἄλλη, κι' ἄλλη φορὰ... Τὴν εἶχε κυριεύσει μιὰ μανία, δὲν μπορούσε πιά νὰ σταμα-τήσῃ. Τὸ αἷμα ἔβαφε τὸ πρό-σωπό της, τὸ φόρεμά της. Καί, σὲ κάθε χτύπημα, ἡ ἱ-δια κραυγὴ ἔβγαλε ἀπ' τὸ λαιμὸ της, ἀνεβαίνοντας ἀπ' τὰ βάθη τοῦ εἶνε της, γεμά-τη ἀπ' ὅλη τὴν ἡδονὴ τῆς ἐκδικήσεως καὶ τοῦ θαιά-του!

— Ἐκδικήθηκα!... Ἐκδι-κήθηκα!...

ΜΑΞ ΜΕΡΙΕΛ

Ἡ ἐπικρατέστερη θεωρία τὴν ὁ-ποία ἔχουν ἀποσπῇ οἱ νιστροὶ ἀπὸ 50 χρόνια, εἶνε ὅτι ἡ πλατυποδία, καθὼς κι' οἱ ἐλαφρότερες ἀνωμαλίες τῶν ποδῶν, οφείλονται σὲ ἀδυναμία τῶν μυῶν τους κι' ὅτι τὰ ὁσά τους τοῖζουν τελειῶς δευτερογενὴ ὁρλό-στὴ λειτουργία τους. Κετὰ τὴ θεωρία αὐτή, ἡ ἀδυναμία τῶν μυῶν προκα-λεῖ μιὰ πτώσι τοῦ «μετατάριου τό-ζου», κι' εἶται τὸ βάδιμα γίνεται δύ-σκολο καὶ ὀδυνηρό.

Ἀλλ' ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Μόρτον, ποὺ εἶχε ἀφοσιωθῇ σὲ συστηματικὲς ἐρευνες, ἀποδείκνυε τὸ ἀθέσιμο τῆς θεωρίας τῶν ἀδυνάτων μυῶν. Πω-τὰ ἀπ' ὅλα τονίζει ὅτι τὸ περίφημο «μετατάριον τόζον» εἶνε κατὰ τὸ ἀνύ-παρκτο συνεπὲς δὲν ὀφείλουν σὲ τίποτε τὰ μαζιλοσάκια κατὰ τὸ πέλμα γιὰ νὰ τὸ συγκρατοῦν ψηλά καὶ ν' ἀντακουφίζου-ν τοὺς πόλους. Ἐπενόησε, δυὸ καινούρ-γιες συσκευὲς γιὰ τὴ μέτρησι τῆς πιέ-σεως τοῦ ποδίου: τὸ «στατικόμετρον», ποὺ μετρεῖ τὴν κατανομή τοῦ βάρους ὅταν στέκεται κανεὶς ἀκίνητος καὶ τὸν «κίνητογράφο», ποὺ κάνει τὴν ἴδια δου-λειὰ κατὰ τὸ περπατῆμα. Ἐκείνη ἀκτι-νογραφίαν ποδῶν ποὺ ὑπέφεραν, δι-κίως ἀπ' τὰ πλάνια ὅπως συνήθιζαν πάντα οἱ νιστροὶ ἀλλὰ ἀπὸ πάνω. Για-τί ἡ θέσις αὐτῇ, κατὰ τὴ γνῶμη του, δείχνει καθαρώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλη τὸ ἐλαττωματικὸ διαμορφώσεως τοῦ ποδίου καὶ τὴν ἐπίδρασιν τους ἐπὶ τὴν πλατυποδία.

Τὸ ποῖ εἶχε, ὡς γνωστὸν 26 κόκκαλα, ἐννέα μετὰ τοῦ μέ- ἐλαστικὸς ἐνδυνάμους καὶ κινούμενα ἀπ' τοὺς μύς. Στὴν ὀρθία στάσι, τὸ βάρος τοῦ σώμα-τος κατανέμεται ἐξ ἴσου μετὰ τοῦ πε-τροῦ (φτέρνας) καὶ τῶν πέντε μετα-τάριων ὁσῶν τοῦ πέλματος. Κετὰ τὸ βάδιμα ὁλόκληρο τὸ βάρος πέφτει στὰ μετατάρια ὁσά, τὰ ὁποῖα πρέπει ν' ἀκουμποῦν ὅλα κανονικὰ στὸ ἔδαφος.

Ἀν χωρίσομε τὸ βάρος τοῦ σώματος σὲ 12 μέρη γιὰ κάθε ποῖ, τὸ ἰδεώδες—γιὰ τὴν ὀρθία στάσι— εἶνε νὰ συγκρατῇ τὸ ποῖ τὰ 6 μέρη τοῦ βάρους τὸ πῶ- το μετατάριον ὁ- στοῦν ἄλλαι 2 καὶ τὰ ὑπόλοιπα μετατά-ρια ἀνὰ ἕνα. Ὅταν ὁλόκληρο τὸ ὁσά σπνρίζεται στὸ πέλ-μα τοῦ ἐνὸς ποδίου.

Κανονικὴ κατανομή τοῦ βάρους στὰ με-τατάρια ὁσά, συμ-βολίζουμένη ἀπ' τὰ ἰσομενῆθ μῦθρα τετραγωνίδια (ἀνα-λογία 2 1, 1, 1, 1).

Τὸ ποῖ εἶχε, ὡς γνωστὸν 26 κόκκαλα, ἐννέα μετὰ τοῦ μέ- ἐλαστικὸς ἐνδυνάμους καὶ κινούμενα ἀπ' τοὺς μύς. Στὴν ὀρθία στάσι, τὸ βάρος τοῦ σώματος κατανέμεται ἐξ ἴσου μετὰ τοῦ πε-τροῦ (φτέρνας) καὶ τῶν πέντε μετα-τάριων ὁσῶν τοῦ πέλματος. Κετὰ τὸ βάδιμα ὁλόκληρο τὸ βάρος πέφτει στὰ μετατάρια ὁσά, τὰ ὁποῖα πρέπει ν' ἀκουμποῦν ὅλα κανονικὰ στὸ ἔδαφος.

Ἀν χωρίσομε τὸ βάρος τοῦ σώματος σὲ 12 μέρη γιὰ κάθε ποῖ, τὸ ἰδεώδες—γιὰ τὴν ὀρθία στάσι— εἶνε νὰ συγκρατῇ τὸ ποῖ τὰ 6 μέρη τοῦ βάρους τὸ πῶ- το μετατάριον ὁ- στοῦν ἄλλαι 2 καὶ τὰ ὑπόλοιπα μετατά-ρια ἀνὰ ἕνα. Ὅταν ὁλόκληρο τὸ ὁσά σπνρίζεται στὸ πέλ-μα τοῦ ἐνὸς ποδίου.

Κανονικὴ κατανομή τοῦ βάρους στὰ με-τατάρια ὁσά, συμ-βολίζουμένη ἀπ' τὰ ἰσομενῆθ μῦθρα τετραγωνίδια (ἀνα-λογία 2 1, 1, 1, 1).

Κεπέλλο γιὰ τὴ βροχή

Ἡ Βαρβάρη Μπέρνινγκερ, ἀ-πὸ τὴ Μινεάπολι τῶν Ἡνω-μένων Πολιτειῶν, πῆρε διπλω-μα εὐρεσιτεχνίας γιὰ τὴν ἐφεύ-ρεσι ἐνὸς γυναικεῖου καπέλ-λου, ποὺ μαζεύει τὸ νερὸ τῆς βροχῆς μέσα σὲ μιὰ φιάλη καὶ δὲν τὸ ἀφίνει νὰ τρέχῃ ἐπὶ τῶν στούς ὡμοὺς ἐκείνης πού τὸ φορεῖ. Ἡ φιάλη αὐτὴ ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ καπέλλου καὶ μοιά-ζει ἄλλοτε σάν κοχλίαν, ἄλλο-τε σάν φύσιγγα ἐνέσεως κτλ.

Ἀπὸ τὴ συλλογὴ τοῦ δόκτορος Μόρτον. Παπούτσια τοῦ 16ου αἰῶνος στὴν Ἰταλία.

Παπούτσια χαρμεῖου στὴν Περούα τοῦ 17ου αἰῶνος.

«Μακρομύτικα» ὑποπόδια ἀμερικανικά, τοῦ 19ου αἰῶνος.

Ὁ διατρός ποὺ θεραπεύει τὰ πόδια

Οἱ ἐρευνες τοῦ δόκτορος Μόρτον

τὸ πρῶτο μετατάριον πρέπει νὰ συ-γκρατῇ τὰ 50% τοῦ συνολικοῦ βάρους. Στὴν περίπτωση ἐνὸς ἀνθρώπου μετρίου ἀνστέμματος ποὺ δοδεῖξῃ κανονικὰ, τὰ μετατάρια ὁσά—ποὺ φαίνονται τόσο λεπτοκαμωμένα—συγκρατοῦν πίεσι 250 τόνων γιὰ διέσπρην ἐνὸς μιλιοῦ!

Ὅταν ὁμοῦς τὸ πρῶτο μετατάριον ὁ-στοῦν δὲν ἀνταποκρίνεται, κατὰ τὸν προορισμὸ του, π. χ. ἐξ αἰτίας ἐλαττω-μοῦ τοῦ σκελετοῦ τὸ ἀντικείμενο στὸ ἔργον του τὸ δεύτερο μετατάριον, καὶ ἐν μέρει τὸ τρίτο. Οἱ ἀκτινογραφί-ες τοῦ δόκτορος Μόρτον εἰδείξαν, σὲ περ-ιπτώσεις ποδῶν τῶν ποδῶν, ὑπερτο-νία τοῦ δευτέρου μετατάριου γιὰτὶ τὸ πρῶτο ἦταν πολὺ κοντὸ ἢ χαλαρὰ προ-σμορμένο στὸ ὑπὸλοιπο ποῖ κι' εἶται δὲν μπορούσε νὰ ἐκτελέσῃ τὸν προορι-σμό του.

Ὁ δόκτωρ Μόρτον κατατάρισε σὲ τρεῖς γενικὲς κατηγορίες τὰς παθήσεις τῶν ποδῶν, σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία του:

1) Πληνῆσι τοῦ ποδίου, ὁποῖα εἶνε γιὰ κλίσις τοῦ ποδὸς πρὸς τὰ μέσα. Εἶνε πολὺ δια-δεδομένη, ἀπερίεστη ἄλλοτε, σὲ «ἀ-δυναμία» τῶν μυῶν τοῦ ἀστρογάλου. Οἱ ἐρευνες ὁμοῦς τοῦ δόκτορος Μόρτον ἀ-πέδειξαν ὅτι δὲν εἶνε διόλου ἀδύνατοι αὐτοὶ οἱ ὦμα, ἀλλὰ ἡ χαλαρώσις τῶν συνδέσμων τοῦ πρώτου μετατάριου τὸ στερεὸν ἀπ' τὴν ἰκα-νότητά της συγκρα-τῆσαι τὴν ἐντερ-νὴ πλῆξιν τοῦ πο-δίου (ὅπως ἀκριβῶς μιὰ κορδέλλα τενί-να νύσῃ πρὸς τὰ πλάνια καὶ νὰ πῆσῃ).

Ὅταν οἱ σύνδεσμοι τοῦ πρώτου μετα-τάριου χαλαρω-θοῦν, τὸ ὁσά αὐ-τὸ πνέει νάχετοι σὲ πλῆξιν ἐπασφῇ μὲ τὸ ἔδαφος (ὅπως δείχνει τὸ μικρὸ βε-λός).

ὅταν ἔχη μισοξεκολληθῇ τὸ ἕνα τῆς ποδῖ. Τὸ δεύτερο μετατάριον φοί-νεται τότε στὰ ἀκτίνες μεγαλει-τερο ἀπ' τὸ κανονικὸ, μὲ «κόλους» κατὰ τὴν ἀκρὴ του—ἴδιως στὴς γυναῖκες.

2) Ἑλληνικὸ ποῖ. Ἐκεῖ ἐπνο-μασθῇ εἶται ἕνας τύπος ποδίου ὅταν ὁποῖο τὸ κοντὸ δαχτύλο εἶνε κον-τότερο ἀπ' τὸ δεύτερο, γιὰτὶ εἶνε πῶς κοντὸ τὸ ἀντίστοιχο πρῶτο μετα-τάριον ὁσά. Καὶ πάλι ἀνταλμα-νὲι ὅλα τὰ ὅρη τὸ δεύτερο μετα-τάριον.

3) Κετὴ θέσις τῶν οὐλομενῶν ὁ-στῶν. Πρόκειται γιὰ δυὸ μικρὰ κο-καλάκια, ποὺ βρίσκονται κατὰ τὸ πρῶτο μετατάριον καὶ τοῦ χαρ-μεῖου κανονικὰ ὡς σημεῖα σπνρί-ξεως. Ἡ ἀκτινογραφία στὴν περι-πτώσι αὐτῇ, δείχνει ὅτι τὸ πρῶτο με-τατάριον ἔχει φυσιολογικὸ μῆκος, ἀλλὰ τὰ οὐλομενῶν ὁσά βρίσκονται πολὺ πρὸς τὰ πίσω, κι' εἶται τὸ ἀπο-τέλεσμα εἶνε τὸ ἴδιο μὲ τὴν προη-γουμένη περίπτωσι.

Οἱ τυπικὲς αὐτὲς παθήσεις μπορεῖ νὰ συναντηθῶν καὶ συνδυασμένες στὸ ἴδι-ο ποῖ. Ὁ δόκτωρ Μόρτον τις θεραπεύει ὅλες εὐκόλῃ μὲ εἰδικούς πάτους ποὺ το-ποθετοῦνται μεσὶ στὰ κοινὰ παπούτσια καὶ ποὺ υποστηρίζουν ἐνισχύουν ἢ ἐπι-μπνύουν τεχνικὰ τὸ πρῶτο μετατάριον.

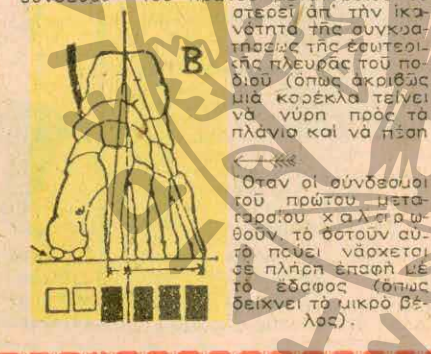
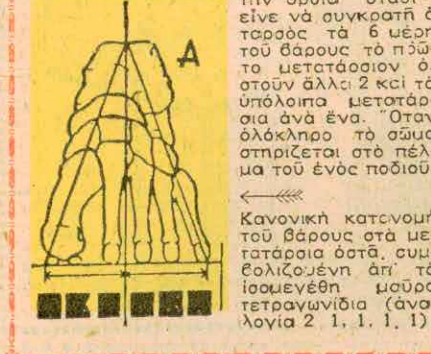
Ἐταί, σὲ λίγες μέρες, μπορεῖ πιά κανεὶς νὰ στέκεται καὶ νὰ δοδεῖξῃ τελειῶς ἀνετα καὶ ἀνώδυνα.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ παθήσεις τῶν ποδῶν συναντῶνται συχνότερον στὴς γυ-ναῖκες, γιὰτὶ φοροῦν στενὰ παπούτσια μὲ ψηλὰ τακούνια, ποὺ ἐπιδρανοῦν μὲ πόση, ἔξω φορτίο τὰ μετατάρια ὁσά. Ὁ δό-κτωρ Μόρτον ἔχει συγκεντρώσει μιὰ ἐ-ξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα συλλογὴ ἀπὸ γυ-ναῖκες παπούτσια παλαιῶν ἐποχῶν ἀπὸ διαφόρες χώρες ποὺ τὸν βνήθησαν στὴς ἐρευνες του.

Ἐπίσης εἶχε δανειθῇ ἀπ' τὸ Ἀμερικα-νικὸ Μουσεῖον φυσικὰ ἱστορικά ὁσά πο-δῶν διαφόρων εἰδῶν, πάνω στὰ ὁποῖα ἔ-κεινε πολὺτιμὰς παρατηρήσεις.

Ὡς τώρα οἱ νιστροὶ δὲν εἶχαν ἐνδεῖ-α, ὅτι πρῶτον ἀπ' ὅλα τὰς παθήσεις τῶν ποδῶν, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀκτινογραφίαν τοῦ δόκτορος Μόρ-τον, ὅταν εἶπε στὸ τελευταῖο ἐπὶ τοῦ συ-νέδριου τῆς ἱατρικῆς Ἐταιρείας τῆς Νέας Ὑόρκης: «Κετὰ μὲρὰ τοῦ 20ου αἰῶνος, ἡ ἐ-ξοκολοῦσθιν ἀκού-να νὰ ὑπάρχουν οἱ ἀν-τιλήψεις καὶ θεωρίες τοῦ 17ου αἰῶνος γιὰ τὰ ἀνωμαλίες τῶν ποδῶν».

Τότε τὸ ποῖ νάφνει πρὸς τὰ μέσα καὶ τὸ βάρος συγκρατεῖται ὡς ἀπ' τὸ δεύτε-ρο καὶ τὸ τρίτο με-τατάριον ὁσά.

Μιά «έπαναστατική» ΜΗΧΑΝΗ

Τι είναι ο «αεριοστρόβιλος»

Δημιούργημα της αγγλικής έφευρετικότητας και βιομηχανίας, ο «αεριοστρόβιλος» χαρακτηρίζεται από τους ειδικούς ως η απλούστερη και συμπαθέστερη κινητήριος μηχανή που επινοήθηκε ποτέ, συγχρόνως δε ως μία απ' τις πιο οικονομικές. Ο Υπουργός του Έφοδιασμού της Μεγ Βρετανίας γνωμάτευσε ότι η νέα αυτή μηχανή μπορεί να προκαλέσει αληθινή παγκόσμια βιομηχανική επανάσταση.

Ο αεριοστρόβιλος λειτουργεί πάνω στην ίδια βασική αρχή με τον ανεμόμυλο. Τα φτερά του ανεμόμυλου υψούνται την πίεση του ανέμου πάνω στο λοξό επιφανεία τους, περιστρέφονται, μεταδίδουν την κίνησή τους με οδοντωτούς τροχούς, κι ο μύλος αλέθει σιτάρι ή άντλει νερό. Αν τώρα τα φτερά αυτά διασυνδυασθούν καταλλήλως μέσα σ' ένα χαλύβδινο κύλινδρο και ο ανεμόμυλος αντικατασταθώ μ' ένα ρεύμα υδρατμού παραγόμενου από ένα καζάνι, προκαλείται και πάλι η ίδια περιστροφή. Έχουμε έτσι μια άλλη μορφή του ατμοστρόβιλου (κοινώς τουρμπίνες), ο οποίος χρησιμοποιείται ήδη από καιρό στην κίνηση πλοίων, εργοστασίων ηλεκτροπαραγωγής κλπ. (Τέτοιες περίπου είναι οι τουρμπίνες της Πάουερ, που χαλάνε κάθε τόσο και μας αφήνουν δίχως ρεύμα).

Για να λειτουργήσει όμως ο ατμοστρόβιλος, πρέπει να υπάρχει καζάνι για την παραγωγή ατμού. Και τα καζάνια είναι ογκώδη και βαρύνερα. Ο αεριοστρόβιλος λοιπόν τα καταργεί τελείως, μαζί με τις βαλβίδες, τα μανόμετρα κι όλα τα άλλα πολύπλοκα εξαρτήματα των ατμομηχανών. Ο τροχός του περιστρέφεται απ' ευθείας με την πίεση των αερίων που παράγονται απ' την καταναλισκόμενη καύσιμη ύλη.

Η ύλη αυτή μπορεί νάνε ακόμα πετρέλαιο, παραφίνη, σκόνη καρβονίου ή οτιδήποτε άλλο. Ανακατεύεται με αέρα που έχει συμπιεσθεί προηγουμένως απ' την ίδια τη μηχανή, και το μίγμα αναφλέγεται μ' ένα «μπουζί». Τα θερμά αέρια της καύσεως διαστέλλονται ορμητικά και περνούν απ' τη μόνη διέξοδο που υπάρχει. Συναντούν τότε στο δρόμο τους ένα τροχό με χιλιάδες μικρά «κτερά» και ποκαλούν τη γρήγορη περιστροφή του. Η κίνηση μεταδίδεται κατόπιν κατά το συνηθισμένο τρόπο με οδοντωτούς τροχούς.

Ο αεριοστρόβιλος έχει αποτελέσει ήδη μία πραγματική επανάσταση για την αεροπορία. Εφαρμόστηκε δηλαδή στο λεγόμενο «ατμοβιολοκίνητο» αεροπλάνο, αντικαθιστώντας τις κοινές βενζινομηχανές. Ένα τέτοιο αεροπλάνο πέταξε για πρώτη φορά στην Ιταλία, το 1940.

(Νεώτερα εξελίξεις των ατμοβιολοκινήτων αεροπλάνων ήταν τα πυραυλοκίνητα, στα οποία τα αέρια της καύσεως δεν περιστεφούν την έλικα, αλλά απράγνουν ολόκληρο το αεροσκάφος, όπως γίνεται στη ροκέτα).

Η αρχή του ατμοβιολοκινήτου ήταν γνωστή από αιώνες. Το 150 π.Χ., ο περίφημος μαθηματικός Ήρων ο Αλεξανδρεύς εφεύρε ένα είδος ατμοστρόβιλου: ένα σφαιρικό δοχείο, εφοδιασμένο με λυγισμένα στόμια απ' όπου έβγαίνε με πίεση υδρατμός, προκαλώντας την περιστροφή της σφαίρας κατά την αντίθετη διεύθυνση γύρω από ένα άξονα. Άλλα ο κόσμος αγνόησε επί πολλές εκατοντάδες χρόνια τη σημαντική αυτή εφεύρεση.

Μόνο στα 1791 κατασκευάστηκε ένας παρόμοιος ατμοβιολοκίνητος (για παιγνίδι, κι όχι για πρακτική χρήση), στον οποίο ο ατμός είχε αντικατασταθώ από φλεγόμενα αέρια.

Το 1926, ο Έλβετος δόκτωρ Στοντόλα απέδειξε μαθηματικά ότι ήταν αδύνατη η πρακτική χρησιμοποίηση του αεριοστρόβιλου για την παραγωγή κινήσεως ενεργείας, εφόσον δεν έπινούσε κάποιος ένα τελειοποιημένο αεροσμητοειδί. Δέκα χρόνια αργότερα, υπήρχε πια αυτός ο σμυθητής. Θα μπορούσε λοιπόν να κατασκευασθούν από τότε οι πρώτοι αεριοστρόβιλοι, αν δεν υπήρχε η δυσκολία της εξεύρεσης ενός μεταλλικού ικανού ν' ανθεχθεί στη δυνατή θερμότητα που παράγει ένα τέτοιο μηχάνημα.

Οι Έρευνες κατά τον πόλεμο ώθησαν στην παρασκευή τέτοιων καταλλήλων μεταλλικών κραμάτων. Κι' έτσι η αγγλική βιομηχανία παράγει ήδη τρύς πρώτους αεριοστρόβιλους για επίγειο αέριμα, τους οποίους παρουσίασε στην τελευταία Βιομηχανική Έκθεση της Αγγλίας.

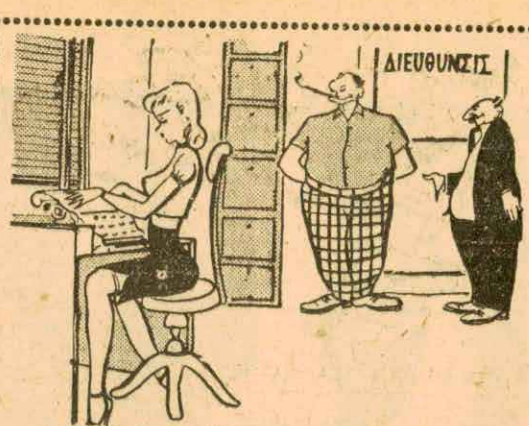
Τώρα διάφορα εργοστάσια ασχολούνται με την τελειοποίησή τους. Ωστόσο οι ειδικοί προσητεύουν ότι θα περάσουν δυό χρόνια ακόμα, ως ότου κατασκευασθούν ατμοβιολοκίνητα επιβατικά αεροκίνητα. Η νέα μηχανή προορίζεται προσωρινώς για τρακτέρ, βαρεία καμιόνια, βενζινοκότες κι ελαφρά αεροπλάνα.

Πάντως, παρουσιάζει πολλά και σπουδαία πλεονεκτήματα. Είναι κατά 50% αποδοτικότερη απ' την καλύτερη ατμομηχανή, και καταλαμβάνει το ένα τέταρτο του χώρου που χρειάζονται οι ατμοστρόβιλοι στα πλοία. Ενώ εξ άλλου στις ατμομηχανές χάνονται τα 80% της καυσίμου ύλης, μεταβαλλόμενα σε άχρηστο καπνό, στους αεριοστρόβιλους δεν υπάρχει σχεδόν καμμία απώλεια.

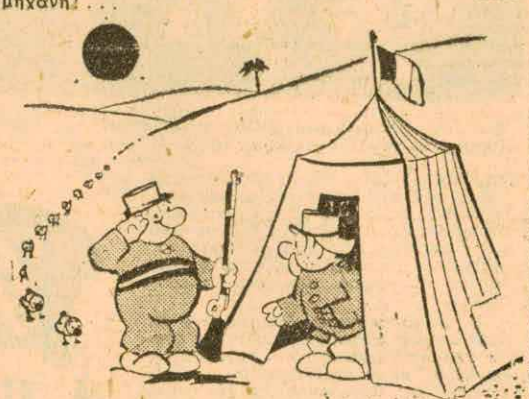
Μπορούμε επομένως να προβλέψουμε ότι ο αεριοστρόβιλος θάνε η κινητήριος μηχανή του προσεχούς μέλλοντος — ως ότου η ατομική ενέργεια εκτοπίσει κάθε άλλο μέσον κινήσεως.

Αμερικανός συνταξιούχος των Σοβιετ

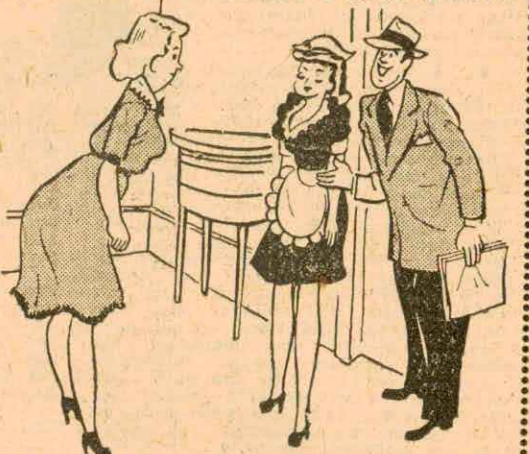
Ο Αμερικανός αξιωματικός του ναυτικού Ντ. Κέλλογκ έχει τιμηθώ μ' ένα ανώτερο ομοσκό παράσημο γιατί ως κυβερνήτης ενός αντιτορπιλικού κατά τον πόλεμο, είχε προστεύσει αποτελεσματικά τις υπομπεές που μετέφεραν πολεμικό υλικό στη Ρωσία. Τελευταίως λοιπόν ανακοίνωσε ότι το παράσημο αυτό του δίνει το δικαίωμα μίας ισοβίας συντάξεως από 20 δολάρια το μήνα! Χωρίς να χάσει καιρό, παρουσιάστηκε στο σοβιετικό προξενείο του Σάν Φρανσίσκο και εισέπραξε την καθυστερούμενη σύνταξη 26 μηνών, δηλαδή 520 δολάρια εν όλω!

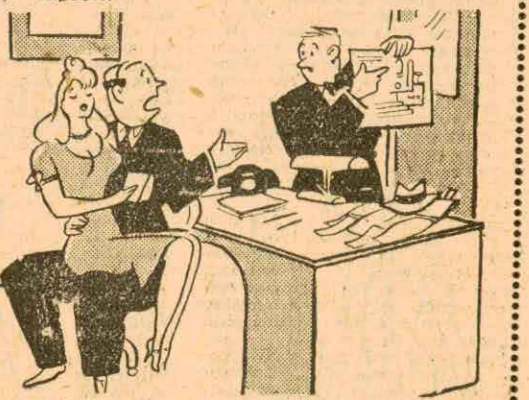
— Και το μεγαλύτερο πλεονέκτημα της νέας δακτυλογράφου μου είναι ότι ξέρει και... γραφομηχανή!

ΣΤΗ ΛΕΓΕΩΝΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ
— Λογαγέ μου, σας έφερα τα δώδεκα αυγά!...

Ο μεσίτης: Αυτήν εδώ την καμοριέρα θα φοβούνται όλες οι παντρεμένες φίλες σας να σας την πάρουν.

— Μα δεν σου είπα, χριστιανέ μου, ότι δεν μ' ενδιαφέρουν καθόλου οι μηχανές που θ' αντικαταστήσουν τις δακτυλογράφους!...

Το δικαίωμα της ζωής

Μιά άγνωστή μας με τ' αρχικά στοιχεία Β. Μ., νέα 18 ετών, «που δυστυχώς από μικρή υποφέρει από τα πόδια της», μας γράφει ότι δεν δέχεται να ζήσει κανείς όταν είναι άρρωστος και όταν οι συνθήκες της ζωής του γενικά είναι σκληρές και απογοητευτικές. Και καταλήγει στο συμπέρασμα ότι αυτούς τους «μυικούς» ανθρώπους που τίποτα δεν μπορούν να προσφέρουν και τίποτα δεν μπορούν ν' απολαύσουν στη ζωή πρέπει να τους απαλλάξουν του βάρους του βίου.

Αυτό είναι το ζήτημα που θέτει η άγνωστή μας, ξεκινώντας από την κατάσταση της. Μα όφειλουμε να της παρατηρήσουμε ότι η σκέψη της είναι απάνθρωπη και κάπως εγωιστική. Φαίνεται σαν να θέλει να βλέπει τη ζωή μόνο από την άποψη της εντέλειας, της ομορφιάς, της πληρότητας και της μακαριότητας, χωρίς τη μιζέρια και τις θλίψεις κι απογοητεύσεις της. Βέβαια, αν μπορούσε κανείς να εξαφανισθώ από τον κόσμο τη δυστυχία και να κάνει τους ανθρώπους αγνώστους και την επίγειο ζωή παράδεισο αυτό θα ήταν ωραίο και θα είχε άγιο αποτέλεσμα. Μα όλοι το αντιλαμβάνονται πως αυτό είναι ένας ανθρώπινος πόθος, δυστυχώς όμως θα μείνει πάντα ανέφικτος. Η ζωή με όλες τις μιζέριές της, είναι πρώτα απ' όλα χρέος που δόθηκε στον άνθρωπο και που αυτός οφείλει να το αναδεχθεί όσο καλύτερα και αξιότερα γίνεται. Αυτό πρέπει ν' αντιληφθώ η στοιχειώδη επιστολογράφος μας: «Όλοι οι άνθρωποι έχουν το δικαίωμα να ζουν, όχι μόνο εκείνοι που έχει εξασφαλισμένα όλα τ' αγαθά — υγεία, πλούτη, αγάπη, δύναμη, φήμη, — αλλά κι ο στρατός ζητιάνος του δρόμου και το βρέφος που γεννιέται από επιληπτικούς γονείς και η άρρωστη από τα πόδια κοπέλα».

Μελαγχολούν όμως οι πέντε τ' ην S.O.S.: Σε αγαπά, μάς γράφεις, μια «αδελφική σου φίλη», για την οποία όμως εσύ δεν αισθάνεσαι κανένα αισθηματικό ενδιαφέρον, ενώ αντίθετα συμπάσχεις ζωηρά μιά φίλη της. Και μάς ρωτάς τι πρέπει να κάνεις. Απλοοφαστα πρέπει να εξηγηθώ και με τις δυό. Στην αδελφική σου φίλη, αφού έχεις το θάρρος, να εξηγήσεις ευγενικά ότι το αισθηματικό σε κολακεύει και σε τιμά, αλλά δεν θέλεις να δώσεις άλλη τροπή στις φιλικές σχέσεις, γιατί αισθηματικά συνδέσαι με την άλλη. Στην αγαπημένη σου δε με τρόπο λεπτό και σεμνό εκμυστηρεύσου την εντύπωση που σου έχει προκαλέσει η γνωριμία της, και δώσε της ν' αντιληφθώ ότι σ' ενδιαφέρει πολύ η συντροφιά της και η μεταξείας ανάπτυξης ενός αισθηματικού δεσμού.

Εξασμένον Ακριτά ν: Αφού τόσο πολύ έχουν προχωρήσει οι σχέσεις σας, κι' είσαι διατεθειμένος να την παντρευθείς, παρά τη διαφορά ηλικίας που σας χωρίζει, είναι αληθινή άπορία αξίω, γιατί η φίλη σου έχει ακόμη αμφιβολίες. Πρέπει λοιπόν να της εξηγήσεις με τον σοβαρότερο τρόπο ότι δεν πρέπει ν' ανησυχεί και να φοβάται αφού η διαφορά ηλικίας — που σ' εμένα κυρίως έπρεπε να σ' ενδιαφέρει ως μικρότερον — δεν μπορεί ν' αποτελέσει αφορμή αμφιβολιών, αν πραγματικά αγαπάς.

Αν θισμένον άμυγδαλά ν: Όχι δά, καλή μου

κοπέλα! Σε ηλικία 24 χρονών, αρραβωνιασμένη, έστω και με συνοικέσιο, δεν νομίζω ότι πρέπει ν' απογοητεύσει και να ματαιώσει! Αφού ο άλλος που αγαπούσες δεν έδειχνε ενδιαφέρον, δεν βλέπουμε γιατί αυτά που ζητάς να μη τα βρης στον αρραβωνιαστικό σου, αφού μάλιστα είναι άνθρωπος σοβαρός και σ' αγαπά. «Στην άναδρογιά, καλό είν' και το χαλάζι», λέει ο λαός μας.

Β. Π. Τ. Ε. Θ. ρ. α. κ. ι. σ. μ. ε. ν. ο. ν.: Μα, φίλε μου, δεν λογικεύεσαι καθόλου, όταν σκέπτεσαι να κάνεις τέτοια πράγματα, που ενώ δεν ξέρω αν θα ικανοποιήσουν το έκδικητικό σου πάθος πάντως είναι σίγουρος πως θα καταστρέψουν ολόκληρωτικά εμένα. Έν πρώτους αν αληθινός Έλληνας δεν πρέπει στιγμή να σκεφτεί να προδώσει τ' ιερό χρέος σου. Αυτό θα είναι ανάξιο σου. Όσο για το κορίτσι που αγαπούσες και που κατά την άποψή σου αρραβωνιάστηκε με άλλον, θάπρεπε να σκεφτείς ότι ίσως είναι καλύτερα έτσι που έγινε για σένα. Γιατί αν σ' αγαπούσε αληθινά και αν είχατε ξηγηθώ από πριν και της είχατε προσχεθί γάμο, δεν θα έδειχνε βέβαια τώρα αυτή τη διαγωγή οσοδήποτε κι' αν την έπείζε ο αντίζήλος σου. Αυτά πρέπει λογικά να τα σκεφτείς και ν' ακολουθήσεις τη συμβουλή μας.

Μικρού λαν έρω π. ε. μ. ε. ν. η. ν.: Καλλιθέα: Μας γράφεις τα έξης: «Είμαι κοπέλα 18 ετών. Μόλις τελείωσα τη μέση έμπορική σχολή. Τώρα και 15 χρονών μένω σ' αυτή τη γειτονιά. Έδώ και 4-5 μήνες ένα καινούργιο αίσθημα ζύπνισε μέσα μου για ένα νέο στη γειτονιά μου 19-20 ετών. Είναι σ' εργοστάσιο ευλουργίας, μά φεύγει χωρίς απ' τη δουλειά του για να πάει στη γειτονιά. Μέχρι άργά το βράδυ κάθεται στην πόρτα του και τραγουδάει χίλια δυό τραγούδια. «Ο!» αυτά μ' έχουν συγκινήσει. Όταν δεν τον δω μιά μέρα αισθάνομαι σαν κάτι να μου λείπει. Στη γειτονιά μας ένα κοριτσάκι έχει τ' όνομά μου και δεν φαντάζεστε τι τραβάει το καμμένο απ' αυτόν. Έγώ πάλι έχω άσπες τ' όνομά του στο γατάκι μου και το λατρεύω».

Ο ένας υποφέρει κρυφά από τον άλλον. Αλλά έως πότε; Δεν ξέρω τι αποτελέσματα θα έχουμε. Μήπως μπορείτε να μου πείτε τι πρέπει να κάνω; Αυτά νέα και μάλιστα γείτονες ν' αγαπάς και να μην τα μιλάς να το εκμυστηρεύθεις, αυτό δεν το καταλαβαίνουμε. Μα γράφεται συμβουλή τάχα για να εξηγηθώ λίγο θάρρος, αρκετή καλή θέληση και, ποσά ν' αντισταθείς, τιμές προσέσεις θά σάς εξυπηρετήσουν και τους δυό να πλέξετε ένα ωραίο αισθηματικό δεσμό, αν βρείτε πως ταίριαζετε.

Αν υπομονή ν. Ε. Γ. Κ.: Η απάντησή μας πώς την παρήγαγε επιστολογράφος μας, με το ψευδώνυμο «Μικρού λαν έρω π. ε. μ. ε. ν. η. ν.», ίσχυει απόλυτα και για σάς σχετικά με την καλή σας. Ψάτε, τότε, φίλε μου!

Μαρκαμένο μ. π. ο. μ. π. ο. κ. ι.: Δυστυχώς η περίπτωση σου δεν είναι μοναδική. Έχεις παντός δικήν να παραπονιέσαι για την άπιστία του. Μα δεν πρέπει ν' αποτρίψεις. Αφού έχεις τ' αγαπώντας που εκείνος ζητεί από άλλες, νομίζω πως μπορείς αρκετά έξυπνα να πολιτευθείς μαζί του, ώστε να τον ξαναφέρεις στο σωστό δρόμο της συζυγικής αγάπης και οικογενειακής ειρήνης. Προσάπτω μη του δημιουργήεις σκηνές και μη δείχνεις ότι καταδέχεσαι να ζηλεύεις για τις ανάξεις περιπέτειάς του. Μά σύγχρονα πρέπει να του δείχνεις πώς να βρει κι' εγχείρησαι στωική, και να φροντίζεις να τον κρατάς περισσότερο κοντά σου. Κάποτε από μιά λεπτομέρεια κερδίζει κανείς την εύτυχία του. Αν

μπορείς, μιλήσε του γι' αυτό, αλλά με ησυχία και σε τόνο αξιοπρεπής, για να μη νομίσω ότι θέλεις να του επιδώσεις όρους που ο κοφός του έγωισμός θα τους παρεξηγήσει.

Γ. α. λ. α. ζ. ι. α. ν. Α. μ. α. ζ. ο. ν. α. Μ. Γ.: Μα αν ο πλούσιος, που μάς γράφεις, ξέροντας την οικονομική σου κατάσταση, θέλει να σε παντρευτεί για τ' άλλα σου προσόντα, της νεότητάς και της ομορφιάς, δεν βλέπουμε για ποιο λόγο διατάξεις, αφού μάλιστα τον αγαπάς.

Μ. α. ρ. ο. ν. Π. ε. ι. ρ. α. θ. η. ν. Ρ. Κ.: Το πράγμα είναι απλούστατο: Νά πιάνεις τη φίλη της και να της πεις με δυό αποφασιστικά και καθαρά λόγια ότι έχεις τον αισθηματικό δεσμό που έχεις με την αγαπημένη σου και φυσικά γι' αυτήν δεν μπορείς να κάνεις τίποτα, αφού δεν αισθάνεσαι καμμία συμπάθεια, όσο και αν η δική της δήλωσις σε κολακεύει. Θά της άρσε — εξήγησέ της — να της δείχνεις μόνο οίκτο ή συγκάταξι: Αυτό για κανένα απ' τους δυό σας δεν θα ήταν αξιοπρεπές και ικανοποιητικό!

Φ. τ. ω. χ. ο. Ζ. ο. μ. π. ο. υ. λ. ι. Λαμία: Είναι και η δική σου περίπτωση μιά απ' τις χίλιες δυό ειδικές της πρώτης αγάπης που γεννιέται ανάμεσα στα σχολικά θρανία. Γι' αυτό δεν έχουμε να σου συστήσουμε τίποτα καλύτερο, από το να κυτάξετε πρώτα κι' οι δυό να τελειώσετε το σχολείο, κι' έχετε αργότερα καιρό για τα βάσανα της καρδιάς...

Αν υπομονή ν. γ. ι. α. α. πάντως κι' α. π.: Βλέπεις ότι και συ ακόμα δημιουργείς μόνη σου τη στενοχώρια, γιατί... γιατί είσαι «λίγο εγωίστρια» γράφεις, μά κάπως απερισκεπής, θά λέγαμε έμεις. Αφού και συ και ο νέος αισθάνεσαι ζωηρή συμπάθεια δεν θάπρεπε σ' ελά το διάστημα αυτό να εκδηλωθώ; Τώρα που βρίσκεστε χωρισμένοι, τι θέλεις να γίνει και τι να σου κάνουμε έμεις; Νομίζω ότι πρέπει να του γράψεις ένα γράμμα που να δείχνει το ενδιαφέρον σου ν' αναεώσετε την αλληλογραφία σας και αν κι' αυτός άποκριθώ, μπορείτε έτσι να συνεχίσετε και να εκδηλωθώ τρυφερότητα και με περισσότερο θάρρος κι' εμπιστοσύνη, ώπου οι περιστάσεις να σας ξαναφέρουν πάλι κοντά. Οπότε και θα εξηγηθώ καλύτερα.

Α. ν. α. ν.: Μας γράφεις τα ακόλουθα: «Αγαπιέμαι τώρα

και ξη ολόκληρη χρόνια. Αυτός 35. έγω 22 χρονών. Είναι άνθρωπος με πολλά προσόντα και οικονομικά ανεξάρτητος. Γι' αυτό και ο πρώτος γάμος μου μέχρι σήμερα που έχουν γίνει είναι αρκετές και δελεαστικές. Μα αυτός μέχρι σήμερα μένει άναποφασιστος και τουτο γιατί, όπως έχω αντιληφθώ, με αγαπά υπερβολικά. Δεν θέλω να σάς αποκορώσω πως στο μακρόχρονο διάστημα της γνωριμίας μας του έχω δώσει «τα πάντα». Και τώρα σάς εκθέτω τους λόγους που εξ αίτιας τους δεν έχω πραγματοποιήσει η ένωσίς μας. Είμαστε δεύτερα ξαδέλφια με το ίδιο έπώνυμο, ζούμε σε χωριό με περιορισμένες ιδέες. Οι δικοί μας από δεκαμέρους που έζησαν το σκάνδαλο, τάχουν κυριολεκτικά χαμένα. Αφού έφαγα το σχετικά έξυλο, μου άπαγορεύσαν να τον βλέπω και να έχωμαι σ' έπαση με τον καλό μου, και δεν έχω νοσην κατ' ούδενά τρόπο να παντρευτούμε. Έγώ νομίζω πως αν τον χάσω δεν θα μπορέσω να ζήσω ούτε στιγμή. Γι' αυτό σάς ικετεύω να μου άπανήσετε αν πρέπει να παρθώμε, άδιαφορώτας για τις συνέπειες, αν έπεται το γάμος στο θάβημο συγγενείας που βρίσκαστε, και πούν τρόπο ν' άκολληθώ: την άπαγωγή ή τη μεσελάση τρίτου προσώπου...». Έκει που έφτασαν τα πράγματα, άδωσθ στο «μή περαιτέρω», νομίζω πως και για σάς και για τους δικούς σας δημιουργείται η υποχρέωσις να νομιμοποιηθώ η ένωσίς σας έφ' όσον επιτρέπεται ο γάμος δευτέρων ξαδέρφων. Άλλη λύσις δεν υπάρχει.

Γ. ρ. α. φ. ι. δ. η. ν.: Οι σκέψεις σου κατά το μάλλον οσωτές και οι διαπιστώσεις που κάνεις εξ άφορμής αυτών δεν χρειάζονται συζήτηση — είναι αληθινές. Μα το ζήτημα δεν τοποθετείται και δεν μπορεί να βρω τη λύση του από έμάς. Αυτά είναι ύποθεσις άγνώστης, πολιτισμού και μορφώσεως για την οποία γενικότερα οφείλει η πολιτεία να μεριμνή. Όπει έμεις είμαστε άναγκασμένοι μέσα στα κοινωνικά όρια που θέτουν οι κανόνες, τά ήθη και τα έθιμα — άκόμη και μερικές προλήψεις — το λοιπό μας να έντοπίζωμε τις παρατηρήσεις και τις συμβουλές μας. Δεν μπορεί λ. χ. να κρίνωμε περιπτώσεις της Έλληνικής πραγματικότητας και παραδόσεως με την αντίληψη της τρυφερότης ήθους στη Γερμανία ή την Άμερική.

Ε. ρ. ρ. ι. ε. τ. α. ν.: Ασφαλώς με τέτοιο — όπως μάς τον ψυχολογία

Η ΤΖΩΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ ΚΑΙ Η ΣΦΕΙΛΑΣ ΤΗΣ
«Όλοι οι μεγάλοι (κότερες) του Χόλλυγουντ έχουν ένα σωμα — που παλινώνεται από το στούντιο για να «ντυμπαρνί» την όμορφη σε μερικές δύσκολες και έπικινδυνες σκηνές. Τα πρόσωπα αυτά ζουν συνήθως στην άφραση. Μία όμως από τις ελάχιστες εξαιρέσεις άποτελεί η σφείλας της Τζώαν Κράουφορντ που είναι πολύ γνωστή στη Φιλαδέλφεια και ζή οχεδόν μαζί με τη μεγάλη καλλιτέκνισα. Στη φωτογραφία μας η Τζώαν και η σφείλας της, που είναι όπως βλέπετε, πολύ καλές φίλες».

φείς — έπιπόλοιο άνθρωπο δεν μπορείς ποτέ να μείνεις ήσυχος και γι' αυτό, πριν τα πράγματα προχωρήσουν και σου καταστήσουν απαραίτητος, νομίζουμε πως πρέπει να σταματήσεις κάθε σχέδιό. Άλλα θα πρέπει να σου πούμε ότι η σκέψη που κάνεις δεν είναι σωστή, όταν γράφεις: «Αν ήξερα ότι είχα να κάνω με τοσοοτά άνθρωπο, θα έκανα κάθε θύλο να ηγαλιώ μαζι του παρ' όλο που τους περιορισμούς και αδιαφορίες για τις συνήθειες». Αυτό ακριβώς μαρτυρεί και τη δική σου επιπολαιότητα, το ν' αδιαφορείς για τις συνήθειες. Δεν θα σου εύχαστε, αληθινά, να σου τύχουν τέτοιοι «σοβαροί» άνθρωποι, και μάλιστα με τις ιδέες που έχεις...

Ο Ροπούνιαν. Επαρχιωτικό ο Ροπούνιαν: Νομίζω πως όλη αυτή η ιστορία και το μπλέξιμό σου οφείλεται σε κακό χειρισμό έκ μέρους σου από την πρώτη στιγμή. Δεν έπρεπε να υποκύπτεις τόσο παθητικά σ' ένα δαμό, που δεν σου τόν ένεννε την άγνοια παρά σου τόν έπέβαλλαν μάλλον, και να θυσιασείς τα πάντα. Όσο για το νέο σου συναισθηματικό, νομίζουμε πως πρέπει να ρωφηκονομώσης, χωρίς να έξεις τί... μέρος, λόγω είναι: «Αν είναι καλός, αξίος, σ' αγαπά αληθινά και συγκινώνας το παρ' όλο που μπορεί να σε παντρευτεί, τότε έπιδώσε αυτή τη λύση. Έως σού μεταξού σου παρουσιαστούν έμπόδια και δυσχερίες. Μα αυτές θα τις αντιμετώπιζεις με θάρρος, λογική και ύπομονη, χωρίς ν' απογοητεύσεις και προπάντων δίχως να έλυσσας αλλόθεν την ποσική σου απόπειρα.

Ελφριντάν: «Αγαπας» — μας γράφεις — τον τρίτο σου έξοδελφο, και μας έρωτας αν έπιτρέπει αυτό ή όχι. Η έρωτισ σου είναι τουλάχιστον έπιπολαιή, αφού περιμένεις ανάλογα με τη συμβουλή μας ν' αγαπήσης ή να... αγαπήσης. Γι' αυτό, λοιπόν, κι έμεις σε συμβουλεύουμε να μη συνεχίσης γιατί είσαι μικρή και δεν μπορείς ακόμα να ψυχολογηθείς και να διαχειρισθείς ύπεύθυνα τα αισθηματά σου!

Φίλην της Νσυπάκ. Το καλλίτερο, νομίζουμε, που έχεις να κάνης είναι να συμφωνήσης κι' εσύ με το «τίμιον» παιδί και να δώσεις τέλος στο σιδημασας, που γι' αυτόν ήταν μάλλον απόλυτο καπρίτσιο. Κι' αν σου φέρεται έτσι, σημαίνει ότι στην πρωτεύουσα βρήκε εύκολότερα κάποια κοινωνία απασχόληση σιδημαστική...

Μια άγνη που πριν άρχισή έσθυσε: Δεν άπαρχει λόγος, να βασιλεύσει με τόσες πολλές σκέψεις για να καταλάβης τον χαρακτήρα αυτού του ανθρώπου και το τι ζήτησε από έένα.

Όχι μόνον δεν σου μίλησε για άγνη και για γάμο, κατά το διάστημα των σχέσεών σας, άλλα βγήκε και από τα όρια που έσύ του είχες χαραξεί με την σοδορότητά σου, και με το να μη του δώσης την έντύπωση της εύκολης λείας κάνοντας σου τη χυδαία χειρονομία, που τόσο σε πληγώσει — και δικαίως — καθώς γράφεις. Τι περιμένεις λοιπόν απ' αυτόν άνθρωπο; Γυρίσε του γρήγορα έσύ πρώτη τις πλάτες και φράξε τ' αυτιά σου στή γοητεία της φωνής του. Όσο για ν' αλλάξής χαρακτήρα μη το έλλίψης, γιατί δεν σ' αγαπά και το σπουδαιότερο δεν σ' εκπαίει.

Τρελλόκ' όριτο: «Από όσα μου δίνεις να καταλάβω η ιστορία σου μ' αυτόν τον νέο, άρχισε άμορφα και συνεχίζεται άμορφα μέσα στο πλαίσιο της αμοιβαιότητας έλξης και της κατανόησης που έχετε ά ένας για τον άλλον. Ακόμη άπαρουν μενέος σας όλες οι προποθέσεις για την έξελίξη σε σταθερή άγνη με το ποθομένο τέλος. Γιατί άνησχετε λοιπόν και γιατί βιάζεσαι; Ο άγαπημένος σου σου φέρεται συγκρατημένα χωρίς έξאלλους ένθους ασυμμοχλές και απ' ό,τι γράφεις ότι σου λέει κατά τις συναντήσεις σας φαίνεται τιμωρος, πράγμα που πρέπει να σ' ίκονοποιή άπόλυτα για τη σημερινή έποχή. Να είσαι λοιπόν και συ σοδορή και συγκρα-

τημένη μαζί του και να προσπαθήσης να προσαρμοσθείς όσο μπορείς περισσότερο με τον χαρακτήρα του, αφού τόν άναγκά και δεν θέλεις να τόν χάσης...

Τά όσα έδωσας στο γράμμα σου Πονεμένει Χανιωτό ο Ροπούνιαν Β. Κ., μ' έκαναν ν' αίσθανάθω κατάληξη άλλα και άνησχεία συγκρόνων για την τύχη την δική σου και της οικογένειάς σου. Μου γράφεις, χωρίς περιστροφές, ότι ένώ είσαι παντρεμένος μ' έναν νέο καλό και ώραιο που σε λαφρεύει, είσαι τρελή άπό άγάπη για τόν άδελφό του, ότι δεν μπορείς να ζήσης χωρίς αυτόν πιά και πως είσαι έτοιμη να φύγης μαζί του αν μπόρεσης να τόν πείσης. Συμβάινει νάχω και έγώ για ιδιαιτερή πατρίδα μου τη δική σου, και έξρω καλά τα ήθη και τα έθιμα της και πρό πάντως ν' έί έχεις ν' αντιμετώπιζης όλοκληρώνοντας το «έγκλημα» σου. Σκανδαλά του είδους αυτού είναι σπάνια στην ώραιο μας πατρίδα και αυτό οφείλεις να το γνωρίσης. Πως έσύ, μια Κρητικοπούλα που έμαθες να σέβασται και να τιμάς την οικογένειά σου παρ' όλο που σ' ένα σφάλμα τέτοιο: Σφάλμα, που άσφαλώς εάν δεν συγκρατηέθης, έγκαιρως, θα γίνη άφορητή να τρέψη αίμα και μάλιστα αίμα άδελφικό έξ αίτίας σου. Και πως θα ζήσης — εάν ζήσης — και πού θα πές να κρύβης την ντροπή σου; Σταμάτησε, προς Θεού, όσο είναι καιρός άκόμη και πολέμους αυτό το άνιτρο πάθος σου. Σύνελε, πριν σήρης στην καταστροφή έκτος από τόν έαυτόν σου και τόν δυστυχισμένο τόν άνιτρο σου, που δεν έφταίς σε τίποτε άλλο, παρά μόνον στο ότι διόλεες έένα για νυναικα του, δηλαδή για φουρό της οικογενειακής του γαλήνης και της τιμής του...

Σοφ τα είπα λιγάκι έξω από τα δόντια άγαπητή μου. Άλλα να είσαι βεβαία πως αυτό έίνε μόνο και μόνο για να σε πείσω ν' αλλάξής το μονοπάτι που σ' έννορα θα σε φέρη στο γκρεμινό.

Σ. Θ. Τ. Κ., — 34: Πραγματικά, μικρούλα μου, είναι έξι όπως μας τα γράφεις και σού Κρατάς την εύτυχία στα χέρια σου και αντί να εύχαριστήσ τόν Θεό τών έρωτευμένων, πού σ' έννοει, έσύ άνησχείς για πράγματα άνοηκάρτα. Βέβαια αυτά που αίσθανάς έσύ είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της αληθινής άγάπης, που δεν θα ήταν νήσια χωρίς γαρές και πόνοους Μήν άφήνης λοιπόν την φαντασία σου να σ' τυραννίη. Ό νέος φαίνεται να σ' αγαπά και νάχω καλές προθέσεις για το μέλλον, αφού γρήγορα, καθώς σου ύποσέθηκε θαρρώ και πάση και την εύχη της υμιάς σου.

Αιώνιαν μαθητρίαν: Πολύ περίεργη η νοοτροπία σου, κοριτσάκι μου. Έπειδή δεν τα κατάφερες να βγάλης το γυμνάσιο γιατί δεν σ' άρέσουν τα γράμματα, βρήκες τη λύση. Να παντρευτής τόν φίλο του ποτέρα σου που είναι ούτε πολύ ούτε λίγο 24 χρόνια μεγαλύτερός σου έτσι, μόνο και μόνο για να σωθής από το σχολείο. Λυπάμαι που έγώ προσωπικά δεν μπορώ να σου τραβήξω λιγάκι τ' αυτιάκια σου και άρκομαι μόνο στο να σε συμβουλεύσω σαν καλή σου φίλη τα έξης: Να βάλης τα δόντια σου να τλειώσης το σχολείο σου, και αν αυτό πιά είναι άδύνατον, όπως λές, να έξηγηθής με τόν πατέρα σου και να τόν περκαλέσης να φροντίση για να μάθης κάτι άλλο, μια τέχνη π.χ., αφού δεν είσαι πλούσια. Θα είναι άπαραίτητο έφόδιο στή ζωή σου αφού όλοι μας δεν μπορούμε να έξουσιμε τι μας έπιυλάσσει το μέλλον.

Τρελλόν Κασαλλή: **Ε ρο ν :** Καταλαβαίνω τη θέση σου. Φαίνεται νέος έξουσιος και υποφωμένος, από τόν τρόπο που μας γράφεις και την κατανόηση που δείχνετε όσον άφορά την σοδορότητα που ζήτημάτος που σας άποσχολεί. Θ' αντιλαμβάνεσθες όμως και σεις ότι δεν μας έμπιρσεται να σας δώσουμε άσφάτερη συμβουλή από τη στήλη αυτή... Το μόνο που μπορούμε να σας πούμε, είναι να αγαπήμετε έγκαί-

τως πριν γίνετε ράκος σωματικό και πνευματικό. Και κάτι άλλο άκόμη... Δεν είναι δυνατόν παρ' όλο έχετε εκεί που μένετε, φίλους και συνουηλικούς και μεγαλυτέρους σας. Ρωτήστε τους... Κάπου και κάπως θα ύπαρχη διέξοδος... **Ν α ύ π η ν :** Άσσυρματίστ η ν : Γιατί, φίλε μου, δεν σκέφθηκες τα έποκόλουθα πριν έμυαλίσης αυτό το δεκαπεντάχρονο κοριτσάκι; Καθώσσοτε στο ίδιο σπίτι και τώρα που άκούς να το δέρονουν οι γονείς του που άνεκάλυφαν τις σχέσεις σας σιχίζεται ή καρδιά σου και ζήτας από μας να βρούμε τη λύση «στο μυστήριο που σου συμβάινει». Άλλα πού είναι αυτό το μυστήριο; Αφού την άγαπάς, και αφού έσύ είσαι ή άφορητή των μαρτυριών που τραβά, μια είναι ή λύση που θ' άκολουθούσε κάθε τίμιος άντρας, όπως φαίνεται απ' εσάς και έσύ: Πάψε να κρυφομάλεις μαζί της στις πόρτες και στα παράθυρα και πήγαινε κατ' ευθείαν στους γονείς της να τους την ζήτησης. Αν αυτό είναι άδύνατον, έξφανίσου από τη ζωή της και με τόν καιρό θα έξασθής το ζήτημα και θα πάψη να ύποφέρε ή μικρούλα εξ αίτίας σου...

Α η ξ ο υ ρ ι Α. Α. 13-2: Αυτό που είδους οι έξομολογήσεις δεν γίνονται ποτέ δια μέσου τρίτων. Θάρρεπε να της το πής συ ό ίδιος απ' ευθείας, και νομίζω ότι θάταν χαμένος κόπος, γιατί ή κοπέλα δεν φαίνεται να τρέψη τα ίδια αισθηματά για σενα. Η διαγωγή της κατα το παρελθόν θα πρέπη να σε κατάστηθαι προσεκτικόν για να μη βρεθής και πάλι στην ίδια δύσκολη θέση. Πάντως και απ' όσα διαβάω στο γράμμα σου δεν βλέπω ούτε και από μέρους σου να ύπαρχη σοδορό αίσθημα παρ' όλο που μόνον κάποιο έντονο πείσμα προερχόμενο μόνο απ' την άνησί της. Για όα αυτά λοιπόν καλλίτερα θάταν κατά την γνώμη μου ν' άποτραβηχτής έγκαιρως πριν πληγωθής και για δεύτερη φορά ο άνδρικός σου ένωσίμος...

Ε ρ ω σ η ψ έ μ μ α : Όχι, μικρούλα μου φίλη, δεν είναι όπισθοδρομικοί οι γονείς σου πού σε περιορίζουν κάπως στή σιτή άφού είσαι μόνον 14 έτών άκόμη. Στήν ηλικία τη δική σου ή ύπερρα σου έπαίσε άκόμη με τις κουκλές, πράγμα που αν έκανες και συ αντί να ηγαλίνης περίπατο στην φρεστίδα με τόν νεσρό άδελφό της θείας σου (!) δεν θα άγρυπνούσες τώρα για να βρής τη λύση του προβλήματος, πότε ό έρωσ είναι αληθινός και πότε είναι ψεύμα... Τη λύση αυτή, θα την βρής έσως και χωρίς τη βοήθεια τη δική μου, όταν θα μεγαλώσης και θα σημάνη και ή δική σου ή ώρα. Προς το παρόν λοιπόν άσυχολήσου με το σχολείο σου και μη έλυσσας περίπατο παρ' όλο που με τη μαμά σου και με τις φίλες σου.

Γ ι ο λ ά ν τ α : Η καρδιά σου δεν χτυπά για κανέναν απ' όλους αυτούς που άναφέρεις στο γράμμα σου, ούτε και για τόν συμπαθήτη σου, που τόν συμπαθείς μέν άλλα τόν θεωρείς μικρόν για να μπόρεσης να έλλίψης μέλλοντικώς σ' αυτόν. Άλλα παρ' όλα αυτά, σε άποσχολεί κυρίως το ζήτημα που αν πρέπη να δώσης την καρδιά σου σ' έναν απ' αυτούς που σε περιορίζουν και μας παρακαλείς να σου δώσωμε την συμδουλή μας έπ' αυτού, προσθέτοντας ότι θα την τηρήσης πιστά.

Έτσι με φέρνεις σε πολύ δύσκολη θέση, μικρούλα μου φίλη. Τι να σου πώ; Άγαπας αυτόν ή εκείνον; Μα γίνεται ποτέ έρωτας κατά παραγγελία, αφού αυτός ό μικρούλης παντοδύναμος, θεός, δεν μας ρωτάει καν όταν έρχεται και όταν θέλη να φύγη; Γι' αυτό και στην περίπτωση τη δική σου θα σου συνιστάω ν' άφήσης τα πράγματα στον καιρό και στήν τύχη. Μη βιάζεσαι να παντρευέθης, αφού και ή καρδιά σου δει μίλησε άκόμη έπιστακτικά για κανένα. Είσαι μικρή άκόμη, και έχεις τόσο καιρό μπροστά σου...

Μ ι α π ο ν ε μ ε ν η Π τ ω χ η : Στα τέσσερα φοδέρτα κακογραμμένα κατεβατά της έπιστολής που μας έστειλες, έμπερδέςες

κατά τέτοιον τρόπο αυτά που ήθελες να μας πής ώστε έστάθηκε άδύνατον, παρ' όλη την καλή διαθεσί μας, να βγάλωμε νόημα. Ξανάγραψε μας λοιπόν δίχως άπεραντολογίες και καθαρά. Θα σου άπαντήσωμε άμέσως... **Χ α ν ι ω τ ο π ο υ λ α Ρ. :** Το καινούργιο σου αίσθημα φαίνεται βέβαια ότι έχει πολλές έλλειψεις να τελεσφορήσει περισσοτέρω από το παλιό, αφού ό νέος έχει διπλάσια στο χέρι κι' είναι καλύτερη οικογένεια εν αντιθέσει με τόν πρώτον που λείπει μακριά, και πού δεν πιστεύεις πιά στην άγάπη του λόγω της συμπεριφοράς του, όπως μας γράφεις. Νομίζω, όμως, ότι πριν προχωρήσης στις νέες σου σχέσεις, έχεις χρέος, άφού είσαι κορίτσι με λόγο, να βάλης την λέξη τ έ λ ο ς στην πρώτη σου περιπέτεια, γράφοντας τιμια και πατρικά στον πρώην άγαπημένο σου αυτό που σου συμβάινει τώρα.

Σ τ ρ α τ ι ω τ η ν και 'Α ρ τ ε μ ι ν : Άγαπητή μου, δίνουμε συμβουλές από τη στήλη αυτή, άλλα άδύνατον να λύνουμε και γρήγορα. Στο σημείωμα που μας στείλατε γράφετε ότι ή κοπέλα που άναγασε σας είπε: «Απελπίσου άλλα και μην άτελειώσαι». Και μας ρωτάει τι ήθελε να πής; Πως να το καταλάβωμε έμεις αυτό. Μόνο από τις τρεις λέξεις που μας γράφετε: Σας συμβουλεύουμε λοιπόν να καταφύγετε στην ίδια την άγαπημένη σας για να σας διαφωτίση, αφού έμεις είμαστε άδυνατοί με να σας εύχαριστήσωμε.

Μ ι κ ρ έ μ ο υ φ ο ι τ η τ η : Σε συγχαίρω για τόν τρόπο που σκέπτεσαι και αντιλαμβάνεσαι τη θέση που πρέπει να παίρνουν τα παιδιά της ηλικίας σου όσον άφορά το ζήτημα που αν πρέπει ν' άσυχολώνεται μόνο με τις σπουδές τους, θέτοντας σε δεύτερη μοίρα τους πειρασμούς του 'Ερωτα. Κι' είναι περίττο να έπαναλάβω πόσο συμφωνώ μαζί σου, πού έπείσεις τόν έαυτό σου ότι άπερισταστος από τούς πειρασμούς αυτούς πρέπη να φροντίσης μόνο πως να τελειώσης γρήγορα το σχολείο σου. Τάχου με ή άλλως τε τόσες φορές αυτά στους μικρούς μας φίλους, πού μας παρεξηγούν, νομίζοντας, ότι έχουμε προκαταλήψι έναντίον τών μαθητών, όπως μας έγραφε και κάποιος... Όσο για σενα, καλό μου παιδί, αφού από τώρα έχεις μια τέτοια κρίση για τις ύποχωρήσεις σου πού άνέλσες άπέναντί στον έαυτό σου και στην οικογένειά σου, έχω την πεποίθηση πως γρήγορα θα προκόβης και θα γίνης ένας χρηστός πολίτης. Σοφ εύχομαι καλή πρόοδο στίς σπουδές σου.

Θ ρ α χ μ ά ν η () Α θ θ Κ. 70. 939: Αυτό που είδους οι άντρες κάθε άλλο παρ' όσον δεν είναι, κοριτσάκι μου. Έμεις θα τις λέγαμε έφημερες ταξιδιωτικές περιπέτειες, που πολύ τις έλκισσούν οι άνδρες. Γι' αυτό δεν θάρρεπε να δώσης συνέχεια στην ιστορία αυτή, και να πούης σήμερα τόσο πού να σκέπτεσαι να δώσης τέλος στή ζωή σου και να πικρήνεις τους γονείς σου πού τόσο σ' αγαπούν. Αφού σ' έγκατέλειψε και δεν άπαντα στα γράμματά σου χωρίς σοδορή σιτή, θα πής πως δεν σ' άγαπάς ποτέ, και δεν μπορεί να σ' άγαπήσει δια της βίας. Ζήτησης λοιπόν παρηγορία στα 28 έξοδέρ σου χρόνια σου και σ' έναν άνδρα που θ' άείζης περισσότερο. Γιατί δεν δοκιμάζεις με τόν νέο που σου προτείνουν οι γονείς σου;

Τ ρ ε λ λ ό ν μ ο τ ο σ υ κ λ ε τ η ν 6052: Όσοτε προλάβεις και να κάνετε όλα αυτά αφού έοθε έολις 19 έτών; Πάντως τη συμβουλή που μας ζήτητε είναι δύσκολο να της τη δώσωμε, γιατί τάχως κάνει κυριολεκτικώς θαλάσσο. Γιατί ν' άπορροφώσασθης, αφού άγοπούστε άλλην; Δικτύος σας κυνηγούν οι δικοί της. Όσο για την άλλην, δεν νομίζουμε πως άείζης να γίνεται το ένομιμο μιας τέτοιας οικογενειακής παραχρής. Σχεδόν λοιπόν την έπιπολαιία κοπέλα και σκεφθήτε πως ό γάμος είναι ένα πολύ σοδορό ζήτημα στή ζωή μας και πως όταν γίνεται με άνταρσίαν στην ηλικία σας, μας κάνει πολλές φορές δυστυχισμένους.

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΤΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Από την αρχαιότητα ως σήμερα

Άλλα κατ' έλθε πολύ χαυλά κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνας, για ν' άγελή και πάλιν από τόν 17ον αιώνα και έντεθεν. Έκτοτε σμειώνει μια συνεχή αύξηση, πού έγινε μεγαλύτερη στίς ημέρες μας.

Ένα άλλο ένδιαφέρον στοιχείον τίς εξέλιξεις του γυναικείου σώματος είναι ή περιμέτρος του στήθους.

Στήν Αφροδίτη της Μήλου ή περίμετρος του στήθους είναι 0 μ. 86. Άλλα φαίνεται ότι κατά την αρχαιότητα ήταν πολύ μεγαλύτερη και κυμαίνονταν στα 91 εκατοστά.

Ο Μεσαίω, όπως περιώρισε και όλες τις άλλες διαστάσεις του γυναικείου σώματος έκαμε και την περιμέτρο του στήθους να κατέλθη στα 79 εκατοστά. Έκτοτε, όμως, έοσμώσε μια συνεχή αύξηση. Κατά τόν 17ον αιώνα, πού, όπως

Παντρεύτηκε 55 φορές... και είναι μέλις 44 χρόνων!

Πριν από λίγον καιρό ή κυρία Λαρδιε υπέβαλε αίτηση διαζυγίου έναντιον του συζύγου της έπειτα από την καταδική του τελευταίου σε όκταετή είρκη για κλοπή.

Άλλα, οι έρευνες που έγιναν γι' αυτό τόν άνθρωπο άποκαλύψαν επίσης μια άλλη πολύ ένδιαφέρουσα πτυχή του παρελθόντος του. Ο Λιουίς Λαρδιε, μ' όλο που είναι σήμερα μόλις 44 χρόνων, έχει καταρρίψει κάθε προηγούμενο ρεκόρ στο κεφάλαιο της παλυσμίας. Πραγματικά, έχει παντρευθ ή όχι λιγώτερον από 55 φορές και τα θυμάτα του βρίσκονται σε όλες τις μεγάλες αμερικανικές πόλεις.

Ο καταπληκτικός αυτός πολύναιος είναι μικρόσωμος, όλοτελο φαλάκρος και μελαφός σαν τους Βεδουίνους της έρημου. Είχε την πρόνοια, όμως, να παρουσιάζεται στα θυμάτα του ως πολύ πλούσιος είσοδοματίας.

Άλλα, ο Λιουίς Λαρδιε δεν έμεινε ποτέ περισσότερο από μερικές βδομάδες κοντά σ' εκείνον που είχε κάνει συζυγό του, σύμφωνα με όλους τους νομικούς τύπους. Μια μέρα, την έγκατέλειπε έσπώνικα κι' έστρεψε σε μια άλλη πόλη για ν' άνακαλύψη ένα καινούριο, πιο εύκολο, εύπορο, τα χρημάτα πού του χρειαζόνταν για να ζή, κάνοντας κλοπές και διαρρήξεις.

Τα σημερινά «μέτρα» του γυναικείου σώματος.

	Βάρος	Στήθος	Μέση	Περιφέρεια
Αφροδίτη της Μήλου	(υποτιθέμενη) 68-70 κιλά	0 μ. 86	0 μ. 71	0 μ. 90
Αρχαίοτης	64 κιλά	0 μ. 91	0 μ. 70	0 μ. 91
Μεσαίων	45 »	0 μ. 79	0 μ. 82	0 μ. 87
16ος αιών	58 »	0 μ. 88	0 μ. 67	0 μ. 89
17ος αιών	72 »	0 μ. 98	0 μ. 72	0 μ. 102
18ος αιών	60 »	0 μ. 90	0 μ. 66	0 μ. 90
19ος αιών	64 »	0 μ. 90	0 μ. 64	0 μ. 97

Για να ζεσταίνωμαστε ΛΙΓΩΤΕΡΟ

Τι... δεν γνωρίζουμε

Είχαμε ασχοληθεί σε προηγούμενο τεύχος μας με διάφορα διδάγματα των νεωτέρων επιστημονικών ερευνών σχετικά με τη ζέση. Το θέμα όμως αυτό παρουσιάζει τόσο έπικαιρότητα, ώστε είμαστε βέβαιοι ότι οι αναγνώστες μας θα διαβάσουν με ιδιαίτερο ενδιαφέρον μερικές ακόμη παρόμοιες ερωταποκρίσεις, που δημοσιεύθηκαν στο τελευταίο φύλλο ενός αμερικανικού επιστημονικού περιοδικού:

1) Το καλοκαίρι, χρειάζομαστε λιγώτερα λευκώματα παρά το χειμώνα;

ΟΧΙ. — Έπειδή η όρεξί μας ελαττώνεται συνήθως το καλοκαίρι, παρέχουμε στον οργανισμό μας λιγώτερα λευκώματα. Αυτό όμως είναι κακό, γιατί οι ανάγκες του μένουσαν πάντοτε οι ίδιες. Πράγματι, τα λευκώματα δεν χρησιμοποιούνται για να παράγουν θερμίδες, αλλά για να αναπληρώσουν φθαρμένους ιστούς, να διατηρούν το σώμα σε καλή κατάσταση και να το καθιστούν ικανό να αντιστέκεται κατά των ασθενειών.

2) Χρειάζομαστε λιγώτερο ύπνο το καλοκαίρι, παρά το χειμώνα;

ΟΧΙ. — Οι ειδικοί βεβαιώνουν ότι χρειαζόμαστε λιγώτερο ύπνο, όταν κοιμώμαστε καλλίτερα. Είναι όμως γεγονός ότι, τις ζεστές καλοκαιρινές νύχτες, ο ύπνος μας είναι πιο ανήσυχος, συνεπώς πρέπει να διαρκεί περισσότερο παρά το χειμώνα.

Όστόσο αν ζούμε πολύ στο υπαίθριο, με άφθονο ήλιο και καθαρό αέρα, λιγότερη ή ανάγκη ύπνου του οργανισμού μας.

3) Η ιππασία και το ποδήλατο είναι σπορά ακατάλληλη για το καλοκαίρι;

ΟΧΙ. — Υπάρχει συνήθως η αντίληψη ότι ζεσταίνουν πολύ. Αυτό όμως δεν αληθεύει. Το αεράκι μάλλον που δημιουργούν, τα καθιστά πιο δροσιστικά από πολλά άλλα σπορά, που απαιτούν μόνον μικρότερη κατανάλωση ενέργειας, αλλά είναι σπορά.

4) Η συγκίνηση ζεσταίνει;

ΝΑΙ. — Ο θυμός και γενικώς κάθε ένταση μπορεί να αυξήσει την πίεση του αίματος και τη θερμοκρασία του σώματος. Αυτό γίνεται ακόμη και με την παροδική υπερτάση που μας προκαλεί ένα συντακτικό φίλμ. Έχει αποδειχθεί ότι, σε τέτοια περιπτώσεις, η θερμοκρασία μιας κλειστής κινηματογραφικής αίθουσας μπορεί να ανέλθει κατά

3 βαθμούς, απ' τη θερμότητα που παράγει η συγκίνηση των θεατών.

5) Μέσα σε ένα δωμάτιο με πολλά πρόσωπα, νοιώθουμε δυσφορία, από έλλειψη οξυγόνου;

ΟΧΙ. — Η δυσφορία αυτή υπάρχει πράγματι, αλλά οφείλεται στην υπερβολική υγρασία του αέρα απ' την αναπνοή των ατόμων και στη θερμότητα που παράγεται απ' τα σώματά τους. Ακόμη και τρεις μόνον άνθρωποι μέσα σε ένα δωμάτιο αρκούν για να το θερμάνουν αρκετά.

6) Οι δουλειές του σπιτιού ζεσταίνουν περισσότερο από πολλές εργασίες του νοικοκυριού;

ΟΧΙ. — Έχουν όδικο αυτό που ζηλεύουν τις νοικοκυρές γιατί μένουν στο σπίτι τους. Πράγματι, έχει αποδειχθεί με πειράματα ότι η δουλειά του γραφείου, ακόμη κι η ταχύτερη δακτυλογράφηση, ζεσταίνει περισσότερο από πολλές εργασίες του νοικοκυριού.

7) Το καλοκαίρι έχει γίνει κατά τα τελευταία χρόνια θερμότερο από άλλοτε;

ΝΑΙ. — Έχει παρατηρηθεί ότι η μέση θερμοκρασία τόσο του καλοκαιριού όσο και του χειμώνα έχει ανέλθει κατά μισό βαθμό περίπου, μέσα στην τελευταία πενταετία. Πρόκειται δηλαδή για μια διαφορά τόσο ασήμαντη, ώστε είναι αδύνατο να την αντιληφθούμε. Παραπονιούμεθα όμως κάθε καλοκαίρι ότι η ζέση είναι ανυπόφορη και πρωτοφανής, γιατί άπλοστα... έχουμε ξεχάσει την περσινή!

8) Είναι δροσιστικό το να κάθεσαι κοντά σε ένα κρύο τοίχο;

ΝΑΙ. — Αν — όπως συμβαίνει συχνά — οι τοίχοι ενός δωματίου είναι ψυχρότεροι απ' την ατμόσφαιρά του, νοιώθουμε κάποια δροσιά όταν καθόμαστε κοντά τους. Γιατί ένα ποσοστό της θερμότητας του σώματός μας μεταδίδεται τότε με ακτινοβολία στον τοίχο. Αν μάλιστα η απόστασή μας απ' τον τοίχο ελαττωθεί στο ήμισυ, το δροσιστικό του αποτέλεσμα αυξάνεται κατά τέσσερις φορές. Δοκιμάστε και θα πεισθώτε.

9) Βουτώντας τα χέρια μας σε κρύο νερό, νοιώθουμε δροσιά σε όλο το σώμα;

ΝΑΙ. — Γιατί υπάρχουν πολλά αίμοσφορά αγγεία κοντά στην επιφάνεια του καρπού του χεριού, κι αυτό συνεπεί της αφαίρεσης θερμότητας απ' το σώμα.

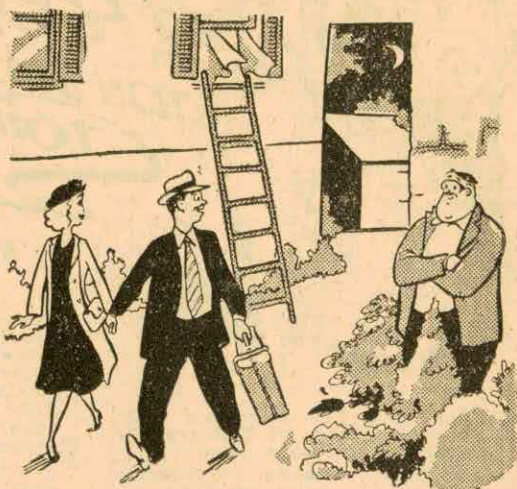
Τα πειράματα μάλιστα που έγιναν σε ένα αμερικανικό πανεπιστήμιο, απέδειξαν ότι, με τα χέρια βουτηγμένα ως τον αγκώνα σε κρύο νερό, μπορεί κανείς να αντέξει χωρίς δυσφορία σε εξωτερική θερμοκρασία 40 βαθμών.

Ο κινηματογράφος στην έκκλησία

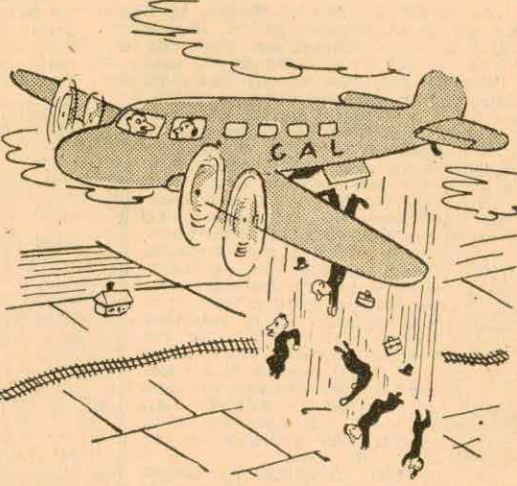
Στην έκκλησία των Μεθοδιστών του Λος Άντζελες έγινε η πρώτη προβολή ενός φιλμ νέου είδους: Πρόκειται για μια ολόκληρη λειτουργία, με προσευχές, ψαλμούς, ύμνους κήρυγμα, κλπ., όλα «ντυμένα» σε έντονη ταινία διαρκείας 40 λεπτών της ώρας.

Είναι το πρώτο από 9 διάφορα φιλμ θρησκευτικού χαρακτήρος, που θα προβληθούν υπό κατοικουμένη στην Αμερική. Έχει δε τον τίτλο: «Ο ναός πάνω στο λόφο». Οι τίτλοι των άλλων φιλμ θα είναι: «Η συμφωνία της ερήμους», «Ο κρίνος της κοιλάδας», «Κυανόι ορίζοντες», «Η ημέρα τελείωσης», κλπ. Οι παραγωγοί αυτών των ταινιών δεν σκοπεύουν μόνο να σώσουν την ψυχή τους, αλλά και να ωφεληθούν την τσέπη τους, γιατί προβλέπουν ότι τα θρησκευτικά φιλμ τους θα οφθαλμιάσουν μεγάλης επιτυχίας στις 200.000 προτεσταντικές εκκλησίες της Αμερικής.

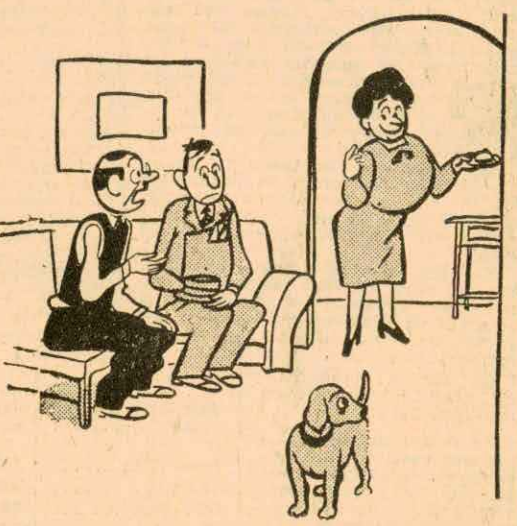
Η ξένη γελοιογραφία

Εκείνος (στο λωποδύτη): Εύχαριστούμε πολύ για τη σκάλα!...

— Ξέχασες, λοιπόν, ότι οδηγείς επιβατικό αεροπλάνο και όχι βομβαρδιστικό!...

— Ο σκυλος κι' εγώ έχουμε το ίδιο όνομα... Αλλά δεν μπερδεύομαστε, γιατί η γυναίκα μου μιλάει στο σκύλο με καλό τρόπο!...

Ο «ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ» των γουναρικών

Τα 'καστροβόματα του Μάξ Μπάχραχ

Μόλις μία κυρία της νεο-ορκέζικης αριστοκρατίας έβριζε μια ματιά στο άκριδο γουναρικό της, το όπριο της είχαν επιστρέψει από ένα καθαριστήριο, χλώμιασε κι' έβαλε τις φωνές... Έπειτα πήρε στο τηλέφωνο το καθαριστήριο κι' ανήγγειλε με αγανάκτηση ότι το γουναρικό της είχε καταστραφεί, γιατί είχε αλλοιωθεί το χρώμα του. Ζητούσε λοιπόν ή ένα καινούριο γουναρικό ή την αξία του σε χρήμα.

Ο διευθυντής του καθαριστηρίου, περίτρομος, τηλεφώνησε άμέσως στο Μάξ Μπάχραχ, το μόνο ίσως άνθρωπο στον κόσμο, που άσκει το πρωτότυπο επάγγελμα του «ντετέκτιβ των γουναρικών». «Εκείνος ανέλυσε από έργαστήριό του τη βαφή που είχε χρησιμοποιηθεί κατά την αρχική κατεργασία της γούνας της κυρίας, κι' ανακάλυψε ότι ο βαφείς είχε μεταχειρισθεί μια νέα συνταγή, για να επιτύχει την απόχρωσι που ήθελε. Το μίγμα λοιπόν αυτό περιείχε ένα μεταλλικό χρώμα, που δεν εισχωρούσε στις τρίχες, και συνεπώς έφευγε με το καθάρισμα της γούνας. Έτσι, αποδείχθηκε ότι έφταγε το ελαττωματικό βάψιμο της γούνας, και το καθαριστήριο απέφυγε την πληρωμή αποζημιώσεως στην κυρία.

Ο Μπάχραχ κάνει τη δουλειά αυτή από 18 χρόνια, εργαζόταν όμως από 38 χρόνια στη βιομηχανία των γουναρικών. Για να γίνει ειδικός «ντετέκτιβ», σπούδασε αναλυτική χημεία, ειδικεύθηκε στο

μικροσκόπιο στο Πανεπιστήμιο Κολούμπια, μελέτησε τα δέρματα, τις ίνες, τις τρίχες και την πολύπλοκη επιστήμη της βαφικής.

Χάρη στις πολύτιμες αυτές γνώσεις του, έχει ασχοληθεί ως τώρα με 3.500 περιπτώσεις. Οι πελάτες του, προέρχονται άκωχη κι' απ' τα μακρινότερα μέρη του κόσμου, απ' την Αυστραλία, απ' τη Νότιο Αφρική... Είναι ειδικός σύμβουλος διαφόρων κρατικών υπηρεσιών.

Χωρίζοντας στη μέση τις τρίχες ενός γουναρικού κι' εξετάζοντας τις με το μικροσκόπιο, μπορεί να βρει από ποιά ζώο προέρχονται, σε ποιά μέρος του κόσμου ζούσε αυτό το ζώο και ποιά εποχή του έτους το σκότωσε ο κυνηγός. Στο εργαστήριό του διατηρεί 5.000 μικροσκοπικά παρασκευάσματα από τρίχες όλων των ειδών, για τη σύγκριση μ' εκείνες που εξετάζει κάθε φορά. Έτσι αποκάλυπτει άμέσως κάθε απάτη, π.χ. κάθε φθινό γουναρικό που προσφέρεται ως άκριδο και έκλεκτο.

Σε μία απ' τις περιφημότερες περιπτώσεις που του έτυχαν, κάποια πλούσια κυρία ζητούσε αποζημίωσι 100 χιλ. δολλαρίων από ένα μεγάλο κατάστημα της Ν. Υόρκης γιατί η βαφή ενός γουναρικού που είχε αγοράσει απ' αυτό, της είχε προκαλέσει ένα άσχημο εξάνθημα στο λαιμό. Ο Μπάχραχ εξέτασε λίγη απ' τη βαφή της γούνας και τη βρήκε αθλαστή. Εκτός της βαφής, υπήρχαν πάνω στο τρίχωμα του γουναρικού και κάτι άλλες χημικές ουσίες, συστατικά ενός ακριβού άρώματος. Κι' αυτά έπισης δεν μπορούσε να προκαλέσουν τον έρεθισμό.

Ο Μπάχραχ άπορησε. Όσο τόσο συνέχισε τα πειράματά του και βρήκε επιτέλους τη λύσι: Ένώ η βαφή και το άρωμα ήταν αθλαστή, όταν έρχονταν σε έπαφή μεταξύ τους σχημάτιζαν μια χημική ένωση, που προκαλούσε το εξάνθημα στο λαιμό της κυρίας. Όταν η κυρία άλλαξε άρωμα, το εξάνθημα εξαφανίσθηκε.

Ο Μπάχραχ πληρώνεται από 25 δολάρια και πάνω για κάθε εξέταση. Γλυτάνει όμως τους πελάτες του από ζημιές εκατομμυρίων δολαρίων κάθε χρόνο.

Οι συμβουλές του για την αγορά ενός γουναρικού είναι οι εξής: «1) Ψωνίζετε από ένα ανεγνωρισμένο κατάστημα, που φροντίζει πάντα να διατηρή την καλή του φήμη. 2) Διαλέγετε τον καλύτερο τύπο κάθε γουναρικού. Αν τα χρήματά σας είναι λίγα, προτιμήστε μάλλον την καλύτερη ποιότητα ενός φθηνού γουναρικού, παρά τη δεύτερη ή τρίτη ποιότητα ενός ακριβού».

Το πάθος της μουσικής

Σ' όλη τη συζυγική της ζωή η κ. Μπλανσάρ υπέφερε τρομερό μαρτύριο. Όχι πως ο άντρας της ήταν γυναίκας ή μανιακός ή χαρτοπαίκτης ή ζηλιάρης. Κάθε άλλο. Είχε λεπτό χαρακτήρα, ευγένεια, αισθήματα, ήταν ανοιχτοχέρης, πιστός και καλός. Αλλά δεν αγαπούσε τη μουσική.

Υπάρχουν άνθρωποι που δεν αγαπούν τη μουσική, γιατί δεν την καταλαβαίνουν. Μ' αυτούς μπορείς να έλπιζεις με τον καιρό πως κάποτε θα τους πείσεις — χωρίς στο σνομπισμό και το φιλότιμο — ότι την καταλαβαίνουν. Υπάρχουν άλλοι που η μουσική τους κάνει να λυσάνε, τους σπρώχνει να ούρλιάζουν, σαν να τους σκοτώνουν, όταν ακούσουν την παραμικρή νότα. Τέτοιος ήταν και ο άνθρωπος πουχε παντρευτή η κ. Μπλανσάρ. Ενώ η Σιδονία Μπλανσάρ δεν ήταν γυναίκα, ήταν λύρα, άρπα, αρμόνιο, ορχήστρα!

Η μουσική ήταν το μεγάλο της πάθος. Αν δεν άκουγε μουσική, έμιαζε με ψάρι έξω απ' το νερό, μελαγχολούσε, πέθαινε.

Παίζε όταν λείπω απ' το σπίτι, της έλεγε ο μακαρίτης. Μά τις περισσότερες φορές ο άθλιος ήταν στο σπίτι.

Πέρασαν δέκα χρόνια από τότε και συχνά η Σιδονία αναγκαζόταν να κλείνει το πιάνο της, εξ αιτίας του αντρος της. Έπειτα ο κ. Μπλανσάρ πέθανε. Και στη νεκρώσιμη ακολουθία, τον συνοδεύε η πιο μεγαλόπρεπη μουσική — κύματα άφατης αρμονίας. Ήταν

Όταν ελεύθερη πια η Σιδονία ικανοποίησε το πάθος της επί ένα ολόκληρο χρόνο, συλλογίστηκε πως παρ' όλες τις όπερες, όπερα - κωμικ, τις όπερέττες, τις μφωνικές συναυλίες, τις εσέτες, παρ' όλο το πιάνο που δεν τ' άφηνε ν' ανασάνη ούτε στιγμή, κάτι έλειπε απ' την ευτυχία της. Αυτό το κάτι ήταν... ένας συζυγός! Η Σιδονία έπληττε μ' όλη τη μουσική της. Αίσθηματική κι' ευαίσθητη ψυχή, δεν μπορούσε μονάχα με τη μουσική να ικανοποιή τους ρομαντικούς της πόθους.

Τότε φάνηκε η τύχη με τα συμπληθητικά χαρακτηριστικά του αντικρουού γείτονα.

Μια προσωρινή αλλαγή διαμερίσματος για να ευκολύνει τις επιδιωρώσεις του σπιτιού της, ανάγκασε την όμορφη και παχουλή χήρα να πλαγιάσει στην κάρμαρα που έδλεπε προς την αυλή.

Σπάνια έμπαινε στο μελαγχολικό και κρύο δωμάτιο. Την πρώτη βραδυά λοιπόν που η Σιδονία σήκωσε το παραπέτασμα, είδε πέρα απ' την αυλή ένα φωτισμένο παράθυρο και πίσω απ' το παράθυρο ένα κορό δυό θήκες για βιολί. Έπαινα στους τοίχους ήταν κρεμασμένες κιθάρες, λύρες και μαντολίνα. Δυό εταζέρες με

Επίδοσις συμμαχικής νότας!... (Σκίτσος Β. Χριστοδούλου)

ΚΟΠΤΙΚΗ * ΡΑΠΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

Και ποιά δεν θα επιθυμούσε να κόβη και να ράβη χωρίς καρφίτσες και πρόδες;

Μόνον με το άφθαστο και άσυναγώνιστο σύστημα ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ θα το επιτύχετε.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΑΘΗΝΩΝ: 'Υ. ΠΕΡΙΔΟΥ 3 (Σύνταγμα).

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Β. Κωνσ/νου 73.

ΘΕΣ/ΚΗΣ: Νικηφόρου Φωκά 5.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Διά τας απόρους και πυροπαθείς τας διδάκτρα ήλαττωμένα.

ΚΟΠΤΙΚΗ * ΡΑΠΤΙΚΗ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

GUERRE LAVIGNE

DAYDOY FILS

ECOLE PIGIER

ΤΗΛΕΦ. 33.398

Αν. Καραγιάννη

ΑΘΗΝΑΙ: ΝΙΚΗΣ 54

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤ/ΝΟΥ 60

ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΕΡΨΙΦΕΑΣ

τετράδια μουσικής συμπληρώναν την επίπλωσή. Μέσα στο σαλόνι πηγαίνονταν σοβάρος, ένας μεσόκοπος κύριος, ντυμένος στα μαύρα. Ήταν ο Πιέρ Ντυρ, που είχε κληφεί κι' αυτός πριν λίγους μήνες.

Καμιά δεκαριά μέρες ο χήρος και η χήρα φλερταρίζαν απ' τα παραθύρα τους. Τα παρακάτω δεν άργησαν ναρθούν και μία μέρα η κ. Σιδωνία έγινε ενώπιον του Νόμου κ. Ντυρ. Ο Πιέρ ώδηγησε τη νεύμφη στο δικό του διαμερίσμα που ήταν πιο μεγάλο, πιο κομψό. Πριν περάσουν το κατώφλι, ο Πιέρ σταμάτησε και είπε:

— Σιδωνία, σου έτοιμασα μία έκπληξη. Παρατήρησε βέβαια πως τα ραντεβού μας γινόντανε στο σπίτι σου, γιατί στο δικό μου έκανα μεγάλες επιδιορθώσεις. Έμπα στο σαλόνι για να κρίνεις και μόνη σου.

Η Σιδωνία μπήκε στο σαλόνι και κλονίστηκε. Το θαύμασμο πιάνο με την ούρα είχε εξαφανιστεί. Ένα πολυτελές γραφείο αντικαθιστούσε το αρμόνιο, ένα καλάθι για τα χαρτιά την άρπα. Κάδρα διάφορα βοσκόντανε στη θέα που ήταν οι κίθαρες και οι λύρες και μία καινούργια ταπεταρία είχε διώσει τις εταίρες.

— Αυτό το σαλόνι, έξακολουθώ ο Πιέρ, είχε τις αναμνήσεις της μακαρίτισσας της

ΜΟΝΟΝ ΣΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ γίνονται Περμανόντ

με χονδρές Μπουκλές δι' ηλεκτρονίου και άνευ δροχ 15.000 Με κρεμασ Λανολίν 5000

Μπουκλές από Ευρωπαϊκό μαλλί σ' όλο το μέγεθος και χρωματιστά 5.000

Διά Κουμπήρια και: Εποχικά γίνονται οι σχετικές εκπτώσεις

Πειραιώς 256 Γρα 55 517

• Προστατεύει την επιδερμίδα από την αήθεια της θαλάσσης και προλαμβάνει τα ηλιακά καύματα

Προσέχετε τις οδηγίες

γυναίκας μου. Τρελλανόταν για τη μουσική. Πούλησα όλα τα μουσικά όργανα και έμπνευστα άλλο περιβάλλον για σένα. Δόξα νάχη ο Θεός, εσύ Σιδωνία μου, είσαι αληθινή γυναίκα και όχι κύμβαλον αλαλάζον.

— Δεν αγαπάς λοιπόν τη μουσική; ψιθύρισε η Σιδωνία με φωνή που μόλις άκουγαν.

— Το να μη την αγαπώ είναι λίγο, απάντησε ο Πιέρ. Την μισώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Η μουσική είναι ο μεγάλος εχθρός μου!

Η άτυχη Σιδωνία την είχε πάθει για δεύτερη φορά. Μισολιποθυμή έπεσε στο ντιβάνι κι' άρχισε να κλαίει με λυγμούς. Η μόνη ελπίδα που της έμενε ήταν να τα τινάξει και ο Πιέρ και να παντρευτεί κανένα διευθυντή Ωδείου.

ΠΩΛ ΑΡΕΝ

ΩΩ

Η Ζάν ντ' Άρκ στην έδρην

«Όσοι θέλουν να εκτιμήσουν όλη την αξία του νέου φιλμ «Ζάν ντ' Άρκ», με την Ίνγκριντ Μπέργκμαν, πρέπει να το ιδούν δύο φορές: την πρώτη για να παρακολουθήσουν την υπόθεση και τη δεύτερη για να απολαύσουν τις ιστορικές λεπτομέρειες.

Πράγματι, ένα μεγάλο μέρος απ' τα 4.600.000 δολάρια που σπαταλήσαν για να εξασφαλιστεί η ιστορική ακρίβεια από άποψες αρχιτεκτονικής, κοστούμιών, ήθων και εθίμων, τέχνης κλπ. της Γαλλίας του 15ου αιώνα.

Χρειάστηκαν π.χ. έρευνες σ' όλες τις γαλλικές βιβλιοθήκες, μελέτες εικόνων και γλυπτεισών των ειδών, για την πιστή αναπαράστασι του συμποσίου που έδωσε ο βασιλεύς της Γαλλίας για να γιορτάσει τις νίκες της Ζάν ντ' Άρκ. Σ' αυτό σεβρίστηκαν 60 διάφορα φαγητά. Οι συνδαιτηγμένες είχαν άσημνα μαχαιροπήρουνα, άλλα τα χρησιμοποίησαν μόνο για να κόβουν! Κατόπιν έκαναν δουλειά τα δάχτυλα! Στο τέλος, σεβρίσθηκε μία πελώρια πηχτή. Ο βασιλιάς την έκοψε με το σπαθί του, κι' αμέσως πέτυξαν από μέσα 12 μικρά πουλιά.

Επίσης πιστή ήταν η απομίμηση της χρυσόσκηντης κάπας που φορούσε η Ζάν ντ' Άρκ στο συμπόσιο. Γιατί οι έρευνες ανακάλυψαν το λογαριασμό του ράφτι που είχε ράψει τα φορέματα και τις στολές της, με πλήρη περιγραφή του καθενός.

Ο λογαριασμός αυτός βρέθηκε στην Εθνική Βιβλιοθήκη του Παρισιού, μαζί μ' άλλα ιστορικά έγγραφα της εποχής της ηρωικής δράσεως της Παρζένου της Ορλεάνης.

Τα λόγια που προφέρει η Ίνγκριντ Μπέργκμαν στο δικαστήριο, είναι τα ίδια που είπε η Ζάν ντ' Άρκ (μεταφρασμένα απ' τα πτενογραφημένα πρακτικά της ίκνης της). Η πανοπλία της Ζάν ντ' Άρκ ζύγιζε 30 κιλά. Η Μπέργκμαν όμως φορεί στο γύμνασμα πιστό όμοιομά της από αλουμίνιο, βάρους 10 μόλις κιλών. Χρειάστηκε ωστόσο να εξασκηθεί αρκετά, για να περπατάει ελεύθερα μ' αυτήν, γιατί στην αρχή σκόνταβε και ξεπλωνόταν χαμώ φαρδειαπλατεί!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γεώργιον Παπαχρήστου, Πειραιά. Καλό το σταυρόλεξό σας. Υπάρχουν μόνο αρκετές γενικές και αιτιατικές. Θα το δημοσιεύσω αν κατορθώσω να περιορίσω τον αριθμό τους. Έν τω μεταξύ στείλετε μας κανένα καλύτερο με λιγότερα μαύρα και άκομη πιο διαλεκτές λέξεις. Σπύρον Κυριακόπουλον: Πολλά μαύρα τετραγωνίδια κομούν το σταυρόλεξό σας και δεν αφήνουν τις λέξεις να διασφαλιστούν όσο χρειάζεται. Υπάρχουν λέξεις των 5 γραμμάτων απ' τα οποία μόνον τα δύο διασταυρώνονται και άλλες των 7 απ' τα οποία μόνον τα 3 διασταυρούνται. Γεώργιον Θεοδωρίδην: Οι λέξεις ΘΙΚΗ, ΕΞΑΝ, ΕΡΑΣ, ΣΙΣ και μερικές άλλες παρόμοιες καταστρέφουν το σταυρόλεξό σας. Έχετε όπ' όψιν σας και κάτι άλλο: Το σχέδιο δεν πρέπει να χωρίζη το σταυρόλεξο σε κομμάτια, ενώ σεις το χωρίζετε σε ξεστειλά με ένα πιο περιποιημένο. Θα το δημοσιεύσω ευχαρίστως. Αγγέλον Ντρουσόπουλον. Ένταυθα: Το διορθωμένο σταυρόλεξο «Α» θα δημοσιευθεί. Τώρα όμως πρέπει να διορθώσετε και το «Β», οι λέξεις του οποίου ΚΑΤΑΔΟΞΙΑ (αντί καταδόσεις) και ΑΣΩΤΕΙΑ (αντί ασωτία) θέλουν αντίκαταστάσι. Νίκον Κουκούλην. Μιλήθη: Το σταυρόλεξο, έκείνο που αρχίζει με τη λέξη «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» δεν είναι τόσο επιτυχημένο. Οι λέξεις ΔΑΣΥΤΡΙΧΗ, ΡΑΠΙΣΜΕΝΗ κλπ. δεν μας άρεσαν καθόλου. Το άλλο καλύτερο και θα δημοσιευθεί με ελαφρές διορθώσεις. Μιχαήλ Τσιγνιμιδην. Θεσσαλονίκη: Οι λέξεις ΤΟΣ, ΣΕΡ, ΟΡΟ, ΑΡΕΥΣ κ.ά. καταστρέφουν το σταυρόλεξό σας. Παν. Γρ. Οικονόμου. Πειραιά: Καλό, πολύ καλό το σταυρόλεξό σας, μα τι γυρεύει μέσα στις γενικά καλές λέξεις έκείνη η ΔΑΜΑΛΑ και πως να την αντικαταστήσω στη θέση όπου βρίσκεται; Δημήτριον Καραμάνη: Εκτός του ότι έχει πολλά μαύρα τετραγωνίδια το σταυρόλεξό σας έχει και λέξεις τελείως κακές όπως ΛΥ, ΙΘΕ, ΙΤΟ, ΝΕΚΕΡΩ, ΚΟΛΕΓΙΟΝ κ.ά. Δ. Μελισσόπουλον: Οι λέξεις ΑΝΑΣ, ΜΠΟΡΑ, ΙΑΤΑ, ΓΑΝΟΝ κ.ά. παρόμοιες καταστρέφουν το σταυρόλεξό σας. Στείλετε μας ένα καλύτερο με λέξεις πιο απάντες, αλλά όχι ανυπαρκτές και ανιστορητικές. Αλέξανδρον Καπετάνγιαννίδη: Το κάπως προχειροφτιαγμένο σταυρόλεξό σας περιέχει πολλές λέξεις των δυο και τριών γραμμάτων καθώς και αρκετές ανυπαρκτές όπως ΣΕΖΟΝ, ΣΑΡΑΤ, ΚΡΥΣ, ΠΚΔ, ΠΣΟ κ.ά. Για να είναι δημοσιεύσιμο ένα σταυρόλεξο πρέπει να είναι πολύ καλύτερο από το άποσταλν. Ανδρέαν Στεργίου: Φαίνεται καθαρά πως δεν δυσκολευτήκατε πολύ για να φτιάξετε το σταυρόλεξο που μας στείλατε. Το ότι όμως είναι αρκετά καλό δείχνει πως με μία μεγαλύτερη προσπάθεια θα φτιάχνατε ένα τέλειο. Αυτό ακριβώς περιμένουμε για να το δημοσιεύσω αμέσως. Αυτό θα δημοσιευθεί αν κατορθώσω να το επιφέρω με ωρισμένες διορθώσεις. Νικόλ. Αρχοντουλάκη. Ίωαν. Λαζαράν. Ανδρέαν Καραμήρη. Αθανάσιον Μανασίτσαν. Αθανάσιον Αρναούτοπουλον. Νικόλ. Αρχοντουλάκη. Χάρη Κάλω: Δυστυχώς δεν δημοσιεύσω αγγελίες αυτού του είδους. Β. Δασούτην και Φαννίκον Αντωνίου: Τον «Θησαυρό» οι Διευθυντές που ζητάτε είναι του «Κήρυκα»: National Herald 140 West 26th Street, New York N. Y., U. S. A. της δέ «Ατλαντίδος» 203-205 West 25th Street, New York N. Y., U. S. A. Ωρίων 28, Θεσσαλονίκη: Η διευθύνσις του κ. Σουγίου είναι σήμερα: Θεάτορον «Μετροπόλιταν», Λεωφ. Αλεξάνδρου 16, Αθήνα. Τόμ. Μίξ. Λαρίσας: Στη στήλη αυτή θα βρείτε κάθε εβδομάδα διάφορες διευθύνσεις ατόρων και εταιριών. Τα γράμματα προς τους ατόρους και ιδίως εκείνα που απευθύνονται στις εταιρίες πρέπει να είναι συντεταγμένα στην αγγλική. Ρ. Ο. Μαρί Ν. Ω. Ένταυθα: Η διευθύνσις του Nelson Eddy είναι: Republic Studios, 4024 Radford Ave., North Hollywood Calif., U. S. A. Εκτός από τα αγγλικά ο Ν. Έντν ξέρει μόνο γαλλικά. Συνήθως απαντά στα γράμματα που του στέλνουν και στέλνει φωτογραφία του με απίφροσι. Πρέπει όμως να του την ζητήσετε. Ν. Ε. Θ.: Η διευθύνσις της Jane Russell είναι σήμερα: Paramount Pictures Corp., 5451 Marathon Street, Hollywood, 38, Calif. Χαρ. Ι. Λαζαράν. Χατζήν. Γύθειον: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Αγαπητέ μας φίλε. Η διευθύνσις της Martha Vickers είναι: Warner Bros. Studios, Burbank Calif., U. S. A. Ζωζώ. Ένταυθα: Οι δύο διευθύνσεις που ζητάτε είναι: Ingrid Bergman, United Artists Studios Corp., 1041 N. Formosa Ave Hollywood 46, Calif. U. S. A. και Rita Hayworth, Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif. U. S. A. Η τελευταία θ' άργηση κάπως να σας απαντήση γιατί βρίσκεται προς το παρόν στο Παρίσι Σπύρον Μπουγιάν. Κομοτηνή: Το περιοδικό που αναφέρετε έχει διακόψει την έκδοσί του πολύ πρό του Πάσχα. Τσ. Δ. Σ. Σ. Πειραιά: Η διευθύνσις της κυρίας Eleanor Roosevelt είναι: Ladies Home Journal, Independence Square, Philadelphia 5, Pa. U. S. A. Την άλλη διευθύνσις την έχουμε Γ. Ο. Λ. Λαμία: Η διευθύνσις των σπάρ Esther Williams, Lana Turner και Marilyn Maxwell είναι: Metro Goldwyn Mayer Studios, Culver City, California, U. S. A. Της Margaret Lockwood: Eagle-Lion, Oxford Street 169-171, London, England. Οι ημερομηνίες γεννήσεως που ζητάτε είναι: Έδελν Κήζ: 20 Νοεμβρ. 1920. Βίβιαν Λή: 5 Νοεμβρίου 1914. Ρίτα Χάιγνγουορθ: 17 Οκτωβρίου 1918. Έστερ Γουίλλιαμς: 1 Αυγούστου 1921. Τζιν Τίρνερ: 20 Νοεμβρίου 1920. Κόρνελ Γουάιλντ: 13 Οκτωβρίου 1915. Λίνα Νταρνέλ: 16 Οκτωβρίου 1923. Κόρην του Βορρά, Φλόριντα: Η διευθύνσις των Connie Marsall και Peggy Ann Garner είναι: 20th Century Fox Films 10201 West Pico Blvd., West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. και της Margaret O'Brien Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U. S. A. Ταλάζια πεταλούδα. Ένταυθα: Η διευθύνσις της Deanna Durbin είναι: Universal Pictures Co., Inc. Universal City, Calif. U. S. A. Μικρή φουματική. Σωτήρια: Η διευθύνσις της Katina Paxinou είναι: R. K. O. Radio Pictures, Inc. 780 Gower Street, Hollywood 38, Calif. U. S. A. Σας ευχαριστούμε για το τόσο ευγενικό γράμμα σας και σας ευχόμεθα ταχεία ανάρρωσι. Ερωτευμένη με τον «Θησαυρό», Ευλόκαστρο: Η διευθύνσις του Cecil B. de Mille είναι: Paramount Pictures Corp., 5451 Marathon Street, Hollywood 38, Calif. U. S. A. Κρητικάκι. Χαγιά: Η μόνη Έλληνισ σπάρ του Χόλλυγουντ είναι η Katina Paxinou. Εάν θέλετε να της γράψετε, θα βρείτε πιο πάνω την διευθύνσις της. Ρ. Ο. Κ. Μ. Ο. Λ. Ν. 1: Ο Σαρλ Μπουαγιέ βρίσκεται προς το παρόν στο Παρίσι. Στο Χόλλυγουντ η διευθύνσις του είναι: Charles Boyer, Universal-International Pictures Co., Inc. Universal City, Calif. U. S. A. Η διευθύνσις του Johnny Weissmuller είναι: R. K. O. Radio Pictures, Inc. 780 Gower Street Hollywood 38, Calif. U. S. A.

Η πιο πρωτότυπη «στάρ»

Η ΘΟΠΟΙΟΣ απ' την κορυφή ως τα νύχια! Αυτή είναι η Μισελίν Πρέλ. Και είναι γεννημένη ηθοποιός γιατί από πολύ μικρή εξέπληττε το περιβάλλον της με διάφορες εμφανίσεις και επιδείξεις της. Διαβολόπαιδο απ' τα μικρά της χρόνια, δεν άργησε ούτε δυσκολεύτηκε να γίνει γνωστή και διάσημη. Και δεν έγινε καμιά ηθοποιός αμερικανικού τύπου, μοιραία, μυστηριώδης, λάτρης της πόζας. Αυτό άλλωστε δεν θα ταίριαζε στον γεμάτο ζωτικότητα χαρακτήρα της που δεν της επιτρέπει να κρύβη το παραμικρό και που αντιθέτως την κάνει να εξωτερικεύη τα πάντα με μία αυθόρμητη ελιγκρίνεια.

Η Μισελίν γεννήθηκε στο Παρίσι στις 22 Αυγούστου 1922. Οι γονείς της, παλαιό Παριζιάνοι, έμεναν στην άριστη όχθη του Σηκουάνα, σε μικρή απόστασι απ' τον κήπο του Λουξεμβούργου, όπου η Μισελίν πέρασε το μεγαλύτερο μέρος των ευτυχισμένων παιδικών της χρόνων. Η πρώτη της φίλη ήταν μία έμπορος ζαχαρωτών που της προμήθευε διαλεκτά γλυκά για τα όποια η Μισελίν είχε και έχει πάντοτε ιδιαίτερη αδυναμία.

Σε ηλικία πέντε ετών, η Μισελίν ήταν άρχηγος μίας διαβολοπαρέας αγοριών και κοριτσιών της ηλικίας της, απ' τα όποια τα περισσότερα έγιναν αθληταί και ηθοποιοί.

Κι' έφτασε η εποχή που η Μισελίν έπρεπε να πάη πια στο σχολείο. Στην αρχή αυτό την ενθουσίασε. Ένώ όμως ήταν πάντα πρώτη στα παιγνίδια και στις αθλητικές επιδείξεις, δεν ικανοποιούσε καθόλου τους δασκάλους της στα διάφορα μαθήματα. Κι' έπειδή όσο μεγάλωνε γινόταν και

πιο ζωρή, ο διευθυντής του σχολείου αναγκάστηκε, με κάποιο πρόσχημα, να την στείλν στο σπίτι της, λέγοντας στους γονείς της πως με την αμέλειά της άποτελούσε ένα κακό παράδειγμα για τα άλλα παιδιά.

Η Μισελίν ήταν τότε δώδεκα ετών και οι γονείς της της πήραν μία δασκάλα ελπίζοντας πως έτσι θα διορθωνόταν το κακό. Άλλα ύστερα από ένα χρόνο, βλέποντας πως η κόρη τους αντί να προοδεύη, είχε γίνει ανυπόφορη, την έκλεισαν εσωτερική σ' ένα λύκειο θηλέων. Εκεί, η Μισελίν φρονιμειε κάπως, όχι όμως για πολύ. Μερικές θεατρικές και κινηματογραφικές παραστάσεις που παρακολούθησε, την έκαναν να στραφεί προς την τέχνη αυτή.

Έτσι, μία μέρα δήλωσε στους γονείς της πως ήθελε να γίνει ηθοποιός. Εκείνοι όμως δεν έδωσαν μεγάλη σημασία στη δήλωσή της, γιατί είχαν πιά συνηθίσει στις τρέλλες της. Άλλοτε π. χ. έλεγε πως θα γίνει πρωταθλήτρια του μποξ και του κολυμβήματος, άλλοτε μεγάλη χορεύτρια και άλλοτε πάλι μία μεγάλη εξερευνητής.

Παραδόξως όμως αυτή τη φορά η Μισελίν επέμενε στην απόφασή της. Και μ' ένα συστατικό νούμα κάποιο οικογενειακού φίλου, παρουσιάσταν σε λίγο στον σκηνοθέτη Κριστιάν Στένγκελ. Το πρώτο της φιλμ ήταν το «Τραγουδά» του Σαρλ Τρενέ. Ύστερα έστράφη προς το μιούζικ-χάλλ. Αξέχαστο θα της μείνη το κρύο που έκανε στα παρασκηνία. Απέτυχε όμως στο μιούζικ-χάλλ όχι γιατί δεν είχε την απαιτούμενη χαρι και δροσερότητα, αλλά γιατί της έλειπε η πείρα.

Οι γονείς της βλέποντας πως για πρώτη φορά η κόρη τους επέμενε στην απόφασή της, σκέφθηκαν να την εγγράψουν στην σχολή του Ραμόν Ρουλό. Σε μία επίδειξι των μαθητών αυτής της σχολής στην οποία παρευρέθη και ο σκηνοθέτης Πάμπστ η Μισελίν έπαιξε με τόση επιτυχία ένα ρόλο στον «Κουρέα της Σ. Α. Άλλης» ώστε ο διάσημος σκηνοθέτης της ανέθεσε αμέσως ένα ρόλο στο φιλμ «Αγωνία κοριτσιών».

Η επιτυχία της Μισελίν στο πρώτο της αυτό φιλμ την έκανε να πάη ως καλλιτεχνικό ψευδώνυμο το όνομα της ηρώιδος Μισελίν Πρέλ. Το πραγματικό της όνομα είναι Μισελίν Σασάν.

Ύστερα από την επιτυχία της αυτή όμως η Μισελίν γνώρισε μία περίοδο άτυχιών. Τα φιλμ στα όποια έπαιξε «Χαμένους παράδεισους» με τον Φερνάν Γκραβέ και «Η καμωδιά της επιτυχίας» με τον Ραμόν Νοβάρρο αντιμετώπισαν μεγάλες δυσχέρειες και βγήκαν δυο ολόκληρα χρόνια μετά το «γύρισμα» τους.

Μετά την κατάρρευση, η Μισελίν κατέφυγε στην Κιανή Ακτή. Στην Μασσαλία σκημάτισε ένα θίασο ερασιτεχνών κι έπαιξε έργα αγνώστων συγγραφέων. Τότε ακριβώς άρχισε και η προβολή των φιλμ «Χαμένος Παράδεισος» με τον Φερνάν Γκραβέ. Τα δυο αυτά φιλμ και ιδίως το δεύτερο, την έκαναν πασίγνωστη στο κοινό.

Το 1944 η Μισελίν γύρισε στο Παρίσι για να γυρίση το φιλμ «Φαυλάδα» με τον Ραμόν Ρουλό και «Καμπάνια του λυτρωμού».

Παντρεύτηκε τότε ένα φανατικό θαυμαστή της, τον Μισέλ Λεφόρ. Γύρισε ακολούθως τον μεγαλύτερο θίασο της καριέρας της «Τα φλογισμένα νεύρα» με τον Ζεράρ Φιλίπ. Από το Χόλλυγουντ έχει λάβει πολλές προσκλήσεις, αλλά διασταλεί να φύγη τη Γαλλία.

Η Μισελίν έχει δυο παράξενες γυναιές: Κάνει συλλογή από γυαλινές σφαίρες και από μπουκάλια με παστέλα σχήματα.

Τις ελεύθερες ώρες της τις περνά στην έσοχη όπου ασχολείται με το ψάρεμα και το κυνήγι.

Στο σπίτι της η Μισελίν έχει μία εξαιρετική βιβλιοθήκη γιατί η πιο αγαπημένη ασχολία της είναι το διάβασμα. Έχει όμως και αρκετά ελαττώματα απ' τα όποια το πιο σοβαρό είναι η λαιμαργία της.

ΠΩΛ ΚΛΟΣ

ΠΕΙΔΗ κάποτε θέλησε να πιάσει ένα γκάγκστερ, που τον υποστήριζαν ισχυρά πολιτικά πρόσωπα του Σικάγου, ο επιθεωρητής Όλινσεν μετέβη στην άλλη άκρη της μεγαλουπόλεως, στη Νόρθ Κλάρκ Στρήτ, όπου βασιλευε παντοτε ειδυλλιακή ησυχία.

Τρείς μήνες όμως αργότερα, τα πράγματα άλλαξαν: Ένας κάποιος Άνσελμο Περούκι ήρθε να εγκατασταθεί στη συνοικία εκείνη.

Ο Περούκι είχε απασχοληθεί με το λαθρεμπόριο των ποτών. Ήταν την εποχή της πατοπαγοποιήσεως. Για να συγκεντρώσει την τεράστια περιουσία του, έλεγαν πως είχε αναγκαστή να «καθαρίσει» περισσότερους αντίπαλους απ' όποιονδήποτε άλλον λαθρέμπορο του είδους του. Έπειδή όμως ήταν άνθρωπος απλήστος, θέλησε να αυξήσει την περιουσία του κι έδωσε στο μάτι τα καθαριστήρια της Νόρθ Κλάρκ Στρήτ. Μόλις έγ-

νώδεκα ώρες, μπόρεσε να αναφέρει στον Όλινσεν πως, εκείνος που έριξε τον «άναντα», θα ήταν ένας νεαρός εικοσιτριών χρονών, πολύ όμορφος και με μεγάλη επιτυχία στις κοπέλλες, που όλοι τον ήξεραν ως «Έντι». Κανένας δεν ήξερε το άλλο του όνομα. Ο Όλινσεν τον διάταξε να τον συλλάβει.

Όταν του τον έφεραν στο τμήμα, ο Όλινσεν, που καθόταν στο γραφείο του μασώντας την άκρη ενός πούρου, τον κύταξε με αδημία.

— Όστε έτσι λοιπόν! του είπε. Έσύ έριξες τη χειροβομβίδα; Υποθέτω πως έχεις έτοιμάσει ένα «άλλοθι»...

— Φυσικά, απάντησε ήρεμα ο Έντι. Η χειροβομβίδα ρίχτηκε την Τρίτη, στις 11 το

πελάτες. Το ίδιο βράδυ, ο Όλινσεν έπιασε έξη συμμορίτες και την άλλη μέρα ο Γιάτς συνάντησε τον υπαρχηγό του Περούκι στο δρόμο και, καθώς εκείνος δοκίμασε να του ξεφύγει, τον ξαπλώσε κάτω με μια πιστολιά.

Το άλλο απόγευμα, η Γκέρντα Όλινσεν βγήκε από το σπίτι της για να πάει στο γραφείο του πατέρα της. Αλλά δεν έφτασε στο τμήμα. Στις όχτρες το βράδυ, κάποιος άγνωστος τηλεφώνησε στον Όλινσεν πως, αν ήθελε να ξαναβρεί

Ο Έντι, πεσμένος όπως ήταν πάνω στο τραπέζι πυροβόλησε πρώτος...

Ερωτευμένος ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ
ΠΕΡΙΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

καταστάθηκε λοιπόν στη συνοικία, έστειλε ανθρώπους του να εידιοποιήσουν τους σοβαρότερους ιδιοκτήτες καθαριστηρίων της περιφέρειας πως έπρεπε να έγγραφον μέλη της...

«Εταιρεία Προστασίας» των, που είχε ιδρύσει.

Όσοι δοκίμασαν να αρνηθούν, εידιοποιήθηκαν — με το χαμόγελο στα χείλη, φυσικά — πως καλύτερα θα ήταν να το αποφασίσουν, γιατί αλλιώς, μπορούσε να τους ρίξει μια μέρα κάποιος έναν «άναντα» στο μαγαζί τους...

Ο «άναντας» ήταν μια μικρή χειροβομβίδα, που χρησιμοποιούσαν οι γκάγκστερς του Σικάγου, την εποχή εκείνη.

Όλοι δέχτηκαν, εκτός από έναν: τον Τζακ Σάρμαν, που έδωσε σχέδιο με τις κλωσίδες των απεσταλμένων του Περούκι. Το αποτέλεσμα ήταν ότι, τρεις μέρες αργότερα, κάποιος πέταξε έναν «άναντα» μέσα στο καθαριστήριο του Σάρμαν και του τάνανε γυαλιά — καρφιά.

Ο επιθεωρητής Όλινσεν έστειλε άμεσα δυο εμπιστούς του, τον Γιάτς και τον Σάνσου, που ήταν άγνωστοι στη συνοικία, να ψάξουν να βρουν ποιος έριξε τη χειροβομβίδα.

Ο Σάνσου φάνηκε τυχερότερος. Μέσα σε είκοσιτέσσερες ώρες, στα διάφορα ύποπτα κέντρα όπου πήγε, σαν πελάτης, άκουσε «κάτι» και, μέσα σε άλλες

πρωί. Έγώ, την ώρα εκείνη, έπαιζα μπιλιάρδο στο Σήγκαρ κι' έχω σαράντα μάρτυρες για να το βεβαιώσουν.

— Άκου να σου πω! γρύλλισε ο Όλινσεν, κυττάζοντάς τον από την κορυφή ως τα νύχια. Είσαι πολύ νεαρός ακόμα. Με τη συμμορία του Περούκι, τώρα τελευταία έχεις μπλέξει. Δυστυχώς δεν έχεις «φάκελλο» κι' έτσι δεν μπορείς να σου κάνω τίποτα. Φύγε!

— Άλλά σε προειδοποιώ ότι, την ερχόμενη φορά, που θάχης κάνει πάλι κάτι, θα στείλω έναν άνθρωπό μου να σε βγάλει από τη μέση. Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω. Στρίβε τώρα!

Ο Σάνσου τον περίμενε στο διάδρομο.

— Κανάγια! του σφύριξε. Κύτταξε να καθήσης φρόνιμα, γιατί θα σε κανονίσω!

— Άλλά ο Έντι δεν τον άκουγε. Στο βάθος του διαδρόμου, είχε ανοίξει μια πόρτα και πρόβαλε μια κοπέλλα. Ήταν εικοσιδύο χρονών, με ξανθά μαλλιά, από τις γυναικές εκείνες, που καρφώνοναι στη θέσι τους όταν τις βλέπεις.

— Προχώρα! γρύλλισε ο Σάνσου, που είδε ότι ο γκάγκστερς κοντοστεκόταν. Και μην κυττάς έτσι τη μίς Γκέρντα Όλινσεν. Δεν είσαι άξιος να ρίχνεις τα μάτια σου επάνω της.

Τέσσερες μέρες αργότερα, η συμμορία του Περούκι λήστεψε μια τράπεζα. Σκότωσαν τον ταμία και τραυμάτισαν δυο

την κόρη του ζωντανή, θάπρεπε να απολύσει τους έξη συμμορίτες του Περούκι.

Ο Σάνσου θυμήθηκε τότε την εντύπωση που είχε κάνει στον Έντι, τη όμορφη της Γκέρντα και το ανέφερε στον προϊστάμενό του.

— Αυτός τη σκάρωσε τη δουλειά, κύριε επιθεωρητά, του έλεγε.

Ο Όλινσεν έμεινε για λίγο σκεπτικός.

— Μου φαίνεται πως έχεις δίκιο, Σάνσου, του είπε. Κυττάξε να ανακαλύψετε τα ίχνη του Έντι.

Πέρασαν όμως τρεις βδομάδες, ως που ο Σάνσου κατόρθωσε να ανακαλύψει πως ο Έντι έμενε στο ξενοδοχείο «Αλτιμέρα» Νο 264, στο τρίτο πάτωμα.

Ο Όλινσεν γέμισε το πιστόλι του, πήρε ένα ταξί κι' έσπευσε στο ξενοδοχείο. Πήρε το άσπασέρ, ανέβηκε στο τρίτο πάτωμα και φτάνοντας στο Νο 264, έβγαλε το πιστόλι του, πυροβόλησε κι' έσπασε την κλειδαριά.

Στο βάθος του δωματίου πίσω από ένα γραφείο, καθόταν ο Έντι κι' έγραφε ένα γράμμα. Δεν είχε προφτάσει να σηκωθεί από τη θέσι του, ακουγοντας την πιστολιά. Είχε ωστόσο άπλωσει το χέρι του μέσα στο συρτάρι, την ώρα που έμπαινε ο αστυνομικός.

— Βγάλε το χέρι του απ' αυτό το συρτάρι, τον διάταξε ο Όλινσεν. Ακούμπησε τώρα τα χέρια σου στο τραπέζι. Προτού σε στείλω στο νεκροταφείο, θάθελα να ξέρω πού είνε η κόρη μου.

Ο Έντι, που τον κυττούσε χαμογελώντας, πήγε κατ'ιανά, αλλά το χαμόγελο έσβυσε απότομα στα χείλη του και τα μάτια του καρφώθηκαν στην πόρτα, πάνω από τον ώμο του αστυνομικού.

Ο Όλινσεν τώξερε αυτό το παλιό κόλπο. Γι' αυτό, δεν γύρισε να κυττάξη πίσω του. Μόνο σήκωσε το πιστόλι του και σημάδεψε τον Έντι. Σαν αστραπή εκείνος έχωσε το χέρι του στο συρτάρι κι' έρπαξε το πιστόλι του. Ο Όλινσεν πυροβόλησε άμεσα κι' ο Έντι έπεσε πάνω στο τραπέζι.

Ο αστυνομικός πρόσεξε πως τα μάτια του νεαρού γκάγκστερ ήταν διαρκώς καρφωμένα στην πόρτα. Κυττάζε τότε πίσω του.

Ο Περούκι στεκόταν στο κατώφλι. Κρατούσε το πιστόλι του και ετοιμαζόταν να πυροβολήσει, αλλά δεν πρόφτασε. Ο Έντι, πεσμένος καθώς ήταν πάνω στο τραπέζι, πυροβόλησε πρώτος.

Ο Όλινσεν νόμισε πως η πιστολιά ήταν γι' αυτόν. Αλλά γελάστηκε.

Η σφαίρα του Έντι βόηκε τον Περούκι ανάμεσα στα μάτια. Ο άρχισυμμορίτης σωριάστηκε στο πάτωμα.

— Τι σημαίνει αυτό... είπε ο Όλινσεν.

— Ακούστε με, ψιθύρισε ο Έντι, που είχε πληγωθεί από τη σφαίρα του αστυνομικού, κι' ένοιωσε τις δυνάμεις του να σβύνουν. Ο Περούκι άπληγαγε την Γκέρτα και θα την είχε σκοτώσει από μέρες τώρα.

Την είχα ιδω την ημέρα εκείνη που με πρωτοπαίσατε... Δεν ξέρω αν καταλαβαίνετε τι θέλω να σας πω... Έ. λοιπόν, την πήρα από τον Περούκι κρυφά. Είναι κλειδωμένη στο τελευταίο δωμάτιο του διαδρόμου, δεξιά. Την φύλαξε εκεί, γιατί ήξερα πως ο Περούκι έψωνε να μας βρή.

Χαμογέλασε και πρόσθεσε με αδύνατη φωνή: — Κι' τώρα αν έχετε, μπορείτε να φωνάξετε ένα νοσοκομειακό αυτοκίνητο. Δεν είμαι θανάσιμα τραυματισμένος. Όχι, όχι... Όλος ο κόσμος ξέρει πως έσεis οι αστυνομικοί δεν ξέρετε να σημάδευετε...

Την ημέρα, που ο Όλινσεν ανήγγειλε στον Γιάτς και στον Σάνσου πως είχε δώσει στην Γκέρντα την άδεια να παντρευτεί τον Έντι, λίγο έλειψε κι' οι δυο να πέσουν απόπληκτοι.

Πέρασαν τη νύχτα τους πίνοντας διπλά ούσκι και προσπαθώντας να καταλάβουν αν, σ' αυτό τον κόσμο, το έγκλημα είνε εκείνο που ανταμείβεται. Απορούσαν πως διάβολο ένας ληστής σαν τον Έντι μπορούσε να παντρευτεί μια κοπέλλα σαν τη Γκέρντα.

Εκείνο που δεν μπορούσαν να καταλάβουν επίσης, ήταν πως ο Έντι δεν ήταν πραγματικός ληστής. Νόμιζε πως ήταν. Κι' η Γκέρντα τον έβγαλε από την πλάνη του ξαναφέροντάς τον στον ίδιο δρόμο με την αγάπη της.

ΠΗΤΕΡ ΤΣΙΝΕ-Υ.

Η Ζηνοβία Παρασκευοπούλου με τη μάλλινη αεροπορική στολή της.

Η ΠΡΑ, που ο ασύρματος μετέδωσε ότι στη γηραιά Ευρώπη εγκαινιάζονται ως νέο μέσο συγκοινωνίας τα αεροπλάνα, άξιζει να γυρίσουμε τριανταπέντε χρόνια πίσω και να ταξιδέψουμε στην ειδυλλιακή και ολιγάνθρωπη τότε Αθήνα και στο κατόρθωμα μιας νεαρής και άρτιας Έλληνίδος ήθοποιου, της Ζηνοβίας Παρασκευοπούλου. Βρισκόμαστε στον Ιούλιο του 1912. Οι Αθηναίοι τσιουροφλίζουν, από τα κυνικά καύματα και... δροσίζονται τις νύχτες, στα δυο μοναδικά θερινά θέατρα της πρωτεύουσας, στο θέατρο της Κυβέλης και στο θέατρο της Κοτοπούλης. Μέσα στη φλεγόμενη, λοιπόν, πρωτεύουσα, μια φημι άνεστατώσε τους Αθηναίους. Έπέταξε η πρώτη Έλληνίδα! Το μάθατε; Η πρώτη Έλληνις «αεροπόρος» ήταν η γνωστή και αγαπημένη τότε, καλλιτέχνις του θεάτρου, η Ζηνοβία Παρασκευοπούλου.

Ένα φλεγόμενο λοιπόν Αθηναϊκό απόγευμα, όταν ο ήλιος είχε πιά κρυφθή και ο ολογόλανος ουρανός καθρεφτιζόταν στη Φαληρική θάλασσα, οι Αττικοί αϊθέρες έδέχοντο την πρώτη Έλληνίδα, που είχε την άραία τόλην να ύψωθεί σ' αυτούς, επιβαίνουσα της «Αλκυόνος». Η «Αλκυών» ήταν το όνομα, που είχε δώσει ο αεροπόρος Αργυρόπουλος, στο πρώτο ελληνικό αεροπλάνο.

Η Ζηνοβία Παρασκευοπούλου, που το δρασερό παίξιμό της το θυμούνται οι παλαιότεροι Αθηναίοι, στο θέατρο της Κυβέλης, έρραψε ειδική τουαλέτα, για να πετάξη στα ύψη. Η αεροπορική, αυτή στολή ήταν μια κλειστή μάλλινη ασπρη — τρουά — κάρ. Όπως θα λέγαμε σήμερα — ζακέττα, μια φούστα μακρυνά, επίσης μάλλινη και ένα σκουφάκι όμοιο. Η Ζηνοβία Παρασκευοπούλου επέταξε με την «Αλκυώνα», από το Φάληρο, έως του Ρούφ. Αυτή ήταν όλη — όλη η τολμηρή έναέρια διαδρομή της. Άλλ' όπως έλεγε ύστερα από το κατόρθωμά της η ίδια, χρειάστηκε να θερμοπαρακαλέσει τον γνώριμό της αεροπόρο Αργυρόπουλο, να την πάρη μαζί του στα ύψη. Στην αρχή εκείνος ήρνεϊτο, γιατί το αεροπλάνο του δεν είχε παρά μόνο μια θέσι. Ο δεύτερος λοιπόν επιβάρης της «Αλκυόνος», θα έπρεπε, αναγκαστικά, να καθήση στη ράχη του αεροπόρου και να σφιχτοδεθεί εκεί καλά.

Επί τέλους, η Ζηνοβία Παρασκευοπούλου τον έπεισε κι' ένα απόγευμα κατέβηκε στο Ζωολογικό Κήπο του Παλαιού Φαλήρου, από όπου θα έπαιρνε το βάπτισμα των αιθέρων. Στο αεροδρόμιο η Ζηνοβία φόρεσε την αεροπορική τουαλέτα της και βοήθησε τον αεροπόρο Αργυρόπουλο, κρατώντας με όλη τη δύναμή της τη μηχανή του αεροπλάνου, έως ότου αναπτύξη την απαραίτητη ταχύτητα. Κι' όταν όλα ετοιμάσθηκαν, σκαρφάωσε κι' η ίδια στο αεροπλάνο, όπου και δέθηκε στη ράχη του Αργυρόπουλου.

«Σε λίγα λεπτά, διηγόταν έπειτα η Ζηνοβία Παρασκευοπούλου, βρισκόμαστε πάνω από τη Φαληρική θάλασσα. Κυττάζοντας τα σπίτια, θαρρούσα πως έβλεπα μικρές τετράγυνες καπελλιέρες. Κι' όταν ο κ. Αργυρόπουλος μου φώναξε ότι βρισκόμαστε σε ύψος 220 μέτρων, ήθελα να ανεβούμε πιο ψηλά. Άλλά είχε αρχίσει πιά να βραδυάζη και ο Αργυρόπουλος μου είπε, πως έπρεπε να κατεβούμε. Εγώ έπεμνα. — Πάμε πρώτα μια βόλτα στην Αθήνα, του έπρότεινα, αλλά εκείνος μου απάντησε ότι ήταν αδύνατον. Ός που να τελειώση ο μικρός αυτός διάλογος, το αεροπλάνο άκουμ-

κὸ γιὰ τοὺς Ἀθηναίους εἶχε γίνει κι' ὁ μακαρίτης ἱμπρεσάριος Ἀρνιώτης, μετὰ τὴν ἐποχὴν περάσανε ἀλησμόνητες ὥρες... ἀγωνίας καὶ... εὐθυμίας πρόγας, γιὰτὶ μ' ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ δαιμονίου Ἀρνιώτη, τὸ ὑδροπλάνο τοῦ δὲν ἐννοοῦσε νὰ κἀνῃ οὔτε ἓνα μικρὸ πῆδημα, πάνω ἀπὸ τὰ φαληρικὰ νερά. Γι' αὐτὸ μάλιστα, τὸν παραλάβανε κι' οἱ συγγράφεις τὸν «Παναθηναίων» καὶ τὸν βγάλανε νούμερο στὴν ἐπιθεωρήσί τους. Ο κομπέρ τὸν «Παναθ.» αἶων» τραγουδοῦσε διακωμωδώντας τὸς ἀτυχὲς ἀποπειρὲς τοῦ Ἀρνιώτη, νὰ πετάξη:

Πάλι ὁ Ἀρνιώτης ἔλεγε με πόνον πολὺ μυχιον γιὰτὶ ξεδεύετε λεπτὰ γιὰ νέον ὑποδρύχον; τρέχει τὸ ὑδροπλάνον μου εἰς τὰ νερά ἀποκάτω, ἂν θέλετε καὶ πιο βαθυὰ σὰς πάω καὶ στὸν πάτο.

Χάριν τῆς αεροπορικής ἱστορίας ὅμως ἀς προστεθῇ, ὅτι ὁ δαιμόνιος Λεωνίδας Ἀρνιώτης, παρ' ὅλα τὰ βλαβερά, ἐπὶ τὸν ἐναντίον, κατὰφερε νὰ ὑψωθῇ στὸ πρὸχειρο, στὰ χρόνια ἐκείνα, αεροδρόμιο τοῦ Τατοῦ, παρουσία μερικῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου... δυὸ μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ γῆ καὶ νὰ διανύσῃ ἐναέρια ἀπόστασι δέκα μετὰ δώδεκα μέτρων!

Αὐτοὶ εἶνε οἱ ἀνεπίσημοι Ἕλληνες, ποὺ πρωτοπετάσανε. Ἐκτός ἀπὸ τοὺς δυὸ διπλωματούχους πρώτους αεροπόρους μας, τὸν Ε. Αργυρόπουλο καὶ τὸν ὑπολοχαγὸ Δ. Καμπέρο, ὁ πρώτος ἐπίσημος Ἕλληνας, ποὺ «πέταξε», ἦταν ὁ τότε πρωθυπουργὸς Ἐλευθέριος Βενιζέλος. Ἡ «Αλκυών», ξεκινώντας ἀπὸ τοῦ Ρούφ ἔφερε τὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο, γιὰ λίγα λεπτά, πάνω ἀπ' τὴν Ἀθήνα.

Δεύτερος μετὰ τὸν Ἕλληνα πρωθυπουργό, επέταξε, μετὰ τὸν ἀμφίδιο «Δαίδαλο» — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ὑδροπλάνου, ποὺ τὸ ἐπιτοκάρισε ὁ ὑπολοχαγὸς Δ. Καμπέρος — ὁ τότε νομάρχης Ἀττικοβοιωτίας Σπύρος Πάσιος.

Α. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

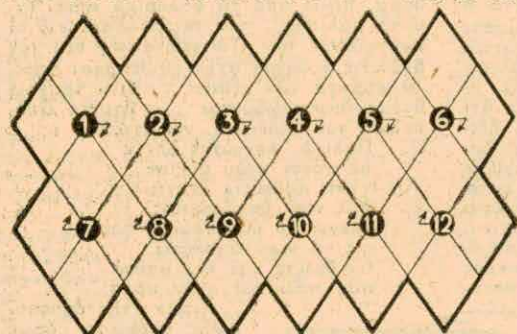

Η «Αλκυών» με τὸν αεροπόρο Αργυρόπουλο καὶ τὴ Ζηνοβία Παρασκευοπούλου.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλεκτικό ρομβοειδιστούλεξο

Μέσα στους τέσσερες μικρούς ρόμβους που βρίσκονται γύρω από τον κάθε αριθμό, θα τοποθετήσετε μία τετρασύλλαβη λέξη, βάζοντας μία ολοκληρωμένη συλλαβή μέσα στον κάθε μικρό ρόμβο. Θ' αρχίσετε από τον

ρόμβο που περιέχει το μικρό βέλος και θ' ακολουθήσετε την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) Πάνω σ' αυτήν τοποθετούνται τα ψωμιά προτού μπουν στο φούρνο.
- 2) Λαμβάνει χώραν στο Λονδίνο.
- 3) Χρειάζονται χίλια, για να αποτελέσουν μία μονάδα.
- 4) Μέρος ενός πράγματος.
- 5) Πλούσιος στην εμφάνισή.
- 6) Μικρό στρατιωτικό απόσπασμα, που τηρεί την τάξιν ή κάνει ανιχνεύσεις.

Β' ΣΕΙΡΑ

- 7) Νομικό μέσον με το οποίο παρεμποδίζεται ή εκτέλεσις δικαστικής αποφάσεως.
- 8) Πράσινη ελλην διαπρυομένη στην άλμη.
- 9) Γελά, γιατί ο κόσμος πληρώνει.
- 10) Φίλμ της Ντιανας Ντάρμπιν.
- 11) Διαρκεί αρκετά χρόνια.
- 12) Αξιοτίμος.

Ερωτήσεις

- 1) Ποιά ήταν η άσχημη εκείνη Γερμανίδα πριγκίπισσα, που έγινε Τσερίνα της Ρωσίας;
- 2) Ποιά είναι η βασίλισσα που λέγεται πως είχε φολάκρα και φορούσε περρούκα;
- 3) Ποιά είναι η κοπέλλα που διαίχθηκε ένα στρατό καθάλλα σ' ένα ασπρο άλογο, κι έβωσε τη χώρα της;

Απρέπτε

Αν 100 γάτες πιάνουν 100 ποντικούς σε 100 λεπτά της ώρας, πόση ώρα χρειάζονται 6 γάτες για να πιάνουν 6 ποντικούς;

Με το αεροπλάνο

Ένας πιλότος στέλλεται σε μία αεροπορική ανανώνισι. Ξεκινάει απ' το σημείο Α και πρέπει να προσγειωθεί στο Β, αφού περάσει πάνω απ' όλα τα τετραγώνια, και μάλιστα απ' το κέντρο τους, αλλά μόνο μία φορά απ' το καθένα. Ποιά είναι η συντομότερη διαδρομή που θ' ακολουθήσει;

Τα 16 δέντρα

Η γυναίκα ενός κτηματίου ζήτησε απ' τον άντρα της να φυτέψη μερικά όπωροφόρα δέντρα. Έτσι ώστε να σχηματίσουν 10 σειρές κατά διάφορες διευθύνσεις. Ο σύζυγός της ήθελε να ικανοποιήσει αυτή την ιδιοτροπία της. Είχε όμως τα μέσα να αγοράσει μόνο 16 δέντρα. Ώστός τα κατάφερε να ευχαριστήσει τη σύζυγό του, κανονίζοντας έτσι ώστε οι 10 σειρές να διασταυρώνονται μεταξύ τους και να έχουν 2 - 4 δέντρα η καθεμιά. Κάθε δέντρο μπορούσε να μετρηθεί όχι σε μία μόνο σειρά, αλλά σε περισσότερες. Ποιά ήταν η διάταξις των δέντρων;

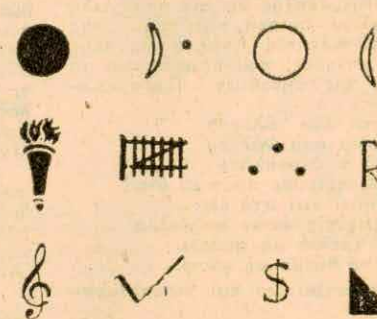
Οι τρεις ασκήσεις

Ας υποθέσουμε ότι ο γιατρός σας συνέστησε να κάνετε γυμναστική επί ένα τέταρτο της ώρας κάθε μέρα. Μπορείτε δε να διαλέξετε μία απ' τις εξής τρεις ασκήσεις: να κολυμπήσετε, να προηύθετε ζυλά ή να ανεβείτε μία σκάλα ούρανοξύστου. Ποιά απ' αυτές απαιτεί τη μεγαλύτερη κατανάλωσι ενέργειας;

Μετρήστε τους

Σ' ένα δωμάτιο βρίσκονται πέντε άνθρωποι. Οι τρεις φεύγουν μαζί, οι δυο απ' αυτούς ζαναθνίσουν. Ο ένας ξαναθνάνει σε λίγες στιγμές δε μπειναι στο δωμάτιο ένας άλλος. Πόσα άτομα βρίσκονται τώρα μέσα στο δωμάτιο; Απαντήστε σε 10 δευτερόλεπτα.

Τι ακριβάνουν;

Τα παρακάτω σύμβολα και σημεία χρησιμοποιούνται για να παραστήσουν ώριμους έννοιες. Ποιές δηλαδή;

Το ξέρετε;

- 1) Τι είναι εκείνο που τρώμε κάθε μέρα στην καθαρή φυσική του κατάστασι, και που δεν έχει προσέλευσι ζωική ή φυτική;
- 2) Απ' το όνομα ποιού διασήμου δικτάτορος προέρχονται οι λέξεις «Καίσερ» και «Τσάρος»;

Κέρδες ή ζημιά;

Ένας καταστηματορξης ραδιοφώνων παραπονείται σ' ένα φίλο του ότι πήγε άσχημα η ημέρα του. — Πούλησα δυο ραδιοφώνω, του λέει, προς 750.000 το καθένα. Απ' το ένα κέρδισα 25 τα 100, απ' το άλλο ζημιώθηκα 25 τα 100. — Τότε λοιπόν το κέρδος ισοφαρίσεται τη ζημιά, παρατηρεί ο φίλος. — Όχι, καθόλου! Μούμεινε μία ζημια σημαντική.

Για ποιά λόγο;

Γύρω απ' την κληρονομικότητα

Πολλά ελαττώματα, προτερήματα, ιδιότητες κλπ. ενός ανθρώπου αποδίδονται στην κληρονομικότητα. Ξέρετε ποιά απ' τα παρακάτω χαρακτηριστικά και τάσεις μεταδίδεται κληρονομικά και ποιά όχι:

- 1) Όμας του σώματος.
- 2) Πνευματική καθυστέρηση.
- 3) Πείσμα.
- 4) Λογοτεχνικό, ταλέντο.
- 5) Δαλιτυνισμός.
- 6) Ζήλεια.
- 7) Αριστεροχειρισμός.
- 8) Εκκεντρικότητα.

Οι λύσεις στη σελ. 70

Ο αρχονίας ο Ταλαράς

Μία φορά κι 'ένα καιρό ήταν ένας μυλωνάς και είχε τρία παιδιά. Κι' όταν ήρθε η ώρα να πεθάνη τους μοίρασε τη μόνη περιουσία που είχε: Έδωσε στον μεγάλο το μύλο, στον μεσαίο το νάιδαρό του και στον μικρό το γάτο του.

Ο μικρός πήρε το γάτο στην αγκαλιά του και κλείνοντας τουλαίε: Τ' αδελφια μου θα ζήσουν καλά, μα εγώ ο κακόμοιρος σαν πεθάνω θα σε σφάζω, θα βγάλω το τομάρι σου να το πουλήσω, θα φάω τα λεφτά που θα πάρω κι' ύστερα θα πεθάνω από την πείνα!... Ο φουκαράς ο γάτος του είπε τότε: Μην απελπίζεσαι, αφεντικό μου, κι' εγώ θα σε κάνω από φτωχό πλούσιο. Δώσε μου μόνο έναν ντορβάκι κι' ένα ζευγάρι παπούτσια και τότε θα δεις τι αξίζω.

Το φτωχόπαιδο του μυλωνά του έδωσε πρόθυμα ό,τι του ζήτησε.

Χαρούμενος ο γάτος βάζει τα παπούτσια, κρεμάει τον ντορβά στον ώμο και τρέχει κατά το θούνυ. Έκει έβαλε λάχανα στον ντορβά και ύστερα ζαπλώθηκε κάνοντας τον ψέφο.

Σε λίγο νάσου κι' έρχεται ένας ώριος λευκός λαγός και μπειναι μέσα στον ντορβά. Τότε ο γάτος κλείνει τον ντορβά και τον πνάνει. Ύστερα τον παίρνει και, μία και δυό, τοέχει στο παλάτι και ζητάει να δει τον βασιλιά.

— Βασιλιά μου, του λέει ο αφέντης μου ο αρχον. τας ο Ταλαράς σου στέλνει αυτόν το λαγό.

Ο βασιλιάς το δέχτηκε κι' ευχαρίστησε το γάτο για το δώρο του αφέντη του.

Τη δουλειά αυτή την έκανε ο γάτος επί τρείς μήνες. Μία μέρα έβγαλε πως ο βασιλιάς θα έβγαίνει περιπατο με την ώμορφη βασίλισσά. Τρέχει τότε στον αφεντικό του και του λέει:

— Θα πάς στο ποτάμι, θα νδυθείς και θα κολυμπή. σης στο μέρος που θα σου δείξω. Αν μ' ακούσης θα κάμης την τύχη σου!

Ο φευτοάρχοντας ο Ταλαράς συμμορφώθηκε με το θέλημα του γάτου του. Έκει που κολυμπούσε περνάει ο βασιλιάς με τη βασίλισσά.

Μόλις τους είδε ο γάτος άρχισε να φωνάζει:

— Βοήθεια, βοήθεια, πνίγεται ο αρχοντας ο Ταλαράς!

Σαν τ' άκουσε αυτά ο βασιλιάς διατάζει τους δούλους του να τρέξουν και να σώσουν τον αρχοντα. Στο μεταξύ λέει ο γάτος στο βασιλιά:

— Βασιλιά μου κλέψατε πήραν το ρούχο του αφεντικού μου.

Ο βασιλιάς διατάζει τότε να δώσουν στον αρχοντα Ταλαρά μία από τις καλύτερες φορεσιές του.

Η βασίλισσά βλέποντας έτσι ντυμένο τον αρχοντα παρακάλεσε τον πατέρα της και πήσαν τον Ταλαρά μαζί τους στο αμάξι.

Ο γάτος σαν είδε πως πέτυχε η πονηριά του έτρεξε πνίν απ' το αμάξι και σαν έφτασε μπρός σ' ένα μεγάλο λειβάδι λείει στους χωράτες που βοσκούν εκεί τα ζωντανά τους:

— Όρα σε καλή, παιδιά! Θα περάση από δω ο βασιλιάς. Αν σας ρωτήση τίνας είναι το λειβάδι, να του πντε πως είναι του αρχοντα του Ταλαρά γιατί αλλοιώτικα θα σας πάρη το κεφάλι!

Σαν πέρασε απ' λίγο ο βασιλιάς είδε το λειβάδι και ρώτησε:

— Τίνας είναι αυτό το ώμορφο λειβάδι;

— Του αρχοντα του Ταλαρά του απάντησαν.

Έτσι ο γάτος όπου περνούσε έλεγε τα ίδια, όπου ο βασιλιάς άπόρρησε με τα πλούτη του αρχοντα. Στο τέλος ο γάτος έφτασε και σ' έναν πύργο όπου ζούσε ένας μάγος.

— Περνούσα απ' τον πύργο σου, του λέει και είπα ν' ανέβω να σε δω γιατί έμαθα πως έχεις τη χάρι να γίνεσαι στη στιγμή ό,τι λογής θερίο θέλεις.

— Πολύ σωστά σου είπαν, του αποκρίθηκε ο μάγος. Θέλεις άμέσως να γίνω λιοντάρι;

Κι' αλήθεια ο μάγος έγινε ευθύς λιοντάρι. Ο γάτος τόσο τρόμαξε που σκαρφάλωσε στα κεραυώδια του πύργου. Από εκεί πάνω φωνάζει του μάγου:

— Μούπαν πως μπορείς να γίνης και ποντικός.

— Δεν το πντεύεις; Τώρα θα εβς.

Και στη στιγμή έγινε ποντικός. Μόλις τον βλέπει ο γάτος τρέχει τον πνάνει και τον κάνει μία πουκιά...

Σε λίγο έφτασε κι' ο βασιλιάς στον πύργο.

— Καλώς ώρισες, βασιλιά μου, στον πύργο του αρχοντα του Ταλαρά, του λέει ο γάτος.

Τότε ο βασιλιάς λείει στον φευτοάρχοντα:

— Καλέ μου αρχοντα, κι' αυτός ο ώμορφος πύργος δικός σου είναι:

— Δικός μου, βασιλιά μου.

Ο βασιλιάς βλέποντας πνεί τις χάρες και τα πλούτη του αρχοντα του έδωσε τη βασίλισσά να νύμφη του κι' έζησαν χρόνια πολλά κι' ευτυχισμένα.

Κι' ο γάτος ζούσε κι' αυτός βασιλικά και δεν έπνενε πνεί ποντικά πνρά τα κυνηγούσε για να περνά την ώρα του...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

5ον

Βροχή από σφαίρες έπεφταν τώρα ολόγυρω του. Ώστόσο, εξακολουθούσε να τρέχει πάντα και σε λίγο έφτασε στο πρώτα δέντρο του δάσους. Έκανε τη σκέψη πως αν καθάρθανε να χωρή λίγο πν βαθεί ίσως σωζόταν. Γιατί το σκοτάδι και τα πυκνά δένδρα θα τον έκρυβαν από τα μάτια των έχθρών του.

Γύρισε τότε και πάλι προς τα πίσω για να ριξη μία καινούργια ριπή. Άλλα, ξαφνικά, ένοιωσε ένα δυνατό χτύπημα στο στήθος. Το βλέμμα του σκοτεινιάσε άμέσως και σωριάστηκε άναίσθητος στο έδαφος.

Όταν συνήλθε, είδε δυο Γερμανούς, που ήταν σκυμμένοι πάνω του και του έδεναν, στο φως των φαναριών ενός στρατιωτικού αυτοκινήτου, την πληγή του.

Πνό πέρα στεκόταν ο λοχαγός και δίπλα του ο ταγματάρχης. Συνομιλούσαν σιγά γερμανικά.

Όταν ο ταγματάρχης είδε τον Μπέργκ ν' ανοίγει τα μάτια του, γύρισε προς το μέρος του και του είπε άγγλικά:

— Ο λοχαγός σας αναγνώριζε. Έχετε έρθει κι' άλλοτε εδώ πνίν από τέσσερα χρόνια. Η ιδέα σας να ξαναγυρίσετε δεν ήταν καθόλου καλή, φίλε μου. Είσαστε, χωρίς αμφιβολία, πολύ θαρραλέος, αλλά αυτό δεν θα σας χρησιμεύση σε τίποτε.

Ο Μπέργκ δεν απάντησε τίποτε. Ο Γερμανός συνέχισε με ειρανικό ύφος:

— Θα μου επιτρέψετε να συστηθώ: ταγματάρχης Κράμεκ, της Γκεσταπό. Σας περιμένουμε, φίλε μου και είμαστε εξαιρετικά ευτυχείς που σας βλέπουμε. Είμαι βέβαιος πως θα έχετε να μας πντε ένα σωρό ενδιαφέροντα πράγματα.

Ο Μπέργκ τον κύτταζε άτάραχος.

— Δεν στάθηκε τυχερός, είπε. Αυτό είναι όλο. Καθένας στη θέση του θα μπορούσε να πάθη το ίδιο.

— Συμφωνώ μαζί σας, απάντησε ο Γερμανός. Αυτό είναι το τυχερά του πολέμου. Άλλα μην νομίζετε πως η σύλληψις σας ήταν τυχαία. Αυτή τη φορά έραμε πως θα μας πέφτατε από τον ούρανο και σας περιμένουμε.

— Αδύνατον! είπε ο Μπέργκ βήχοντας ελαφρά.

— Νομίζετε, λοιπόν, πως είμαστε τόσοον ηλίθιοι; Έχουμε στο Λονδίνο τους ανθρώπους μας, που εργάζονται για μας. Και μας είχαν ειδοποιήσει για τον έρχομό σας.

Ο Μπέργκ έμεινε για μερικές στιγμές σκεπτικός. Νομίζε πως τα καταλαβαίνει όλα τώρα. Το ούτσυ που είχε πνί στο σπίτι του ζάκκευ και που τον είχε μεθύσει, την επίσκεψη της Κλόβις. Στο μεθύσι του θα είχε μιλήσει στον Σάκκιε για το ταξίδι του και ο άνθρωπος που νομίζε για φίλο του, δολεασμένος από τη γοητεία της Κλόβις, της τα είχε πν όλα. Η νεαρή γυναίκα άνηκε, λοιπόν, στην υπηρεσία της γερμανικής κατασκοπείας. Κρίμα! Έπρεπε να το ήξερε από προτίτερα.

— Θα σας στείλωμε σ' ένα νοσοκομείο και θα σας περιποιηθούμε όσο καλύτερα μπορούμε, ξαναείπε ο Γερμανός. Μην φαντασθήτε πως θα σας αφήσωμε να πεθάνετε.

— Η κατάστασι σας βελτιώθη, νομίζω πως θα υποθέσωμε να συνεννοηθούμε. Ώστόσο, το καλύτερο θα ήταν να μιλήσετε από τώρα. Έτσι και σεις και μες θα γλυτώναμε από πολλές σκοτούρες. Πάστε μου, λοιπόν. Ποιός ήταν ο άνθρωπος που θα συναντούσατε εδώ;

Είχε πλησιάσει τώρα κι' είχε γονατίσει πλάι του.

— Εμπρός, είπε. Μιλήστε. Ποιός ήταν ο άνθρωπος που έπρόκειτο να συναντήσετε;

Ο Μπέργκ άνασπώθηκε στο άριστο του χέρι και απάντησε:

— Θα σας το πώ.

Σήκωσε κατόπιν το δεξί του χέρι και χτύπησε με δύναμη τη Γερμανό στο πρόσωπο.

Ο Κράμεν έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε κατά γής.

Ένας Γερμανός στρατιωτής έφερε άμέσως το όπλο στον ώμο του.

Άλλ' ο ταγματάρχης τον έμπόδισε να πυροβολήσει με μία κίνησι του χεριού. Έπειτα, σπκώθηκε, τινάζε το πανταλόνι του, και, τεντώνοντας το πόδι του, χτύπησε με το πέλμα της μπότες του τον Μπέργκ στο πρόσωπο.

— Έχομε ακούσει να γίνεταί πολυς λόγος για σας, φίλε μου, συνέχισε, ξαναδρίσκοντας την προσηγυμένη ήρεμία του. Δεν είσαστε εκείνος που άποκαλούν «μαυρον ήρωα»;

Ο Μπέργκ έφερε το χέρι του στο στόμα και το έβγαλε από εκεί κατακόκκινο στο αίμα.

Δύο από τα μπροστινά του δόντια ήταν σπασμένα.

— Ο Κράμεν γελοούσε ειρωνικά.

— Έχομε στη Γερμανία ένα θαυμάσιο στρατόπεδο για τους ανθρώπους σαν και σας, είπε. Θα πεθάνετε εκεί στη φωτιά σιγά-σιγά. Και ξέρετε, Φεύγω από την καταραμένη αυτή χώρα, για να πάω να διευθύνω το στρατόπεδο για το όποιο σας μιλά. Θα σας πνρω μαζί μου και θα σας προσέχω ιδιαίτερα. Α! Μπορείτε να είστε βέβαιος ν' αυτό. Έν... αλλά να πούμε έμεις οι δύο... κάτω...

Ο Μπέργκ δεν απάντησε τίποτε. Όταν μόνο πως έκείνη που τον είχαν άποναλέ-

σει για πρώτη φορά «μαυρον ήρωα» ήταν η Χίλντα, όταν έφυγαν μαζί μ' αυτήν και τον Ράνσομ με το αεροπλάνο. Και, πράγμα παράξενο, δεν εύρισκε πως ήταν και πολύ δυστυχισμένος.

Η εκδίκησις

Ο Ρενέ Μπέργκ ήταν πεσμένος μπρούμυτα. Δεν κοινοίταν καθόλου κι' έστεκε από όρκετη ώρα σ' αυτή τη θέση, με το σαγόνι χωμένο μέσα στη σκόνη και τις παλάμες των χεριών απλωμένες πάνω στο έδαφος που έκαίγε. Κάπου-κάπου, άνοιγε τα μάτια του, αλλά άμέσως κατόπιν τα ξανάκλεινε, θαμπωμένος από την έκτοφωτική λάμψη του ήλιου. Κι' από τ' άλλο μέρος, ήταν κουρασμένος από τη μονοτονία των σκέψεων του που στριφογύριζαν ακατάπαυτα μέσα στο μυαλό του γύρω στο ίδιο σχέδιο.

Εκείνος που θα τον έβλεπε θα δυσκολευόταν πολυ να τον αναγνωρίσει. Οι γυμνοί αστράγαλοί του, βγαίνοντας από το βρώμικο και πολύ κοντό πανταλόνι με τις γκριζές και λευκές ραβδώσεις, ήταν τόσο άδύνατοι, που άφιναν τα κόκαλα να ξεχωρίζουν, όπως περίπου και σ' ένα σκελετό. Το πρόσωπό του είχε γίνει υπερβολικά μακρυνό. Τα δυο πρ-εξέχοντα οστά της κάτω σιαγόνας και το πηγούνι έφτιναν ένα παράξενο και άπαισιο τρίγωνο. Όταν άνοιγε τα μάτια, έβλεπε κανείς πως ήταν χωμένος μέσα στις κόγχες και πως είχαν νάσει τελείως τη λάμψη τους.

Από την παλιά φυσική ρώμη του δεν είχαν άπομείνει τίποτε πνεί. Κάθε προσπάθεια, άκούπη και πνό μικρή, π. χ. ή μετατόπισις του ποδιού ή η κάμψις ενός από τα δαχτύλα του, κούραζε τον εγκέφαλό του, που βρισκόταν πνεί στο έσχατο όριο της εξαντλήσεως. Το μόνο που έπιθυμούσε ο Μπέργκ ήταν η λήθη, το σκοτάδι, ή η ρεμία του θανάτου, που θα τινάζε το μαρτύριο αυτής της

Καθε σκέψις του ήταν επίπονη, μ' όλο που η σειρά των συλλογισμών που φώλιαζαν μέσα στο μυαλό του είχε καταντήθει ένα είδος κανόνος της ζωής του και τον άποσκόλλουσε ακατάπαυτα από τους βόμβους της νύχτας.

Σε μία στιγμή σταμάτησε, άκούμπησε το σαγόνι του πάνω στο χέρι του για να ξεκουρασθί και ξανασκέφθηκε άλλη μία φορά το σχέδιό του.

Η προσπάθεια αυτή τον έξαντλούσε τρομερά. Γιατί του ήταν άδύνατο να συγκεντρώση τις σκέψεις του σ' ένα σημείο.

Και χρειαζόθηκε να περάση μία ολοκληρη ώρα ώσπου να μπορέσει να ξεκινήσει και πάλι.

Έπειτα από πολλές προσπάθειες, έφθασε, τέλος, σε άποστασι ενός μέτρου από τα συμφοροπλάγματα. Σήκωσε τότε τα μάτια του και κύτταζε τη θηλειά που έφτιναν το τηλεφωνικό καλώδιο που κρεμόταν από ένα στύλο.

Αυτή η θηλειά ήταν εκείνη που τον είχε κάμει να εμπνευσθί το σχέδιό του. Άναρωτιόταν μόνο αν ήταν αρκετά

αβλίας και δυστυχισμένης ζωής.

Ξερνόταν τώρα άργα, πολυ άργα προς το μέρος των συμφοροπλάτων. Κάθε προσπάθεια που έκανε κούραζε άφάνταστα το μυαλό και το κορμί του.

Ήταν άπομεινόμενος. Ο ήλιος πυρπολούσε το κατάξερο έδαφος του στρατοπέδου. Κάπου-κάπου, μία ελαφρή αύρα ξεσήκωνε λίγη ξερή σκόνη. Ο Μπέργκ άνοιγε τότε διάπλατα το στόμα του με την ήλθια έπιθυμία να εισπνεύσει όσο μπορούσε περισσότερο αέρα μέσα στα άποξηραμένα πλεμόνια του και η σκόνη που σπνκνε ο άνεμος κολλούσε πάνω στα χείλη και τη γλώσσα του. Τα κοκκαλιάρικα χέρια του πνάνονταν πάνω στο έδαφος, σαν τους γαμψώνυχες ενός άρπακτικού πουλιού. Και προχωρούσε πάντα, σπινθαυή προς σπινθαυή, προς το μέρος των συμφοροπλάτων.

Κάθε σκέψις του ήταν επίπονη, μ' όλο που η σειρά των συλλογισμών που φώλιαζαν μέσα στο μυαλό του είχε καταντήθει ένα είδος κανόνος της ζωής του και τον άποσκόλλουσε ακατάπαυτα από τους βόμβους της νύχτας.

Σε μία στιγμή σταμάτησε, άκούμπησε το σαγόνι του πάνω στο χέρι του για να ξεκουρασθί και ξανασκέφθηκε άλλη μία φορά το σχέδιό του.

Η προσπάθεια αυτή τον έξαντλούσε τρομερά. Γιατί του ήταν άδύνατο να συγκεντρώση τις σκέψεις του σ' ένα σημείο.

Και χρειαζόθηκε να περάση μία ολοκληρη ώρα ώσπου να μπορέσει να ξεκινήσει και πάλι.

Έπειτα από πολλές προσπάθειες, έφθασε, τέλος, σε άποστασι ενός μέτρου από τα συμφοροπλάγματα. Σήκωσε τότε τα μάτια του και κύτταζε τη θηλειά που έφτιναν το τηλεφωνικό καλώδιο που κρεμόταν από ένα στύλο.

Αυτή η θηλειά ήταν εκείνη που τον είχε κάμει να εμπνευσθί το σχέδιό του. Άναρωτιόταν μόνο αν ήταν αρκετά

Μετεμψύχωσις

Ο Ζαχαρίας κι' ο Αγγελίκος έδωσαν ο ένας στον άλλο την ιερή υπόσχεσι πως όποιος πεθάνη πρώτος θα κάνει ό,τι ήταν δυνατόν για να έρθη σε έπικοινωνία με κείνον που θα είχε μείνει στί ζωή. Ο Ζαχαρίας πέθανε πρώτος κι' ο Αγγελίκος άδικο περίμενε επί μήνες μία λέξι, ένα σημείο εκ μέρους του.

Μία μέρα όμως όπως περπατούσε σε κάποιο ορόμο άκούσε ένα σιγανό «Φίλε μου Αγγελίκα! Εγώ είμαι ο Ζαχαρίας!». Με λαχτάρα γύρισε ο Αγγελίκος προς όλες τις μεριές αλλά το μόνο ζωντανό που είδε ήταν ένα αδύνατο άλογο, δεμένο σ' ένα ξεροβαλμένο καρροτσάκι με καρπούζια.

— Ναι, φίλε μου Αγγελίκα, είπε το άλογο λυπημένα. Εγώ είμαι ο Ζαχαρίας Ζησε όσο μπορείς Αγγελίκα, γιατί δεξ τί παιδάινε όταν πεθάνη! Αυτό το γουρουνί, αυτός ο μανάβης που μ' έχει και με δέρνει, δεν με ταίζει και με αναγκάζει να τραβώ αυτό το άθλιο καρροτσάκι με τα καρπούζια δεκάδη ώρες την ημέρα!

— Μά Ζαχαρία μου, διαμαρτυρήθηκε ο Αγγελίκος, άφου μπορούσε να μιλήσει γιατί δεν του τα λές ένα χεράκι αυτού του βρωμομανάβη να τον βάλης στη θέση του;

— Σώπα, σώπα, Αγγελίκα! για όνομα του Θεού, μη μανθ' ο έρίφης πως μπορεί και μ' αλ' γιατί τότε θα με βάλη να φωνάζω «εδώ τα καλά καρπούζια! Με το μαγαίρι... τα σφάζω!...».

γερά για να συγκρατήσει το βάρος του κορμιού του.

Το να περπατήσει πάνω στην άγρονη δεν του ήταν βέβαια πολύ εύχρηστο. 'Αλλ' ο θάνατος ήταν προτιμώτερος από την πείνα, το αλύπητο ξύλο και τα άλλα μαρτύρια στα οποία τον υπέβαλλαν κάθε μέρα οι δήμιοί του.

Ο Μπέρκ είχε στηλώσει τα μάτια του πάνω στο φρουρό. 'Από καιρό τώρα είχε παρακολουθήσει τα πάντα και ήξερε με αρκετή ακρίβεια τι γινόταν συνήθως κατά τις απογευματινές ώρες.

Θα γινόταν τάχα το ίδιο και τώρα;

Ο σκοπός που στεκόταν σε μικρή απόσταση από το τηλεφωνικό καλώδιο ήταν ο ίδιος όπως κάθε απόγευμα αυτή την ώρα. 'Η φίλη του θάρχεσαν, λοιπόν, για να του κάμη τη συνηθισμένη της επίσκεψη; Κι αυτός θ' άφηνε τότε το όπλο του για να την σφίξει στην αγκαλιά του; Κι' ο Κράμεν θα βρισκόταν, όπως τις άλλες μέρες, στο γραφείο του, έχοντας γυρισμένη τη ράχη προς το άνοιχτο παράθυρο;

Και νά, τα πράγματα έγιναν όπως τα φανταζόταν ο Μπέρκ. 'Η φίλη του σκοπού φάνηκε σε μία στιγμή από το μέρος του γειτονικού λόφου. Κρατούσε στο χέρι της ένα πανέρι. «Θα φέρνη τίποτε λιχουδιές σ' αυτό το Γερμανάρι», σκεφθηκε ο Μπέρκ.

Κι' έκοψε ακόμη τη σκέψη πώς ο στρατιώτης, για να φάει εκείνα που του έφερνε η φίλη του, δεν μπορούσε παρά ν' αποθέσει το όπλο του πλάι στο στύλο.

«Ετσι και έγινε. Ο στρατιώτης άφησε το όπλο του κατά γής κι' έτρεξε να προυπαντήσει τη φίλη του.

Είχαν καθήσει τώρα και οι δύο σε μία μικρή πύκνωση του

Απίστευτο!!!

...κι' όμως αληθινό. Ούτε μία γυναίκα δεν βρέθηκε ως σήμερα που να μην έμεινε κατενθουσιασμένη από τη μεγάλη ποικιλία των ωραιότατων μοντέρνων εσωρούχων που εκθέτει στις εξωτερικές και εσωτερικές βιτρίνες της 'Εταιρία «ΣΙΛ-ΚΑ» Α.Ε. ELBEO, Μητροπόλεως 44 β.

ιδάφους κοντά στα συρματοπλέγματα. Ο στρατιώτης έτρωγε λαίμαργα τα φαγητά που του έφερε η φίλη του και κάθε τόσο έγερνε προς το μέρος της και την έσφιγγε στην αγκαλιά του.

Ο Μπέρκ κύταξε κατόπιν προς το μέρος των γραφείων του στρατοπέδου που βρίσκονταν σε απόσταση είκοσι περίπου μέτρων. Ο Κράμεν ήταν στη συνηθισμένη του θέσι και συνομιλούσε με κάποιον — η καλλίτερα με κάποια γυναίκα, όπως συνήθιζε να κάνει πάντα κατά τις απογευματινές ώρες. «Ολα ήταν, λοιπόν, όπως τα είχαν υπολογίσει. Και δεν είχε καιρό να χάνη. Το όπλο θα έπρεπε, βέβαια, να είναι γεμάτο. Δεν υπήρχε αμφιβολία γι' αυτό.

Ο Μπέρκ ανασήκωσε κι' άρχισε να περπατάει τρικλίζοντας. Όταν έφτασε στο μέρος όπου δρισκόταν το όπλο, σωριάστηκε καταγής. Και τα χέρια του έπιασαν άμέσως το πολύτιμο αυτό αντικείμενο.

Μία λάμψη πέρασε τότε μέσα στα μισοσβυσμένα μάτια του. Και μία στιγμή αργότερα αντήχησε ένας πυροβολισμός.

Ο Μπέρκ είδε καθαρά τον Κράμεν να πέφτει από το κάθισμά του με το κεφάλι. Θά τον είχε χτυπήσει, χωρίς αμφιβολία, στη ράχη και το χτύπημα δεν μπορούσε παρά να είναι θανατικό.

Ο σκοπός άφισε άμέσως τη φίλη του κι' άρχισε να τρέχει προς το μέρος του.

Αλλ' ο Μπέρκ τα είχε προβλέψει όλα. Δεν έπρεπε να πέση στα χέρια των Γερμανών, γιατί φοβόταν ότι δεν θα τον σκοτώναν άμέσως. Το πιθανότερο ήταν ότι θα τον υπέβαλλαν σε καινούργια μαρτύρια.

Συγκέντρωσε τότε τις δυνάμεις του κι' άρχισε να σκαρφαλώνει πάνω στο κτιστό βάθρο του στύλου. Όταν βάφτανε εκεί θα περνούσε το κεφάλι του στη θηλεία του τηλεφωνικού καλωδίου κι' όλα θα τελειώναν στη στιγμή.

Αλλ' οι δυνάμεις του τον εγκατέλειψαν και σωριάστην από το αντίθετο μέρος των συρματοπλεγμάτων.

Και, ξαφνικά, άκουσε μία σειρά από εκκωφαντικούς κρότους και νόμισε πως είδε μία σειρά από άρματα, που έμπαιναν μέσα στο στρατόπεδο, σκορπίζοντας το θάνατο στο πέρασμά τους.

Έπειτα λιποθύμησε.

Ο Ρενέ Μπέρκ έμαθε αρκετή ώρα αργότερα τι είχε συμβεί.

Την εποχή εκείνη — ήταν ο Απρίλιος του 1945 — οι συμμαχικές δυνάμεις προχωρούσαν με κεραυνόβολο ταχύτητα στο εσωτερικό της Γερμανίας. Σήμερα ήταν εδώ και αύριο βρίσκονταν δεκάδες και εκατοντάδες χιλιόμετρα πιο βαθιά.

Μία θωρακισμένη άγγλική φάλαγγ είχε φτάσει, λοιπόν, στο στρατόπεδο των μαρτυριών και του θανάτου, τη στιγμή που μία γερμανική περίπολος έτρεχε για να συλλάβη τον Μπέρκ.

Οι Γερμανοί στρατιώτες είδαν, ξαφνικά, τα άγγλικά άρματα να συντρίβουν όλα τα εμπόδια μπροστά τους και να περικυκλώνουν από παντού το στρατόπεδο. Παραδόθηκαν τό-

τε χωρίς να προβάλουν αντίσταση, πού, άλλωστε, ήταν, ολότελα περιττή.

Η απόρριψη αυτή άγγλική διείσδυση είχε σώσει τον Μπέρκ.

Ήταν τώρα ξαπλωμένος πάνω σ' ένα καθαρό κρεβάτι, από κείνα που χρησιμοποιαν για τους Γερμανούς στρατιώτες κι' ένας Άγγλος αξιωματικός, σκυμμένος πάνω του, του έλεγε:

— Μάθαμε το καθόρθωμά σας από τους άλλους συγκρατούμενούς σας. Άλλα τί κρίμα να σκοτώσετε τον Κράμεν! Θα προτιμούσαμε να τον πιάναμε ζωντανό...

Λέγοντας αυτά, του χαμογελούσε με καλωσύνη και συμπάθεια.

Κι' ο Μπέρκ προσπάθησε επίσης να χαμογελάσει. Είχε ξεχάσει σχεδόν τι πράγμα ήταν το χαμόγελο. Αλλ' αυτή τη φορά τα κατάφερε. Και χαμογέλασε στον Άγγλο αξιωματικό.

Το δέμα με τα πιστόλια

Τρεις μήνες αργότερα στο Λονδίνο.

Ο Ρενέ Μπέρκ δεν ήταν πιά ο σκελετός του γερμανικού στρατοπέδου. Είχε ξαναβρεί σιγά-σιγά την παλιά φόρμα του και μαζί μ' αυτήν τη δύναμή του.

Ήταν τώρα ο ίδιος πάνω κάτω όπως και άλλοτε. Κι' έκείνος που θα τον έβλεπε θα δυσκολευόταν πολύ να μαντέψει τα μαρτύρια που είχε υποστεί κατά τους τελευταίους μήνες.

Είπε αλήθεια πως το σώμα του ήταν γεμάτο ουλές, από τα χτυπήματα και τα εγκαύματα. (Το κάψιμο ήταν μία από τις συνηθισμένες διασκέδασεις του Κράμεν και των άλλων Γερμανών δημίων). Αλλ' έπρεπε να τον γδύσει κανείς για να ιδη αυτές τις ουλές. Όσο για τα δόντια που ο Κράμεν του είχε σπάσει με τη μπόττα του, ο Μπέρκ τα είχε αντικαταστήσει με δυο ψεύτικα.

Είχε προμηθευθεί επίσης ένα καινούργιο κοστούμι και εσωρούχα καλής ποιότητας, χωρίς στα χρώματα και τα δελτία που του έδωκαν όταν έφτασε στο Λονδίνο εκ μέρους του πλοιάρχου Ράνσομ.

Ο Ρενέ σκεπτόταν πολλές φορές τί είδους άνθρωπος ήταν αυτός ο Ράνσομ. Είχε πληροφωρηθεί πρώτος από όλους τη μεταφορά του στο Λονδίνο και είχε φροντίσει ώστε να μη του λείψει τίποτε. Αλλ' αυτό ήταν όλο.

Τέτοιος ήταν, άλλωστε, ο Ράνσομ. Φρόντιζε σαν πατέρας ή σαν μεγαλύτερος αδελφός για τους ανθρώπους του, αλλ' απόφευγε τις διαχύσεις και τη μεγάλη οικειότητα μαζί τους.

Μία που δεν είχε φροντίσει να τον ιδη, ο Μπέρκ έβγαλε το συμπέρασμα ότι ούτε κι' αυτός δεν έπρεπε να κάμη τίποτε για να τον συναντήσει. Έτσι ήταν, άλλωστε, οι σχέσεις τους ως εκείνη τη στιγμή. Όταν ο Ράνσομ ήθελε τον Μπέρκ τον καλούσε. Αλλ' ο Μπέρκ ήξερε πως δεν έπρεπε να κάμη τίποτε από δική του πρωτοβουλία για να τον ιδη. Αυτόν τον κανόνα δεν θα τον παραβίαζε λοιπόν, ούτε τώρα

Έκείνο το πρωί, το μυαλό του Ρενέ έτρεξε στα δυο πιστόλια που είχε κρύψει, κοντά στο δάσος με τα έλατα του Σκάκλου. Τα είχαν βρή τάχα; Και τα είχαν δώσει στον Ράνσομ; Αν αυτό συνέβαινε, τότε τα πιστόλια θάπρεπε να βρίσκονται στη κατοχή του Σάκκευ. Γιατί θυμόταν καλά, πώς, προτού φύγη για την τελευταία αποστολή στη Νορβηγία, είχε πη στον Ράνσομ, πώς, αν του συνέβαινε τίποτε, όλα του τα πράγματα έπρεπε να παραδοθούν στον Σάκκευ.

Αλλά πώς δεν το είχε σκεφθεί ως τώρα; Για μία στιγμή, το μυαλό του πήγε στο Σάκκευ. Ο παλιός γκάνγκστερ ήταν τώρα ένα σημαντικό πρόσωπο. Γιατί κατείχε τη θέσι του δεύτερου μηχανικού σ' ένα αμερικανικό πολεμικό πλοίο.

Ο Μπέρκ χαμογέλασε σ' αυτή τη σκέψη. Πώς είχε περάσει από το μυαλό του Σάκκευ η ιδέα να καταταχθεί στο ναυτικό; Και πώς τα είχε καταφέρει να γίνη δεύτερος μηχανικός; «Ο άνθρωπος αυτός είναι ικανός για όλα», σκέφθηκε ο Ρενέ.

Δεν είχε ξεχάσει πώς ο Σάκκευ ήταν κι' αυτός υπεύθυνος για το πάθημά του στη Νορβηγία. Αλλ' ήταν βέβαιος πως είχε προδώσει το μυστικό του στην Κλόβις χωρίς να υποπτευτεί ότι έπρόκειτο να συμβεί.

Κι' έπειτα χρωστούσε στον Σάκκευ το ότι είχε γλυτώσει από την ηλεκτρική καρέκλα. Αυτό δεν μπορούσε, βέβαια, να το ξεχάσει.

Βγαίνοντας από το σπίτι όπου έμενε, ο Ρενέ πήρε ένα ταξί και έδωσε στο σωφέρ τη διεύθυνση της «Αμερικανικής Λέσχης». Γιατί έκανε τη σκέψη πως ο Σάκκευ δεν μπορούσε να είχε τα πιστόλια στο πλοίο (αν, βέβαια, βρίσκονταν στην κατοχή του). Θά τα είχε αφήσει κάπου. Αλλά πού θα μπορούσε να τα εμπιστευθή καλλίτερα από το μέρος αυτό, που ήταν το έντεκνιο όλων των Αμερικανών στρατιωτών που έμεναν στο Λονδίνο; Μία πρόσχαρη νέα, με ζω-

ηρά χρώματα, τον υποδέχθηκε μόλις έφτασε εκεί.

— Τι μπορώ να κάμω για σας, στρατιώτη μου; Η ιδέα ότι η νέα τον είχε περάσει για Αμερικανό στρατιώτη, που ήταν ντυμένος πολιτικά, τον κολάκευσε.

— Ένας φίλος μου έχει αφήσει πιθανόν εδώ ένα πακέτο για μένα, απάντησε. Μπορεί, όμως, να είναι λάθος... Ρωτώ έτσι... στην τύχη. Το όνομά μου είναι Ρενέ Μπέρκ.

— Και πώς λέγεται αυτός ο άνθρωπος; ρώτησε η νέα. Σάκκευ, Χαίρσο Σάκκευ, του αμερικανικού πολεμικού ναυτικού, απάντησε ο Ρενέ.

— Πηγαίνω να ιδω τα βιβλία, είπεν η νέα. Έμεινε, ωστόσο, μία στιγμή ακόμη, κυττάζοντας τον Μπέρκ. Εύρισκε πως είχε ένα πρόσωπο πολύ ενδιαφέρον. Ο Ρενέ την κυττάζε επίσης με ειλικρίνεια και της χαμογελούσε.

Η νέα απομακρύνθηκε κατόπιν με άργα βήματα.

Καθώς έψαχνε στο μεγάλο βιβλίο, σκεπτόταν πώς αυτός ο Ρενέ Μπέρκ ήταν πολύ ενδιαφέρον τύπος, και πώς θα την ευχαριστούσε πολύ να έκανε τη γνωριμία του. Στο τέλος, άναψήκωσε τους όμους. Γιατί τάχα σκεπτόταν αυτό το πράγμα; Ποσες άλλες γυναίκες δεν είχαν κάμει την ίδια έρωτησι στον εαυτό τους! Κι' ωστόσο, ο Ρενέ δεν ήταν ο τύπος του άραιοι άνδρα.

Πέρασαν πέντε λεπτά. Η νέα, ξαναγυρίζοντας, κρατούσε κάτω από τη μασχάλη της ένα δέμα τυλιγμένο μ' ένα χαρτί κατάνου χρώματος. Ο Ρενέ πρόσεξε πως αυτό το δέμα θα έπρεπε να είναι πολύ βαρύ.

— Είσατε τυχερός, είπεν η νέα. Το δέμα αυτό είναι αφηνό για σας από πολλών καιρών.

— Εύχαριστώ πολύ, δεσποινίς, απάντησε ο Ρενέ, παίρνοντας το πακέτο στα χέρια του.

Από το βάρος του καταλάβαινε πολύ καλά τι περιείχε. Μέσα σ' αυτό θάπρεπε να βρίσκονται τα δυο αυτόματα πιστόλια του.

Χαίρετε, δεσποινίς, ξαναείπε σε λίγο.

Έβαλε κατόπιν το δέμα κάτω από τη μασχάλη του, φέρεσε το καπέλλο του και βγήκε από την «Αμερικανική Λέσχη».

Όταν έφτασε στο Πικαντίλ-λυ, πήρε το δρόμο που οδηγούσε στο Τσίρκο.

Το πακέτο που κρατούσε στη μασχάλη του του έδινε μία περιέργη ευεξία. Το μυαλό του ήταν πολύ ήρεμο τώρα και λειτουργούσε κανονικά. Του φαινόταν πως θα είχε να κάμη πολλά ακόμη στη ζωή.

Σκέφθηκε επίσης πώς ο Σάκκευ θα μπορούσε να τον πληροφορήσει για μερικά πράγματα που τον ενδιαφέροναν. Π. χ. που βρίσκονταν μερικά πρόσωπα, που είχαν παίξει σημαντικό ρόλο στη ζωή του.

Θυμήθηκε τότε ένα ήρεμο κέντρο, που βρίσκονταν στην Σάκβιλ Στρήτ. Ο Ρενέ πήγαινε πολύ συχνά εκεί άλλοτε, Θά-

μπορούσε, λοιπόν, να πάη και τώρα εκεί, για να σκεφθή μερικά πράγματα, που του απασχολούσαν το μυαλό.

Στον μπάγκο του μπάρ στεκόταν πάντοτε μία νέα με κόκκινα μαλλιά, βαμμένες βλεφαρίδες και κατακοκκίνα χείλη. Τον αναγνώρισε άμέσως μόλις τον είδε να μπαίνει.

— Δεν πιστεύω να κάνω λάθος, είπε. Δεν είσατε ο κύριος Μπέρκ; Έχετε πολλών καιρών να σας δούμε... Νόμιζα πως σας είχε συμβη κάτι.

Ο Μπέρκ προσποιήθηκε ότι δεν καταλαβαίνει.

— Και γιατί νομίζατε πως μου συνέβη κάτι; ρώτησε.

— Μά... σε πολλούς ανθρώπους συνέβησαν ένα σωρό πράγματα, κατά τον τελευταίο καιρό, απάντησε η νέα.

Ο Ρενέ παράγγειλε κατόπιν ένα ούισκυ. Το ήπιε με μία γουλιά και σε λίγο παράγγειλε ένα δεύτερο.

— Αναρωτιέμαι, είπε, αν σας συνέβη να συναντήσετε έναν παλιό μου σύντροφο, που τον έλεγαν Χαίρσο Σάκκευ. Σας θυμίζει τίποτε αυτό το όνομα;

Η νέα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

— Όχι, απάντησε. Δεν θυμάμαι να γνώρισα κανέναν άνθρωπο μ' αυτό το όνομα. Και όμως έχω θαυμασία μνήμη... Θυμάμαι τα όνομα όλων που έχουν περάσει από δω...

Ο Μπέρκ χαμογέλασε.

Άφησε κατόπιν το ποτήρι του πάνω στον πάγκο, λέγοντας στη νέα ότι θα ξαναγύριζε για να πιη το ούισκυ του και ανέβηκε τη μικρή σκάλα, που οδηγούσε στην τουαλέτα.

Όταν έφτασε εκεί, μπήκε στο εσωτερικό. Εκείσε πίσω του την πόρτα με το σύρτη και άναψε το φως.

Έπειτα έλυνε το δέμα.

Μέσα σ' αυτό, όπως το φανταζόταν, βρίσκονταν τα δυο αυτόματα πιστόλια.

Η θεα αυτών των μεταλλικών αντικειμένων του ξανάφερε πολλά πράγματα στο μυαλό. Και αναρωτιόταν ποιο ρόλο θα έπαιζαν στο μέλλον αυτά τα πιστόλια στη ζωή του.

Έπειτα από μερικά λεπτά, τα πήρε στα χέρια του, σαν να ήθελε να τα ζυγίσει, διάλεξε το ένα απ' αυτά και το έβαλε μέσα σε μία λοβή τσέπη που είχε το σακκάκι του κάτω από την αριστερή μασχάλη. (Αυτή η τσέπη είχε παραξεγνέψει πολύ τον Άγγλο ράφτη, που του έρραψε το κοστούμι, όταν ο Μπέρκ του είπε πού και πώς ήθελε να του την κάμη. Την εποχή εκείνη δεν ήταν καθόλου βέβαιος ότι αυτή η τσέπη θα του χρειαζόταν.

Αλλ' ήταν συνηθισμένος να φορη σακκάκια με τέτοια τσέπη. Και δεν ήθελε να χάσει τη συνήθειά του).

Ο Ρενέ δίπλωσε κατόπιν το άλλο πιστόλι μέσα στα χαρτιά, το έδεσε με το απαγάγο και το έβαλε πάνω στο μικρό «ρεζερβουάρ» του νερού, που βρίσκονταν πάνω από τη λεκάνη της τουαλέτας. Ήταν βέβαιος ότι κανείς δεν θα υποπτευόταν

την παρουσία του εκεί. Έτσι, αν κάποτε του χρειαζόταν, θα μπορούσε να ξαναγυρίσει και να το πάρη.

Μέσα στο δέμα υπήρχαν επίσης δέκα φυσίγγια. Ο Ρενέ πέρασε το πέντε απ' αυτά στο όπλο που είχε πάρει μαζί του και έριξε τα υπόλοιπα στην τσέπη του.

Σε λίγο, βγήκε από την τουαλέτα και κατέβηκε σιγά τη μικρή σκάλα.

Το ποτήρι του με το ούισκυ τον περίμενε πάντα πάνω στον πάγκο.

— Έρχονται πολλοί Αμερικανοί εδώ; ρώτησε τη νέα με τα κόκκινα μαλλιά.

— Αρκετοί, απάντησε αυτή.

Έπειτα έκοψε ένα κομμάτι.

— Ξέρετε, πρόσθεσε, τώρα τελευταία ανοίγει στην Ντρουκ Στρήτ ένα καινούργιο αμερικανικό κέντρο, που έχει τον τίτλο «Το τριφύλλι με τα τέσσερα φύλλα». Άκουσα να λένε ότι είναι πολύ σίκ... Μόνο που πρέπει να έχη κανείς πολλά λεπτά για να πάη εκεί μέσα.

— Και ποιός το διευθύνει;

— Ένας άντρας και μία γυναίκα. Δεν ξέρω τα ονόματά τους...

Κάποιος μου είπε, όμως, ότι ο άντρας ήταν παλιός γκάνγκστερ στο Σικάγο.

Τα μάτια του Μπέρκ έλαμψαν. Τα λόγια της νέας του θυμίζαν πολλά πράγματα.

Πλήρωσε άμέσως τα δυο ούισκυ που είχε πιη, άφησε ένα αρκετά σημαντικό πομπουάρ στη νέα με τα κόκκινα μαλλιά και βγήκε έξω.

Δυό καλνίτσι γνώριμοι

Έπειτα από μερικά λεπτά, βρίσκονταν μπροστά στην είσοδο του «Τριφυλλίου με τα τέσσερα φύλλα».

Χωρίς να διστάση, πέρασε άμέσως στο εσωτερικό.

Ένας άνθρωπος, ως πενήντα χρόνων, με ερευνητικό βλέμμα καθόταν στο γραφείο.

— Τι επιθυμείτε; ρώτησε μ' ευγένεια.

Ο Ρενέ χαμογέλασε.

— Λέγομαι Μπέρκ, απάντησε. Ζητώ ένα μηχανικό του πολεμικού ναυτικού, που λέγεται Χαίρσο Σάκκευ. Μήπως τον γνωρίζετε;

Ο άνθρωπος που καθόταν στο γραφείο δεν σκέφθηκε καθόλου.

— Όχι, είπε. Δεν άκουσα ποτέ αυτό το όνομα.

— Δεν πειράζει...

Ο Ρενέ έκαμε ένα βήμα για να περάση στο εσωτερικό.

Αλλ' ο άλλος τινάχθηκε άμέσως όρθιος.

— Με συγχωρείτε, φώναξε. Αλλ' η είσοδος επιτρέπεται μόνον στα μέλη της λέσχης...

Η απαγόρευσις είναι ρητή... Ο Μπέρκ χαμογέλασε και πάλι.

— Μη θυμώνετε, είπε με ήρεμο τόνο. Θα μπορούσα πιθανόν να γίνω κι' εγώ μέλος της λέσχης του «Τριφυλλίου με τα τέσσερα φύλλα».

Έχετε την καλωσύνη να μου πείτε αν ο ιδιοκτήτης ή ο διευθυντής είναι εδώ;

— Και τί σας ενδιαφέρει; ρώτησε ο άνθρωπος που καθόταν στο γραφείο.

Το χαμόγελο εξαφανίσθηκε από τα χείλη του Μπέρκ και το πρόσωπό του πήρε μία σκληρή έκφραση.

— Άκούστε, είπε με ήρεμο, αλλ' αποφασιστικό ύφος. Σας

έκαμα μία ερώτησι και νομίζω ότι τίποτε δεν σας εμποδίζει να μου απαντήσετε... Έκτός αν θέλετε να σας αναγκάσω σ' αυτό...

Λέγοντας αυτά είχε βάλει τις γροθιές του πάνω στο τραπέζι.

— Ξέρετε, όταν το αποφασίσω, δεν άργώ καθόλου, πρόσθεσε.

Ο άλλος κατάλαβε από το ύφος του Ρενέ ότι δεν άστειεύσταν.

— Θά σας απαντήσω, είπε. Ιδιοκτήτρια του μπάρ είναι η κυρία Χάν. Και εκείνος που το διευθύνει είναι ο κύριος Χάν.

Το πρόσωπο του Μπέρκ φωτίσθηκε από ένα χαμόγελο.

— Έπρεπε να το φαντασθώ! φώναξε. Όστε αυτό το κέντρο είναι του Τράβις και της Λώρεν Χάν.

Έπειτα ρώτησε: — Μήπως κανείς από τους δυο είναι εδώ αυτή τη στιγμή;

— Η κυρία Χάν είναι εδώ, απάντησε ο άνθρωπος που στεκόταν στο γραφείο.

Ο Ρενέ τον χτύπησε φιλικά στον ώμο.

— Άκουσε, φίλε μου, του είπε. Πήγαν να ειδοποιήσουν τη Λώρεν Χάν ότι ο Ρενέ Μπέρκ είναι εδώ... Καί γρήγορα!

Ο άνθρωπος σηκώθηκε άμέσως από τη θέσι του και έξαφανίσθηκε πίσω από μία πόρτα που βρισκόταν στο βάθος του χώλου.

Έπειτα από μερικά λεπτά, εμφανίσθηκε και πάλι.

— Πέραστε από δω, είπε.

Ο Ρενέ βρέθηκε σε λίγο μέσα σ' ένα πολυτελές γραφείο, επιπλωμένο με μεγάλη κομψότητα.

Η Λώρεν τινάχθηκε άμέσως από τη θέσι της κι' έτρεξε κοντά του.

Ήταν το ίδιο ωραία, όπως και άλλοτε. Ο Ρενέ λογάρισε ότι θα έπρεπε να πλησιάση το σαραντά πέντε. Αλλά τα

.....

χρόνια δεν την είχαν γεράσει. Και ντυνόταν πάντα με μεγάλη κομψότητα.

— Η ζωή είναι πολύ περίεργη, δεν νομίζεις, Λώρεν; — έλεγε ο Ρενέ. Όμοιότητες δεν περιμένεις να με ιδής εδώ ποτέ.

— Αυτό είναι αλήθεια, παραδέχθηκε η Λώρεν. Δεν περίμενα να σε ιδώ.

Τύλιξε κατόπιν τα χέρια της γύρω στο λαιμό του και κόλλησε τα χείλη της πάνω στα δικά του.

Ο Ρενέ έμεινε άπαθης και δεν κούνησε καθόλου τα χέρια του. Αυτό το φιλή δεν του είχε κάμει καμιά εντύπωση.

Η Λώρεν αποτραβήχθηκε δυσχερastically.

— Είσαι το ίδιο ψυχρός όπως πάντα, έλεγε. Σαν να είσαι καμμένος από πάγο. Δεν ξέρω πού ησουν κατά το διαστημα αυτό, αλλά μου φαίνεται πως οι άνθρωποι με τους οποίους έζησες δεν φρόντισαν να σε μάθουν να είσαι ευγενέστερος.

— Κάνεις λάθος, Λώρεν, απάντησε ο Ρενέ. Οι άνθρωποι αυτοί δεν παραμέλησαν τίποτε για τη διαπαιδαγώγησή μου.

Η Λώρεν ξανακάθισε στο γραφείο της και χτύπησε ένα κουδούνι.

— Ένας υπηρέτης με λευκή ζεκέτα εμφανίστηκε σε λίγο.

— Τι θα πής, Ρενέ; ρώτησε η Λώρεν.

— Ένα μεγάλο ποτήρι ούσκου με νερό.

— Σου άρεσει το ούσκι με το νερό; — Οι Άγγλοι το συνηθίζουν πολύ.

— Αυτοί μου το έμαθαν, απάντησε ο Ρενέ.

— Και μένα μου άρεσει, έλεγε η Λώρεν. Φέρε μας, λοιπόν, δυο ούσκι με νερό.

Ο υπηρέτης εξαφανίστηκε άμεσα.

Η Λώρεν άνοιξε το συρτάρι της, πήρε ένα τσιγάρο, το άναψε και έπειτα σηκώθηκε από τη θέση της, πλησίασε το Ρενέ και του έβαλε ένα άλλο τσιγάρο στο στόμα. Τα τσιγάρα αυτά είχαν κερασι έπιστόμιο, όπως ήταν το ρούζ που έβαζε στα χείλη της.

— Ευχαριστώ, Λώρεν, έπενε ο Μπέρκ ανόητος τον με τον αναπητήρα του.

Ο υπηρέτης εμφανίστηκε σε λίγο φέρνοντας δυο ποτήρια με ούσκι.

Ο Ρενέ σήκωσε το ποτήρι του και ήπιε μερικές γουλιές.

Το ύψος του ήταν συλλογισμένο.

— Άλλά τί έχεις, Ρενέ; ρώτησε η Λώρεν. Δεν μου φαίνεται όπως άλλοτε...

Μήπως περνάς δύσκολες στιγμές; Μήπως έχεις ανάγκη να σε βοηθήσω...

— Αν συμβαίνει αυτό, δεν υπορούσες να χτυπήσεις σε καλλίτερο πόρτα...

— Το ξέρω, απάντησε ο Ρενέ. "Αν είχα ανάγκη, σε σένα, βέβαια, θα κατέφευγα. Σ' ευχαριστώ πολύ...

— Άλλά δεν...

...

...

...

...

...

...

Έχω ανάγκη από χρήματα... Πού είναι ο Τράβις;

Η Λώρεν αναστέναζε μ' έναν τρόπο που έδειχνε πως η ανάμνησις του ονόματος του συζύγου της στη συζητήσι την πείραζε στα νεύρα.

— Δεν ξέρω πού ακριβώς είναι ο Τράβις, απάντησε. Μά δεν θ' άργησει να γυρίσει. Δεν καταλαβαίνω, όμως, γιατί ένδιαφέρεσαι γι' αυτόν.

— Δεν ενδιαφέρομαι για τον Τράβις, έλεγε ο Ρενέ. Μά θα ήθελα να ξέρω πού είναι.

Το πρόσωπο της Λώρεν φάνερωνε μία μεγάλη περιφρόνησι.

— Γιατί ασχολείσαι με τον Τράβις; έλεγε. Δεν σου άρεσει, λοιπόν, να καθίσεις λίγο κοντά μου και να συζητήσωμε; Μήπως φοβάσαι; Δεν πρόκειται να σε δηλητηριάσω...

— Είσαι βέβαια; την ρώτησε ο Ρενέ.

— Τα βλέμματά τους διάσταυρώθηκαν. Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπής. "Επειτα, η Λώρεν έλεγε:

— Τι θέλεις να πής; Μιλάς σοβαρά ή θέλεις ν' άστεινιθής;

Ο Ρενέ κούνησε προς τα πίσω το κεφάλι.

— Όχι, απάντησε. Από καιρό τώρα δεν νοιώθω καμιά διάθεσι γι' άστεία. Σου κάνω μόνο μία έρώτησι: Θέλω να ιδώ τον Τράβις και σε ρωτώ πού είναι. Το ξέρεις;

— Σου απάντησα ότι έχει πάει κάπου εδώ κοντά. Δεν ξέρω πού ακριβώς. Άλλά θα βάλω να σου υπενθυμίσω ότι βρίσκομαι στο σπίτι μου κι' ότι δεν μ' άρεσει να μου μιλούν μ' αυτό το ύφος...

— Ήσουν όμως, πάντοτε άναίδης, όπως ένα παλινόπαιδο κι' είχες πάρει τη συνήθεια να μιλάς προσβολητικά σ' όλο τον κόσμο...

Ο Ρενέ σηκώθηκε από τη θέση του και προχώρησε προς το μέρος της Λώρεν. "Όταν έφτασε κοντά, έσκυψε λίγο και της έειπε:

— Γιατί άρνείσαι να μου πής εκείνο που θέλω να μάθω; Πού είναι ο Τράβις; — Είπε περιττό να προσπαθής να κερδίσεις καιρό... Με δυο γερά σκαμπίλια μπορώ να σε κάνω να μιλήσεις στη στιγμή!

Η Λώρεν άκούμπησε τα χέρια της πάνω στο τραπέζι που βρίσκονταν μπροστά της. Ο Ρενέ πρόεξε τα δακτυλίδια με τα διαμάντια, που έλαμπαν στα δακτύλα της.

— Λοιπόν, θ' αποφασίσεις να μιλήσεις, ξαναρώτησε, ή πρέπει να σε άναγκάσω;

Η Λώρεν κατέβασε τους ώμους, σε σημείο ύποταγης και έγκαρτερήσεως.

— Δεν είναι μακριά, απάντησε. Μπορεί να έχω γυρίσει... Θα τον βρής στο άλλο γραφείο που είναι στην άκρη του διαδρόμου. Τελευταία πόρτα προς τα δεξιά...

— Ευχαριστώ, Λώρεν, έπενε ο Ρενέ.

Βγήκε άμέσως από το γραφείο και προχώρησε στο διαδρόμο. "Όταν έφτασε στην άκρη, χτύπησε την πόρτα που βρίσκονταν προς τα δεξιά, αλλά δεν πήρε απάντησι.

— "Όστόσο, ο Ρενέ την άνοιξε και μπήκε στο έσωτερικό.

Το γραφείο του Τράβις ήταν μικρότερο από της Λώρεν, άλλ' έπιπλωμένο με την ίδια πολυτέλεια.

Δεν υπήρχε κανείς μέσα.

Ο Ρενέ έριξε μία ματιά αλόγυρα και κατόπιν ξαναγύρισε στο γραφείο της Λώρεν.

— Ο Τράβις δεν είναι στο γραφείο του, έλεγε, πέφτοντας σε μία πολυθρόνα. Θα τον περιμένω εδώ.

Η Λώρεν χαμογέλασε. Προσπαθούσε να δείξει ότι δεν ήταν θυμωμένη. Άλλ' ο Ρενέ ήξερε ότι, αν μπορούσε, θα τον έπνιγε με τα χέρια της.

Για μερικές στιγμές, έμειναν και οι δυο σιωπηλοί. "Επειτα, η Λώρεν έλεγε με ήρεμη φωνή:

— Πόσον καιρό είχαμε να σε ιδούμε Ρενέ! Πού ήσουν, λοιπόν, σ' όλο αυτό το διάστημα; Την τελευταία φορά που μάθαμε κάτι για σένα ήταν όταν βρισκόσουν στο Γκραν Τσάκο...

Μας άφηγήθηκαν ένα σωρό περιπέτειες για τη ζωή σου... Είχες λάβει μέρος σε κάποια επανάστασι ή κάτι παρόμοιο...

— Ήσουν πάντα ένας εξαιρετικός τύπος... Και τα κατάφερνες να ξεγλυστράς με τη μεγαλύτερη ευκολία, ενώ πολλοί άλλοι γύρω σου τα θαλάσσαναν...

Ο Ρενέ άνασήκωσε ελαφρά τους ώμους και απάντησε:

— Ναι, γύρισα όλη σχεδόν τη Νότιο Άμερική. Άλλά δεν κέρδισα και σπουδαία πράγματα.

— Στ' αλήθεια; ρώτησε η Λώρεν. Πώς έγινε αυτό; Κι' έμεις λέγαμε πως θα μάζευες τα εκατομμύρια με τα δυο σου χέρια. Είχες όλες τις ικανότητες για να επιτύχης...

— Δεν είχα ποτέ μεγάλη ικανότητα για το οικονομικό μέρος των επενεργήσεων, απάντησε ο Ρενέ. Νόμιζα πως το ήξερες... Δεν είμαι καμμένος για επενεργημάτις...

Η Λώρεν γέλασε.

— Δεν είσαι γεννημένος για επενεργημάτις; — Τι ώρασι πού τα λές, Ρενέ!... Άλλά τότε τί είσαι,

Την κτύπησε μορφαζοντας.

— Θάπρεπε να το ξέρης, Λώρεν, απάντησε. Νομίζω πως είμαι ένας ήρωας, που δεν μπορείς να εκπληρώσης τηλ' αποστολή του.

Η Λώρεν σούφρωσε τα φρύδια. "Επειτα, πήρε ένα μολύβι στα χέρια της κι' άρχισε να χτυπάει νευρικά με την άκρη του το τραπέζι. Φαινόταν πολύ άνυπομονη. Ένα σωρό σχέδια περνούσαν στο μυαλό της και δυσκολευόταν να πάρη μιάν άποψή.

— Νομίζω πως έχεις δική, Ρενέ, έλεγε σε λίγο. Είναι αλήθεια πως είχες πάντα μία κλίσι προς τον ηρωισμό... άκοιμη και στην παλαιά εποχή...

Θυμάμαι πως ήθελες πάντα να κάμεις κάτι το ηρωικό. Άλλ' ο πόλεμος ήταν μία θωρυασία ευκαιρία γι' αυτό. Γιατί δεν επωφεληθήκες; — Εκτό αν είχες κάτι καλλίτερο να κάμης...

— Θάθελες να ξέρης αν ήμουν ή όχι στρατιώτης; έπενε ο Ρενέ. Αυτό δεν είναι;

— Ανασήκωσε τους ώμους και πρόσθεσε:

— Ο μπαρμπα - Σάμ δεν χρειάζονταν ανθρώπους σαν και μένα. Είμαι ένας άχρηστος πιά...

Γελούσε στο βάθος της ψυχής του. Γιατί ήξερε πως η Λώ-

ρεν φλεγόταν από την έπιθυμία να μάθι πού ήταν και τί είχε κάμει. Άλλ' αυτό δεν θα της το έλεγε ποτέ. Τού άρεσε να την άφησι στην άμφιβολία.

Η Λώρεν πέταξε με θυμό το μολύβι που κρατούσε στα χέρια της.

— Δεν είναι αλήθεια πως είσαι άχρηστος, έλεγε. Οι άνθρωποι σαν και σένα δεν τρομάζουν έμπρός σε τίποτε. Μου δίνεις την εντύπωση, ωστόσο, ενός ανθρώπου που έφαγε χαστούκια...

— Αν θα ήταν, βέβαια, δυνατόν να συμβή ένα τέτοιο πράγμα σε σένα...

Ο Ρενέ την κτύπησε χαμο γελώντας:

— Μπορείς να έχης δική, Λώρεν, έλεγε. Στη ζωή όλα μπορεί να συμβούν.

Η Λώρεν γύρισε προς το μέρος του.

— Δεν καταλαβαίνω τί έχεις, Ρενέ, έλεγε. Κι' ωστόσο, ξέρω πως δεν είσαι από τους ανθρώπους που λυγίζουν ευκολα...

— Άλλοτε είχες μεγάλο πείσμα και δεν δίσταζες να τα βάλης ούτε με τον ίδιο το Σατανά. Τίποτε δεν σε τρόμαζε...

— Κοί μάλιστα όταν μία γυναίκα σαν και σένα ή σαν την Κλόβις ήξεραν να με σπρώξουν σε διάφορες τολμηρές πράξεις, συμπλήρωσε ο Ρενέ.

Η Λώρεν τόν διέκοψε με μία άπότομη κίνησι.

— Ας τ' άφίσωμε αυτά, Ρενέ, έλεγε. Υπάρχουν μερικά πράγματα που δεν είναι ευχάριστο να τα θυμάται κανείς...

— Άλλά τί σου συμβαίνει; Είμαι έθεωρούσαν βαρύ το ζυγό της στρατιωτικής σχολής. Μερικοί μάλιστα, όπως ο στρατηγός Φωτομάρας, έστειλαν μεν τα παιδιά τους στην προσκλησι του Κυβερνήτου, τα έπνιραν όμως άργότερα πίσω, όταν η Σχολή μπήκε στο δρόμο της πραγματικής εκπαιδεύσεως και πειθαρχίας.

Για τον λόγο αυτό οι πρώτοι Ευέλπιδες που κατετάγησαν, σαρνάντα τρεις τον άριθμο, άποτέλεσαν ένα περιεργο μωσαϊκό ηλικίας και γνώσεων έντελώς άκατάλληλο για στρατιωτικό σχολείο.

Στην ίδια τάξι είχαν βάλει να εκπαιδευθούν μαζί, παιδιό δώδεκα και δέκα τριών χρόνων με άντρες είκοσι και είκοσιπέντε. Λίγοι εγγώνριζαν γραφή και άνάγνωσι και άκόμη λιγότεροι είχαν στοιχειώδεις γνώσεις μαθηματικών, ιστορίας και γεωγραφίας. Οι περισσότεροι ήσαν άγράμματοι, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό, ώστε, όταν ο Γάλλος καθηγητής Dutronc, σταλμένος από τα φιλελληνικά κομιτάτα των Παρισίων, ήλθε τον Οκτώβριο του 1828 στο Ναύπλιο να μοιράσει βιβλία για τα σχολεία της αναγεννημένης χώρας, παρέδωκε στη Σχολή των Ευελπίδων άλφαβητάρια και πίνακες με ζωγραφίες από αυτούς που χρησιμοποιούσαν στα νηπιαγωγεία της Ευρώπης.

Πολλοί μάλιστα Ευέλπιδες είχαν τη φοίτησι στη Σχολή για βιοποριστικό επάγγελμα. Με τη σιτηρέσι που έπαιρναν κάθε μέρα και με το μισθό τους — ά δίστηλα το μήνα — βοηθούσαν σημαντικά τις οικογενείες τους.

Ο Καποδίστριας κατάλαβε γρήγορα ότι με τη διοίκησι του Σαλτέλι η Σχολή είχε ξεφύγει

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

Οι πρώτοι Ευέλπιδες

Πριν από 120 χρόνια

έντελώς από τον προορισμό της. Γι' αυτό αντικατέστησε το Σαλτέλι το Δεκέμβριο του 1828 και ανέθεσε ο Γάλλο λοχαγός Πωζιέ την άναδι, σι της Σχολής.

ΠΑΪΝΕΚ

ΥΜΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ 120 χρόνια από τότε πού η Σχολή των Ευελπίδων άρχισε να λειτουργή στο Ναύπλιο (Ιούλιος 1828) υπό την διεύθυνσι ενός Ιταλού αξιωματικού, του λοχαγού Σαλτέλι.

Ο Καποδίστριας, άμα άποφάσισε τη σύστασι της Σχολής, προσκάλεσε τους έσχαμένους άρχηγούς του Άγώνος, πολιτικούς και στρατιωτικούς, να στείλουν τα παιδιά τους. Ελάχιστοι όμως άποκρίθηκαν στην προσκλησι του. Οι περισσότεροι αισθάνονταν άντιπαθεία στον τακτικό στρατό, τα στελέχη του οποίου ήσαν ώς επί το πλείστον ξένοι αξιωματικοί φιλέλληνες, κι' επί πλέον έθεωρούσαν βαρύ το ζυγό της στρατιωτικής σχολής. Μερικοί μάλιστα, όπως ο στρατηγός Φωτομάρας, έστειλαν μεν τα παιδιά τους στην προσκλησι του Κυβερνήτου, τα έπνιραν όμως άργότερα πίσω, όταν η Σχολή μπήκε στο δρόμο της πραγματικής εκπαιδεύσεως και πειθαρχίας.

Για τον λόγο αυτό οι πρώτοι Ευέλπιδες που κατετάγησαν, σαρνάντα τρεις τον άριθμο, άποτέλεσαν ένα περιεργο μωσαϊκό ηλικίας και γνώσεων έντελώς άκατάλληλο για στρατιωτικό σχολείο.

Στην ίδια τάξι είχαν βάλει να εκπαιδευθούν μαζί, παιδιό δώδεκα και δέκα τριών χρόνων με άντρες είκοσι και είκοσιπέντε. Λίγοι εγγώνριζαν γραφή και άνάγνωσι και άκόμη λιγότεροι είχαν στοιχειώδεις γνώσεις μαθηματικών, ιστορίας και γεωγραφίας. Οι περισσότεροι ήσαν άγράμματοι, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό, ώστε, όταν ο Γάλλος καθηγητής Dutronc, σταλμένος από τα φιλελληνικά κομιτάτα των Παρισίων, ήλθε τον Οκτώβριο του 1828 στο Ναύπλιο να μοιράσει βιβλία για τα σχολεία της αναγεννημένης χώρας, παρέδωκε στη Σχολή των Ευελπίδων άλφαβητάρια και πίνακες με ζωγραφίες από αυτούς που χρησιμοποιούσαν στα νηπιαγωγεία της Ευρώπης.

Πολλοί μάλιστα Ευέλπιδες είχαν τη φοίτησι στη Σχολή για βιοποριστικό επάγγελμα. Με τη σιτηρέσι που έπαιρναν κάθε μέρα και με το μισθό τους — ά δίστηλα το μήνα — βοηθούσαν σημαντικά τις οικογενείες τους.

Ο Καποδίστριας κατάλαβε γρήγορα ότι με τη διοίκησι του Σαλτέλι η Σχολή είχε ξεφύγει

Ευέλπιδες επί Καποδίστρια (δεξιά με τη στολή της ύπηρεσίας). Στο βάθος η Σχολή των Ευελπίδων στο Ναύπλιο (1828 - 1834).

στην έκκλησιά του Άγίου Γεωργίου, ντυμένοι με τη μεγάλη στολή των "Επιλέκτων από βαθυκύανο ύφασμα με κόκκινο λωφίο στο πλίκιο. Μετά την έκκλησι, παρακολουθούσαν τις μεγάλες άσκήσεις που έκαναν τα τακτικά στρατεύματα έξω από το Ναύπλιο.

Συχνά έλάμβαναν μέρος στις στρατιωτικές έορτες που έδίδοντο.

Εκτός όμως από τις ευχάριστες αυτές διακοπές, ή άλλη ζωή της Σχολής ήταν γεμάτη πειθαρχία και έργασια.

Και το ενδιαφέρον του Κυβερνήτου παρέμεινε άμείωτο ως το τέλος. Πολλές φορές έπισκεπτετο τη Σχολή μόνος του για να βεβαιωθεί για την καλή λειτουργία της.

Οι στιγμές αυτές ήσαν εξαιρετικές για τον Καποδίστρια. Θέλοντας δε να τιμήσει έξαιρετικά τους πρώτους Ευέλπιδες που θα έβγαίνουν αξιωματικοί διάταξε να γίνουν με μεγάλη έπισημότητα οι άπολυτήριοι έξετάσεις.

Οι έξετάσεις άρχισαν στις 6 Ιουλίου 1831 και διάρκεσαν ως τις 10 Ιουλίου, όποτε όνομασθηκαν και οι πρώτοι όχτώ ανθυπολοχαγοί του πυροβολικού: Μιχαήλ Σοφιανός, Ελευθέριος Σχινάς, Πάνος Κορωνάιος, Βασίλειος Σαουντζάκης, Ιωάννης Άδαλός, Γεώργιος Μανφεράτος, Αρσένιος Βλάκος και Έμμανουήλ Κυδωνάκης.

Ο Καποδίστριας άπρος σφετέρην ένδειξιν της προς αυτούς έπαικούς ευμενείας άποφάσισε να φορέση ο ίδιος τις έπωμίδες στους νέους αξιωματικούς, σε λαμπρά τελετή που άργάνωσε στις 16 Ιουλίου.

Υπό τους ήχους της μουσικής της Φρουράς, που έπαιζε ένθουσιαστικά έμβατήρια, καθένας από τους νέους αξιωματικούς πλησίαζε τον Κυβερνήτη για να του φορέση τις έπωμίδες, ενώ οι συγκεντρωμένοι αξιωματικοί και πολίτες ζητωκραύγαζαν και έπευφημούσαν.

Οι ζητωκραυγές αυτές και οι έπυφμηές υπήρξαν, δυστυχώς, οι τελευταίες που άκούστηκαν, δείγμα ευγνωμοσύνης στο πολύμοχο έργο του. Δυό μήνες άργότερα, στις 27 Σεπτεμβρίου, δολοφονήθηκε στο Ναύπλιο έμ προς στην έκκλησιά του Άγίου Σπυρίδωνος.

ΕΠ. ΑΣ.

Κυρίες μου,

Απ' τον παλιό καλό καιρό οι γυναίκες εφρόντιζαν περισσότερο για το έσωτερικό ντυσιμό τους από το έξωτερικό. Και σήμερα, το συμφέρον σας απαιτεί να είσθε προσεκτική στην έκλογή των έσωρούων σας. Επισκεφθήτε γι' αυτό την ΑΛΜΑ.—Καπνικαρέας 4

ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΑ «Maichless» πωλείται 2.700.000 λόγω διαλύσεως συνεταιρισμού.
Λευκωσίας 52
Πλατεία Αμερικής
Τηλέφωνον 55-780

III ΥΡΩ στα τριάντα πέντε μου χρόνια δούλευα για μία Έταιρία του Σίτυ που είχε πολλά συμφέροντα στη Μπούρμα: δάση από τέκ και ορυχεία από ρουμπίνια. Εκείνον τον καιρό τα ορυχεία του Μανταλάου ήταν τα πιο πλούσια στον κόσμο και ακριβώς για να υποβάλω μιάν έκθεσι στους ανώτερους μου για τα συμφέροντά τους εκεί κάτω ξαναγύρισα στην Αγγλία ύστερ' από μερικούς μήνες διαμονής στη Μπούρμα. Στα γραφεία της Έταιρίας στο Λονδίνο συνήντησα ένα νέα υπάλληλο που θα πήγαινε στις Ινδίες με το ίδιο ατμόπλοιο που θα ταξίδευα κι' εγώ. Τον έλεγαν Τζάκ Μάντερμπυ. Ήταν νεώτερός μου κατά δέκα χρόνια.

Τον συμπάθησα απ' την πρώτη στιγμή. Ήταν ένα ωραιότατο παλληκάρι, έξυπνο και τίμιο, γεμάτο ευθυμία κι' ενθουσιασμό.

Όταν περάσαμε το Γιβραλτάρ, είδα ένα πρωί στη γέφυρα του βαποριού το Τζάκ να μιλάει γελώντας με μία κοπέλα.

— Άλλο, Βάλτεν, μου φώναζε με χαρά, έλα να σε συστήσω στη δεσποινίδα Φέλστεντ, που πάει για το Ραγκούν!

Της έσφιξα το χέρι και είδα πως στο μεσαίο δάχτυλο του αριστερού χεριού της έλαμπε ένα περίφημο δαχτυλίδι με μπριλλάντια, που ασφαλώς δεν ήταν δώρο του Τζάκ κι' αναρωτήθηκα ποιος θα ήταν ο εύτυχης νηπιός που θα παντρευόταν με τη μίς Φέλστεντ.

— Ένα βράδυ πριν να φτάσουμε στο Πορτ-Σάιντ, ρώτησα το Τζάκ:

— Η μίς Φέλστεντ πρόκειται να παντρευτεί;

— Ναι, μου απάντησε απότομα, είνε αρραβωνιασμένη με κάποιο Μόρρι-
σον.

— Μόρρισον, είπες; Με το Ρόμπερτ Μόρρισον;

— Ακριβώς. Τί τύπος είνε; ρώτησε ο Τζάκ. Η κοπέλλα έχει να τον δει τέσσερα χρόνια. Αρραβωνιάστηκαν όταν ήταν ακόμα στην Αγγλία και τώρα πηγαίνει στο Ραγκούν για να τον παντρευτεί.

— Α! έκανα με ύφος αδιάφορο και με κάποια πρόφασι απομακρύνθηκα.

Όταν γύρισα στην καμπίνα μου αναρωτήθηκα πως ήταν δυνατόν μία κοπέλλα σαν τη Μόλλυ Φόλστεντ να είνε αρραβωνιασμένη με το Ρόμπερτ Μόρρισον! Έναν άνθρωπο υποχόνδριο, υποκείμενο σε κρίσεις σχεδόν κτηνώ-

— Το ήξερα πως θα με αποδοκίμαζες, μου απάντησε ήρεμα. Η Μόλλυ μ' αγαπάει όσο την αγαπάω κι' εγώ.

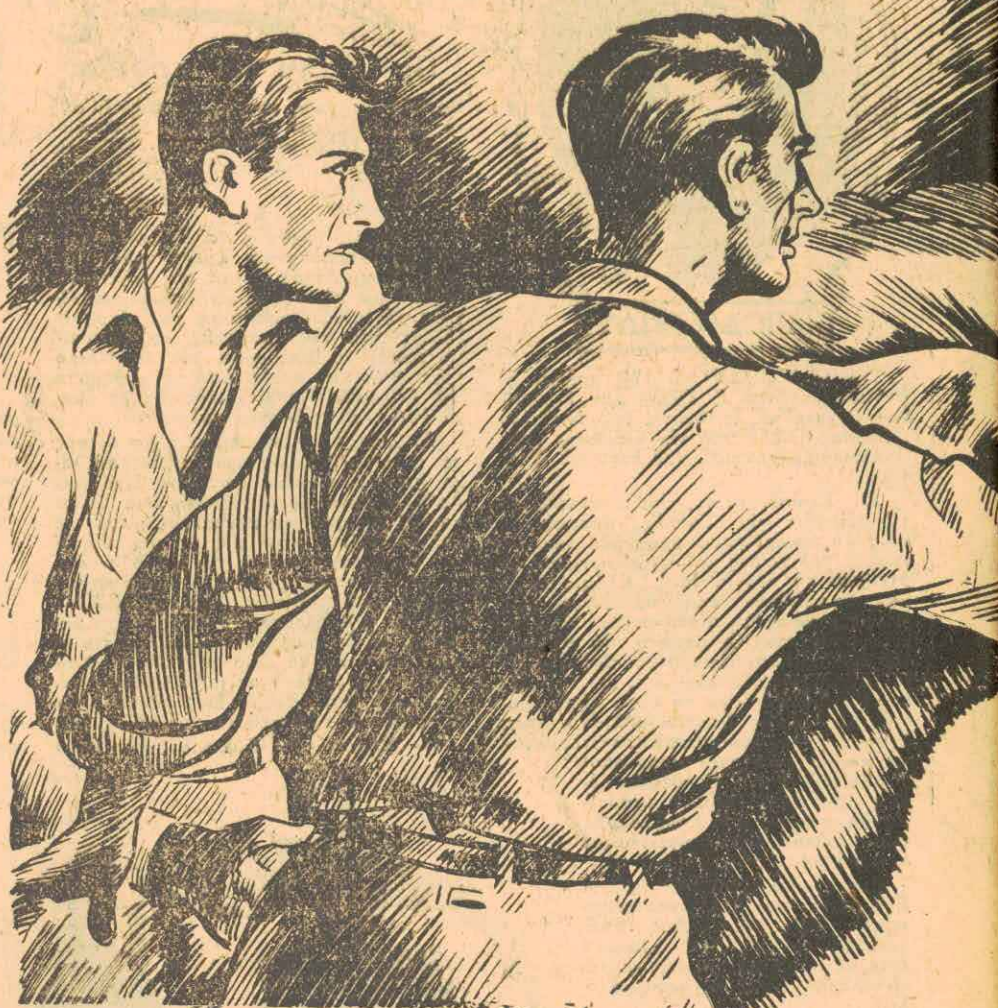
— Τότε γιατί δεν παντρεύεστε;
— Λέει πως ο λόγος της την κρατάει δεμένη με το Μόρρισον. Λέει πως δεν μπορεί να εγκαταλείψει έναν άνθρωπο που την αγαπάει και που την περιμένει εδώ και τέσσερα χρόνια.

— Άκουσε, νεαρέ μου, του αποκρίθηκα,

Ο Μόρρισον ήταν στο Ραγκούν κι' ανέβηκε στο πλοίο. Η κοπέλλα δεν έχασε φαίνεται τον καιρό της. Γιατί είδα τον Μόρρισον να μάς πλησιάζει σε λίγο, το Τζάκ και μένα.

— Η μίς Φέλστεντ, είπε στο Τζάκ, μου ανακοίνωσε κάτι το έντελώς απροσδόκητο.

— Θα λυπόμουν εξαίρετικά,

Ο Μάκ σήκωσε άργα το περιστροφικό και σημάδεψε...

ο Μάκ "Αντριου, αυτός ο γάμος δεν μπορεί να γίνει. Φτωχή κοπέλλα!

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στη Λέσχη ο Τζάκ και τον σύστησε στους φίλους μου. Είχε αποχαιρετήσει τη Μόλλυ και δεν θα την ξανάβλεπε πριν απ' την αναχώρησή του. Περιμένοντας να πάρουμε το τρένο για το Μανταλάου, κάναμε ένα γύρο στο Ραγκούν. Καθώς περνούσαμε μπροστά απόνα παζάρι, ο Τζάκ μου έπιασε το μπράτσο.

— Κύττα: ο Μόρρισον! ψιθύρισε. Είδα το πρόσωπό του μέσ' στο κατάστημα.

Κύτταξα, μα δεν είδα τίποτα.
— Δεν τον βλέπω.
— Χάθηκε ξαφνικά. Τον μισώ... είπε ο Τζάκ.

★
Ένα πρωί ο Τζάκ κατέβηκε για να πάρη το πρωινό του με το ύψος ανθρώπου που δεν είχε κοιμηθεί καλά.

— Άκουσε αυτή την καταραμένη μουσική τη νύχτα; με ρώτησε όργισμένος. Κάποιος ιθαγενής θαπαιζε φλάουτο κάτω απ' το παράθυρό μου.

— Γιατί δεν τού φώναζες να σταματήσει;

— Σηκώθηκα και κύτταξα. Μα δεν είδα κανένα. Μονάχα κάτι τι το μαύρο, μεγάλο σά γάτος, κουνιόταν κάτω απ' το παράθυρο.

— Ο άνθρωπος θα ήταν προφανώς κρυμμένος στην αρχή της ζούγκλας, είπε. Δεν ξαναμιλήσαμε πιά. Εγώ κοιμόμουν στην άλλη άκρη του «μπουγγκαλο». Επειτα κάνω ύπνο βαρύ και χρειάζονται πολλά φλάουτα ιθαγενών για να με ξυπνήσουν. Μα την επομένη νύχτα έγινε το ι-

διο πράμα, το ίδιο την τρίτη και την τέταρτη νύχτα.

— Μα τί είδους μουσική είνε; ρώτησα το Τζάκ. Απορώ πως ένα φλάουτο σου κόβει τον ύπνο.

— Δεν είνε το φλάουτο, απάντησε άργα ο Τζάκ. Ξυπνάω πριν αρχίσει να παίξει. Κάθε νύχτα, την ίδια ώρα, ξυπνάω κι' ακούω. Καποτε η μουσική αρχίζει αμέσως, κάποτε πιο άργα. Ένα ανάλαφρο, γλυκό, σφύριγμα; τρεις-τέσσερις νότες, που επαναλαμβάνονται ολοένα οι ίδιες και που σε τρελλάνουν. Λες πως με φωνάζουν...

— Μα γιατί, διάβολε, δε σηκώνεσαι να πας να δεις τι συμβαίνει; είπα όργισμένα.

— Γιατί — και με κύτταξε με ντροπή — δεν τολμώ.

— Κουταμάρες! φώναξε. Τα νευρά σου είνε έρεθισμένα. Κύτταξε να ησυχάσης.

★
Ένα βράδυ ήρθε ο Μάκ "Αντριου. Την ώρα που τρώγαμε ράτσα το Τζάκ:

— Αυτό το μοτίβο, το ακούσεις έφτα φορές ως τώρα, δεν είν' έτσι, Τζάκ;

— Ναι, πάντα το ίδιο, είπε με σβυσμένη φωνή.

— Θα μπορούσες να το σφύριξης; ρώτησε ο "Αντριου.

— Φυσικά. Όριστε. — (Και σφύριξε πέντε-έξη νότες). Πάντα οι ίδιες... Μα τί συμβαίνει, Μάκ "Αντριου;

Με την άκρη του ματιού μου, παρατή-

ρησα πως ο ιθαγενής υπηρέτης μας έτρεμε σαν το φύλλο.

— Δεν κάνεις λάθος, Τζάκ; είπε ο "Αντριου και το πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο.

— Όχι. Δεν κάνω λάθος. Γιατί; είπε ο Τζάκ.

— Αυτή τη μελωδία που σφύριξης, είπε ο "Αντριου, καλύτερα να μη την ακούει ένας λευκός. Έσύ, δεν ξέρεις τίποτα, Βάλτεν;

— Εγώ, τίποτα. Υπάρχει κανένα μυστήριο; ρώτησα περίεργος.

— Δεν θα ήθελα ν' ακούσω αυτή τη μουσική, εξακολούθησε ο Μάκ "Αντριου, κάτω απ' τα παράθυρά μου. Την άκουσα μία φορά, εδώ και πολλά χρόνια, όταν ήμουνα στο "Αρακάν. Η μελωδία έρχόταν από κάποιο μοναστήρι όπου κανένας λευκός δεν είχε πατήσει ποτέ του. Οι ιθαγενείς μου έξηγισαν πως οι ιερείς καλούσαν κάποιον για να τον θυσιάσουν. Κάποιο λευκό... Ποιον ήθελαν να σκοτώσουν; "Αγνώστον. Καλύτερα να μην ακούς «τ ο φ λ α ο υ τ ο τ ο υ θ α ν α τ ο υ». Τζάκ, το μοτίβο που σφύριξης ήταν ακριβώς το ίδιο που άκουσα στο "Αρακάν.

— Ανοησίες, Μάκ, είπα νευριασμένος. Βρισκόμαστε στη Μπούρμα, σε πολιτισμένο τόπο.

— Δεν ξέρω, έκανε ο Μάκ, ώχρος.

Ο Τζάκ τα είχε χάσει, όπως άλλωστε κι' εγώ, μ' όλη τη φαινομενική μου ήρεμία. Ο Μάκ θα περνούσε τη νύχτα του μαζί μας. Ο Τζάκ, με την επιμονή της νεότητος, αρνήθηκε ν' αλλάξει κάμαρα. Εκείνο το βράδυ πήγε να πλαγιάσει κωρίς, ενώ ο Μάκ κι' εγώ καθόμασταν και κουβεντιάζαμε.

Θα ήταν η ώρα δύο μετά τα μεσάνυχτα όταν κάποιο χέρι με τράβηξε απ' το κρεβάτι μου.

— Έλα γρήγορα, Βάλτεν. (Ήταν ο Μάκ "Αντριου που έτρεμε ολόκληρος) Έλα γρήγορα, αν θέλεις ν' αποφύγουμε κάτι το τρομερό.

Πετάχτηκα άμείως και φτάσαμε μαζί ως την πόρτα του Τζάκ. Από ένστικτο είχα πάρει το περιστροφικό μου.

— Άκουσε; έκανε ο Μάκ.

Μέσ' στην καλοκαιρινή νύχτα ακούστηκαν οι γλυκές νότες της μελωδίας.

— Το φλάουτο του θανάτου; είπε ο Μάκ, ενώ προχωρούσε στις μύτες των ποδιών του ως το κρεβάτι του Τζάκ.

— Κοιμάσαι, Τζάκ; ρώτησε ο Μάκ.

Μα άφηκε μία μικρή κραυγή και ψιθύρισε:

— Για το Θεό! τί είν' αυτό κοντά στο μαξιλάρι του;

Μέσ' στο μισόφωτο διέκρινα κοντά στο μαξιλάρι ένα μαύρο πράμα. Προχώρησα λίγο και είδα τότε δύο ματιά απλανή, διαυγή σά μαύρα μαργαριτάρια, στυλωμένα στο ματιά του Τζάκ, που ήταν δαθάνοιχα και ακίνητα απ' τη φρίκη. Έξω ή μελωδία του θανάτου εξακολουθούσε γλυκεία και μονότονη.

— Τί είνε; ψιθύρισα με πνιγμένη φωνή.

— Δός μου το περιστροφικό, είπε ο Μάκ. Μόλις πάμην η μουσική, ο Τζάκ θά'νε κωρός.

Σήκωσε άργα το περιστροφικό με μεγάλη προσοχή, σημαδεύοντας μονάχα τα μαύρα ματιά. Εκείνη τη στιγμή η μουσική έπαψε απότομα. Ακούστηκε τότε ένας πυροβολισμός.

— Ανάψαμε το φως και κυττάσαμε προσεκτικά. Ο Τζάκ είχε συνέλθει και μάς μίλησε πρώτος.

— Ξύπνησα, είπε με αδέβαιη φωνή, ακούγοντας πάλι την καταραμένη αυτή μουσική. Επειτα ένοιωσα κάτι να προχωρή πάνω στο σώμα μου, πάνω απ' τις κουβέτες... Στο τέλος κατάλαβα πως θα πέβαινα... Θεέ μου, Μάκ, τί ήταν αυτό;

— Κουράγιο, Τζάκ, είπε ο Μάκ "Αντριου φτύνν' τη γλώττα. Εγώ είδα στο "Αρακάν πιο χοντρές απ' αυτή. Είνε δηλητηριάσεις άρσενου, που πίνουν σιγά σιγά το αίμα του ανθρώπου.

★
Ξαφνικά ακούστηκε απ' τη ζούγκλα μία

Τό φλάουτο του θανάτου

δεις, έναν τρομερό μεθύστακα. Πάντως δεν ήταν ο τύπος που είχε γνωρίσει τέσσερα χρόνια πριν η κοπέλλα και πρόβλεπα πως κάποια τραγωδία θα ξεσπούσε.

Επειτα απ' το Κολόμπο τα γεγονότα ακολούθησαν γρήγορα το δρόμο τους. Αφάσαμε το «Βίσκονσιν» και πήραμε έν' άλλο βαπόρι για το Ραγκούν.

Δυό μέρες προτού φτάσουμε, ανέβηκα ένα βράδυ, μετά το φαγητό, στη γέφυρα. Σε μία γωνία είδα το Τζάκ και τη Μόλλυ άγκαλιασμένους.

— Άκου δώ, είπα σε λίγο στο Τζάκ, μην ξεχνάς πως θα μείνεις μαζί μου στο δικό μου «μπουγγκαλο» που βρίσκεται σε λίγο απόσταση από κείνο του Μόρρισον. 'Αν η κοπέλλα διαλύση τον αρραβώνα της και παντρευτεί μαζί σου, τότε όλα πάνε καλά. Μα αν είνε αποφασισμένη να παντρευτεί με το Μόρρισον, τότε θα μου επιτρέψης να σου πώ πως η διαγωγή σου είνε κακή.

Περιπετειώδες διήγημα

σκέψου καλά αυτό: Πας σ' έναν τόπο που η μόνη λευκή γυναίκα που θα βλέπεις διαρκώς θα είνε η Μόλλυ, αν ο Μόρρισον την παντρευτεί. Άργα η γρήγορα, μ' όλες σου τις διαμαρτυρίες, η αποψινή σκηνή θα επαναληφθώ και δεν θ' άρκεσήςτε μονάχα σε φιλία. Και ο Μόρρισον ή θα σε σκοτώση ή θα τον σκοτώσης. Για το Θεό, Τζάκ, βάλε μυαλό. Η παντρεύση την κοπέλλα ή στείλε ένα τηλεγράφημα στην Έταιρία να σε τοποθετήσουν αλλού κι' όχι στο Ραγκούν.

Την άλλη μέρα ο Τζάκ μου είπε:

— Συζήτησα χτες σοβαρά με τη Μόλλυ και της είπα όσα μου είπες. Ο Μόρρισον την περιμένει στο Ραγκούν και η Μόλλυ είνε αποφασισμένη να τού τα εξομολογήθ' όλα. Λυπάμαι για το Μόρρισον, μα τί να γίνη...

απαντάει ο Τζάκ, αν κρίνατε τη διαγωγή μου άτιμη, κύριε Μόρρι-
σον.

Απομακρύνθηκα, αλλά τους παρακολουθούσα. Πέρασε κάπου ένα τέταρτο.

— Ο Μόρρισον μου πρότεινε, μου είπε ο Τζάκ όταν ήρθε κοντά μου, να μείνη η Μόλλυ στο Ραγκούν με τον 'Αγγλο πάστορα και τη γυναίκα του. 'Εκείνος κι' εγώ θα πάμε για κανένα μήνα στο βουνό. Σ' αυτό το χρονικό διάστημα δεν θα συναντήσουμε καθόλου τη Μόλλυ και θα περιμένουμε την απόφασί της δίχως να την επηρεάσουμε. Στο τέλος του μηνός, η Μόλλυ θα διαλέξη τον ένα απ' τους δύο μας.

— Και το δέχτηκες αυτό;

— Τί άλλο μπορούσα να κάνω; Εγώ ξέρω πως η Μόλλυ έμένα θέλει. 'Αν αυτός ο Μόρρισον θέλει να παρατείνη την αγωνία του, τί φταίω εγώ;

— Από κείνη τη στιγμή μία έμμονη ιδέα βασάνισε το μυαλό μου: 'Η πρότασι του Μόρρισον έκρυβε κάποιο ύπουλο σχέδιο.

Μόλις αποδιδαστήκαμε στο Ραγκούν πήγα στη Λέσχη και συνάντησα το Μάκ "Αντριου, ένα Σκωτσέζο που είχε έρθει στις Ινδίες για δουλειές.

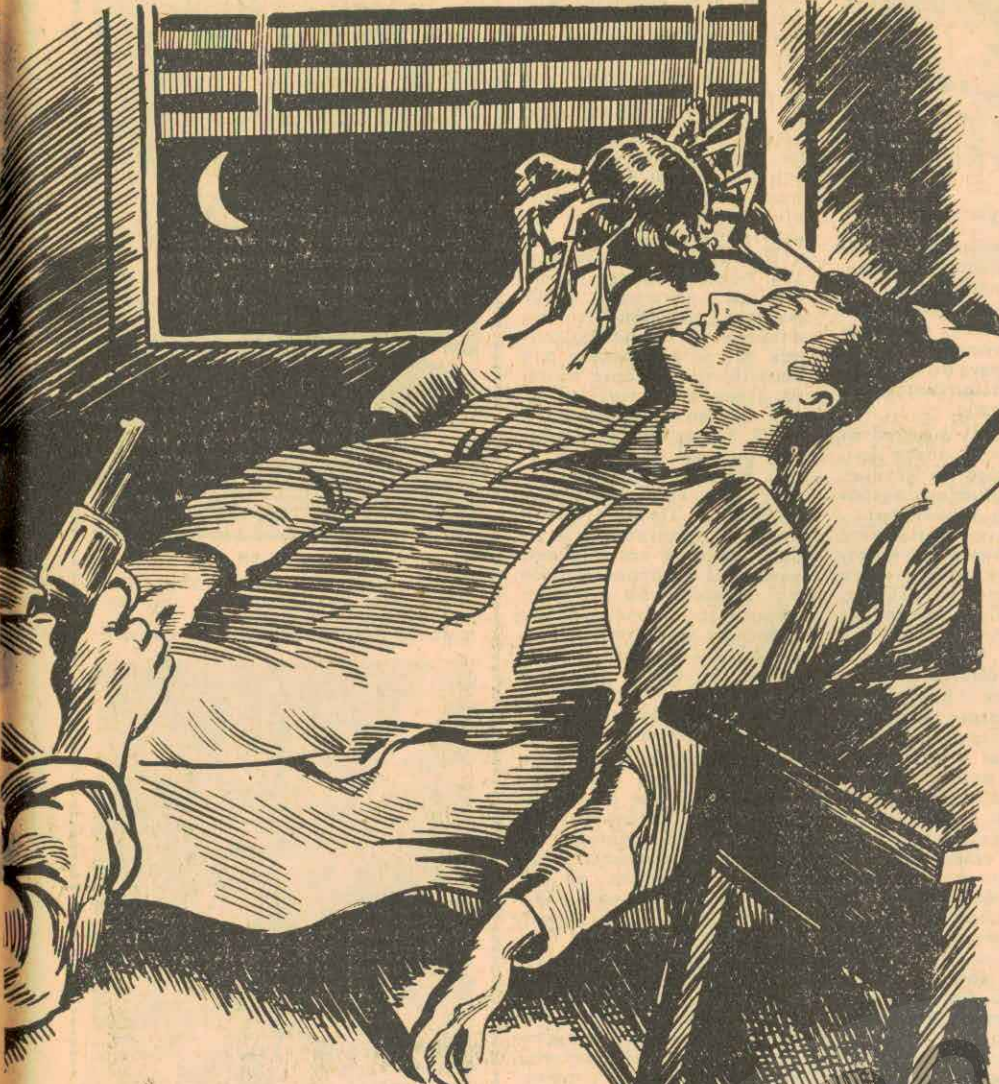
— Συνάντησες το Μόρρισον; ρώτησε.

— Ταξίδεψα με τη Μόλλυ, απάντησα.

— Και τί κορίτσι είνε;

— Γοητευτικό, εξαίσιο.

— Άληθεια; Τότε, Βάλτεν, είπε άονά

Ο Μάκ σήκωσε άργα το περιστροφικό και σημάδεψε...

ο Μάκ "Αντριου, αυτός ο γάμος δεν μπορεί να γίνει. Φτωχή κοπέλλα!

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στη Λέσχη ο Τζάκ και τον σύστησε στους φίλους μου. Είχε αποχαιρετήσει τη Μόλλυ και δεν θα την ξανάβλεπε πριν απ' την αναχώρησή του. Περιμένοντας να πάρουμε το τρένο για το Μανταλάου, κάναμε ένα γύρο στο Ραγκούν. Καθώς περνούσαμε μπροστά απόνα παζάρι, ο Τζάκ μου έπιασε το μπράτσο.

— Κύττα: ο Μόρρισον! ψιθύρισε. Είδα το πρόσωπό του μέσ' στο κατάστημα.

Κύτταξα, μα δεν είδα τίποτα.
— Δεν τον βλέπω.
— Χάθηκε ξαφνικά. Τον μισώ... είπε ο Τζάκ.

★
Ένα πρωί ο Τζάκ κατέβηκε για να πάρη το πρωινό του με το ύψος ανθρώπου που δεν είχε κοιμηθεί καλά.

— Άκουσε αυτή την καταραμένη μουσική τη νύχτα; με ρώτησε όργισμένος. Κάποιος ιθαγενής θαπαιζε φλάουτο κάτω απ' το παράθυρό μου.

— Γιατί δεν τού φώναζες να σταματήσει;

— Σηκώθηκα και κύτταξα. Μα δεν είδα κανένα. Μονάχα κάτι τι το μαύρο, μεγάλο σά γάτος, κουνιόταν κάτω απ' το παράθυρο.

— Ο άνθρωπος θα ήταν προφανώς κρυμμένος στην αρχή της ζούγκλας, είπε. Δεν ξαναμιλήσαμε πιά. Εγώ κοιμόμουν στην άλλη άκρη του «μπουγγκαλο». Επειτα κάνω ύπνο βαρύ και χρειάζονται πολλά φλάουτα ιθαγενών για να με ξυπνήσουν. Μα την επομένη νύχτα έγινε το ι-

διο πράμα, το ίδιο την τρίτη και την τέταρτη νύχτα.

— Μα τί είδους μουσική είνε; ρώτησα το Τζάκ. Απορώ πως ένα φλάουτο σου κόβει τον ύπνο.

— Δεν είνε το φλάουτο, απάντησε άργα ο Τζάκ. Ξυπνάω πριν αρχίσει να παίξει. Κάθε νύχτα, την ίδια ώρα, ξυπνάω κι' ακούω. Καποτε η μουσική αρχίζει αμέσως, κάποτε πιο άργα. Ένα ανάλαφρο, γλυκό, σφύριγμα; τρεις-τέσσερις νότες, που επαναλαμβάνονται ολοένα οι ίδιες και που σε τρελλάνουν. Λες πως με φωνάζουν...

— Μα γιατί, διάβολε, δε σηκώνεσαι να πας να δεις τι συμβαίνει; είπα όργισμένα.

— Γιατί — και με κύτταξε με ντροπή — δεν τολμώ.

— Κουταμάρες! φώναξε. Τα νευρά σου είνε έρεθισμένα. Κύτταξε να ησυχάσης.

★
Ένα βράδυ ήρθε ο Μάκ "Αντριου. Την ώρα που τρώγαμε ράτσα το Τζάκ:

— Αυτό το μοτίβο, το ακούσεις έφτα φορές ως τώρα, δεν είν' έτσι, Τζάκ;

— Ναι, πάντα το ίδιο, είπε με σβυσμένη φωνή.

— Θα μπορούσες να το σφύριξης; ρώτησε ο "Αντριου.

— Φυσικά. Όριστε. — (Και σφύριξε πέντε-έξη νότες). Πάντα οι ίδιες... Μα τί συμβαίνει, Μάκ "Αντριου;

Με την άκρη του ματιού μου, παρατή-

ρησα πως ο ιθαγενής υπηρέτης μας έτρεμε σαν το φύλλο.

— Δεν κάνεις λάθος, Τζάκ; είπε ο "Αντριου και το πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο.

— Όχι. Δεν κάνω λάθος. Γιατί; είπε ο Τζάκ.

— Αυτή τη μελωδία που σφύριξης, είπε ο "Αντριου, καλύτερα να μη την ακούει ένας λευκός. Έσύ, δεν ξέρεις τίποτα, Βάλτεν;

— Εγώ, τίποτα. Υπάρχει κανένα μυστήριο; ρώτησα περίεργος.

— Δεν θα ήθελα ν' ακούσω αυτή τη μουσική, εξακολούθησε ο Μάκ "Αντριου, κάτω απ' τα παράθυρά μου. Την άκουσα μία φορά, εδώ και πολλά χρόνια, όταν ήμουνα στο "Αρακάν. Η μελωδία έρχόταν από κάποιο μοναστήρι όπου κανένας λευκός δεν είχε πατήσει ποτέ του. Οι ιθαγενείς μου έξηγισαν πως οι ιερείς καλούσαν κάποιον για να τον θυσιάσουν. Κάποιο λευκό... Ποιον ήθελαν να σκοτώσουν; "Αγνώστον. Καλύτερα να μην ακούς «τ ο φ λ α ο υ τ ο τ ο υ θ α ν α τ ο υ». Τζάκ, το μοτίβο που σφύριξης ήταν ακριβώς το ίδιο που άκουσα στο "Αρακάν.

— Ανοησίες, Μάκ, είπα νευριασμένος. Βρισκόμαστε στη Μπούρμα, σε πολιτισμένο τόπο.

— Δεν ξέρω, έκανε ο Μάκ, ώχρος.

Ο Τζάκ τα είχε χάσει, όπως άλλωστε κι' εγώ, μ' όλη τη φαινομενική μου ήρεμία. Ο Μάκ θα περνούσε τη νύχτα του μαζί μας. Ο Τζάκ, με την επιμονή της νεότητος, αρνήθηκε ν' αλλάξει κάμαρα. Εκείνο το βράδυ πήγε να πλαγιάσει κωρίς, ενώ ο Μάκ κι' εγώ καθόμασταν και κουβεντιάζαμε.

Θα ήταν η ώρα δύο μετά τα μεσάνυχτα όταν κάποιο χέρι με τράβηξε απ' το κρεβάτι μου.

— Έλα γρήγορα, Βάλτεν. (Ήταν ο Μάκ "Αντριου που έτρεμε ολόκληρος) Έλα γρήγορα, αν θέλεις ν' αποφύγουμε κάτι το τρομερό.

Πετάχτηκα άμείως και φτάσαμε μαζί ως την πόρτα του Τζάκ. Από ένστικτο είχα πάρει το περιστροφικό μου.

— Άκουσε; έκανε ο Μάκ.

Μέσ' στην καλοκαιρινή νύχτα ακούστηκαν οι γλυκές νότες της μελωδίας.

— Το φλάουτο του θανάτου; είπε ο Μάκ, ενώ προχωρούσε στις μύτες των ποδιών του ως το κρεβάτι του Τζάκ.

— Κοιμάσαι, Τζάκ; ρώτησε ο Μάκ.

Μα άφηκε μία μικρή κραυγή και ψιθύρισε:

— Για το Θεό! τί είν' αυτό κοντά στο μαξιλάρι του;

Μέσ' στο μισόφωτο διέκρινα κοντά στο μαξιλάρι ένα μαύρο πράμα. Προχώρησα λίγο και είδα τότε δύο ματιά απλανή, διαυγή σά μαύρα μαργαριτάρια, στυλωμένα στο ματιά του Τζάκ, που ήταν δαθάνοιχα και ακίνητα απ' τη φρίκη. Έξω ή μελωδία του θανάτου εξακολουθούσε γλυκεία και μονότονη.

— Τί είνε; ψιθύρισα με πνιγμένη φωνή.

— Δός μου το περιστροφικό, είπε ο Μάκ. Μόλις πάμην η μουσική, ο Τζάκ θά'νε κωρός.

Σήκωσε άργα το περιστροφικό με μεγάλη προσοχή, σημαδεύοντας μονάχα τα μαύρα ματιά. Εκείνη τη στιγμή η μουσική έπαψε απότομα. Ακούστηκε τότε ένας πυροβολισμός.

— Ανάψαμε το φως και κυττάσαμε προσεκτικά. Ο Τζάκ είχε συνέλθει και μάς μίλησε πρώτος.

— Ξύπνησα, είπε με αδέβαιη φωνή, ακούγοντας πάλι την καταραμένη αυτή μουσική. Επειτα ένοιωσα κάτι να προχωρή πάνω στο σώμα μου, πάνω απ' τις κουβέτες... Στο τέλος κατάλαβα πως θα πέβαινα... Θεέ μου, Μάκ, τί ήταν αυτό;

— Κουράγιο, Τζάκ, είπε ο Μάκ "Αντριου φτύνν' τη γλώττα. Εγώ είδα στο "Αρακάν πιο χοντρές απ' αυτή. Είνε δηλητηριάσεις άρσενου, που πίνουν σιγά σιγά το αίμα του ανθρώπου.

★
Ξαφνικά ακούστηκε απ' τη ζούγκλα μία

Η "προσωπολογία" νάνει θαύματα

Η καταπληκτική ικανότης του "Εντγάρ Τζόνες"

Όταν έγινε πρός ολίγου καιρού μία κλοπή σε μία Τραπεζα του Λος Άντζελες, η αστυνομία δεν κατόρθωσε ν' ανακαλύψει το δράστη. Μπόρεσε μόνο να εξακριβώσει ότι ήταν κάποιος απ' τα "προσωπικά" της επιχείρησής. Τέλος, ο διευθυντής κάλεσε έναν ειδικό, τον "Εντγάρ Τζόνες", που καυχόταν ότι μπορεί ν' αναγνωρίσει ένα κλέφτη με την πρώτη ματιά. "Εκείνος λήπτης μόνο να ιδί τους υπαλλήλους. Έκαμε ένα γύρο μέσα στα γραφεία, σαν επίσκεπτης δόξας. Άντ'ηλθε μερικές λέξεις με κάθε υπάλληλο, χωρίς να κάμει λόγο για την κλοπή. Έπειτα κάλεσε ιδιαιτέρως έναν απ' αυτούς — γυναικάδελφο του τραπεζίτη — και... τον έκαμε ν' ομολογήσει την ένοχη του!

Εξ άλλου, ο Τζόνες δήλωσε κάποτε, όταν είδε τη φωτογραφία ενός καινούργιου πιλότου κάποιου μεγάλου εργοστασίου αεροπλάνων της Καλιφόρνιας:

— Αυτός ο άνθρωπος γρήγορα θα τσακισθή!

Την ίδια στιγμή σχεδόν, έφτασε η είδησις ότι ο πιλότος είχε σκοτωθή σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα!

Ο Τζόνες είναι ένας άνθρωπος μερικός, με έρευνή- τικά μάτια, πρώην δικηγό-

ρος και πρόεδρος του «Ι- δρύματος Προσωπολογίας», το οποίο ίδρυσε ο ίδιος στο Λος Άντζελες, έπειτα από 30 ετών έρευνας, αφού με- λήθηκε το χαρακτήρα 10 χιλ. ανθρώπων σε συνδυασ- μο με τα σωματικά χαρα- κτηριστικά τους.

Αυτός και οι συνεργάται του σημειώνουν τόσες επι- τυχίες σ' αυτό το ζήτημα, ώστε να πλησιάζουν σχεδόν στη μαντική ικανότητα... Η Διεύθυνσις "Αστυνομίας" του Λος Άντζελες, θέλον- τας κάποτε να δοκιμάση την ικανότητα του Τζόνες, του παρουσίασε κάμποσες φωτογραφίες πόλινγκ, για να διαλέξη ποιοι απ' αυ- τούς είχαν ασυνήθιστα χα- ρακτηριστικά. "Εκείνος ξε- χώρισε τέσσερες φωτογρα- φίες και δήλωσε:

— Αυτοί οι τέσσερες αν- θρώποι δεν μπορεί παρά ν' αυτοκτονήσουν κάποτε!

Πράγματι λοιπόν, οι ά- στυνομικοί εκείνοι είχαν ή- δη βάλει τέλος στη ζωή τους!

Κατόπιν ο Τζόνες εξέ- τασε τις φωτογραφίες των μοτοσυκλετιστών της αστυ- νομίας.

— Αυτός εδώ, είπε, δεί- χνοντας μία απ' όλες, θα σκοτωθή κάποτε με τη μο- τοσυκλέτα!

Είχε και πάλι επιτύχει

νήσαμε τριγύρω. Στην άρ- χη της ζούγκλας, υπήρχε έ- να πτώμα.

Το πρόσωπό του ήταν πριμένο, φριχτό. Καθώς πλησιάζαμε παρατηρήσαμε μία μαύρη μάζα, σαν γά- τα, που σερνόταν μακριά.

— Ησυχάσε, παλληκάρι μου, είπε ο Μάκ. Άντριου. Δεν έπρόκειτο για ιθαγενείς ιερείς που ήθελαν να θυσια- σουν στη θρησκεία τους ένα λευκό. Πρόκειται για ένα έγκλημα εναντίον Εύρω- παίου.

Και λέγοντας αυτά, ο Μάκ Άντριου έβγαλε απ' την τσέπη του το μαντήλι του και σκέπασε τ' ανοιχτά, τα τρομαγμένα, τα γυαλέ- νια πιά μάτια του Ρόμπερτ Μόρρισον!

★
"Εται τώρα που η Μαίρα είχε βγάλει απ' τη μέση το εμπόδιο, ο Τζάκ και η Μόλ- λυ που αγαπιόντανε πάντα, δεν άργησαν ν' παντρευ- τούν. Μα ποτέ του ο Τζάκ δεν μπόρεσε ν' εξηγήση αν, τη δηλητηριώδη αράχνη την έβριχαν κάθε βράδυ στην κάμαρά του οι ιθαγε- νείς από δική τους πρωτο- βουλία για να θανατώσουν ένα λευκό ή κατά διαταγή του Ρόμπερτ Μόρρισον!

ΧΑΡΡΥ ΜΑΚ ΝΗΛ

απόλυτα: "Ο αστυνομικός εκείνος ήταν άφθοστος στα δυστυχήματα. Είχε στο πα- θητικό του 32 συγκρούσεις μέσα σε δυο χρόνια.

Έπειτα απ' αυτό το θρίαμβο, έδωσαν στο Τζό- νες ν' αναζητήσει τα πορ- τράτα 165 ύποπτων νέ- ων μοτοσυκλετιστών αστυ- νομικών. Κι' οι 40, τους ό- ποιους ξεδιάλεξε ως "επι- κινδύνους", δεν έγιναν δε- κτοί στην υπηρεσία.

Πολυάριθμοι αστυνομικοί του Λος Άντζελες, ανώτε- ροι και κατώτεροι, έχουν σήμερα σπουδάσει το σύ-στημα της «Προσωπολογί- ας» και το εφαρμόζουν στη δουλειά τους. Χάρης σ' αυ- τόν έχουν διαφωτίσει μεγά- λον αριθμό εγκλημάτων.

Ο Τζόνες και οι βοηθοί του μπορούν ν' κάμουν, ό- πως είπαμε, τις γνωματεύ- σεις τους και με μία φω- τογραφία. Ωστόσο προτι- μούν ν' χρησιμοποιούν ει- δικά εργαλεία και ιδιότυπα μέτρα, με τα οποία μετρούν απ' ευθείας 60 διάφορες σωματικές διαστάσεις του ανθρώπου που τους απα- σχολεί — μεταξύ δέ των άλλων, το πάχος των τρι- χών, τη μήτη, τα μάτια, το στόμα, με ακρίβεια εκατο- στού του χιλιοστομέτρου.

Τά συμπεράσματα τους βασίζονται στη συσχέτισι- κάθε διαστάσεως με τις άλ- λες. Π.χ. η ικανότης ενός ανθρώπου ν' πεζοπορή σε μεγάλες αποστάσεις, δεν κρίνεται μόνον απ' το μή-κος των ποδιών του, αλλά απ' τη σχέση του μήκους αυτού με τον κορμό. Η διά- μετρος των τριχών, μαζί με άλλα σημεία, είναι έν- δειξις της ευαισθησίας του ατόμου. Μάτια που απέ- χουν μεταξύ τους, συσχετι- σμένα με το μέγεθος του κεφαλιού και με το ανάστη- μα, δείχνουν άνοχη. Το με- γάλο κεφάλι σημαίνει συχνά ασυνήθιστο θάρρος.

Στόχος, ο Τζόνες τονί- ζει ότι δεν έχει κλίσι προς την έγκληματολογία. Προ- τιμά νάναι σύμβουλος για όσους θέλουν ν' παντρευ- τούν ή ν' διαλέξουν μία δουλειά.

Βεβαίως, ότι μπορεί ν' καθοδηγήσει ένα παιδί, από ηλικίας 2 ετών, προς το έ- παγγελμα που του ταιριάζ- ει, ν' κρίνει δηλαδή αν θα γίνει ένας "Εντίον, ένας Χίτλερ ή ένας κοινός θνη- τός...

Όσοι ακολούθησαν το έ- παγγελμα που τους υπέ- δειξε ο Τζόνες, σημείωσαν λαμπρή επιτυχία.

Κατά τις αρχές της «προσωπολογίας», τα σω- ματικά χαρακτηριστικά του ανθρώπου δείχνουν κατά πό- σον θάνα ευχαριστημένος κάναγτας ένα ώριμο έ- παγγελμα. Είναι δέ γνωστό ότι πρέπει ν' αγαπάη κανείς τη δουλειά του, ν' βρί- σκη ευχαρίστησι σ' αυτήν, για ν' επιτύχη.

Ο Τζόνες καυχείται ότι συνέτεινε σημαντικά στη νί- κη των "Ην. Πολιτειών κα- τὰ του "Αξονος, με το ν' υποδεικνύει την καταλληλό- τητη χρησιμοποίησι ενός πλήθους στρατιωτών και ά- ξιωματικών.

ΦΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΠ' ΤΑ ΟΥΣΙΑ

Το χαμόγελο των τριών αυτών κορι- τών έχει το σκοπό του: "Επιδει- κνύουν τις τέλειες ψευτικές οδοντο- στομικές από ποροελάνη που φορούν.

Η ΦΡΑΙΑ ΣΤΟ ΒΑΡΕΛΙ

"Ένα καινούργιο σόρ, που έπινονόθη- κε στην Καλιφόρνια, είναι οι άγαντες κωπηλασίας πάνω σε βαρέλια!

ΟΤΑΝ ΟΙ ΠΥΓΜΑΧΟΙ ΠΑΡΑΦΕΡΟΝΤΑΙ...

Η κ. Λερού, ιδιοκτήτρια ενός μπάο στο Παρίσι, κατήγγειλε το διάσημο πυγμάχο Ρομπέρ Σαρρόν ότι τη χτύ- πησε βάνουσα. Στη δική του δέ, έ- δειξε άδικοτο το σημάδι των χτυ- πημάτων, μολονότι βρίσκονταν σε ση- μεία που δεν επιδεικνύονται συνήθως.

Μιά ματιά στους ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ αγώνες

Ένα πεταχτό ρεπορτάζ

Από μερικές μέρες τώρα, ο άγγλικός ραδιοφωνικός σταθμός μεταδίδει, σε 45 γλώσσες, την περιγραφή των "Ολυμπιακών Αγώνων". Ο γνωστός Άγγλος κινηματο- γραφικός επιχειρηματίας "Άρτουρ Ράιντ" έχει αναλάβει μονοπωλιακώς τις μεταδό- σεις με την τηλεόρασι και το γύρισμα φιλμ επικαίρων, διάρκειας 10 λεπτών της ώ- ρας, τα οποία θα πουλήση κατόπιν προς 50 έως 100 χι- λιάρδες δολάρια το ένα.

Στους Αγώνες αυτούς λαμβάνουν μέρος για πρώτη φορά το Πακιστάν, το Άφγα- νιστάν και η Κίνα. Επίσης το μικρό Λιχτενστάιν συμμε- τέχει στο άγώνισμα της σκο- ποβολής (το μόνο στο οποίο επιτρέπεται ν' φέρουν όπλα οι αθληταί).

Η Ρωσία δεν θα συμμετάσχη, γιατί δεν έ- χει οργανωμένη Ολυμπιακή "Επιτροπή, όπως απαιτεί ο κανονισμός των αγώνων. Α- πουσιάζουν επίσης η Γερμα- νία κι η Ιαπωνία.

Εύτυχως για τους αθλητάς του άλματος, δεν έστειλε αντιπροσώπους της η αφρικα- νική φυλή των Βατοούσι, οι ό- ποιοι πηδούν σε ύψος μεγα- λύτερο από 2 μέτρα, περισ- σότερο δηλαδή από κάθε παγκόσμιο ρεκόρ!

Στους Ολυμπιακούς Αγώ- νες του Βερολίνου (1936), οι δάδες με τις οποίες μετεφέ- ρη η ιερή φλόγα απ' την Ο- λυμπία, περιείχαν μαγνήσιο κι έκαigan μόνον επί 5 λεπτά της ώρας. Ίωρα όμως χρη- σιμοποιήθηκαν τελειότερα χημικά μίγματα, που διαρ- κούσαν επί ένα τέταρτο.

Σ' όλο το διάστημα των Αγώνων, θα καίη στην άκρη του σταδίου μία φλόγα από άερον "βουτάνιον", χωρίς καπνό ή μυρωδιά.

Η "Ολυμπιακή σημαία εί- νε η ίδια του 1936. Άνακα- λυφθηκε μετά τον πόλεμο, φυλαγμένη στα θησαυροφυ- λάκια μιας Γραπείας του Λονδίνου, καθαρίσθηκε κι ύ- ψώθηκε στον κοντό του στα- δίου. "Όσο για τα μετάλλια, δεν θάνα χρυσά, όπως άλ- λοτε, αλλά από οξειδωμένο ασήμι.

Ο στίβος του σταδίου σκε- πάσθηκε με 500 τόνους ενός μίγματος, που εφευρέθη από δυο "Άγγλους αδελφούς και

που η σύστασι του τηρείται μυστική. Για τα άλματα εις ύψος και επί κοντώ θα χρη- σιμοποιηθή ένα στρώμα από πορώδες ιασιουσόξ.

Τα πιστόλια για την εκκί- νησι των δρομέων λειτουργ- γούν από μακριά, κι' από τέτοια θέσι ώστε να τ' ακού- νε όλοι οι αθληταί συγχρό- νως.

Όπως γράψαμε σε προη- γούμενο τεύχος το πρόβλημα της διατροφής των αθλητών απασχόλησε πολύ την Ο- λυμπιακή "Επιτροπή, που έ- πρεπε ν' λάβη υπ' όψει της τις γαστρονομικές συήθειες της κάθε χώρας.

Η στέγασις ήταν εύκολώ- τηρη. Μόνον οι Φινλανδοί εί- χαν μία ειδική απαίτησι: νά υπάρχει στο κατάλυμά τους ένα ατμόλουτρο, σαν αυτά που έχουν στη χώρα τους.

Το στάδιο του Γουέμπλεϋ είνε αρκετά εύρύχωρο, ώστε ν' α μη δυσκολεύεται κανείς πολύ ν' α βρή θέσι. Το δύσκο- λο όμως είνε, για τους ξέ- νους, ν' α βρουν... το στάδιο, όταν δεν έχουν εξοικειωθή με το πολύπλοκο συγκοινωνιακό δίκτυο του Λονδίνου! Για τή μεταφορά των αθλητών, έ- χουν διατεθή 192 λεωφορεία. Μπορούν όμως επίσης ν' α χρησιμοποιήσουν δωρεάν όλα τα συγκοινωνιακά μέσα του Λονδίνου.

Ένα ακόμη ζήτημα που απασχόλησε την "Ολυμπιακή "Επιτροπή, ήταν η δυνατό- της της πληρωμής μιας απο- ζημιώσεως στους αθλητάς, για τις ημέρες που άδχαναν απ' τις βιοποριστικές έργα- σίες τους. "Επεκράτησε όμως η γνώμη ότι δεν επιτρέπεται τέτοιο πράγμα για αθλητάς όχι επαγγελματίας. "Ακόμη δέ κι' οι ικηταί είνε πολύ άπίθανο ν' ανταμειφθούν με χουσάφι, όπως έκαμε ο Μουσαολίνι για τους Ιτα- λούς ολυμπιονίκες του 1936.

Ένα τεράστιο αuge

Έστασε τελευταίως στη Νι- κια της Γαλλίας ένα αuge "αυτοκίνητος", προσερχόμενον απ' τη Μεδανασκόρη. Το πουλί αυτό ζούσε σε προϊστορική έ- ποχή, δεν είχε νύχια, ούτε στερά, ήταν αποκλειστικά φυ- τοφάγο κι' είχε ύψος περίπου 3 μέτρων. Δεν υπάρχουν πια μόνο 10 αυγά του σ' ολόκληρο τον κόσμο, έχουν βρεθή δέ 6- 8 στη Μεδανασκόρη. Η ηλικία τους υπολογίζεται σε 4 - 5 χιλιάδες χρόνια. Το πάχος του φλοιού των είνε 5 χιλιοστά, κα- θένα δέ απ' αυτά ισοδυναμεί σε περιεκτικότητά με 6 αυγά στρουθοκαμήλου ή με 150 αυ- γά κόττας. Φαντασθήτε τι τρο- στατική όμελέττα θα μπορούσε ν' α γίνει μ' ένα τέτοιο αυγό, αν το περιεχόμενό του δεν είχε άδειασε απ' την πολυκαίρια!

ματά, άκούστηκε ξα- φνικά πίσω του ένας κρότος, που άντήχησε σ' αυτία του σαν ύ- περφυσικό πανδαίμο- νιο. Στάθηκε άκίνητος χωρίς ν' έχη τή δύ- ναμι ν' α φύγη.

Η ζω-τανη νεκροκεφαλή

"Όσο κι' αν είσαι παλληκά- ρι, δεν μπορείς ν' α βρεθής μ' α χειμωνιάτικη, σελινοφωτιστή νύχτα σ' ένα νεκροταφείο, ανά- μεσα σε σταυρούς και μνημα- τα, χωρίς ν' α νοιώσης δυνατό- ριγί σ' όλο σου το σώμα! Έ- ται κι' ο Γουσταύος ο μοναχο- γυιός του νεκροθάφτη μιας πε- ριοχής της Στοκχόλμης, αν και ήταν εξοικειωμένος από μικρό παιδί με την πένθιμη ατμό- σφαιρα του κοιμητηρίου, όταν ξαναβρέθηκε, ύστερ από πολ- λα χρόνια απουσίας, στο κατα- θλιπτικό εκείνο περιβάλλον — ο πατέρας του άρρώστησε ξα- φνικά κι' έπρεπε ν' α συμπλη- ρωθή το άνοιγμα ενός τάφου για μ' α κηδεία, που θα γινό- ταν την επομένη το πρωί — κυριεύθηκε από ένα άοριστο συναίσθημα φόβου.

Πρίν πάη στο νεκροταφείο, πέρασε απ' το παρεκκλήσιο να πάρη το τσαπί και το φυάρι και τ' άλλα σ' ένα σ' ένα που χρει- αζόνταν για το άνοιγμα του τά- φου. Στο κέντρο του ναού ήταν τοποθετημένο ένα κατά- στρο φέρετρο ανάμεσα σε τέσ- σερα αναμμένα κεριά. Ο Γου- σταύος έκανε μερικά βήματα κι' έφριξε μ' α ματιά στην έπι- γραφή του σκεπάσματος της κ' ασσας: «ΤΕΡΕΖΑ ΚΑΛΕ- ΡΙΓΚ, 8 Αυγούστου 1815 - 5 Δεκεμβρίου 1831».

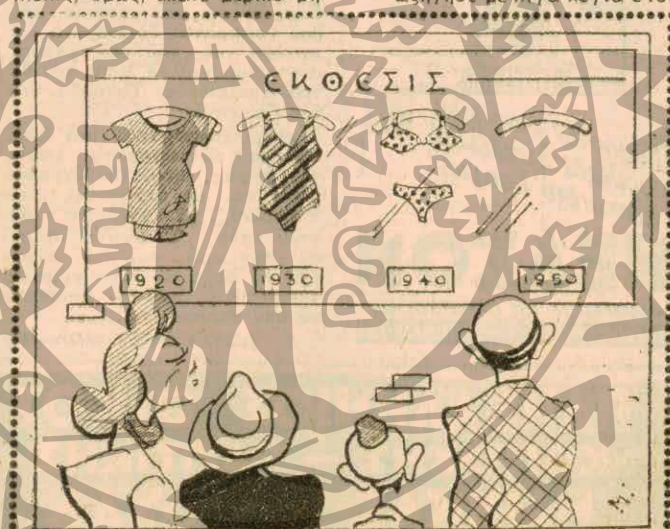
Κρίμα στο κορίτσι! Είπε με το νου του ο Γουσταύος. Δε- κάξη χρονών κοπέλλα!

Και ξεκίνησε για το νεκρο- ταφείο, για ν' α τελειώσει μ' α ώρα άρχτερο τη δουλειά του. Μόλις, όμως, έκανε μερικά βή- ματα, άκούστηκε ξαφνικά πίσω του ένας κρότος, που άντήχησε σ' αυτία του σαν ύ- περφυσικό πανδαίμο- νιο. Στάθηκε άκίνητος χωρίς ν' έχη τή δύ- ναμι ν' α φύγη.

Πλησίασε το φέρετρο με στα- θερά βήματα, έσκυψε και είδε τη "νεκρή" ν' α τον κυττάξη με μάτια ορθάνοιχτα, σαλεύοντας τ' α χείλη της, σαν ν' ήθελε ν' α μιλήση! Η κοπέλλα αυτή είχε παθει νεκροφάνεια — και τώρα ξαναγυνοόσε στη ζωή!

Ο Γουσταύος, χωρίς ν' α χά- ση καιρό, τήν σήκωσε στην αγκαλιά του, βρέθηκε μ' ένα πηδημα έξω απ' το παρεκκλή-σιο, πέρασε τρέχοντας απ' το κοιμητήριο και, σε λίγο, έμ- πανε λαχναρισμένος στο στί- τι του πατέρα του...

Εξηγήσε με λίγα λόγια στον

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ (Σκίτσος Σ. Μιχαηλιδάου)

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
BRILLIODONT
ΠΡΟΪΟΝ
Brillat

69

Δραματικό διήγημα

«Αν τους έβλεπε κανένας τόσο κομψά ντυμένους, με συζητούν εκείνο το βράδυ στο μικρό σαλόνι, δεν θα φανταζόταν ποτέ ότι οι νέοι αυτοί αποτελούσαν μία επικίνδυνη σπείρα λωποδυτών που έλυμαινο το Παρίσι. Ο ένας απ' αυτούς, ο οικοδεσπότης, ένας νέος καπνός είκοσι οχτώ χρονών, με μάτια μαύρα και διαπεραστικά, παρακάλεσε τους άλλους να παφούν να φλυαρούν γιατί ήθελε να τους μιλήσει.

— Ακούστε, φίλοι μου, τους είπε, υπάρχει όπως έμαθα ένα διαμνησίμα στην οδό Ντουαί όπου μένει μία χήρα με την κόρη της. Αν οι πληροφορίες μου είναι ακριβείς, οι δυο γυναίκες θα φύγουν απόψε για την έπαρχία και θα γυρίσουν σε τρεις μέρες. Η μητέρα απέσυρε απ' την Τράπεζα ένα σεβαστό ποσό χρημάτων. Αύριο το πρωί θα κλείσει η πόρτα της. Έτσι, αν θέλετε να πάτε να τους δείτε, να τους πείτε να μην πάνε, να τους πείτε να μην πάνε, να τους πείτε να μην πάνε...

Το άλλο απόγευμα, κατά τις έξι, ο Έρρίκος κι ο Ζωρζ τραβούσαν για το σπίτι της χήρας. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή δυο μεθυσμένοι — δυο κομπάρσοι της σπείρας — φώναζαν, χειρονομώντας και βρίζοντας στο δρόμο, για να τραβήξουν την προσοχή του κόσμου. Ακόμα κι ο θυρωρός του σπιτιού είχε βγή για να δει τι συμβαίνει. Τότε οι δυο λωποδύτες μπήκαν στην είσοδο του σπιτιού δίχως να τους δει κανείς.

Το διαμνησίμα που επρόκειτο να κλέψουν βρισκόταν στο δεύτερο πάτωμα. Οι δυο κλέφτες άνοιξαν την πόρτα με αντικλειδί, μπήκαν και την ξανάκλεισαν. Πέρασαν το διάδρομο, την τραπεζαρία και βρέθηκαν στην κρεβατοκάμαρα της χήρας, όπου τα μάτια τους έπεσαν στο συρτάρι ενός έπιπλου. Ο Ζωρζ έβγαλε απ' την τσέπη του μερικά εργαλεία για να παραβιάσει την κλειδαριά. Δίχως άλλο τα λεφτά θα ήταν στο συρτάρι αυτό. Στο μεταξύ ο Έρρίκος κύτταζε γύρω του.

Εξαφάν τα μάτια του έπεσαν πάνω σε μία φωτογραφία που κρεμόταν στον τοίχο κι απόμεινε σάν κεραυνόπληκτος, με το βλέμμα χαμένο, τρέμοντας συγκοιμασμένος από έντονη συγκίνηση: Η μητέρα του!... Ήταν η μητέρα του!...

Το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του. Χίλιες δυο αναμνήσεις ζωντανεύσαν με μία στο νου του. Θυμήθηκε την εποχή που λεγόταν Νοέλ Λοστάν. Ξαναείδε τον έαυτό του παιδί, ύστερα έφηβο, άπειθαρχητο, ανυπάκουο. Ξαναείδε τη μητέρα του που έκλεισε και τον πατέρα του που τον απειλούσε. Θυμήθηκε πώς τον είχαν κλείσει σ' ένα σωφρονιστήριο και πώς το είχε σκάσει. Ήπειτα ήρθε ο άγώνας για τη ζωή, ένας αγώνας σκληρός, συχνά ατιμωτικός. Και ύστερα... ύστερα όλο κι έπεφτε πιο κάτω, όλο και πιο κάτω ώσπου στο τέλος κατανήσε κλέφτης και άρχηγος σπείρας λωποδυτών, κακοποιών!...

Η μητέρα του λοιπόν ήταν χήρα. Ο πατέρας του, ο αστυνόμος δικαστής, που τον είχε καταραστεί, είχε πεθάνει, στην έπαρχία. Και η μητέρα του με την αδελφή του, την γλυκιά «Ανζέλ», είχαν εγκατασταθεί στο Παρίσι, κι αυτός δεν είχε μάθει ποτέ τίποτα γι' αυτές. Και να τώρα βρισκόταν στο σπίτι τους!

Η σκέψη αυτή έκανε το αίμα του να παγώσει. Είδε πάνω σ' ένα τραπέζι ένα μισάνοιχτο γράμμα, το πήρε και πλησίασε στο παράθυρο. Σήκωσε την κουρτίνα κι άρχισε να διαβάζει. Στο μεταξύ ο Ζωρζ είχε ανοίξει το συρτάρι και ανύψωσε με θριαμβευτική φωνή: — Καλά μαντέψαμε, Έρρίκο. Κύτταξε λεφτά και χρυσάφι! Μά ο Έρρίκος δεν απάντησε. Διάβαζε. Το γράμμα ήταν από μία θεία που έμενε στην Ορλεάνη κι έτσι έμαθε πώς η Ανζέλ θα παντρευόταν. Η γριά θεία, που ήταν μισοπαράληλη, παρακάλεσε την αδελφή της και την ανηψιά της να πάνε να τη βρουν πριν απ' τους γάμους.

Η Ανζέλ παντρευόταν. Μία γλυκιά συγκίνησης πλημμύρισε την καρδιά του. Και συνέχισε το διάβασμα: «... Αχ! γιατί να μην είναι πια μαζί σας ο καυμένος ο Νοέλ; Πιο άτυχος παρά ένοχος, δίχως άλλο, θα πέθανε, μακριά από σένα, δίχως να ξέρη πώς τον συγχώρεσε!»

Νεκρός! Οι αγαπημένοι του πίστευαν πως δεν ζούσε πια και τον έκλαιγαν για νεκρό!

Μά ξαφνικά οι σκέψεις του διακόπηκαν από έναν θόρυβο, από μία παράξενη βουή που ακούστηκε απ' το δρόμο. Κύτταξε απ' το παράθυρο κι άφησε μίαν ύποπτο κρυγή. Μερικοί άστυνομικοί προχωρούσαν προς το σπίτι, κρατώντας στιβαρά τους δυο θήνεν μισθμένους. Ήταν χαμένοι!

— Ζωρζ, παράτα τα λε-

φτά και τα κοσμήματα... φώναξε.

— Να παρατήσω τα... — Ναι, είπε ο Έρρίκος κι έβγαλε το περιστρεφόμενο. «Αφαιρέτα όλα εδώ, είδεμ σε σκοτώνω».

— Γιατί; — Γιατί έτσι το θέλω. Θά τα πάρω εγώ και θα τα φέρω.

Ο Ζωρζ υπάκουσε.

— Και τώρα σκάστο.

Έρχεται η αστυνομία. Μας προδωσαν! Ο σύντροφός μας, Βίκτωρ, ίσως. Πάντα με μισούσε.

— Εσύ;...

— Μη νοιάζεσαι για μένα. Σκάστο γρήγορα... έμπρός!...

Οι αστυνομικοί έφτασαν σε λίγο. Όταν είδαν το Νοέλ στο κατάφλι του σπιτιού, ώρμησαν επάνω του, μα αυτός πρόφτασε και κλειδώσε την πόρτα. Κλειδώνοντας τις πόρτες του σπιτιού πίσω του για να κερδίσει καιρό, ο Νοέλ ξαναγύρισε στην κάμαρα της μητέρας του. Συλλογίστηκε πώς αν τον έβριαναν, δίχως άλλο θα ανακάλυπταν ποιος ήταν πραγματικά. Ανατρίχιασε σ' αυτή τη σκέψη: θα τον έφερναν αντίμετωπο με τη μητέρα του και την αδελφή του κι αυτές θα τον ανακάλυπταν. Θά ήταν η ατιμία γι' αυτές τις δυστυχισμένες. Ο γάμος θα διαλυτόταν, η ζωή τους θα καταστρεφόταν!

Ο άθλιος ατένιζε το γλυκό πρόσωπο της μητέρας του και χοντρά δάκρυα έβρεχαν το πρόσωπό του. Είχε πάρει το κακό δρόμο, έπρεπε να πληρώσει. Τώρα πια είχε πάρει την απόφαση, ήξερε τι έπρεπε να κάνει για να μην τον αναγνωρίσουν ποτέ.

Όστόσο οι πόρτες των δωματίων άνοιγαν ή μία πίσω απ' την άλλη.

Ο Νοέλ (ή ο Έρρίκος) πήρε το περιστρεφόμενο απ' το τραπέζι και μπήκε σ' ένα πλαινό δωματιάκι. Εκείνη τη στιγμή η πόρτα άνοιξε και οι αστυνομικοί ώρμησαν στην κάμαρα. Τότε ο Νοέλ έδωσε την κλήση στο στόμα του, πυροβόλησε κι έπεσε νεκρός, παραμορφωμένος, αγνώριστος.

Οι αστυνομικοί στάθηκαν μία στιγμή μπρος στο τραγικό θέαμα. Ύστερα έψαξαν για τον άλλο κλέφτη. Μάταια όμως. Ο άλλος το είχε σκάσει απ' τις στέγες. Την ίδια νύχτα, σ' έναν έρημο δρόμο της συνοικίας της Μονμάρτρης, βρέθηκε το πτώμα ενός νέου που τον είχαν σκοτώσει μ' ένα μαχαίρι στην καρδιά. Η ανώνυμη απόδειξη πως έπρόκειτο για κάποιον που λεγόταν Βίκτωρ. Τίποτε άλλο. Όσο γι' αυτόν που είχε αυτοκτονήσει στην οδό Ντουαί, δεν μπόρεσαν να τον αναγνωρίσουν. Ο Νοέλ παρέμεινε άγνωστος. Κι όταν η καμαρομένη πλύθηκε απ' το αίμα, η μητέρα του δεν έμαθε ποτέ τις πώς αυτό ήταν το αίμα του γιου της!

— Ζωρζ, παράτα τα λε-

φτά και τα κοσμήματα... φώναξε.

— Να παρατήσω τα...

— Ναι, είπε ο Έρρίκος...

κι έβγαλε το περιστρεφόμενο.

«Αφαιρέτα όλα εδώ, είδεμ σε σκοτώνω».

— Γιατί;

— Γιατί έτσι το θέλω.

Θά τα πάρω εγώ και θα τα φέρω.

Ο Ζωρζ υπάκουσε.

— Και τώρα σκάστο.

Έρχεται η αστυνομία. Μας προδωσαν!

Ο σύντροφός μας, Βίκτωρ, ίσως.

Πάντα με μισούσε.

— Εσύ;

— Μη νοιάζεσαι για μένα.

Σκάστο γρήγορα... έμπρός!

Οι αστυνομικοί έφτασαν σε λίγο.

Όταν είδαν το Νοέλ στο κατάφλι του σπιτιού,

ώρμησαν επάνω του, μα αυτός πρόφτασε και κλειδώσε την πόρτα.

Κλειδώνοντας τις πόρτες του σπιτιού πίσω του για να κερδίσει καιρό,

ο Νοέλ ξαναγύρισε στην κάμαρα της μητέρας του.

Συλλογίστηκε πώς αν τον έβριαναν,

δίχως άλλο θα ανακάλυπταν ποιος ήταν πραγματικά.

Ανατρίχιασε σ' αυτή τη σκέψη:

θα τον έφερναν αντίμετωπο με τη μητέρα του και την αδελφή του κι αυτές θα τον ανακάλυπταν.

Θά ήταν η ατιμία γι' αυτές τις δυστυχισμένες.

Ο γάμος θα διαλυτόταν, η ζωή τους θα καταστρεφόταν!

Η μητέρα του λοιπόν ήταν χήρα.

Ο πατέρας του, ο αστυνόμος δικαστής,

που τον είχε καταραστεί, είχε πεθάνει, στην έπαρχία.

Και η μητέρα του με την αδελφή του, την γλυκιά «Ανζέλ»,

ήχαν εγκατασταθεί στο Παρίσι, κι αυτός δεν είχε μάθει ποτέ τίποτα γι' αυτές.

Και να τώρα βρισκόταν στο σπίτι τους!

Η σκέψη αυτή έκανε το αίμα του να παγώσει.

Είδε πάνω σ' ένα τραπέζι ένα μισάνοιχτο γράμμα,

το πήρε και πλησίασε στο παράθυρο.

Σήκωσε την κουρτίνα κι άρχισε να διαβάζει.

Στο μεταξύ ο Ζωρζ είχε ανοίξει το συρτάρι και ανύψωσε με θριαμβευτική φωνή:

— Καλά μαντέψαμε, Έρρίκο.

Κύτταξε λεφτά και χρυσάφι!

Μά ο Έρρίκος δεν απάντησε.

Διάβαζε. Το γράμμα ήταν από μία θεία που έμενε στην Ορλεάνη κι έτσι έμαθε πώς η Ανζέλ θα παντρευόταν.

Η γριά θεία, που ήταν μισοπαράληλη, παρακάλεσε την αδελφή της και την ανηψιά της να πάνε να τη βρουν πριν απ' τους γάμους.

Τι είναι τα κόκκαλα;

Παθήσεις και θεραπείες των

Υπάρχουν στο ανθρώπινο σώμα περισσότερα από 200 κόκκαλα, κάθε μέγεθος, απ' το μεγάλο οστό του μηρού ως τον «αναδόλεα», το μικρό λαοδ κόκκαλακι που βρίσκεται στο θάθος του αυτιού.

Τα κόκκαλα είναι απ' τα ανθεκτικότερα πράγματα που υπάρχουν στη γη. Έχουν βρεθεί ανθρώπινα οστά ηλικίας 1.000.000 ετών.

Εξ άλλου, ενώ το σκελετό και τα περισσότερα άλλα μέταλλα διαλύονται σιγά - σιγά στο νερό, τα κόκκαλα είναι άπρόσληπτα απ' την ύγρασία.

Η αντοχή τους, η ανθεκτικότητά τους είναι, πραγματικά, κάτι αφάνταστο κάτι που λίγοι το υποψιάζονται.

Μέρος στο ζωντανό σώμα, τα κόκκαλα δεν είναι σκληρά. Ξερά και νεκρά, όπως τα βλέπουμε στα μουσεία ή στα ιστορικά σπουδαία. Περιέχουν χημικά μικρά αμοφόρα αγγεία κι είναι ζωντανά όσο και τα άλλα όργανα του σώματος. Ήρισμένα κύτταρά τους οι «οστεοβλάστες», εργάζονται ακουράστα, νύχτα και μέρα, για να δημιουργήσουν νέους οστεώδεις ιστούς, ενώ άλλα κύτταρα οι «οστεοκλάστες», κάνουν σκληρούς τους ιστούς αυτούς.

Ο «μυελός», το μελινόδι δηλαδή που περιέχεται μέσα στα κόκκαλα, είναι ένα εργοστάσιο συνεχούς παραγωγής ερυθρών αιμοσφαιρίων.

Το πλασνάζον άσβεστον του οργανισμού αποκαταμάται στα κόκκαλα. Όταν παρουσιασθεί δέ έλλειψις άσβεστίου στο αίμα, στο νεύρα και στους μύς, το σώμα άπορροφά μία ποσότητά απ' τα κόκκαλα, τα οποία γίνονται τότε μαλακώτερα. Αυτό παρατηρείται πάντων σε παιδιά που υποσιτίζονται και δεν πίνουν αρκετό γάλα.

Όταν ο άνθρωπος περνά καθιστική ζωή, ο οργανισμός του κρίνει ότι δεν χρειάζεται πολύ ανθεκτικά κόκκαλα, κι έτσι δεν τους παρέχει πολύ άσβεστον. Γι' αυτό όσοι δεν κινούνται αρκετά, παθαίνουν εύκολάτερα κατόπιντα δυσκολοθεράπευτα, σ' προχωρημένη ηλικία.

Χάρη στις προόδους της χειρουργικής, έχουν λιγοστέψει σήμερον πολύ εκείνοι που κοινούνουν έπειτα από ένα κάταγμα της κνήμης που άφισε κοννότερο το ένα τους πόδι. Άλλοτε ο χειρουργός άφαιρεί λίγο απ' τα κόκκαλα του μακρύτερου ποδιού, κι άλλοτε κόβει με το πριόνι το κόκκαλο του πιο κοννού κι απομακρύνει λίγο τα δυο κομμάτια, ούτως ώστε ν' άγγιξουν μόνον οι άκρες τους. Στη δεύτερη περίπτωση, τα κύτταρα του οστού αναλαμβάνουν να γεμίσουν το κενό με καινούργιο οστεώδη ιστόν, μήκος μέχρι 6 πόντων. Πάντως, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, τα δυο πόδια άποκτούν ίσο μήκος.

Η φυσιολογία των οστών έχει σήμερον έλπιωθή πολύ, χάρις στις νεώτερες διαγνωστικές μεθόδους. Εξ άλλου, μία νέα ένχειρισις επιτρέπει στους άρρωστούς από οπουνδυλίτιδα (φυματίωση της οπουνδυλικής στήλης) να γίνονται γρήγορα καλά και να μπορούν πια να χορεύουν, να κολυμπήσουν ή να παίξουν τέννις.

Μία άλλη φοβερή άρρώστεια, ιδίως για παιδιά 5 - 15 ετών, ήταν ή οστεομυελίτις, μία μόλυνσις οστέου του μυελού των οστών από μικρόβια που εισχωρούσαν από μία μικρή ρωγμή ενός οστού. Συνήθως μετεδίδετο με το αίμα από ένα σε άλλο κόκκαλο και κατέληγε συχνά στο θάνατο. Σήμερον όμως, με την πενικιλίνη, ή άσθενεία αυτή θεραπεύεται γρήγορα και άσφαλώς.

Μία μορφή οστεομυελίτιδος άφείλεται σε πληγές απ' τις οποίες προέχει ένα οσπασμένο κόκκαλο, που μολύνεται εύκολα από έξωτερικά μικρόβια. Όταν πρώτο πανκόσμιο πόλεμο, έχρησιμοποίητο σε τέτοιες περιπτώσεις, με οκετική επιτυχία, μία αντίοπητική διάλυσις συνδυασμένη με την κατάλληλη χειρουργική επέμβαση (άφαίρεσις του οσπασμένου οστού). Στο δεύτερο όμως πόλεμο, οι οσπασμένες κι ή πενικιλίνη έδωσαν απ' το θάνατο πολλούς πληγμένους και τους γιάτρεψαν σε 6 - 8 βδομάδες.

Παθητική συνάτα

Ημουν είκσι χρονών, εύτυχιμένη, ξένισστη. Περνούσα τις μέρες μου κάνοντας έκδρομες με τις εξαδέλφες μου στην έξοχη.

Μία μέρα καθώς βρισκόμαστε στο βουνό, δυο νεαροί, με ύφος κατακτητών, μάς πλησίασαν. Ο ένας απ' αυτούς, ο πιο ψηλός, ρώτησε πού έπεφτε το πιο κοννύλο χωριό. Δεν ξέραν τί απάντησε ή εξαδέλφη μου, ή Νίτσα, μα εγώ κύτταζα το δεύτερο νεό, ένα ξανθό παλληκάρι, που μάς παρατηρούσε και τις δυο με περιέργεια.

Γυρίσαμε στο έξοχικό σπίτι μας όταν νύχτωσε. Ο ούρανός ήταν συννεφιασμένος και καθώς έτοιμάζαμε για να φάμε, ή θελλά ξεσπασε. Σε λίγο χτύπησαν την πόρτα μας. Ήταν οι δυο νέοι που είχαμε συναντήσει τ' άπόγευμα.

Δεν βρήκαμε κανένα χωριό, ώραία μου κορίτσι, είπε ο ένας, και τώρα που μάς έπιασε ή βροχή, είδαμε το σπίτι σας και ήρθαμε! — Και κάνατε πολύ καλά, είπε ή Νίτσα.

Το γεύμα μας ήταν πρόσχαρο. Ο μελαχροινός, ο Πέτρος Βαλμάς, ήταν δικηγόρος κι ο ξανθός, ο Αντρέας Βαρδής, φοιτητής της ιατρικής. Έτσι άρχισε ή φιλία μας.

Ο Αντρέας έγινε άφορημ ή μωά ως νοσοκόμος στο νοσοκομείο όπου ήταν έσωτερικός. Με τον καιρό κατόλαβα πώς τον είχα έρωτευθή.

Μία μέρα μου έζητησε την άδεια να πάμε μαζί κάπου το βράδυ. Τραβήξαμε έξω απ' την πόλη, σε μία χαριτωμένη γωνιά.

— Μάρθα, με ρώτησε, εξαφνα, φαντάζεσαι πώς ή φιλία μας μπορεί να είναι αιώνια;

— Γιατί όχι;... απάντησα.

Τότε μ' άγκάλιασε και μου είπε: — Σ' αγαπώ, γλυκειά μου. Είσαι το ιδανικό μου, ή νέα που δινερεύομαι για να την κάνω γυναίκα μου. Ναι, μ' αγαπούσε βαθιά και του το άνταπέδισα μ' όλη μου την ψυχή.

★

Ο Αντρέας έδινε τις διδακτορικές εξετάσεις του. Έδώ και λίγον καιρό υπέφερε από πόνους στους μηρούς. «Ενας γιάτρος που μ' εξέτασε, διέγινωσε αυτό που φοβόμουν: υπέφερε από φοβερή νευραλγία, βαρείας μορφής. Χρειάζονταν μερικά χρόνια θεραπείας. Κλείστηκα τότε στην κάμαρά μου για να κλάψω μονάχη και να σκεφτώ τί θα κάνα. Ένοιωθα τον έαυτό μου τρομαμένο μόνο. Σκέφτηκα ν' αυτοκτονήσω, μα ή ζωή, μ' όλες τις όδυνες της, ήταν πιο γλυκιά.

Έπρεπε να μη σκέπτομαι πια να παντρευτώ με τον Αντρέα. Μά ο Αντρέας, σίγουρα δεν θα μ' άγκατέλειπε. Τον αγαπούσα τρελλά, με πάθος. Άπρέπει να χωρίσω απ'

αυτόν, έλεγα. Θάνα πολύ δυστυχισμένος με μία κουτή που υποφέρει τόσο...».

Ο Αντρέας μ' έγκατέστησε στο νοσοκομείο στην έξοχη, προσπάθησε να τονώσει το ήθικό μου και σε λίγο έφυγε για την πόλη.

★

Μου έγραφε τακτικά, μα τα δικά μου γράμματα γίνονταν όλο και πιο άραια, πιο ψυχρά. Ο Αντρέας μου άπαντούσε θερμά και με κατηγορούσε για τη λίγη έμπιστοσύνη που του έδειχνα. Διαβάζα και ξαναδιάβάζα τα γράμματά του κλαίοντας. Έπρεπε όμως να κόψω κάθε ύστατο μαζί του. Τού κατάφερα το ύστατο, πληγήα στο τελευταίο μου γράμμα, λέγοντάς του πώς αγαπούσα άλλον.

Πέρασα τέσσερα χρόνια εκεί, στο βουνό, άδιήγορη για όλα. Τον αγαπούσα πάντα μ' όλη την προσπάθεια που έκανα για να τον ξεχάσω.

Σχεδόν θεραπευμένη, νοίκιασα δυο δωμάτια σε μία φιλική μου οικογένεια και άναπαύρη το παλινό μου έπάγγελμα της νοσοκόμου για να ζήσω.

Ήταν μία μαχαίριά στην καρδιά μου, όταν έμαθα τυχαία το γάμο του Αντρέα με μία εξαδέλφη μου, τη Σοφία.

★

Για το καλοκαίρι μία φίλη μου, μου υπέδειξε μία πανοίον στην Έκκλη. Έμενα εκεί, περνώντας έρημη ζωή, όταν μία μέρα αναπήδησα, άκούγοντας μία γνώριμη φωνή:

— Έδώ μένει ή Μάρθα;

— Ένα χαριτωμένο κοριτσάκι έτρεχε προς έμένα. Το κύτταξα άχόρτα γα: έμοιαζε τόσο του Αντρέα!

— Μάρθα! άκουσα τη φωνή του.

— Αντρέα!... πόσο σου μοιάζει ή κόρη σου.

— Μα έχει τ' όνομά σου, Μάρθα.

— Εύχαριστώ, είπα σιγά.

Πλησίασε και ή Σοφία.

— Τι χαρά που σε ξαναβλέπω!

— Έλα, στο χτήμα μας, μου άπάντησε. Ο Αντρέας κι' εγώ σ' αγαπούμε.

Δεν θα μπόρεσω, άποκρίθηκα. Φεύγω μεθούριο και πρέπει να έτοιμαστώ. Θάρω το άλλο καλοκαίρι.

Την άλλη μέρα, καθόμουν σε μία σαιζι-λόνγκ στη βεράντα και διάβαζα. Όταν για μία στιγμή σήκωσα το κεφάλι μου, ο Αντρέας ήταν μπροστά μου.

— Γιατί ήρθες; τον ρώτησα.

— Γιατί σ' αγαπώ.

— Φύγε, Αντρέα, του είπα γλυκά.

— Όχι, πριν να σε φιλήσω!

— Θα τόκανες αυτό μπροστά στη Σοφία;

— Σου το ξαναλέω, πώς ή Σοφία δέ μ' ένδιαφέρει!

— Φύγε, μου προκαλείς φρίκη!

— Σ' αγαπώ.

— Στ' όνομα του έρωτός μας, άψήσε με.

— Όχι!

— Μπαμπά! μπαμπά!

Ήταν ή κορούλα του.

— Θα με φιλούσες μπροστά στην κόρη σου; ρώτησα.

— Συχώρα με, είμαι έναν άνανδρος, ψιθύρισε. Δεν έχω το δικαίωμα ν' άπατήσω τη Σοφία που μ' αγαπάει και δέ θέλω να κακηνίζω μπροστά στην κόρη μου. Χαίρε Μάρθα!...

— Χαίρε, φίλε μου. Άς μείνη ο έρωας μας άγνός. Ζήσε εύτυχισμένος με τη Σοφία.

Τώρα ξέρω πώς ο Αντρέας με την οικογένειά του ζή ήρεμα, άφισωμένα. Και είμαι περήφανη, γιατί αυτό είναι λιγάκι έργο δικό μου.

★

Είπε άντρας ή γυναίκα;

★

Η Γαλλίς πρωταθλήτρια στους δρόμους των 100 και 200 μέτρων Λέα Κωρλά έχει φέρει σε μεγάλη απηχανία τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής των Ολυμπιακών άγώνων του Λονδίνου. Σύμφωνα με τους όρους του καταστατικού των άγώνων, τα μέλη της επιτροπής πρέπει να δηλώσουν επί τώ λόγω της τιμής των ότι οι αθλήτριες που θα παρουσιασθούν στο στίβο είναι πραγματικά γυναίκες. Άλλ' ή Λέα Κωρλά, παρά τις επανειλημμένες προκλήσεις της επιτροπής, άρνήθηκε να υποβληθ στην απαιτούμενη εξέταση και δήλωσε ότι, αν υποχρεωθεί να γυθθ τελείως να προτιμήση να άπισωρηθ από τους άγώνες. Για το λόγο αυτό έκφραζονται άμφιβολίες μήπως είναι άντρας. Πρέπει να σημειωθεί ότι ή Λέα Κωρλά έχει μπράτσα παλαιστού και βαρεία φωνή μπισσού.

★

Είπε άντρας ή γυναίκα;

★

Η Γαλλίς πρωταθλήτρια στους δρόμους των 100 και 200 μέτρων Λέα Κωρλά έχει φέρει σε μεγάλη απηχανία τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής των Ολυμπιακών άγώνων του Λονδίνου. Σύμφωνα με τους όρους του καταστατικού των άγώνων, τα μέλη της επιτροπής πρέπει να δηλώσουν επί τώ λόγω της τιμής των ότι οι αθλήτριες που θα παρουσιασθούν στο στίβο είναι πραγματικά γυναίκες. Άλλ' ή Λέα Κωρλά, παρά τις επανειλημμένες προκλήσεις της επιτροπής, άρνήθηκε να υποβληθ στην απαιτούμενη εξέταση και δήλωσε ότι, αν υποχρεωθεί να γυθθ τελείως να προτιμήση να άπισωρηθ από τους άγώνες. Για το λόγο αυτό έκφραζονται άμφιβολίες μήπως είναι άντρας. Πρέπει να σημειωθεί ότι ή Λέα Κωρλά έχει μπράτσα παλαιστού και βαρεία φωνή μπισσού.

★

Είπε άντρας ή γυναίκα;

★

Η Γαλλίς πρωταθλήτρια στους δρόμους των 100 και 200 μέτρων Λέα Κωρλά έχει φέρει σε μεγάλη απηχανία τα μέλη της εξετασ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, τέσσερες καθάλαρες, δες βγήκαν από μια φέρμα του Ουρούκα, προχωρώντας λίγο και σταμάτησαν σ' ένα σταυροδρόμι.

— Έδώ θα χωρίσουμε, είπε ένας απ' αυτούς. Καλή τύχη Ραμόν!

— Άντιός, Σαλβαντόρ! απάντησε ο φίλος του, σφίγγοντάς του με συγκίνησι το χέρι. Καλή τύχη!

Άγκυλιάσθηκαν φιλήθηκαν και πήραν διαφορετικό δρόμο καθένας, με τη συνοδεία ενός απ' τους δυο άλλους καθάλαρεςδες. Ο Σαλβαντόρ Μορένο κι' ο συντροφός του τράβηξαν προς το Σαν Αντόνιο. Ευτυχώς δεν έβρεχε, κι' έτσι μπορούσαν να προχωρούν αρκετά γρήγορα. Μια καθαρή σελήνη θάγαν μοιραία για το Σαλβαντόρ, που τον άναζητούσαν παντού οι στρατιώτες, έπειτα απ' την υποτυχία της επαναστάσεως...

Ο νέος ξανάφερνε τώρα στο νου του όλες τις τραγικές λεπτομέρειες της περασμένης νύχτας. Αυτός και μερικοί γενναίοι σύντροφοί του, αποφασισμένοι να ρίξουν την Κυβέρνηση της Κασταρικής, είχαν επιτεθεί αιφνιδιαστικά κι' είχαν «απελάξει» τους στρατιώτες του Σαν Χοσέ. Μα δεν είχε φτάσει κατόπιν η βοήθεια που περιμέναν κι' έτσι είχαν αναγκασθεί προς τα εμπρός να ξεκινήσουν. Την ώρα εκείνη όμως, έφτασε ένα παιδί κι' είδοποισε τον μπαρμπα - Τόνιο ότι η ετοιμόγεννη κόρη του είχε πέσει κι' είχε χτυπήσει άσχημα.

— Θεέ μου! Τι θα γίνει τώρα; φώναζε ο νέος μ' απελπισία. Ώς που να φέρω το παιδί απ' την πόλη, μπορεί να πεθάνει το παιδί μου!

— Είμ' εγώ γιατρός, δήλωσε αδιότακτα ο Σαλβαντόρ. Πάμε να δούμε την κόρη σας.

— Ο θεός να σάς το πληρώσει, σενόρ!... μουρμούρισε ο νέος με δάκρυα στα μάτια.

Ο Πέντρο βρήκε την ευκαιρία να ψιθυρίσει σ' αυτόν του Σαλβαντόρ ότι η άρρωστη ήταν γυναίκα του «πολιτικού επιτρόπου», που θα χε ήδη διαταχθεί να τον συλλάβει.

— Αδιάφορο, Πέντρο. Έχω καθήκον να τη σώσω! απάντησε ήσυχος ο νέος. Βρήκε τη νέα γυναίκα να βογγάει στο κρεβάτι της. Την εξέτασε γρήγορα κι' είκαμε ό,τι απαιτούσε η κατάσταση της. Έπειτα έμεινε κοντά της, για να τη βοηθήσει στον τοκετό.

Ο μπαρμπα - Τόνιο κι' ο γαμπρός του, είχαν περάσει στην τροπική ζώνη όπου είχαν μαζευτεί μερικοί φίλοι τους. Το θέμα της συζήτησής τους ήταν η αποτυχμένη επαναστάσι. Ο Τόνιο δεν είχε μάθει ακόμη τη μάχη των στρατιωτών του Σαν Χοσέ. Όταν τή διηγήθηκαν, άναυχθηκε για το γιού του, το Ραφαέλ, που υπηρετούσε σ' αυτή τη φρουρά.

— Δεν έχω μάθει τίποτε

γνωστός μου, είπε ο οδηγός του στο Σαλβαντόρ. Είνε άνθρωπος της εμπιστοσύνης μου. Θέλετε να σταματήσουμε εκεί για να ξεκουραστούμε;

Ο Σαλβαντόρ συμφώνησε. Σε λίγο, είχαν μπή σ' την αυλή ενός μεγάλου χωριάτιστου. Ένας νέος, ψηλός και εύσωμος, φάνηκε στη βεράντα.

— Καλημέρα, μπαρμπα - Τόνιο, τον χαιρέτησε ο οδηγός.

— Καλημέρα, Πέντρο. Πώς από δω;... Έλατε μέσα να ξεκουραστούμε λίγο.

Οι δυο άντρες ξεπέζωσαν και μπήκαν στο σπίτι. Ο Πέντρο εξήγησε άοριστα στο γέρο ότι ο συντροφός του κρυβόταν, έπειτα από κάποιο φρόνο που είχε κάμει πάνω σ' ένα καυγά... Κι' εκείνος δεν ζήτησε να μάθει περισσότερα.

Ο μπαρμπα - Τόνιο ήταν απ' τους προσοτούς του Σαν - Μπέτο και περπατούσαν γιατί είχε παντρεύσει την κόρη του με τον «πολιτικό επιτρόπο» του χωριού.

Ο Σαλβαντόρ κοιμήθηκε επτά ώρες. Κατά τις 2 μετά το μεσημέρι, τον ξύπνησε ο Πέντρο και καταβρόχθισαν μια κόττα που είχε μαγειρέψει ο Αντόνιο.

Μετά το φαγητό, ο Σαλβαντόρ κι' ο Πέντρο εύχαιρίστησαν το γέρο κι' έτσι μπόησαν να ξεκινήσουν. Την ώρα εκείνη όμως, έφτασε ένα παιδί κι' είδοποισε τον μπαρμπα - Τόνιο ότι η ετοιμόγεννη κόρη του είχε πέσει κι' είχε χτυπήσει άσχημα.

— Θεέ μου! Τι θα γίνει τώρα; φώναζε ο νέος μ' απελπισία. Ώς που να φέρω το παιδί απ' την πόλη, μπορεί να πεθάνει το παιδί μου!

— Είμ' εγώ γιατρός, δήλωσε αδιότακτα ο Σαλβαντόρ. Πάμε να δούμε την κόρη σας.

— Ο θεός να σάς το πληρώσει, σενόρ!... μουρμούρισε ο νέος με δάκρυα στα μάτια.

Ο Πέντρο βρήκε την ευκαιρία να ψιθυρίσει σ' αυτόν του Σαλβαντόρ ότι η άρρωστη ήταν γυναίκα του «πολιτικού επιτρόπου», που θα χε ήδη διαταχθεί να τον συλλάβει.

— Αδιάφορο, Πέντρο. Έχω καθήκον να τη σώσω! απάντησε ήσυχος ο νέος. Βρήκε τη νέα γυναίκα να βογγάει στο κρεβάτι της. Την εξέτασε γρήγορα κι' είκαμε ό,τι απαιτούσε η κατάσταση της. Έπειτα έμεινε κοντά της, για να τη βοηθήσει στον τοκετό.

Ο μπαρμπα - Τόνιο κι' ο γαμπρός του, είχαν περάσει στην τροπική ζώνη όπου είχαν μαζευτεί μερικοί φίλοι τους. Το θέμα της συζήτησής τους ήταν η αποτυχμένη επαναστάσι. Ο Τόνιο δεν είχε μάθει ακόμη τη μάχη των στρατιωτών του Σαν Χοσέ. Όταν τή διηγήθηκαν, άναυχθηκε για το γιού του, το Ραφαέλ, που υπηρετούσε σ' αυτή τη φρουρά.

— Δεν έχω μάθει τίποτε

γι' αυτόν, του είπε ο γαμπρός του. Θα τηλεγραφώ στο Σαν Χοσέ.

Κατά τις 10 τη νύχτα, έφτασε η απάντη απ' τη λευκοφόρη. Καθώς τη διάβαζε ο «πολιτικός επιτρόπος», έβγαλε μια φωνή, έπειτα πήρε το γέρο στη μπλάνη κάμαρα και του άγγειλε χωρίς προλόγους ότι ο γιός του είχε σκοτωθεί απ' τους επαναστάτες. Ο φωνήας του ήταν ο γιατρός Σαλβαντόρ Μορένο που είχε δραπέτευσει κατόπιν.

Ο γέρος σωριάστηκε σ' ένα καθισμά, άφωνος, συντετριμμένος.

— Σαλβαντόρ Μορένο!... μούγκρισε. Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό το όνομα!...

Μια γυναίκα διέκοψε τη συνομιλία τους, για να τους άναγγειλι ότι η λεχώνα είχε φέρει σ' έναν κόσμο ένα υγιέστατο αγοράκι. Οι δυο άντρες βγήκαν στην τροπική ζώνη. Βρήκαν εκεί τον Πέντρο που καθόταν σ' ένα καθισμά για την καθυστέρηση...

— Πέστε στο δόν Σαλβαντόρ πώς έκομε αγόρι πολύ! είπε ο οδηγός στον μπαρμπα - Τόνιο. Ξεκινώντας πάνω στην ταραχή του να μεταχειρισθεί το ψευδώνυμο που είχε πάρει ο γιατρός.

Ο γέρος έβρισκε σ' αν απολιθωμένος για μια στιγμή. Έπειτα φώναζε με μανία: — Δόν Σαλβαντόρ!... Σαλβαντόρ Μορένο!... Έτσι λέγεται ο γιατρός; — Ναι, ποιος σάς το είπε;

Δίχως ν' απαντήσει, ο γέρος άρπαξε ένα τοκουρί κι' άρμωσε προς την κρεβατοκάμαρα. Μόλις άνοιξε την πόρτα, αντίκρουσε την κόρη του, κλυπή αλλά χαμογελαστή, και το γιατρό μ' ένα μωρό στα χέρια...

Τότε έδωσε ο θυμός του... Ο άνθρωπος εκείνος είχε σκοτώσει το ένα παιδί του, αλλά του είχε σώσει το άλλο διακινδυνεύοντας την ελευθερία του, τη ζωή του...

Οι φωνές του μωρού φαίνονταν να ζητούν συγγνώμη για το σωτήρα της μητέρας του. Ο γέρος δίστασε λίγο, έπειτα πέταξε το τοκουρί, πλησίασε το γιατρό και του είπε με τρεμούλαση φωνή:

— Σας παρακαλώ, φύγετε άμέσως, δόν Σαλβαντόρ! Γιατί κινδυνεύετε πολύ σ' αυτό το σπίτι!...

ΡΙΚΑΡΝΤΟ ΓΚΑΡΤΣΙΑ

250.000 δολάρια για μια καρδιά

Μια χαριτωμένη Νεοϋρκέζα κατέφυγε σ' ένα δικαστήριο, ζητώντας άποζημιώσι απ' τον πρώην μυστηφάρ της - ένα εκατομμύριο δολάρια - γιατί την έγκατέλειψε...

— Αδιάφορο, Πέντρο. Έχω καθήκον να τη σώσω! απάντησε ήσυχος ο νέος. Βρήκε τη νέα γυναίκα να βογγάει στο κρεβάτι της. Την εξέτασε γρήγορα κι' είκαμε ό,τι απαιτούσε η κατάσταση της. Έπειτα έμεινε κοντά της, για να τη βοηθήσει στον τοκετό.

Ο μπαρμπα - Τόνιο κι' ο γαμπρός του, είχαν περάσει στην τροπική ζώνη όπου είχαν μαζευτεί μερικοί φίλοι τους. Το θέμα της συζήτησής τους ήταν η αποτυχμένη επαναστάσι. Ο Τόνιο δεν είχε μάθει ακόμη τη μάχη των στρατιωτών του Σαν Χοσέ. Όταν τή διηγήθηκαν, άναυχθηκε για το γιού του, το Ραφαέλ, που υπηρετούσε σ' αυτή τη φρουρά.

— Δεν έχω μάθει τίποτε

— Δεν έχω μάθει τίποτε

— Δεν έχω μάθει τίποτε

— Δεν έχω μάθει τίποτε

— Δεν έχω μάθει τίποτε

— Δεν έχω μάθει τίποτε

— Δεν έχω μάθει τίποτε

— Δεν έχω μάθει τίποτε

— Δεν έχω μάθει τίποτε

Ανατολίτικο χιόκμορ

Η φορεσιά

Μια μέρα που ο Σουλτάνος καθόταν στο παράθυρο του σεραγιού του είδε να περνά στο δρόμο ο Ναστραδίν Χότζας.

Ο Χότζας προχωρούσε σιγά - σιγά κι' έκανε μια αλλόκοτη κι' ανεξήγητη για το Σουλτάνο χειρονομία. Έφερνε το χέρι στο κεφάλι του το χτυπούσε κι' έπειτα το κατέδεζε και χτυπούσε την παραδοσιακούλα του.

Ο Σουλτάνος παρανεύτηκε. Διάταξε να του φέρουν μπροστά του το Χότζα και του είπε:

— Τι έπαθες, Ναστραδίν, και χειρονομείς έτσι μέσα στο δρόμο;

— Πολυχρονήμερο μου, απάντησε ο Χότζας, το κάνω αυτό γιατί όταν είχα παράδες δεν είχα μυαλό και τώρα που έχω μυαλό δεν έχω παράδες!

— Ησους καμιά φορά πλούσιος, Χότζα;

— Πολύ πλούσιος, Πατισάχ μου. — Αφού είχες άλλοτε πολλούς παράδες, θα ξέρεις βέβαια πολλά πράγματα.

— Και βέβαια ξέρω.

— Για πές μου λοιπόν ποιά είναι τα νοστιμότερα μέρη της κόττας;

— Το μέρος που βγαίνει το αυγό απάντησε ο Χότζας.

— Μπράβο, Χότζα! Σωστά μίλησες. Και γυρίζοντας ο Σουλτάνος στο βεζύρη του τον διάταξε να χάριση σ' το Ναστραδίν μια καινούργια φορεσιά.

Μόλις βγήκε ο Χότζας στο δρόμο πλούσια ντυμένος τον συνάντησε ένας φίλος του, Χότζας κι' αυτός και τον ρώτησε που βρήκε τη φορεσιά.

Ο Ναστραδίν του διηγήθηκε τα καθήκαστα.

— Θα κάνω κι' εγώ το ίδιο, του είπε ο φίλος του, και σίγουρα θα μου χάριση ο Σουλτάνος κι' έμένα μια φορεσιά.

— Έτσι κι' έγινε.

Ο Σουλτάνος κάλεσε επάνω το δεύτερο Χότζα κι' από κουβέντα σ' κουβέντα τον ρώτησε στο τέλος:

— Δεν μου λές, Χότζα, ποιά είναι τα νοστιμότερα μέρη του βωδιού;

Ο Χότζας έχοντας υπ' όψιν του την απάντησι του Ναστραδίν, είπε:

— Το πίσω μέρος, πολυχρονήμερο μου!

— Βαγαπόντη, του φώναξε όργισμένος ο Σουλτάνος, ήρθες να με γελάσεις, χωρίς νάχης και τη σοφία του Ναστραδίν.

Και διάταξε να του δώσουν πενήντα ξυλίες σ' ένα φαχνά.

Όταν κατέβηκε ο Χότζας στο δρόμο τον ρώτησε ο Ναστραδίν:

— Δεν σου χάρισε ο Σουλτάνος φορεσιά;

— Μου χάρισε, απάντησε εκείνος, αλλά είναι από μέσα, έσωτερική και δεν φαίνεται.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις οποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θεσσαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας Μεναλάου 9 Ἀθῆναι.

ΣΥΝΑΦΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ... δρχ. 115.000

» Ἐξέμνητος... » 60.000

» Τρίμνητος... » 30.000

Ἐμβάσματα ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Ο ζωντανός ΝΕΚΡΟΣ

Παράξενο διήγημα

Θέλεις να σου εξηγήσω γιατί άποφεύγω τόσο το κρύο; Αυτό οφείλεται σ' ένα άπίστευτο περιπέτεια που μου συνέβη το 1923 στη Νέα Υόρκη. Έκείνα τα χρόνια ήμουν τόσο φτωχός, που αναγκάστηκα να πιάσω ένα δωμάτιο σ' ένα παμπάλας πολυκατοικία με τέσσερα πατάματα, που μόνο δύο ήταν κατοικήσιμα. Η νοικοκυρά νοίκιαζε δωμάτιο στο πρώτο πάτωμα. Το δεύτερο το είχε πιάσει δλοκληρω ένας γιατρός, που δεν έβγαίνει ποτέ από το σπίτι.

Υστερ' από τρεις βδομάδες, συνέβη το πρώτο παράξενο γεγονός. Ένα βράδυ κατά τις οχτώ, άκουσα το θόρυβο ενός μηχανήματος πάνω από το κεφάλι μου, συγχρόνως δέ στο δωμάτιό μου άπλώθηκε μια τόσο δυνατή μυρωδιά άμμονίας, που αναγκάστηκα ν' ανοίξω το παράθυρο.

Το ταβάνι μου είχε μουσκέψει δλοκληρω, κι' άρχισε να στάζει. Διαμαρτυρήθηκα στη σπιτινοικοκυρά, και αυτή μου εξήγησε πώς ο δόκτωρ Μορένο, ο νοικάρης του δεύτερου πατώματος, θα έκανε κανένα πείραμα. Δεν άργησα να γυριστώ και με τον ίδιο το γιατρό. Έπασχα άπο την καρδιά μου, κι' ένα βράδυ, αναγκάστηκα ν' ανέβω να του ζητήσω τη βοήθειά του. Με δέχτηκε πολύ καλά.

Ήταν ένας άνθρωπος γερός, φηλός, άδύνατος σάν σκελετός και το πρόσωπό του είχε μια χροιά πρασινοκίτρινη κι' αποκρουστική. Τα χέρια του ήσαν λιγνά και παγωμένα.

Έκείνο που μου έκανε ιδίως φοβερή εντύπωση, ήταν πώς στο διαμέρισμά του διατηρούσε μια θερμοκρασία ψυγείου. Έξω, ο κόσμος έβραζε από τη ζέση, γιατί ήμασταν σ' τον Ιούνιο, κι' εκεί μέσα τουρτουρίζα τόσο πολύ, που δεν μπορούσα να μιλήσω. Ωστόσο ο γιατρός με περιποιήθηκε και κατόπιν μου εξήγησε πώς είχε μια σπάνια άρρώστεια, που τον έκανε να μη μπορεί ν' αναπνεύσει έλεύθερα όταν ή θερμοκρασία ήταν ένω κι' ένα βαθμό πάνω από το μηδέν. Γι' αυτό είχε ιδιαίτερα μηχανήματα που πάγωναν τον άέρα.

Από τότε συνδεθήκαμε. Μέσα στην καρδιά του καλοκαιριού, φορούσα μια γούνα, και άνεβαινα να του κάνα επίσκεψι... ΆΑ! Ναι! Ήταν πολύ παράξενος άνθρωπος. Ποτέ δεν τον είδα να τρώη, να περπατά, να εργάζεται. Ζούσε όλη την ημέρα ξαπλωμένος σ' ένα πολυθρόνα με τις βαρετιές, μαύρες κουρτινές κατεβαμένες για να κρύβουν το φάς της ημέρας που δεν μπορούσε να άνεχθί, και ή μόνη προσπάθειά που έκανε, ήταν να βάζη μπροστά το μηχανήμα που πάγωνε τον άέρα.

Όλο το καλοκαίρι μου διηγόταν παράξενες ιστορίες για τα πείραματά που έκανε στην Ισπανία μ' ένα Γάλλο γιατρό, τον Πιερνέ, για τον οποίο είχα άκούσει να λένε πως προσπαθούσε να δώση ζωή στους νεκρούς. Πείραματά τόσο έξω από τη φυσική τάξη που τ' άκουγα με φρίκη και άηδία.

Το καλοκαίρι ήταν έξαιρετικά ζεστό, κι' ο γιατρός φαίνονταν να ύπνερνε μ' όλη την παγωνιά που είχε σπίτι του. Το χρώμα του είχε γίνει άπαισιό, τα μάτια του είχαν χαθή στις κόγχες, όπου έλαμπαν με κοκινωπές αντανάξεις, και στο διαμέρισμά του, παρ' όλο το λιβάδι που έκαίε συνεχώς, πλανιόταν μια αποκρουστική μυρωδιά που μ' έκανε ν' άποφεύγω να τον βλέπω.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

συνέβη το γεγονός που έπιβεβαίωσε τις πιο φριχτές υποψίες μου. Άλλά άς διηγηθώ τα πράγματα με τη σειρά. Κατά τα μεσάνυχτα εκείνης της νύχτας, με ξύπνησαν δυνατά χτυπήματα στο ταβάνι. Σηκώθηκα και τυτύπηκα άμέσως, γιατί κατάλαβα πώς ο γιατρός ζητούσε τη βοήθειά μου με τον τρόπο που είχαμε συμφωνήσει. Όταν ανέβηκα, κατάλαβα τη συμφορά του: είχαν χαλάσει τα ψυκτικά του μηχανήματα. Παιδεύτηκα μια - δυό ώρες, μα δεν μπόρεσα να τα διορθώσω.

Η άνησυχία του γιατρού ήταν τρομαχτική. Γύριζε στο δωμάτιό σ' αλυσασμένο ήπριο, ενώ φοβεροί σπασμοί κλονίζαν το κορμί του. Σε μια στιγμή κλείστηκε στην κρεβατοκάμαρά του, απ' όπου σ' λίγο βγήκε με το πρόσωπό και τα χέρια τυλιγμένα σ' άρωματισμένες γάζες, σάν εκείνες που οι άσχαίοι Αιγύπτιοι τύλιγαν τις μούμιες τους. Δεν έπρόκειτο να δώ πιά τα μάτια του...

Όσο πλησίαζε ή μέρα, ή θερμοκρασία μεγάλωνε. Ο Μορένο κλείστηκε στο μπάνιο, απ' όπου με μια φωνή βραχνή, έφιαλτική, που τίποτε το ανθρωπινό δεν είχε, με έκτεψε να τρέξω να του βρώ πάγο, όσο πάγο μπορούσα. Βγήκα έξω, κι' άφου άγόρασα δσες κολώνες πάγο κατάφερα να βρώ τις έστειλα στο διαμέρισμά του μ' έναν νεαρό, ενώ εγώ πήγα λίγο παρακάτω, για να καταφέρω ν' άγοράσω κι' άλλον. Μόλις πλησίασα στο σπίτι με τον άνθρωπο που κουβαλούσε το δεύτερο φορτίο του πάγου, είδα το νέο που είχα στείλει πριν λίγη ώρα να φέγη σάν τρελλός, από τον τρόπο.

Τί να είδε άραγε στο διαμέρισμά του γιατρού ώστε να τρομοκρατηθί τόσο; διερωτήθηκα.

Στο κεφαλόσκαλο με περίμενε ή σπιτινοικοκυρά μου. Ήταν μία άνησυχία που δεν έδρανε εύκολα το ατύχημα. Ωστόσο τώρα ήταν κι' αυτή έντρομη.

Κύριε Τεύλορ, μου είπε. Άπό το διαμέρισμά του γιατρού έρχεται μια τόσο φριχτή μυρωδιά, που δεν μπορεί κανείς να πλησιάσθ. Τι θα κάνουμε; Έχει κλειδώσει την πόρτα!

— Να την σπάσουμε! είπα.

Αυτό κι' έγινε. Με τα μαντήλια στη μύτη μας μπήκαμε στο διαμέρισμα του γιατρού και τραβήξαμε ίσια στο μπάνιο. Ήταν άδειο. Φρικτά ύγρά ίχνη από σκοτωμένο πρσινόμαυρο αίμα, πηγαιναν από το μπάνιο στο γραφείο, όπου κάτω από την πολυθρόνα είχε σχηματισθ ή μικρή λίμνη. Από εκεί τα ίχνη τραβούσαν στην κρεβατοκάμαρα. Πάνω στο κρεβάτι — Θεέ μου, πώς να περιγράψω το φρικτό και απάισιο θέαμα που αντίκρισαμε! — κάτω από τις γάζες που ήσαν άποκρουστικά λερωμένες, βρισκόταν ό,τι μπορεί να μείνη από ένα ανθρωπινό σώμα ύστερα από την πρώτη άποσύνθεσι. Έφωγα τρέχοντας από την κάμαρα και μόνον ύστερ' από μέρες έρριξα μια ματιά πάνω στο χαρτί — πριν να το κάψω — που βρέθηκε πάνω στο γραφείο του Μορένο κι' όπου, με χέρι που έτρεμε, ο μυρμηώδης γιατρός είχε γράψει:

«Έφτασε το τέλος μου... Η ζέση στη μεγαλώνει... Πάγοι δεν ήρθε ακόμη... Άρχισε ή άποσύνθεσις... Δεν βλέπω πιά... Το θαυμάσιο πείραμα του γιατρού Πιερνέ, έφτασε στο τέμα του. Έχω πεθάνει εδώ και οχτώ χρόνια, και ο γιατρός Πιερνέ είχε βρή τρόπο να με κρατήσει τεχνητά στη ζωή — με το κρύο...»

Να τή διάβασω. Και τώρα καταλαβαίνεις τί φρικαστικές άναμνήσεις ζυπνάει μέσα μου το κρύο. Γι' αυτό προτιμώ να ζω σ' ένα θερμά κλίμα.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

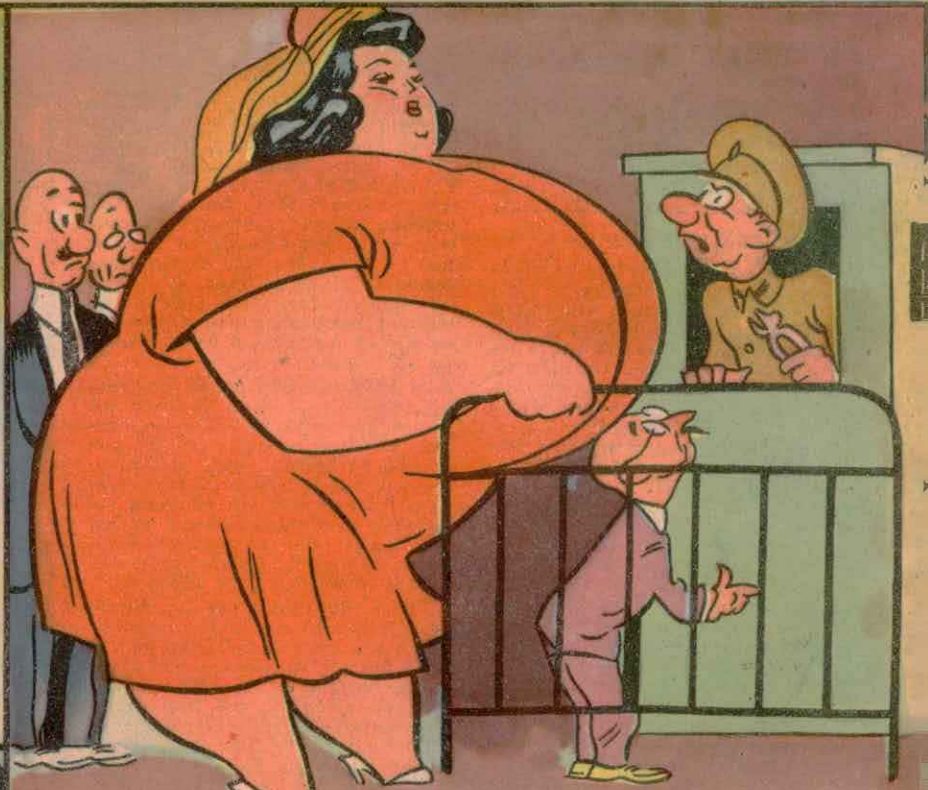
Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου,

Χρήσιμες συμβουλές

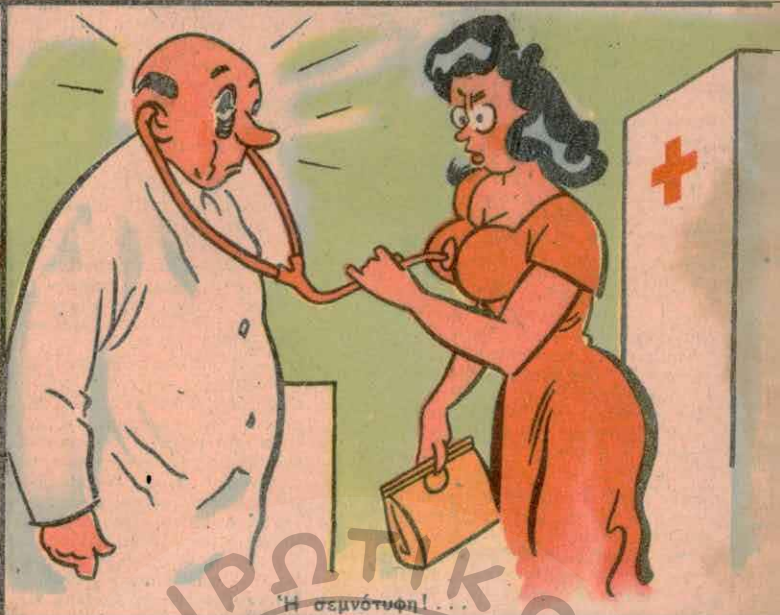
Τὸ γκαρσόνι: Αὐτὸς ἐκεῖ ὁ πελάτης ἰσχυρίζεται ὅτι εἶνε βαρύκοος!...

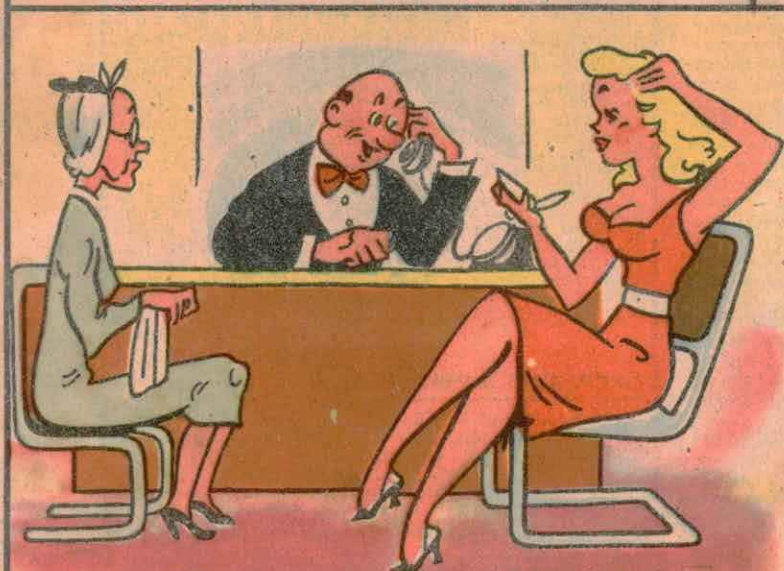
— Σὰς εἶπα, κυρία μου, νὰ πάτε ἀπὸ τὴν αἵθουσα τῶν ἀποσκευῶν! Θέλετε, δηλαδὴ, νὰ γκρεμίσωμε τὸ Σταθμό;...

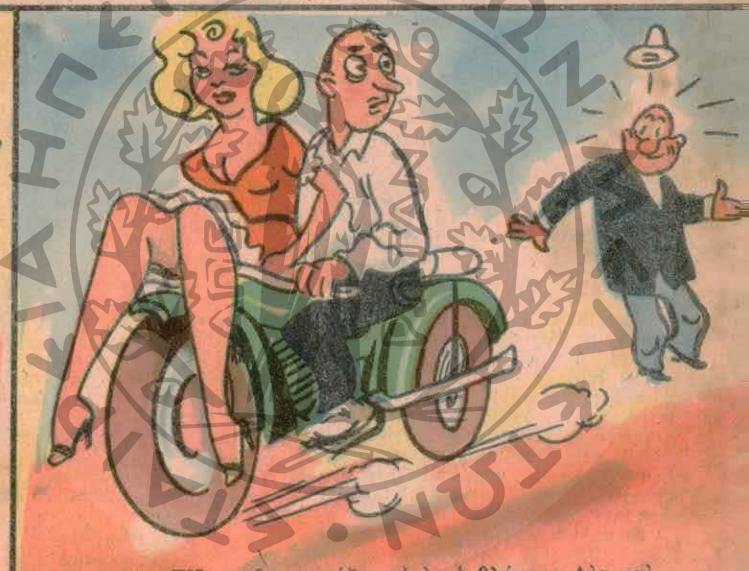
— Μὴ ξεχνᾶς, βρὲ γυναῖκα, ὅτι πρέπει νὰ εὐχαριστήσωμε ὅλους τοὺς καλεσμένους μας!...

Ἡ σεμνότυφη!...

— Ἐμπρός!... Σὰς βρῆκα μιὰ δακτυλογράφο! Ἀλλὰ γιὰ δουλειὰ τὴν θέλετε ἢ γιὰ γλέντι;...

— Εἶδες πὼς κυττάζει αὐτὸς ὁ βλάκας; Λὲς καὶ δὲν ἔχει ξαναδῆ μοτοσυκλέττα!...